

Giới thiệu Công boss đến hạn cuối

Truyện Công boss đến hạn cuối của tác giả Tam Thiên Lưu Ly là một câu chuyện ngôn tình xuyên không nói về tận thế, dị năng, hài hước.

Hạ Hoàng Tuyền bị tên khốn Thương Bích Lạc lừa gạt tình cảm, đã vậy còn không thể báo thù. Lý do là - Bất đồng thời không. Đúng vậy, hắn là một nhân vật trong tiểu thuyết trinh thám. Khi đọc sách vốn tưởng rằng hắn là mỹ thanh niên lương thiện như ánh trăng, kết quả lại là nhân vật BOSS phản diện tâm đen thấu.

Không hiểu tại sao lại bị ném vào thế giới khác đầy nguy hiểm, điều kiện duy nhất để trở lại hiện thực là bảo vệ 【 Nam tính được chú ý nhất gần đây 】 là Thương Bích Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thế Giới Khác Vĩnh Viễn Thay Đổi Tam Quan [1]

“Khách hàng, có biết không?”die»ndㄣank«equ»ydy«on

”Mỗi một viên đá quý đều đang chờ đợi chủ nhân của nó, ví dụ như. . .”

Xúc giác ngón tay lạnh như băng lướt qua lòng bàn tay dường như vẫn còn, Hạ Hoàng Tuyền nắm chặt tay, hình ảnh chủ tiệm mặc đồ gypsy tối đen lại hiện lên trong đầu cô.

”Trên thế giới này, mỗi người đều đặc biệt, tương tự, mỗi một viên đá quý cũng đặc biệt, khi người đặc biệt là bạn gặp được thứ đặc biệt là nó, có lẽ sẽ bắt đầu một con đường đặc biệt.”

Biết rõ là lời nói vô căn cứ, cô lại vẫn mua viên đá hổ phách có hình dạng kỳ lạ này, bề mặt trơn phẳng, bên trong là màu lửa đỏ —— khi nhìn kỹ, lại giống như một đôi mắt tràn đầy ác ý.

Chủ tiệm nói, tên của nó là “mắt hoàng tuyền”.

Giống như một trò đùa nhạt nhẽo, mười ngày sau khi mua đá hổ phách, một việc ngoài ý muốn làm nó thật sự biến thành mắt —— ở trong hốc mắt của Hạ Hoàng Tuyền.

Nhưng mà, viên đá này thật sự đặc biệt, cô rõ ràng đã mất đi một mắt, thông qua “mắt hoàng tuyền” lại có thể nhìn thấy được, quả thật là kỳ tích.

Hổ phách đặc biệt, cô gái đặc biệt lấy hổ phách làm mắt, mà hiện tại, con đường đặc biệt dường như cũng mở ra. Loại thiết lập trung nhị [2] này rốt cuộc là có chuyện gì a!

Quả thực là siêu cũ kỹ, được chứ?!

Hạ Hoàng Tuyền cắn chặt răng, hai tay vung đao vô sĩ, cùng với tiếng gió sắc bén, cổ của con zombie cuối cùng cũng bị cô chặt đứt, chiếc đầu rơi xuống đất trong không khí chết chóc, chậm rãi lăn đến bên chân cô.

Cô cũng không nhìn, tay phải vung đao vài cái, cắt vào trong bao.

Mới đầu, thật sự rất ghê tởm, còn phải tựa vào tường để nôn, nhưng nhìn nhìn chém chém thành thói quen, thói quen đúng là một thứ vô cùng đáng sợ.

Bản thân cô cũng không biết vì sao đột nhiên mình lại đi tới thế giới xa lạ này, cũng không biết vì sao mắt trái của mình biến thành cái gọi là “mắt hoàng tuyền”, càng không biết vì sao giá trị vũ lực đột nhiên tăng đến mức đáng sợ như thế, loại thiết lập quý dị này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, cô giống như một đũng giả bị người chơi không chế, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Nhưng mà, có một việc cô có thể xác định —— Hạ Hoàng Tuyền ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mũi tên màu đen có thể thấy rõ ràng trên đỉnh đầu, ngoại trừ phương hướng nó chỉ định, những nơi khác cô đi đâu sẽ bị bức tường vô hình chặn lại.

Chỉ cần đi đến phương hướng kia, hẳn là có thể tìm được đáp án.

Cứ như vậy, cô một đường đánh zombie —— nghỉ ngơi —— lại đánh zombie —— lại nghỉ ngơi —— tiếp tục đánh zombie, khi đến vị trí mà mũi tên chỉ định, đã là nửa tháng sau khi cô xuyên không, rõ ràng chỉ hai tuần, tam quan dường như bị đảo điên toàn bộ —— sau khi trở lại thế giới thực nhất định phải đi trị liệu tâm lý, nếu không “sát nhân ma” sẽ xuất hiện trong tương lai không xa!

”Cao ốc bỏ hoang?” Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào đích cuối cùng, thì thào tự nói, “Cảm thấy có thứ gì đó sắp xuất hiện. . .”

Nhưng dù vậy, cũng không thể không đi.

Cô hít sâu một hơi, chạy tới cao ốc với bộ pháp linh hoạt mau lẹ mà không phát ra âm thanh như một con mèo.

Cura, clear.

Đại sảnh, clear.

Hành lang, clear.diedie»nd³ank«equ»yd«on

Không một nơi có zombie, càng khiến cho người ta khản trương so với nơi có.

Cho đến khi cô đi tới tầng hai, nghe được tiếng nhạc du dương, mới hiểu rõ vì sao những nơi khác không có zombie, bởi vì chúng nó đều bị âm thanh này thu hút mà đến.

Cho nên nói, cao ốc bỏ hoang làm sao có thể có tiếng nhạc chứ?

Nhìn không thấy!

Bị zombie dày đặc che lại tầm mắt, hoàn toàn không thấy rõ tình hình bên trong, nhưng trực giác nói cho cô, nơi đó thực sự có thứ tồn tại.

Hà Hoàng Tuyền nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, ở phía trên cửa sổ tầng hai có một khối đá phiến lơ lửng, giống như là ban công nhỏ ở tầng ba, đi đường vòng một chút là có thể tới, mà mặt trên sạch sẽ, không hề có zombie —— bằng những gì cô quan sát trong nửa tháng này, bọn chúng chỉ có được thính giác, cho nên nghiêm túc mà nói, chỉ cần cô không phát ra tiếng vang lớn hơn tiếng nhạc kia, tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Sau khi thành công đến nơi, trong đầu cô bỗng vang lên một câu nói.

【 Cam đoan mục tiêu không chết cho đến khi rời đi. 】

“ ” Đây là cái gì? Tin tức này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, lại giống như khắc ở trong đầu cô, theo bản năng, cô cảm thấy không thể không hoàn thành, không hoàn thành không được, có lẽ, chỉ làm vậy cô mới có thể về nhà.

Vậy thì, cái gọi là mục tiêu rất cuộc là...

Tim được!

Đám zombie rít gào điên cuồng vây thành một vòng tròn, mà giữa vòng vây, là một người đàn ông ngồi im trên xe lăn, lúc này hắn hơi cúi đầu xuống, hai tròng mắt khép chặt, giống như mất đi ý thức.

Ở trên đầu gối của hắn là một hộp nhạc bị mở ra, truyền phát tiếng nhạc tuyệt vời mà trong trẻo, nhóm zombie đúng là bị nó thu hút.

Giống như có thứ gì bảo hộ, ở xung quanh hắn một mét trống không, cho nên zombie định nhào lên đều bị bức tường vô hình văng ra, khó có thể tiến lên, chỉ có thể bị đục vong sẵn thực khổng chết, không hề lý trí nhào lên liên tục, lại bị văng ra, vòng đi vòng lại.

Giống như thời điểm kia, Hạ Hoàng Tuyền nhũn mày, cũng như khi cô muốn đi hướng khác lại bị ngăn lại, quả nhiên, người đàn ông này chính là mục tiêu sao?

Nhưng mà, cảm thấy nhìn quen quen, rốt cuộc gặp ở nơi nào?

Người đàn ông đang ngủ say khoảng 25-26 tuổi, có một đầu tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt có vẻ đẹp tinh xảo mà cô chưa từng thấy qua, nhưng không hề nữ tính, dáng người mặc tây phục càng lộ vẻ gầy yếu, áo hơi mờ ra, từ góc độ này có thể nhìn thấy áo sơ mi trắng và chiếc cổ thon dài của hắn.

”Quả nhiên. . . Nhìn quen quen. . .”

Đúng lúc này, tầm mắt của Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên dừng trên bàn tay đặt ở đầu gối của đối phương, điểm đáng chú ý không phải là ngón tay trắng nõn thon dài của hắn, mà là ở ngón út tay trái có chiếc nhẫn màu bạc với hình hoa diên vĩ.

Mục tiêu xác định. . . Cái quý a!

Hàng này không phải Thương Bích Lạc sao?!

Thương Bích Lạc là ai? Là nhân vật trong quyển tiểu thuyết nào đó mà Hạ Hoàng Tuyền mượn đọc ở thư viện đại học mấy ngày trước, bởi vì cái tên rất có duyên phận với tên mình, cho nên cô say sưa đọc tiếp.

Ban đầu, cô thật sự thích nữ thanh niên lương thiện dịu dàng như ánh trăng được miêu tả trong sách, tuy rằng hai chân không thể đi lại cũng không ảnh hưởng tới tâm linh mềm mại trời sinh của hắn, hắn luôn dùng nụ cười ôn hòa đối mặt với thế giới, làm Hạ Hoàng Tuyền cảm động rồi tỉnh rồi mê, còn đặc biệt lo lắng hắn sẽ chết trong quyển tiểu thuyết trinh thám này, cuối cùng, hắn không chết. . . Nhưng mà! Vấn đề là! Cô không ngờ rằng hắn là boss a!

Càng không ngờ hần mỉm cười giết toàn bộ nam chính nữ chính nam phụ nữ phụ!

Vốn cho là Hoa Mãn Lâu, kết quả lại là Nguyên Tuy Vân! [3]

Loại tiểu thuyết chết sạch này có thể xuất bản chính là một việc kỳ quái!

Hủy tam quan được chứ!

Khi phát hiện nam thần lý tưởng của mình biến thành nam quỷ hắc ám, Hạ Hoàng Tuyền thật hồ thẹn —— phần hồng biến thành màu đen, trước khi ngủ đều muốn đánh hần 300 lần.

Tại sao Thương Bích Lạc lại xuất hiện ở đây? Thế giới trong sách của hần rõ ràng là thế giới bình thường, không, đây không phải vấn đề, vấn đề là ——

Hiện tại, cô thực sự phải cứu hần?

Cô lại phải bảo vệ hần đến khi rời khỏi thế giới này. . . Đùa giỡn cái gì!

【 Mục tiêu bảo hộ được chọn tự động từ trong trí nhớ của người chơi, định vị là khác phái được chú ý nhất gần đây. 】

“ ” Không nên như vậy a!

Bà đây mặc kệ!!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mặc kệ. . . Hiển nhiên không có khả năng.

Trực giác nói cho cô, muốn về nhà nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời.

Ngay tại lúc cô nỗ lực kiềm chế tâm lý phản cảm mà cố gắng suy nghĩ, lông mi trên đôi mắt luôn luôn khép chặt kia bỗng run run, rồi sau đó, người đàn ông chậm rãi mở mắt.

Cùng lúc đó, bức tường che chắn đám zombie điên cuồng đang đói ăn kia cũng biến mất.

Mất thấy mấy con zombie người dính đầy vết máu, móng tay sắc bén đến mức không thể gọi là tay sắp chạm vào người Thương Bích Lạc, Hạ Hoàng Tuyền hét to một tiếng như để hả giận, một cước đá mạnh vào cửa sổ thủy tinh, theo tiếng động này, cô thành công hấp dẫn lực chú ý của đám zombie, khiến động tác của chúng tạm dừng trong nháy mắt, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng cũng đủ.

Đập đầu mấy con zombie nhanh chóng nhảy vào vòng vây, Hạ Hoàng Tuyền cảm dao không ngừng chém xuống dưới, độ mạnh yếu thích hợp, góc độ tinh chuẩn mở ra vòng vây, khi chân cô chạm đất, một hàng zombie âm ỉ ngã xuống đất, bụi đất bay lên.

Vòng vây đã được mở ra.

Âm thanh này đồng thời tranh thủ thời gian hành động cho Hạ Hoàng Tuyền, hai tay nắm chuôi dao, cô xoay người lại!die>nd“ank<equ>yd<on

Đám zombie trước mặt lại ngã xuống một mảng lớn.

Hạ Hoàng Tuyền không chần chừ nữa, tung chân đá mạnh vào xe lăn Thương Bích Lạc đang ngồi, tạo thành cửa đột phá về phía trước.

Xe lăn mang theo nam thanh niên bay ra ngoài, hung hăng đập vào một bên tường mới ngừng lại được, Hạ Hoàng Tuyền thấy xe lăn xoay vài lần dưới va chạm kịch liệt, Thương Bích Lạc chặt vật ngã trên đất mà không hề phòng ngự, mặt và người đầy bụi, miến bần thâm hại bao nhiêu rồi.

Thực ra. . . Cô thật sự không có ý. . . Chỉ là gần nhất đá zombie đá cửa đá cửa sổ thành thói quen, nhất thời quên khống chế độ mạnh yếu.

Nhưng mà, biết rõ không đúng, trong lòng cô vẫn sung sướng một chút, cùng loại với —— A, thấy hần khó chịu ta mới khoái hoạt!

Đây là không đúng!

Hạ Hoàng Tuyền lắc lắc đầu, tập trung tinh thần đối phó đám zombie, rất nhanh, cô chém hết toàn bộ, cúi người, cô nhặt lên hộp nhạc rơi xuống đất khi Thương Bích Lạc bị đá bay, đóng lại nắp hộp, nó lại vẫn vang, không hề ngừng lại.

“Hồng rồi sao. . .” Cô nhíu mày, quay đầu nhìn về phía nam thanh niên đã thành công trèo lên xe lăn sau một phen nỗ lực, nhíu mày hỏi, “Thứ này có quan trọng với anh không?”

“ ” Thương Bích Lạc hơi sững sờ, sau đó hần đáp lại bằng chiêu bài nụ cười thánh mẫu ôn hòa, dịu dàng nói, “Không, thứ này không phải của tôi.”

“Vậy sao?” Hạ Hoàng Tuyền buông tay, hộp nhạc bỗng rơi xuống, sau đó tay cô hạ xuống, không hề khách khí chém nát hộp nhạc.

Ngẩng đầu nhìn Thương Bích Lạc, phát hiện đối phương vẫn cười thánh mẫu nhìn cô, giống như không hề thấy được động tác thô lỗ kia —— boss chính là boss, Thái Sơn có sập trước mặt cũng không đổi sắc, huống chi là việc nhỏ này, cô chắc khê một tiếng, bỏ dao vào bao, sau đó bước qua mảnh vỡ

hộp nhạc, cúi đầu hỏi: “Tiếp theo anh có dự định gì không?” Cô phát hiện, mình rất hưởng thụ loại tình huống này.

”Thật có lỗi. . .” Chân mày nam thanh niên hơi nhíu lại, trên mặt hiện lên vẻ rối rắm, “Tôi vừa tỉnh lại liền thấy mình tới nơi xa lạ này, tôi vốn tưởng là bằng hữu đùa giỡn, nhưng mà. . . Quái vật này, hình như là zombie được nhắc tới trong phim ảnh?”

Biểu cảm yét ớt quả là vừa thấy đã thương, tiếc rằng Hạ Hoàng Tuyền biết rõ bản tính của đối phương, tuyệt đối không có khả năng bị lừa gạt, vì thế cô chỉ cười khẽ, hai tay ôm đao vô sĩ, đứng tựa vào tường: “Anh xác định đó là bằng hữu mà không phải kẻ địch sao? Tôi nghĩ, anh nhất định làm rất nhiều chuyện xấu thật xin lỗi hân, hân mới đưa anh tới nơi này.”

“”

”Như anh chứng kiến, đây đúng là zombie, không chỉ là nơi này, từng góc của thế giới này đều là zombie nha.” Hạ Hoàng Tuyền đứng thẳng, vô đao trong tay rung lên, khoát lên cô Thương Bích Lạc, sau đó nâng lên cằm của hân, “Tên nhóc, dám dùng giọng điệu ngờ vực này nói chuyện cùng chị, mi đang đùa giỡn chị sao?”

Không có người hiểu rõ lai lịch của Thương Bích Lạc hơn Hạ Hoàng Tuyền, nhưng cô chính là ý xấu muốn bắt nạt hân, muốn nhìn bộ dáng cười không nổi của hân, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho nội tâm khôn khổ đến tận cùng của cô sung sướng trong chốc lát.

Chắc chắn, cô quả nhiên bị thế giới này chơi hỏng rồi.

”Không, tôi không nói dối.” Mắt Thương Bích Lạc không chớp lấy một cái nhìn cô, trên mặt không hề có biểu cảm cùng loại với sợ hãi hoặc là hoảng loạn, hân thậm chí vẫn mỉm cười, “Tôi thật sự không hề biết gì về tình huống hiện tại của mình, nhưng dù thế nào, cảm ơn cô vì đã giúp đỡ.”

”Cát!” Hạ Hoàng Tuyền khó chịu thu lại vô đao, cho nên nói cô ghét nhất là loại luôn luôn mỉm cười, thứ hai là loại mặt than.

Cái giá lớn khiến cô khó chịu chính là cô quyết định không để hân thoải mái.

Vì thế cô xoay người, nhếch miệng nở nụ cười đầy ác ý, rồi sau đó nói: “Quên đi, lai lịch của anh không hề liên quan đến tôi, đúng rồi, tôi là Hạ Hoàng Tuyền, anh tên gì?”

“”

Làm sao vậy? Thân ái, mau nói ra a, không cần khách khí.

Chờ đợi một lúc, phía sau truyền đến một tiếng thờ dài ngắn ngủi, sau đó cô nghe thấy đối phương nói: “Cô có thể gọi tôi là A Thương.”

“” Hạ Hoàng Tuyền đang xiết chặt nắm tay chuẩn bị lấy lý do “Tùy tiện đùa giỡn muội tử” để xoay người cho đối phương một kích chung cực, khóe miệng bỗng giật mạnh, nghiêng răng trềng mắt, không nên như vậy a!

Chuyện ập lên đầu vì sao mi lại dùng biệt hiệu a!

Quên đi, về sau còn có cơ hội!

Hạ Hoàng Tuyền bình tĩnh lại cảm xúc, mặt không biểu cảm quay đầu, hỏi lần nữa: “Tiếp theo anh có dự định gì không?” Rồi sau đó nghiêng đầu cười, “Tên nhóc, bằng thân thể này của anh, một mình đi trên đường nhiều nhất mười phút là bị ăn sạch sẽ.” Đúng vậy, nhược điểm lớn nhất của Thương Bích Lạc là hân là boss loại trí tuệ, bởi vì hai chân không tiện hành động, vũ lực quả là siêu yếu kém!

”Thật là thâm.” Cô chắc nhẹ hai tiếng, nói tiếp, “Nghe nói nhóm zombie thích ăn óc nhất, sau đó là nội tạng, tiếp theo là đùi, nhưng mà ngẫu nhiên cũng có ngoại lệ, hình như có một số người bị ăn một nửa mà vẫn sống, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị ăn tiếp đến khi chỉ còn xương cốt. . .” Đương nhiên, đây là nói dối, vài ngày này ngoại trừ Thương Bích Lạc cô cũng không gặp người sống khác, trên thực tế, khi cô miêu tả như vậy, chính mình cũng sắp ói ra.

”Muốn chết sao? Hay là muốn sống?” Cô cúi người, vươn tay ngả ngón nắm cầm đối phương, “Muốn sống sót sao? Nếu muốn, vậy thì cầu xin tôi.”

Đến đây đi! Phẫn nộ đi! Trờ mặt đi! Tóm lại đừng dùng vẻ lạnh nhạt chọc người ngại này, tâm thiếu nữ đã bị mi lừa một lần tuyệt đối sẽ không bị lừa lần thứ hai!

”Cầu cô.”

Ánh mắt đối phương thật chân thành, lời nói ra càng thêm chân thành.

Nhưng mà, Hạ Hoàng Tuyền lại rất bi phần, vô cùng bi phần.

Boss, tiết tháo của mi đâu?!

[1] Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan:

Nhân sinh quan: cái nhìn và thái độ đối với mục đích, ý nghĩa sống.

Thế giới quan: cái nhìn căn bản của con người đối với cuộc sống và con người.

Giá trị quan: Lấy giai cấp vô sản và đại chúng nhân dân làm chủ thể, lấy toàn bộ thế giới thực hiện xã hội chủ nghĩa và cộng sản chủ nghĩa làm lý tưởng mục tiêu, lấy chủ nghĩa duy vật biện chứng và chủ nghĩa duy vật lịch sử làm chỉ đạo, lấy toàn tâm toàn ý vì dân phục vụ để hướng tới, lấy chủ nghĩa tập thể làm trung tâm

[2] Trung nhị: so sánh với thiếu niên thời thanh xuân có lời nói và hành động quá tự cho là đúng, gọi chung của tư tưởng, hành động, giá trị quan giống như ở thời kỳ trưởng thành. Giá trị quan thành hình và ý tưởng ngày thơ chưa dứt hỗn tạp, dẫn đến trạng thái tinh thần và lối suy nghĩ lưu lại ở thời trung học (cũng là tiền vào giai đoạn phản nghịch). Nói ngắn gọn là ngây thơ và tự cho là đúng.

[3] Hoa Mãn Lâu trong “Lục Tiểu Phụng” và Nguyên Tuy Vân trong “Sở Lưu Hương”. (cả hai là nhân vật trong tiểu thuyết của Cổ Long)

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hấn Cho Rằng Mình Là Vô Tình Sao? [2]

Hạ Huyền Tuyền cảm thấy vẻ trợn mắt há mồm lúc này của mình nhất định là rất ngu xuẩn, cho nên khi ý thức được, cô liền che giấu biểu cảm trên gương mặt, hừ nhẹ: “Coi như anh thức thối!”

Dù sao, cô cũng không thể để hấn chết thật, đưa hấn đi ngay lúc này là quyết định lý trí nhất, tuy rằng trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng hình như cũng không có cách nào khác.

Sau khi tự nhủ một phen, cô quay lưng về phía Thương Bích Lạc, ngồi xổm xuống nói: “Lên đây!”

Chờ một lát vẫn không thấy có sức nặng, Hạ Huyền Tuyền không kiên nhẫn quay đầu lại: “Anh không hi vọng rằng tôi mang luôn cả xe lăn của anh đi đấy chứ. . .” Lời nói ngừng lại khi thấy động tác của hấn.

Người đàn ông tự xưng là “A Thương” nhanh chóng lấy ra các loại súng ống và vũ khí lạnh bên bánh xe lăn, vẻ mặt áy náy cười với cô: “Thật có lỗi, để cô đợi lâu.”

“” Không hổ là boss sao? Hàng này rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào? Hơn nữa, hấn cho rằng mình là Vô Tình sao? Sao có thể giấu nhiều vũ khí như vậy?

Tuy rằng không ngừng châm chọc, Hạ Hoàng Tuyền vẫn là một bộ lãnh diễn (lạnh lùng xinh đẹp) cao quý, biểu cảm này từ trước đến nay thật phù hợp với cô —— dù mắt trái biến thành viên đá hồ phách kỳ quái, sự nhanh nhẹn và sức mạnh cũng tăng cao, nhưng bề ngoài của cô không hề thay đổi, vẫn là diện mạo lúc trước, cô tất nhiên biết biểu cảm nào phù hợp với mình.

Động tác của đối phương thành thạo mà nhanh chóng, cho tới lúc này Hạ Hoàng Tuyền mới nhìn rõ, dưới bề ngoài trắng nõn mảnh khảnh, bàn tay Thương Bích Lạc có không ít vết chai, có thể thấy được hấn không phải là một người mới vào nghề, cho dù giá trị vũ lực siêu yếu kém, cũng không hoàn toàn không có giá trị vũ lực.

Người bắt kẻ về ngoài —— cô chắc chắn nhớ kỹ điều này.

”Được rồi.”

”Đi lên đi.”

Hạ Hoàng Tuyền xoay người, một giây sau, cô cảm giác được có một thân thể ấm áp kề sát lưng cô, hai cánh tay bởi vì chăm sóc hoa cỏ trong thời gian dài mà tản ra mùi hương nhàn nhạt vòng qua cổ cô, không chặt cũng không lỏng, cực kỳ giống với thái độ đối nhân xử thế mặt ngoài của hấn —— nhưng cũng chỉ là mặt ngoài, nếu mùi hương và sức lực có phản ứng, vậy thì lúc này cô nhất định sẽ bị hai tay tản ra mùi máu tươi nồng nặc bóp chặt cổ cho đến khi hít thở không thông.

Chỉ sợ sờ trong chớp mắt, cô hồi thần, thoải mái đứng lên, sức lực của thân thể này khá lớn, công một người đàn ông trưởng thành cũng như cầm chai nước khoáng, không hề có áp lực.

Một giây sau, có tiếng vang lên.

【 Đạt thành bước đầu tiếp xúc, mắt hoàng tuyền chính thức giải phong ấn. 】

”!!!”

Có ý gì?

Mắt hoàng tuyến, là chỉ mắt trái của cô sao? Vậy thì giải phong ấn là gì

”Làm sao vậy?” Giọng như ý thức được việc cô đang ngần ra, người đàn ông trên lưng nhỏ giọng hỏi, giọng điệu tràn ngập lo lắng, giống như hẳn thật sự quan tâm đến cô.

Trong chớp mắt ngần ngơ nào đó, Hạ Hoàng Tuyền gần như muốn nói hết với hắn, rồi cô bỗng rùng mình, cứng nhắc đáp lại: “Không có việc gì, ồm chặt!” Sau đó chạy băng băng với ý muốn trả thù, trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai, cảm thụ được sự khẩn trương của người nào đó, khoe miệng Hạ Hoàng Tuyền nhếch lên, sự khó chịu trong lòng bỗng tiêu tán, lại vẫn cảm thấy —— người đàn ông này, thật sự rất nguy hiểm.

Nếu có thể, cô rất muốn ném hắn sang một bên mà không cần khách khí.

”Nếu không muốn chết thì đừng lên tiếng, đám zombie này dựa vào thánh lực để bắt giữ con mồi.” Tuy rằng không cảm thấy boss sẽ làm chuyện điên rồ, nhưng Hạ Hoàng Tuyền vẫn thấp giọng cảnh cáo đối phương một lần.

”Cho nên lúc trước cô mới hủy hộp nhạc kia sao?” Người đàn ông phía sau dùng thanh âm dễ nghe nói như vậy, khi mở miệng hô hấp của hắn phả vào cổ Hạ Hoàng Tuyền khiến cô bỗng sờn gai ốc.

”Câm miệng.” Hạ Hoàng Tuyền không hề khách khí lắc mạnh đầu, thành công dùng tóc đuôi ngựa của mình cho đối phương một bạt tai, rồi sau đó lạnh lùng nói, “Còn dám thờ trên cổ tôi, liền ném anh vào bầy zombie.”

“” Người đàn ông sau lưng im lặng một lát, sau đó nói thật nhỏ: “Rất xin lỗi.”

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Hạ Hoàng Tuyền có thể ra sức tưởng tượng về gương mặt biến sắc dữ tợn của hắn, trong lòng bỗng sung sướng không ít, quả nhiên khi tâm tình không tốt nên đi bắt nạt những người khác, nhưng đúng lúc này, mũi tên lại xuất hiện lần nữa, Hạ Hoàng Tuyền biết, đây là một chỉ lệnh khác cho cô, vì về nhà, cô không thể không phục tùng.

Dù vậy, cô cũng không mất lý trí mà chạy như điên, chạy với tốc độ thích hợp mới có thể nhanh chóng đi tới và lưu lại sức lực đủ để đối mặt với nguy cơ, đây là kinh nghiệm cô tổng kết ra suốt nửa tháng vô cùng nguy hiểm.

Theo hành trình đẩy tiến, các loại tin tức về mắt hoàng tuyến cũng dần dần xuất hiện trong đầu cô, nếu dùng lời nói để tổng kết thì phải là —— mắt trái của cô có thể nhìn thấy tử khí.

Hoàng Tuyền. . . Trách không được có một cái tên như vậy.

Cái gọi là tử khí, chính là điềm xấu quấn quanh các loại sinh vật, zombie gặp trên đường là nồng đậm nhất, đã hoàn toàn tối đen, mà cô và Thương Bích Lạc. . . Khi đi qua một cửa hàng, Hạ Hoàng Tuyền nhìn lướt qua cửa kính một lần, cũng có, nhưng mà rất nhạt, sinh mệnh dồi dào nhất lại là cây cối bên đường, màu sắc nhạt đến mức gần như không nhìn thấy, cũng đúng, trong tiểu thuyết tận thế không hề có cây cối bị biến thành zombie.

Trên ý nghĩa nào đó, chúng nó là thứ được an toàn nhất ở tận thế.

Nhưng mà, có thể thấy được tử khí, cũng có nghĩa cô có thể nhìn thấy người khác sống được bao lâu sao?

Trước khi gặp được những người khác, phỏng đoán này tạm thời còn chưa thể nghiệm chứng.

Nhưng chỉ là tạm thời mà thôi, rất nhanh, cô dựa vào thánh giác nhạy bén, nghe được tiếng nói của con người.

Trong chớp mắt, Hạ Hoàng Tuyền gần như rơi lệ đầy mặt, đã bao nhiêu ngày, đã bao nhiêu ngày, cuối cùng gặp được đồng loại rồi. . . Kẻ đằng sau lưng? Kẻ không có trái tim nhân loại này không phải là đồng loại của cô!

Người cô co lại theo bản năng, định lao tới lại bị ngăn cản.

”Đợi chút!”

“ . . . Cái gì!” Tuy rằng cảm thấy khó chịu, nhưng lúc này hắn nói chuyện, ắt phải có lý do, tuy rằng cô chán ghét Thương Bích Lạc, cũng sẽ không vì vậy mà đánh giá thấp hắn.

”Trước khi tiếp xúc chính diện với đối phương, phải quan sát tình huống trước.” Giống như thật sự tôn trọng ý kiến của cô, khi nói chuyện Thương Bích Lạc hơi quay đầu, cố gắng không để hơi thở của mình phả vào cô, “Đường như tôi nghe thấy. . . Tiếng kêu khóc của phụ nữ.”

“” Hạ Hoàng Tuyền ngó ra, lập tức cẩn thận lắng nghe.

Cũng là mừng như điên nên đầu óc choáng váng, Thương Bích Lạc có thể nghe thấy, tất nhiên cô cũng có thể nghe được.

Tuy chẳng chưa từng chân chính trải qua tận thế, nhưng tiểu thuyết và điện ảnh về nó cô cũng xem qua không ít, xã hội hủy diệt, quy tắc sụp đổ, nhân tính đồi bại, dường như chúng nó luôn luôn được bày ra, vậy thì, việc xảy ra bây giờ, rốt cuộc có chân tướng ra sao?

Tuy rằng chưa xác định, nhưng Hạ Hoàng Tuyền tiếp thụ ý kiến của Thương Bích Lạc, nhìn quanh trái phải, bắt đầu lựa chọn vị trí quan sát có lợi nhất.

[1] Vô Tình: đại sư huynh trong tứ đại danh bộ, bị chặt đứt hai chân nhưng giỏi về âm khí.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Boss Là Tên Khốn Đối Trắng Thay Đen

“Bên kia ra sao?”

Giống như hiểu rõ ý nghĩ trong lòng cô, Thương Bích Lạc chỉ về phía một địa điểm cách đó không xa, Hạ Hoàng Tuyền mím môi, tuy rằng rất không muốn nghe hần, nhưng không thể không thừa nhận, đó là chỗ thích hợp để quan sát, vì vậy cô nhanh chóng chạy tới.

Địa điểm mà Thương Bích Lạc chỉ là sân thượng trên nóc nhà mà không phải mạo hiểm để tiến vào một tòa nhà nào đó, lưới chống trộm ngoài cửa sổ chính là nơi đặt chân vô cùng tốt, Hạ Hoàng Tuyền với tố chất thân thể tốt đến mức không thuộc về mình, dưới tình huống công một người đàn ông trưởng thành, động tác vẫn nhanh nhạy như trước, nhảy lên nóc nhà nhưng không phát ra một tiếng động nào, sau đó nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một chiếc xe tải, mười mấy người đàn ông cầm gậy gỗ và vũ khí độ sức cùng zombie quanh xe, cùng với mấy người phụ nữ tự che miệng mình — thật hiển nhiên, tiếng kêu khóc vừa rồi thuộc về các cô, đồng thời, các cô hẳn là bị mấy người đàn ông kia quát lớn nên mới làm ra hành động như bây giờ.

Cho dù thế nào, tốt hơn so với tưởng tượng, ít nhân quần áo và đầu tóc của họ rất chỉnh tề, không thấy dấu vết bị chà đạp.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào mũi tên to màu đen trên đỉnh xe tải, trong lòng hiểu rõ, đây là mục tiêu tiếp xúc tiếp theo của cô, để thuận lợi gia nhập, hỗ trợ ắt không thể thiếu, hơn nữa, dưới tình huống năng lực cho phép, cô cũng không muốn thấy chết không cứu.

Hạ quyết tâm, cô nhanh chóng nhảy xuống, mũi chân đạp nhẹ trên vách tường, toàn bộ thân thể mượn lực vững vàng hạ xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã điều chỉnh tốt, cô chạy tới phía đám người kia, ở góc rẽ cách đó ba mét, nhắc nhở bỗng vang lên.

【Vật phẩm “Bịt mắt” đã để vào túi quần, đề nghị đeo lên.】

“.....” Đây là cái gì? Hạ Hoàng Tuyền không còn lời nào để nói, cô dừng bước, lục trong túi quần một lát, lấy ra một cái bịt mắt màu đen, bỗng nghĩ tới, lần đầu tiên cô nhìn thấy mắt trái của mình cũng thấy phát hoảng, con mắt như vậy, người bình thường đều không tiếp thụ nổi. So sánh với việc này, Thương Bích Lạc thật sự lạnh nhạt quá mức.

Nghĩ vậy, Hạ Hoàng Tuyền đeo bịt mắt lên, sau đó kỳ dị phát hiện, nó hoàn toàn không ngăn trở tầm nhìn, hơn nữa cũng rất mềm mại, nếu không phải cửa kính từ cửa hàng bên đường ảnh ngược ra hình tượng hiện tại của mình, cô gần như cho rằng mình không đeo gì cả. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, việc đột nhiên có một con mắt không thể dùng rất ảnh hưởng tới cảm giác cân bằng.

Lúc này tạm dừng cũng chỉ tốn mười giây, đeo lên trang bị mới, Hạ Hoàng Tuyền lại bước đi, cô không gặp phải ngăn trở gì, linh hoạt rút ra trường đao sắc bén bên hông, Hạ Hoàng Tuyền nói mà không quay đầu lại: “Tự ôm chặt, ngã xuống tôi cũng không cứu anh!”

Đứt lòi, cô giơ chân đá mạnh vào một con zombie cách mình gần nhất, một đá làm zombie bay về phía sau, liên tiếp đụng ngã một chuỗi đồng bạn, cùng lúc đó, đám zombie nghe thấy âm thanh đi về phía cô, áp lực của những người đang chiến đấu được giảm bớt, dĩ nhiên cũng có người rời rã nhìn chăm chú vào cô gái cường hãn bắt ngờ xuất hiện kia.

Tóc dài của cô buộc cao thành đuôi ngựa, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi dài tay kiểu dáng đơn giản, phía dưới là quần dài bó sát dắt vào trong ủng da, tóc dài đen, áo đen, quần đen, ủng đen, quanh thân cô dường như đều được tạo bởi màu đen, mà làm người ta chú ý nhất chính là bịt mắt đen bên mắt trái của cô, nó càng khiến gương mặt xinh đẹp của cô thêm phần thần bí và tàn nhẫn.

—— Nếu Hạ Hoàng Tuyền có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nhất định sẽ cười to ba tiếng, đồng quần áo này hoàn toàn không phải là kiệt tác của cô được chứ?! Vừa tới đã mặc như vậy, giống như quạ đen, muốn cời cũng không được! Không nên ép mua ép bán như vậy a! Nếu có thể cô tình nguyện trần truồng. . . Quên đi, vẫn cứ miễn cưỡng mặc đi

Khi những người khác nhìn Hạ Hoàng Tuyền, thực ra cô cũng đang nhìn họ. . . Nhìn từ khí trên người họ, nó phân bố không đều, rõ ràng là những người ở trên xe hẳn phải an toàn nhất, nhưng trong số các cô lại có người có màu sắc còn đậm hơn những người đàn ông ở phía dưới, quả nhiên, từ khí mà cô thấy được không phải là mức độ nguy hiểm mà là tuổi thọ sao?

Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi, một người đàn ông trong đó làm cho cô vô cùng chú ý, nhưng hiện tại không phải là thời điểm rồi rắm.

Cô mạnh mẽ mà nhanh chóng vung đao, “phập” liên tiếp, đầu ba con zombie vừa tới gần bị chặt đứt, cô nhanh chóng chạy tới chỗ đám người, vừa chạy vừa xử lý zombie như máy thu gặt.

Người đàn ông và các bạn nhỏ vốn đang chuyên chú đánh zombie đều sợ ngây người —— hàng này đúng là nữ sao? Thật sự không phải quái thú sao? Chưa thấy một người phụ nữ nào cõng một người đàn ông trưởng thành mà đánh zombie còn nhẹ nhàng như vậy!

Hạ Hoàng Tuyền thực sự không có ý, nếu có thể, cô thật muốn ném thẳng Thương Bích Lạc vào đồng rác ven đường, nhưng vấn đề là nhiệm vụ yêu cầu phải bảo vệ hân, xem tiểu thuyết và TV là biết chỉ cần bị zombie cào rách một cái thì sẽ cảm nhiễm, boss dưới loại trạng thái này cũng không biết được tính là sống hay chết —— đương nhiên cô không dám đánh đồ, cho nên dù cõng người đánh nhau không tiện, cô cũng chỉ có thể kiên trì với khuôn mặt lãnh diễm cao quý.

Cho đến khi tới gần xe tải chuyển hàng, cô mới thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cầm dao bằng một tay, tay còn lại bắt lấy tay Thương Bích Lạc rồi kéo hân xuống, sau đó ném hân vào toa xe như ném bao cát, mắt thấy hân lăn tụt do hai vòng trong xe mới dừng lại, Hạ Hoàng Tuyền chảy vài giọt mồ hôi, dường như lại quên không chế sức mạnh rồi hả? Quên đi, dù sao máu của boss đều rất dày, ném ném thành thói quen, nghĩ như vậy, lòng cô tràn đầy sung sướng, một lần nữa đầu nhập vào hàng ngũ giết zombie.

Dưới sự trợ giúp của cô, bọn họ rất nhanh thanh lý sạch sẽ kẻ địch ở phụ cận. Khi một con zombie cuối cùng ngã xuống đất, Hạ Hoàng Tuyền cầm dao vào trong vỏ, đeo dao bên hông, đứng im tại chỗ, tỏ vẻ mình không có địch ý gì với bọn họ.

So với ngôn ngữ, hành động này của cô càng thuyết minh rõ ý đồ, sau khi nhóm người ngờ ngác nhìn nhau vài giây, một người đàn ông tóc húi cua có dáng người trung bình nhưng lại khỏe mạnh nhất đi ra, hân khoảng 30 tuổi, nụ cười trên mặt có phần âm áp, người đàn ông vươn tay về phía cô: “Xin chào, tên tôi là Nhâm Cường.”

Hạ Hoàng Tuyền thật nể mặt vươn tay: “Hạ Hoàng Tuyền.”

“... Ha ha ha, cô gái nhỏ, tên của cô thật là cá tính.”

“... Cũng được.”

“... Thân thủ không tồi.”

“Cũng vậy.”

“.....”

“.....”

Rất nhiều ngày không gặp được người nên kích động quá mức, hơn nữa tính cách của Hạ Hoàng Tuyền không hề thân thiện, cho nên cuộc đối thoại này lâm vào tình cảnh nhạt nhẽo, Hạ Hoàng Tuyền cố gắng bảo trì biểu cảm bình tĩnh, trong lòng lại rối rắm phải chết, ai có thể nói cho cô biết hiện tại nên làm gì?

Cùng lúc đó, Nhâm Cường cũng thật rối rắm, cô gái nhỏ tuổi thanh xuân vừa nhìn đã thấy kiêu ngạo này rất khó giao tiếp, nhưng đánh nhau rất lợi hại, bỏ qua thì thật đáng tiếc, vừa nghĩ vậy, hân nhớ tới người đàn ông được cô cõng, thử hỏi: “Trên xe chúng tôi còn có chỗ trống, hai người muốn cùng lên đường hay không?”

“Được!” Hạ Hoàng Tuyền thầm cho đối phương một tấm thẻ người tốt.

Tuy rằng quá trình có chút khúc chiết, nhưng cuối cùng cô đã thuận lợi nhập bọn.

Vốn đang vui vẻ, vừa đi đến toa xe, tâm tình của cô bỗng trở nên vô cùng không tốt, rất không tốt, cực kỳ không tốt.

Nguyên nhân chính là, khi cô còn đang liều sống liều chết (?) bên ngoài, tên Thương Bích Lạc kia lại đang vui vẻ rong chơi trong sự dửng dưng, một em gái bên trái bồi thuốc giúp hân, một em gái bên phải tán gẫu với hân, mặt sau còn có em gái rót nước cho hân. . . Đồ khốn! Vì sao không có em gái rót nước cho cô! Cô rõ ràng mới là công thần của nhân dân được chứ?!

Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu nhìn, sắc mặt của những người đàn ông bên cạnh cũng không tốt lắm, trong lòng bỗng cười lạnh, đánh hân đi! Đánh hân đi! Nếu không hết giận thì cô tuyệt đối sẽ không ra tay!

“Khụ!!!” Nhâm Cường thấy không khí không đúng, đột nhiên ho một tiếng, nói, “Tiểu Hạ a, cậu ta là...?”

“Hân?” Hạ Hoàng Tuyền đang định nói mình và hàng này chính là quan hệ người qua đường, các người tùy tiện đánh, đã bị Thương Bích Lạc ngắt lời.

“Cô đã trở lại?” Hân vừa hỏi như vậy, vừa tiến tới gần cửa toa xe, bởi vì hai chân không có sức lực, hân chỉ có thể dùng cách di chuyển có vẻ vất vả là hai tay chống vách thùng xe.

Hạ Hoàng Tuyền bị ánh mắt dửng dưng của đối phương nhìn chòng chọc mà da đầu run lên, theo bản năng hất tay hân ra, một tiếng “Bốp” giòn vang quanh quẩn, có thứ gì đó rơi xuống từ trong tay Thương Bích Lạc, cô chú ý tới, đó là một chiếc khăn tay màu trắng.

“Thật xin lỗi.” Thương boss ngăn người, cup mắt xuống, ngữ điệu ề ề mà sa sút, “Tôi thấy trên bàn tay cô dính máu của zombie. . . Là tôi đã cho cô thêm phiền toái.”

“.....”

Không khí long trời lở đất trong phút chốc.

Ánh mắt mấy người phụ nữ từ đồng tình biến thành tràn ngập căm phẫn, mà ánh mắt mấy người đàn ông từ tràn ngập căm phẫn biến thành đồng tình.

Công thần của người dân là Hạ Hoàng Tuyền trong nháy mắt biến thành kẻ có tội với nhân dân ——

Thương Bích Lạc!

Tên khốn chờ cho ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ai Là Bạn Gái Của Hấn Chứ

Nam nữ trẻ tuổi cãi nhau luôn làm người chú ý, chẳng lẽ bạn không thấy quần chúng nhân dân vừa cầm bát vừa ăn vừa xem chẳng sợ mồ hôi như mưa và tay miệng bị bỏng nhưng vẫn kiên trì không ngừng sao? Cho dù là tận thế, “Tĩnh vậy xem” mạnh mẽ của nhân loại đều triển lộ không sót, cho nên nói, bất cứ trường hợp nào, vĩnh viễn đều cần một người hòa giải.

Ví dụ như lúc này, Nhâm Cường đứng ra giảng hòa: “Đến đến đến, tất cả mọi người lên xe, chúng ta phải tiếp tục lên đường.”

Hạ Hoàng Tuyền cũng biết lúc này không phải là thời điểm để can thiệp, vì thế lui về phía sau để người khác nhảy lên trước, làm thành viên mới nhập bọn cô vẫn khá biết thời thế. Thương Bích Lạc vì đi đứng bất tiện nên ngồi dựa vào cửa thùng xe, cùng lúc đó, Hạ Hoàng Tuyền chú ý đến người đàn ông nào đó đi đến bên cạnh Thương boss, dường như muốn ngồi xuống, cô liếc nhìn, xoay người lên xe.

Mọi người trên xe chỉ thấy có một trận gió thổi qua, khi lấy lại tinh thần, phát hiện Hạ Hoàng Tuyền đã ngồi vững vàng bên cạnh Thương Bích Lạc. Người đàn ông bị cô chiếm vị trí ngăn người, lập tức cười cười rồi ngồi đối diện với hai người.

Hạ Hoàng Tuyền thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô đã chú ý tới khí đen vô cùng nồng đậm trên người người đàn ông kia, quả thực chỉ cách một đường kẻ với zombie, cô liếc nhìn về phía cánh tay trái mà hấn luôn vô thức giữ lấy, là bị cắn sao? Tuy rằng tình huống không rõ, tuy có phần ích kỷ, nhưng cô không thể để hấn ngồi bên cạnh Thương Bích Lạc. Dù thể hành động vừa rồi của cô cũng có chút liều lĩnh.

Nghĩ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía những người khác, phát hiện bọn họ đang hưng trí dạt dào nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt muốn bao nhiêu hóng hớt có bấy nhiêu hóng hớt.

“Người trẻ tuổi chính là như vậy, càng âm ỉ tình cảm càng tốt.” Một người phụ nữ khoảng 40 tuổi ngồi ở sâu trong xe cười nói.

Những người khác gật đầu liên tục.

Khỏe miệng Hạ Hoàng Tuyền giật giật, có phải hiểu lầm cái gì rồi không?

“Khụ, được rồi, còn như vậy thì cô gái nhỏ sẽ thẹn thùng.” Nhâm Cường ho nhẹ một tiếng, vươn tay về phía Thương Bích Lạc, “Xin chào, tên tôi là Nhâm Cường.”

Sau đó, hai mươi người trong xe đều tự giới thiệu, Hạ Hoàng Tuyền không có thiên phú ở phương diện nhận biết người khác nên nghe mà choáng đầu hoa mắt, chỉ miễn cưỡng nhớ kỹ vài nhân vật đặc biệt, ví dụ như người đàn ông có vẻ bị cắn tên là Lưu Lỗi, ví dụ như người phụ nữ lúc trước tên là Lưu Lệ Hồng.

Sau một hồi hồi hán, không khí trong xe dường như hòa hợp hơn vài phần, mà từ lời nói của bọn họ, Hạ Hoàng Tuyền đã hiểu được tình huống hiện tại —— thế giới này tiếp tục sử dụng giả thiết đại chúng nào đó, nguyên nhân của tận thế là bệnh độc nào đó, nhân loại bị cảm nhiễm trở thành zombie, lấy phương thức sản thực khuếch tán bệnh độc khắp thế giới, mà lần đầu tiên tòa thành thị này xuất hiện zombie là năm ngày trước.

Những người này là viên chức ở cùng một nhà máy, ngày xảy ra sự cố bọn họ đang đẩy nhanh tiến độ công việc ở nhà máy, cho đến sáng mới kết thúc, nhờ vậy bọn họ may mắn tránh được một kiếp, lại không ngờ rằng, thế giới bên ngoài đã long trời lở đất. Tuy ở trong công ty an toàn, lại không phải địa phương để ở lâu dài, hơn nữa bên trong công ty cũng không có nhiều thức ăn, hai mươi người bọn họ nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, có khi chỉ sau mấy ngày đồ ăn sẽ hết, tuy rằng nước còn được cung cấp, nhưng con người hiển nhiên không thể uống nước mà sống sót.

Quan trọng hơn là bọn họ còn có người nhà.

Lúc này, Nhâm Cường nhớ đến, trước khi bệnh độc bùng nổ, vừa đúng có quân đội diễn tập ở ngoại ô thành thị, tuy rằng chỉ là hi vọng nhỏ nhoi, nhưng

cho dù là khi nào, quân đội đều có thể tạo ra cảm giác an tâm, bởi vì bọn họ có được lực lượng mà đại chúng không có.

Hạ Hoàng Tuyền nghe xong, trong lòng kinh ngạc, cô nhớ rằng mình đã tới thế giới này nửa tháng, nhưng những người này nói bệnh độc ở đây bùng nổ mới năm ngày, là cô nhớ sai hay là những người này nhớ sai? Sau đó cô mới giật mình nhớ tới, hiện tại bọn họ đang ở vùng đất bên cạnh thành thị này, cho nên mới có cao ốc bỏ hoang và nhà máy mà những người này làm việc, nói như vậy, trái ngược với tòa thành thị cô đến đầu tiên, bệnh độc ở thành thị này bùng nổ muộn hơn một chút.

Lý do không ném cô đến mục đích luôn. . . Là để rèn luyện thân thủ của cô sao?

Cô đang suy nghĩ, Nhâm Cường lại mở miệng: “Tiểu Thương, Tiểu Hạ, hai người muốn đi nơi nào?”

Hạ Hoàng Tuyền quả thực muốn ngả lăn, Tiểu Thương Tiểu Hạ là cái gì?! Cảm thấy có thứ gì đó bị đánh bại rồi! Nhưng mà, nếu mũi tên yêu cầu cô tiếp xúc với bọn họ, tất nhiên là phải đi theo, vì thế cô đáp lại, “Chúng tôi cũng đi ngoại ô.”

“Phải không? Vậy thật khéo.” Nhâm Cường ngừng lại một chút, sau đó hơi xấu hổ nói, “Nhưng mà trước khi đi ngoại ô, chúng tôi muốn đi đón người nhà của mình, hai người. . .”

Không khí trong xe bỗng lắng xuống, cho dù đang làm gì, tất cả mọi người đều có ý lẫn vô ý chờ đợi cô trả lời, không hề nghi ngờ, giá trị vũ lực của Hạ Hoàng Tuyền để lại cho bọn họ ấn tượng vô cùng sâu sắc, nếu cô đi theo bọn họ, độ an toàn sẽ cao hơn rất nhiều.

Trong ánh mắt thấp thòm của mọi người, Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên làm một động tác kỳ quái, tay cô chống xuống dưới sàn, đầu duỗi ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn xung quanh một phen, hỏi lại một câu càng kỳ quái hơn: “Người nhà của mọi người đang ở đâu?”

“Hiện tại đi thẳng là được!”

“Được, tôi đi cùng mọi người.”

Phương hướng mũi tên chỉ hoàn toàn đồng nhất với phương hướng xe chạy.

“Vậy Tiểu Thương. . .”

Lúc này Thương boss bị Hạ Hoàng Tuyền tận lực bỏ qua thật lâu bày ra cảm giác tồn tại mãnh liệt, hắn quay đầu nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh, sau đó mỉm cười nói: “Cô ấy đi đâu, tôi đi nơi đấy.” Giọng nói tràn đầy sự kiên định.

Cây đao trong tay Hạ Hoàng Tuyền rung rung, bọn họ không quen được chứ? Tuy rằng nói không sai, nhưng sao nghe kỳ quái như vậy chứ đồ khốn!

Đang khó chịu, cô đột nhiên cảm giác được có một bàn tay cầm lấy tay cô.

“!!!” Hạng này muốn chết hay là muốn chết hay là muốn chết?!

Đợi chút, đây là cái gì?

Cô nhú mày, cảm thấy ngón tay boss đang vẽ gì đó trong tay cô, Hạ Hoàng Tuyền tập trung, đây là chữ?

Lưu —— Lỗi —— có —— vấn —— đề —— gì —— sao

Chắc, người này thật là nhạy bén.

Tuy rằng trong lòng rất không vui, cô vẫn vươn tay qua, cẩn thận viết vào trong tay của đối phương: tôi —— hoài —— nghi —— hắn —— bị —— cắn

Viết xong, cô nhìn Thương Bích Lạc, lại phát hiện đối phương đang vô tội nhìn mình, nghiêng đầu, dường như hoàn toàn không hiểu cô đang viết gì.

Thái dương Hạ Hoàng Tuyền giật giật, lại cảm thấy mình bị xem thường. . . Cho dù chữ xấu cô cũng đã cố gắng viết thật rõ ràng được chứ? Làm sao có thể không rõ! Cô kiên trì viết lại, trong lòng âm thầm thề, lần này nếu hắn còn không rõ, cô coi đầu của hắn như cái búa mà đập vào thùng xe! Hả? Đột nhiên thật chờ mong hắn không rõ là có chuyện gì?

Nhưng boss không cho cô cơ hội, hắn chỉ vươn tay qua, ngón tay ấm áp vẽ trên lòng bàn tay cũng ấm áp của cô, viết ra hai chữ —— cảm ơn.

Hạ Hoàng Tuyền hừ nhẹ một tiếng, rút tay lại, ôm đao quay đầu không nhìn kẻ khiến cô phiền lòng nữa, nếu có thể nhét hắn vào trong túi để mang theo thì tốt rồi, mắt không thấy tâm không phiền. Mà cô cũng không nhìn qua, trong ánh mắt của mọi người, Thương Bích Lạc khẽ thở dài, dịu dàng nhìn chăm chú vào mặt nghiêng của cô, sau đó cười vô cùng ấm áp.

Ngồi sát cùng một chỗ, nắm tay, ngón tay dây dưa, tách ra, quay đầu, mỉm cười cung chiêu.

Ngoại trừ việc thứ nhất, còn lại đều là Thương Bích Lạc chủ động, khiến cho hai người bọn họ giống như một đôi tình nhân ngọt ngào đang giận dỗi.

Ít nhất ở trong mắt những người khác chính là như vậy.

Chương 5: Ai Muốn Lên Giường Với Mi

Tóm lại, tình huống quý dị lúc này nếu được khái quát bằng một câu nói, không thể nghi ngờ là —— mọi người trên thế giới này đều biết, chỉ riêng cô không rõ.

die»nd≡ank«equ»yd«on

Hạ Hoàng Tuyền chẳng hề biết mình bị thiệt thòi, ôm đầu cúi đầu nghỉ ngơi, dù không ngẩng đầu, cô vẫn luôn quan sát người đàn ông đối diện, ngoại trừ vẻ mặt hơi khấn trương thì không có gì khác thường, nhưng cho dù như thế nào, cẩn thận vẫn là tốt hơn.♥die»nd≡ank«equ»yd«on♥

”Đến đến đến, ăn trưa thôi.”

Người đàn ông đeo kính khoảng 20 tuổi ngồi đối diện với người phụ nữ trung niên Lưu Lệ Hồng bỗng kêu to, hắn vừa nói vừa lấy ra một thùng mì ăn liền từ trong góc, sau đó cầm lên mấy phích nước, giọng điệu có phần tự mãn khoe khoang: “Vẫn là tôi anh minh, nhớ mang những thứ này đi, nếu không chúng ta sao có thể ăn mì nóng?”

”Đứng đứng đứng, Trương Khải anh minh nhất.” Cô gái tóc ngắn trẻ tuổi nở nụ cười, lần lượt phân phát mì ăn liền, “Nhưng cậu còn nhớ rõ nước ấm này là ai đun không?” Bởi vì cô là người xinh đẹp nhất trong số nữ tính ở trên xe, cho nên Hạ Hoàng Tuyền nhớ được tên của cô, là Vu Nhụy.

”Nếu không, công lao này chúng ta mỗi người một nửa?”

”Quyết định như vậy rồi!”

Hai người trẻ tuổi nói đùa, những người khác trên xe không khỏi mỉm cười, tại tận thế trống rỗng này, dường như chỉ có tiếng cười gằn trong gang tấc mới là chân thật, cũng là vô cùng đáng quý.

Cho đến lúc này Hạ Hoàng Tuyền mới nhớ tới, cô đã không ăn một thứ gì suốt nửa tháng, dường như thân thể bị cải tạo không có nhu cầu sinh lý giống như trước, không đói khát, vậy cũng không cần ăn cơm, còn Thương boss thì sao? Hắn cần ăn cái gì không? Nếu cần, cô phải công hân đồng thời công cả thức ăn nước uống sao? Đợi đã, với tình huống của hân, phải đi toilet như thế nào? Chẳng lẽ cũng cần cô hỗ trợ? Có phải đại tiện tiện không không chế hay không? Cứu mạng! Chẳng lẽ ngoại trừ thức ăn nước uống, cô còn phải công một đồng tã người lớn?!

Thật là phiền phức, cô có thể ướp băng hân rồi mang đi sao?

Đang rối rắm, một người bỗng đi đến trước mặt cô, Hạ Hoàng Tuyền ngẩng đầu, đối diện với một nụ cười thân cận, Vu Nhụy đưa một hộp mì ăn liền tới: “Cho cô.”

“... Không cần khách khí, tôi cũng không đói.” Hạ Hoàng Tuyền ngăn người, tính cách của cô thuộc loại rất phổ biến, ở trước mặt người quen thì không biết xấu hổ, trước mặt người lạ nhìn như lãnh diễm cao quý nhưng thực chất lại luống cuống chân tay, không thể nghi ngờ, đồ ăn ở tận thế rất quý giá, huống chi cô vốn không cần, vì thế cô liền xua tay, đao trong tay “cách” một tiếng rơi xuống toa xe, cô vội vã xoay người nhặt lên.

”Phốc!” Vu Nhụy che miệng cười, nụ cười của cô rất có sức sống, “Cho cô thì cô cầm đi, không cần ngưng ngừng, bây giờ không đói thì về sau lại ăn.” Cô vừa nói, vừa nhét hộp mì ăn liền vào trong lòng Hạ Hoàng Tuyền, tiện thể nhét cho Thương Bích Lạc một hộp, lại cho bọn họ hai cái xúc xích.

Hạ Hoàng Tuyền ôm hộp mì ăn liền, mấp máy môi, nhìn lướt qua phần đồ ăn dự trữ không nhiều lắm trong xe, sau đó nhìn về phía người cầm đầu Nhâm Cường: “Trên đường này có siêu thị không?”

Nhâm Cường sững sốt, lập tức hiểu được ý của cô, liên tục gật đầu nói: “Có, đương nhiên là có.” Vừa nói hân vừa vịn cánh cửa mở, nhìn ra ngoài xem, “Đi khoảng 20 phút sẽ tới một siêu thị lớn.”

Hạ Hoàng Tuyền gật đầu: “Đến lúc đó có thể dừng lại không?” Dựa theo cách nói của bọn họ, tận thế mới bắt đầu từ năm ngày trước, đồ trong siêu thị dù bị lấy đi nhưng hân vẫn còn đồ ăn sót lại, bọn họ có thể chia đồ ăn cho cô dù đồ ăn khan hiếm, tuy cô không cậy mạnh, nhưng cũng vui lòng giúp đỡ bọn họ trong khả năng của mình, huống chi cô cũng cần tìm một ít đồ sinh hoạt thiết yếu, hơn nữa nếu Thương Bích Lạc cần ăn cái gì, cô còn phải đi tìm đồ ăn thức uống.

”Có thể, đương nhiên có thể!”

”Vậy thì tốt quá.” Tiểu tử bốn mắt Trương Khải lại gần, nháy mắt nói, “Anh Nhâm, đến lúc đó em có thể lấy ít thuốc lá không? Em chỉ còn hai ba điếu thôi.”

Nhâm Cường cười mắng, vỗ đầu hấn: “Com ăn không đủ no còn muốn hút thuốc!”

Sau đó, trong toa xe tràn ngập mùi hương của mì ăn liền, cho dù Hạ Hoàng Tuyền không đói bụng cũng cảm thấy thèm ăn, không thể không nói, mì ăn liền thịnh soạn ăn một lần thì khá ngon miệng, đáng tiếc, trước khi biết rõ tình huống thân thể của mình, cho dù thế nào cô cũng không dám ném thử, nếu như ăn ở phía trên mà rò rỉ ở phía trên. . . Vậy thì xấu hổ biết bao nhiêu a! Không chỉ có cô, Thương boss cũng không dùng bữa, rốt cuộc là không cần ăn com hay không quen ăn mì ăn liền, vậy thì không thể biết được rồi.

Mà trong thời gian này, Hạ Hoàng Tuyền còn thấy được một màn vô cùng chán ngắt, Lưu Lỗi ngồi đối diện ăn từng miếng xúc xích, động tác lỗ mãng phát ra âm thanh làm da đầu run lên, nước miếng của hấn không ngừng chảy xuống khi nhắm nuốt, “tách tách” chảy vào hộp mì trong tay.

Người bình thường ăn com sẽ như vậy sao? Hay là đã bắt đầu chuyển biến?

Không đợi cô nghĩ ra nguyên nhân, Lưu Lỗi nuốt xuống thức ăn trong miệng, không thèm nhìn hộp mì ăn liền trong tay, hai mắt khát vọng nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền, ánh mắt vô cùng tham lam, thiếu chút nữa khiến cô rút đao ra.

Nhưng vào lúc này, Thương Bích Lạc luôn luôn ngồi yên tĩnh bỗng vươn tay về phía đối phương, trong tay là xúc xích mà Vu Nhụy đưa: “Anh muốn thứ này sao?”

Ánh mắt cực nóng rời về phía tay Thương Bích Lạc, lúc này Hạ Hoàng Tuyền mới chú ý tới, trong lòng cô cũng là một chiếc xúc xích, mắt thấy tay đối phương ngày càng gần Thương boss, cô không hề do dự ném xúc xích vào trong lòng đối phương: “Của tôi cho anh!”

Lưu Lỗi rút tay về, cầm lên đồ ăn, bỏ vào trong miệng cắn mạnh một cái, vỏ plastic màu đỏ bên ngoài bị xé rách, hấn bỏ hộp mì, hai tay cầm xúc xích, nhét vào trong miệng, tiếng ăn lại vang lên. Bởi vì những người khác còn đang ăn mỳ, cho nên một màn này cũng không làm bọn họ chú ý.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào khí đen nồng đậm trên người đối phương, không đành lòng quay đầu, chỉ thấy Thương Bích Lạc đang dùng bút viết ở trên một quyển sổ màu đen, một lát sau mỉm cười, đưa sổ tới trước mặt cô.

—— Suy đoán dựa trên tin tức bọn họ lộ ra:

——1, Hấn bị cắn vào buổi sáng khi rời khỏi công ty, 6 giờ sau, bắt đầu vô cùng thèm ăn thịt.

——2, Bệnh độc không truyền bá qua nước hoặc không khí, chỉ có thể thông qua tiếp xúc trực tiếp với chất lỏng.

——3, Bị cắn là phương thức truyền bệnh độc thường gặp nhất, nhưng chưa hấn là duy nhất, miệng vết thương tiếp xúc với máu zombie, hoặc ăn máu thịt của zombie cũng có thể bị cảm nhiễm.

——4, Người bị cảm nhiễm sẽ không biến thành zombie ngay lập tức, trong đó có quá trình chuyển biến, thời gian cụ thể không biết, mỗi người có giống nhau hay không không biết.

Đây là bày ra giá trị của bản thân để mưu cầu cơ hội sinh tồn từ cô sao?

Hạ Hoàng Tuyền bỗng có ảo giác mình biến thành giám khảo còn boss biến thành thí sinh dự thi, cô thật muốn hô to một tiếng “OUT!” với hấn, đáng tiếc là hiện thực tàn khốc không cho cô cơ hội, cho dù có nguyện ý hay không cũng phải mang theo tên kia, hơn nữa đã có sổ, vừa rồi sao không lấy ra? Về đến về đi trong lòng bàn tay phiền toái chết được! Nhưng cũng đúng lúc, dù sao cô có việc muốn hỏi, vì thế Hạ Hoàng Tuyền nhận lấy sổ và bút, không chút khách khí viết vào.

—— Anh có nhu cầu sinh lý cơ bản không?

Nụ cười trên mặt Thương Bích Lạc cứng lại, do dự một lát mới bắt đầu viết, về mặt có phần đắn đo.

Hạ Hoàng Tuyền nhún mày, không phải hỏi hấn có muốn ăn muốn uống muốn đi toilet hay không thôi sao? Có cần rối rắm như vậy không?

Một lát sau, sổ được chuyển lại, trên đó viết rõ ràng:

—— Có phải nhanh quá rồi hay không?

—— Có lẽ chúng ta có thể tìm hiểu thêm về nhau.

“ ” Đây là cái gì a? Hạ Hoàng Tuyền nhìn mà không hiểu ra sao, ăn com uống nước đi toilet liên quan gì đến việc có nhanh hay không nhan? Đợi chút. . . Không phải hấn hiểu sai chứ?!

Holy shit!

Hấn cho rằng cô đang hẹn hấn lên giường sao?!

Cho dù mắt có mù cô cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy được chứ a a a a a?!

Mọi người trên xe chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc”, khi nhìn lại, chỉ thấy cô gái thần bí kia đang vo quyển sổ bìa cứng trong tay, sau đó ném mạnh ra

bên ngoài, hạ xuống người con zombie bị hấp dẫn đến vì tiếng động cơ xe.

Sau đó, con zombie đáng thương bị mất đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đúng Là Có Nhu Cầu Sinh Lý

Nhóm zombie còn lại bị tiếng động hấp dẫn, vây quanh người anh em zombie đáng thương bị mất đầu, mùi quáng nhào tới nơi có âm thanh nhưng không có đồ ăn, cũng không đuổi kịp xe tải. . . Thật chua xót thật đáng thương. . . Cuối cùng chỉ có thể về nhà tìm mẹ. .

Người trên xe đều thở phào, tuy rằng trên lý luận là zombie không leo lên xe tải, nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, nhưng cũ đi, mới lại tới, bị một đàn quái vật dùng thái độ sẵn thực đuổi theo, thật là làm cho người ta không dễ chịu.

Nhưng mà, rõ ràng là em gái này không có ý a, vợ chồng son cãi nhau rồi hả?

Theo đạo lý mà nói, vì sự đoàn kết tập thể hẳn phải là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng Nhâm Cường do dự, vợ chồng son người ta cãi nhau nếu hòa giải thì mất công, vợ chồng son này cãi nhau nếu hòa giải thì nguy hiểm tính mệnh a!

Đúng lúc này, xe dừng lại, Hạ Hoàng Tuyền dẫn đầu nhảy xuống xe, đá bay một cái làm zombie gần nhất biến khỏi tầm mắt, không hề ngừng lại mà rút dao xông lên, tất cả sự buồn bực đều trút lên đám zombie không hay ho này. Có lẽ là vì không để cô dễ dàng chết mất, bản năng chiến đấu đã được khắc sâu vào trong đầu, mỗi một động tác của Hạ Hoàng Tuyền đều rất đơn giản, đâm, vung, chém. . . Không có động tác dư thừa, nhưng cũng vì vậy mà tràn ngập vẻ đẹp thuần túy và mang phong cách cổ xưa, người và dao như hòa thành một thể.

Cùng với động tác lưu loát mà nhanh chóng của cô, zombie xung quanh bị giết sạch, cô vung trường đao dính đầy máu hôi, quay người lại, nhìn về hướng siêu thị, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, có thể thấy rõ zombie du đang trong đó, số lượng còn không ít, quầy hàng phía ngoài lộn xộn, có thể thấy được đã có người vào càn quét siêu thị.

”Người nào vào siêu thị?” Nhâm Cường hỏi.

Những người đàn ông nhìn nhau vài lần, sau đó có khoảng một nửa số người đứng dậy.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn, phát hiện Lưu Lỗi cũng nằm trong đó đó, cô đi đến bên cạnh toa xe, lạnh lùng nói với Thương Bích Lạc: “Anh đi cùng tôi.” Tiểu nhân, đợi đến chỗ không có người sẽ tính sổ với mi sau

”Được.” Thương boss giống như không ý thức được mình sẽ gặp phải nguy hiểm, trả lời vô cùng dứt khoát.

Phản ứng đầu tiên của Nhâm Cường chính là —— em gái này đã tức giận tới mức muốn mưu sát bạn trai, vội vàng khuyên giải: “Tiểu Hạ, cậu ấy ở đây cũng có người bảo vệ, hơn nữa cô cũng một người thì. . .”

Lời nói thuyết phục bay biến trong động tác của Hạ Hoàng Tuyền, chỉ thấy cô dùng một tay nhấc chàng trai trẻ tuổi từ trên xe xuống, sau đó khiêng trên vai một cách dễ dàng, quả thực không khác gì cầm một chai nước khoáng.

Làm xong hết thảy, cô vô cùng lạnh nhạt quay đầu hỏi: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

“... Không, không có gì?”

Cứu mạng! Nữ tráng sĩ tới từ nơi nào?!

Tư thế khiêng không thể nghi ngờ là vô cùng không thoải mái, nhưng Hạ Hoàng Tuyền biết hiện tại nên làm nhất chính là để hắn không thoải mái! Hơn nữa hẳn cho rằng cô mơ ước sắc đẹp của hắn phải không? Cô liền mơ ước cho hắn xem! Nghĩ vậy, Hạ Hoàng Tuyền hung tợn vươn tay vỗ vào hông Thương Bích Lạc, lạnh lùng nói: “Nhìn kỹ đằng sau cho tôi, nếu có zombie đến gần mà anh không nói với tôi, tôi cho anh làm thức ăn của nó!” Ôi, rắn chắc nhưng có độ co giãn, hèn gì hắn tự tin như vậy.

“... Tôi đã biết.”

Tuy rằng giọng điệu của Thương boss vẫn nhẹ nhàng như trước, nhưng Hạ Hoàng Tuyền cảm giác được sát khí nhàn nhạt, tâm tình bỗng tốt hơn nhiều.

Chuẩn bị đầy đủ, Hạ Hoàng Tuyền xách lên bịch xốp đựng hộp mì bỏ đi, sau đó đá văng cửa siêu thị, tay vung hai vòng, ném bịch xốp vào trong siêu thị, mọi người nghe thấy một tiếng “Ầm!”, bịch xốp đánh trúng một giá hàng rỗng ở góc siêu thị, nó đổ xuống, mấy giá hàng bên cạnh cũng đổ theo.

Tiếng động lớn thu hút hàng loạt zombie, mọi người nhân cơ hội tiến vào siêu thị, phía ngoài cùng là khu đồ ăn vặt, cũng là nơi bị càn quét sạch sẽ nhất,

Hạ Hoàng Tuyền nhìn lướt qua, phát hiện một sai lầm lớn, chính là cô không hề nắm rõ địa hình của siêu thị này, hơn nữa cũng không rõ ở tận thế thì phải lấy thứ gì, suy xét một lát, cô quyết định không dùng đầu óc của mình để nghĩ về vấn đề phức tạp như vậy nữa.

Cô trực tiếp nhảy lên quầy thu ngân, sau đó nhảy ngang dọc vài cái liên tục, sau khi nhảy xuống giá hàng ở trung tâm, một tay cầm dao đâm vào đỉnh sắt ở giá hàng, linh hoạt xoay người, vũng vàng đứng lên trên trường đao. Cô nhắc người đàn ông trên vai lên, giọng người hấn lên cao: “Cho anh ba phút, nghĩ ra phương án hành động, nếu không tôi sẽ thả anh xuống.” Từ độ cao như vậy tuy không thấy rõ hàng hóa trên giá hàng, nhưng ít nhất có thể thấy rõ từng khu vực.

Ba phút trôi qua nhanh chóng, Hạ Hoàng Tuyền nhẹ nhàng nhảy xuống, một lần nữa khôi phục tư thế công Thương Bích Lạc, một tay rút dao xoay người nhảy xuống giá hàng, trong nguy cơ tận thế, hai người tạm thời trừ bỏ mọi ân oán, cùng hợp tác.

“Đi thẳng phía trước, giá hàng thứ ba, khu bán ba lô vận động. . .”

—— Hạ Hoàng Tuyền không hề do dự bỏ qua ba lô lớn nhất, cầm ba lô quăng về sau, Thương Bích Lạc tiếp được sau đó nhanh chóng mở ra. .

“Rẽ trái, giá hàng thứ nhất, nước. . .”

—— Nắm lấy! Vững vàng mà nhanh chóng ném cho người sau lưng.

“Phía bên phải, giá hàng thứ hai phía trước, bánh bích quy. . .”

—— Tiếp được! Cho dù tại tình huống như vậy, vẫn theo trình tự nhét đồ vật vào ba lô, cố gắng tận dụng không gian, động tác không hề rối loạn.

“ . . Đèn pin. . . Pin và bật lửa có ở quầy gần cửa vào. . .”

Dưới sự kết hợp của trí lực ưu tú từ Thương Bích Lạc và vũ lực xuất chúng từ Hạ Hoàng Tuyền, từng đồ vật thiết yếu nhanh chóng được hai người góp nhặt, toàn bộ zombie giữa đường bị chém ngã, ngay tại khi sắp xếp đầy đủ có thể rời khỏi siêu thị, một mũi tên màu đen đột nhiên xuất hiện ở góc nào đó của siêu thị, Hạ Hoàng Tuyền dừng bước lại.

Chỉ có thể đi hướng đó, bây giờ cô không thể ra khỏi siêu thị.

“Phương hướng không. . .”

“Câm miệng!” Hạ Hoàng Tuyền khó chịu quát lên, nhanh chóng chạy tới địa điểm được chỉ định, sau đó, cô bỗng sững sờ.

Nếu, nếu cô không nhìn lầm. . . Nơi này là nhà vệ sinh nam?

Cho nên nói, tới nhà vệ sinh nam để làm gì a! Định đầu mang vòng sáng “Biến thái”, Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng kiểm tra kỹ nhà vệ sinh nam, nhưng cô không phát hiện một bóng zombie nào, cho nên nói, rốt cuộc cô tới nơi này để làm gì?

Đợi chút, đã không liên quan đến cô, chẳng lẽ liên quan tới Thương Bích Lạc?

Cô vừa nghĩ vừa cố ý tiến gần phòng đóng trong toilet, quả nhiên, người sau lưng hơi run run một chút, tuy rằng chỉ trong giây lát, lại bị Hạ Hoàng Tuyền cảm nhận được, cho nên. . . Cô vất vả chạy tới chạy lui như vậy, kết quả là để cho hấn đi vệ sinh? Cô là bảo mẫu sao? Có cần tự tay lau sạch cho hấn hay không?!

Đùa gì chứ?!

Nhưng mà, cũng không thể cho hấn nhìn, cho dù chán ghét Thương Bích Lạc đến mức nào, Hạ Hoàng Tuyền vẫn khinh thường làm chuyện này.

Vì thế cô vươn tay tóm lấy người đàn ông sau lưng, ném “Bốp” lên bồn cầu, cúi người nắm cầm hấn, uy hiếp: “Chỉ cho anh năm phút, đến lúc đó anh còn chưa xong, tôi sẽ tìm một zombie nữ xinh đẹp tới mặc quần giúp anh, thỏa mãn nhu - cầu - sinh - lý của anh.” Thật rõ ràng, Hạ Hoàng Tuyền còn canh cánh trong lòng việc lúc trước, rốt cuộc tìm được cơ hội trả đũa, cô cảm thấy thật sung sướng.

“”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mi Làm Ta Thấy Ghê Tởm, Ta Làm Mi Thấy Ghê Tởm

Mất thấy khuôn mặt tươi cười mà Thương boss miễn cưỡng duy trì sắp vỡ tan, trong lòng Hạ Hoàng Tuyền nở hoa, mặt không biểu cảm hừ một tiếng, buông hấn ra, một tay nhắc ba lô thản nhiên đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại, cô thật sự không có thói quen nhìn lão nhị của người khác.

Để tránh có nguy hiểm gì, Hạ Hoàng Tuyền không đi xa, sau khi ném ba lô lên bồn rửa tay, cô khoanh tay đứng tại chỗ, im lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Trong gương ảnh ngược ra hình dáng của cô, so với lúc trước, màu của tử khí trên người cô cũng không đậm hơn.

【 Zombie đã tiến hóa sơ cấp. 】

”!!!”

Hạ Hoàng Tuyền bị tin tức bất ngờ làm kinh sợ, zombie lại tiến hóa vào đúng lúc này? Không, nghĩ kỹ thì cũng không phải không có khả năng, trong một số tiểu thuyết và điện ảnh, zombie cũng giống như nhân loại, đều có thể tiến hóa không ngừng. Siêu thị này bỗng trở nên nguy hiểm trong mắt Hạ Hoàng Tuyền. Không được! Phải rời đi ngay lập tức!

Nghĩ như vậy, cô xách ba lô, nhanh chóng vọt tới phòng kín, một cước đá văng cánh cửa đóng chặt.

“.....”

“.....”

Một tay Hạ Hoàng Tuyền che mặt: “Thật có lỗi, tôi quên rằng anh đang đi vệ sinh. . .” Nói một nửa, cô bỗng nhớ tới ngữ điệu này không phù hợp với hình tượng lãnh diêm cao quý của mình, hơn nữa vì sao cô phải xin lỗi tên khốn Thương Bích Lạc này chứ, vì thế cô lập tức thay đổi thái độ, “Chậm chết được! Là đàn ông thì phải đi tiểu trong vòng 30 giây!”

Khóe miệng Thương Bích Lạc run run, định nói cái gì đó.

”A!!!”

Nhưng vào lúc này, hai người đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm trong siêu thị.

Không kịp nghĩ thêm gì nữa, một tay Hạ Hoàng Tuyền nhấc lên Thương Bích Lạc, nhanh chóng kéo quần của hắn lên, nói một câu “Tự kéo khóa” rồi cồng hắn trên lưng, nhân tiện nhét ba lô vào trong tay hắn, sau đó chạy như bay.

Vừa chạy về nơi phát ra âm thanh, Hạ Hoàng Tuyền vừa hỏi: “Là ai?” Cô rất có lòng tin với trí nhớ của Thương boss.

”Là tiếng của Vương Thụy.” Thương Bích Lạc khẳng định.

”Vương Thụy?” Hạ Hoàng Tuyền hoàn toàn không có ấn tượng gì về cái tên này.

”Người đàn ông ngồi chéch đối diện cô, tuổi khoảng 30, tóc ngắn, râu quai nón, mặc áo khoác vàng, quần jeans xanh và giày du lịch trắng.”

Cùng với giới thiệu ngắn gọn nhưng tường tận của Thương Bích Lạc, một bóng dáng nào đó hiện lên trong đầu Hạ Hoàng Tuyền, trong ấn tượng của cô, trên xe đúng là có một người như vậy, về ngoài của hắn trông có vẻ rất đáng tin, có thể làm hắn phát ra tiếng kêu này, chỉ sợ. . . Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền dâng lên dự cảm xấu, cô khẳng định, điều này có liên quan đến việc zombie tiến hóa.

Không chỉ có cô, zombie dọc theo đường đi cũng hướng về phía phát ra âm thanh, Hạ Hoàng Tuyền nhú mảy, hô một tiếng “Nắm chặt!”, sau đó cô lại nhảy lên giá hàng, bằng một cách thức mà người bình thường không thể làm được, cô nhảy ngang dọc giữa không trung, trong lúc bốn chạy, cô cảm thấy có phần bất an, lại không biết cảm giác này đến từ đâu, cho đến khi người đàn ông sau lưng khẳng định: “Tốc độ của chúng nó nhanh hơn trước.”

Đúng vậy!

Hạ Hoàng Tuyền bừng tỉnh hiểu ra, đúng là như vậy, tốc độ của nhóm zombie này nhanh gấp đôi lúc trước.

Nhưng mà, cái gọi là tiến hóa sơ cấp chỉ là như vậy sao?

Nơi xảy ra chuyện là khu hàng đồ ăn vặt, Vương Thụy nằm bên cạnh giá hàng, đùi phải chảy máu đầm đìa, nhìn dấu vết hắn là bị cắn, mà những người khác thì vùng vũ khí đối kháng với zombie đang nhào tới, xem ra những người này luôn hành động cùng nhau, một khi đã như vậy. . . Sao Vương Thụy lại bị zombie cắn?

Hơn nữa, màu tử khí trên người những người khác lại đậm hơn trước, nhất là Vương Thụy, quả thực không khác gì màu của zombie.

Cái gọi là tử khí, thì ra cũng sẽ thay đổi sao?

Hay là, do cái gọi là zombie tiến hóa gây ra?

Không kịp nghĩ nhiều, Hạ Hoàng Tuyền rút đao khỏi vỏ, trực tiếp nhảy xuống giá hàng, mọi người chỉ thấy một ánh sáng sắc bén lóe trên không trung, một con zombie bị chém thành hai nửa từ trên xuống, một giây sau, Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng lùi lại, vùng tay về sau chém đứt cổ một con zombie khác, cho tới lúc này, con zombie phía trước mới ngã xuống, chảy ra một vũng máu tanh hôi.

Cô vừa giết zombie vừa hô: “Đi mau, tôi cần đặng sau!”

”Mọi người giúp một tay!”

Mọi người luống cuống nâng Vương Thụy dậy, vội vã chạy ra khỏi siêu thị. Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng chém giết đám zombie ở gần nhất, theo sát phía sau, khi đi ngang qua quầy thu ngân, cô dừng lại một lát, lấy ra bật lửa và pin, vừa lấy vừa ném ra sau, Thương Bích Lạc phối hợp ăn ý nhét chúng vào trong ba lô, tất cả chỉ tốn 10 giây, Hạ Hoàng Tuyền chạy đến trước cửa thủy tinh, lại kinh ngạc phát hiện. . . Một cây gậy gỗ mắc kẹt phía trên, phá vỡ tường.

Việc này không có khả năng là ngoài ý muốn, không hề nghi ngờ, có người muốn mạng của cô.

“ . . . Vì sao. . . ”

Trong siêu thị bỗng vang lên vài tiếng súng, Hạ Hoàng Tuyền quay đầu, nhìn thấy mấy con zombie bị bắn vào đầu chậm rãi ngã xuống, những zombie khác lại nhào lên bỏ khuyết chỗ trống.

”Hiện tại không phải là lúc để ngăn người.”

“ . . . Việc này không cần anh phải nói!”

【 Nguy cơ xuất hiện, mắt hoàng tuyền hoàn thành tiến hóa sơ cấp. 】

”!!!” Lại là tiến hóa sơ cấp?!

Từ khi bắt đầu tiến vào siêu thị, tâm tình của Hạ Hoàng Tuyền giống như lái xe trên núi, cho tới bây giờ cũng chưa bình tĩnh lại, khi hệ thống vang lên, chuỗi dài tin tức lại xâm nhập vào đầu cô, thời gian tưởng như rất dài, thực ra quá trình thực hiện lại chỉ là vài giây ngắn ngủi, mà cuối cùng cô cũng hiểu ra tiến hóa là gì.

Đôi mắt màu hổ phách dưới bịt mắt màu đen lóe lên, đồng tử màu đỏ hơi co lại, Hạ Hoàng Tuyền không chỉ không chạy trốn, ngược lại cô còn vung lên trường đao vọt về phía zombie, nếu có người cũng thấy được tử khí giống như cô, sẽ kinh ngạc phát hiện, mỗi khi một con zombie chết dưới đao của cô, tử khí nồng đậm quần trên thân nó sẽ bị bà đao hấp thu.

Không sai, đây là một trong hai kỹ năng sau khi tiến hóa —— hấp thu tử khí.

Cho đến khi một con zombie cuối cùng mất đi sức lực hành động dưới đao của cô, Hạ Hoàng Tuyền ném Thương Bích Lạc sau lưng xuống đất, cô thờ hồn hèn ngồi phịch xuống, dựa vào giá hàng bị đổ mà thở từng ngum, trận này không hề nghi ngờ là trận đánh kịch liệt nhất trong nửa tháng cô ở đây, dù sao từ trước tới nay cô luôn tuân theo nguyên tắc đánh không lại thì bỏ chạy, không giống lúc này, cô gần như không còn sức lực.

Không thể không nói, màn phản bội vừa rồi đã dả kích cô thật mạnh.

Cho đến lúc này cô vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nếu là vì vật tư. . . Trong siêu thị còn có rất nhiều, từ đầu cô và bọn họ không hề có xung đột ích lợi. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

”Cô không sao chứ?” Đang suy nghĩ, một chai nước tinh khiết được đưa tới trước mặt cô, về mặt Thương Bích Lạc tràn đầy lo lắng, ánh mắt chân thành nhìn cô chăm chú, “Chuyện này xảy ra cũng không có cách nào, cô đừng quá buồn.”

Hạ Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn hân, đột nhiên cúi đầu, hai tay che mặt, bà vai run nhè nhẹ, giọng nghẹn ngào: “Vì sao. . . Vì sao bọn họ lại đối xử với tôi như vậy?”

Sau đó cô nghe thấy tiếng thở dài của Thương Bích Lạc, một bàn tay đột nhiên khoát lên đầu cô, nhẹ nhàng xoa vài cái, giọng nói dịu dàng chân thành vang bên tai cô: “Nếu rất buồn thì khóc ra đi, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút, nếu không muốn bị ai nhìn thấy, tôi có thể bịt mắt và che tai lại.”

Vừa dứt lời, hân chỉ cảm thấy cô gái nhào tới, tựa đầu chôn sâu vào lòng hân.

Biểu cảm dịu dàng của Thương Bích Lạc dần biến mất, cười lạnh, rũ mắt xuống, ánh mắt lạnh lẽo xen lẫn miệt thị nhìn xuống con mồi sa bẫy, ngược lại, giọng nói càng thêm dịu dàng: “Không có việc gì, đều đã qua.” Vừa nói như vậy, hân vừa vươn tay ôm lấy eo Hạ Hoàng Tuyền, vỗ nhẹ lưng cô.

”Thật sự?”

”Thật. . . A!!!” Thương Bích Lạc còn chưa nói xong, bởi vì bụng hân bị đâm mạnh.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào thanh niên đang ôm bụng với vẻ chật vật, buồn bực lúc trước bỗng thành hư không, quả thật có thể tung hoa xoay vòng vòng —— Đồ khốn, có thể tùy tiện ôm chị đây sao?! Tâm linh yếu ớt thừa dịp hư mà vào ư, còn tưởng rằng có thể bịp bợm kiểu gì đâu, chắc, loại kịch ngôn kinh rẻ mạt này đã là gì chứ! Đúng là làm người thất vọng.

Sau đó, cô có một quyết định quan trọng.

Đó chính là —— Không thể mãi để Thương Bích Lạc làm cô thấy ghê tởm, cô cũng phải làm hắn thấy ghê tởm mới được.

Vì thế cô xoa xoa mặt, lộ ra vẻ mặt hoa trắng nhỏ tiêu chuẩn, ngồi xổm xuống “hu hu hu” xin lỗi: “Thật có lỗi, anh không sao chứ? Tôi không cố ý, chỉ là nhớ tới việc anh đi toilet sờ lỗ nhĩ mà không rửa tay rồi lại chạm vào tôi, nhất thời không nhịn được. . .”

“”

“Anh giận tôi sao?” Mặt hoa trắng nhỏ khóc như hoa lê đầm mưa.

“ . . Không, làm sao có thể.” Hoa sen trắng cười như gió xuân ấm áp.

Hoa sen trắng chống lại hoa trắng nhỏ, hai người đồng thời vì hành động của mình mà cảm thấy ghê tởm, lại càng ra sức làm đối phương thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tôi Sẽ Không Chịu Trách Nhiệm

Làm lẫn nhau cảm thấy ghê tởm một lát, Hạ Hoàng Tuyền bỗng chán ngấy, quyết định tạm thời kết thúc, lần sau lại tiếp tục. Cùng lúc đó, thể lực mất đi lúc trước cũng dần khôi phục, không thể không nói, tố chất thân thể lúc này của cô thật sự là tốt đến mức kinh người.

Cô đứng thẳng, nhìn vật tư rực rỡ muôn màu trong siêu thị im ắng, có phần đáng tiếc nói: “Có không gian thật tốt.” Chỉ có thể nhìn không thể lấy, quả là làm cho người ta đau lòng.

“Không gian?” Có lẽ là vì bị biểu hiện vừa rồi của Hạ Hoàng Tuyền ảnh hưởng, người coi mỉm cười là biểu cảm quán tính như Thương Bích Lạc cũng thu lại tươi cười, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi, “Là đạo cụ trữ vật của nhân vật chính trong tiểu thuyết trên internet sao?”

“!!!” Cho nên nói, rốt cuộc cô phải ném thứ tư vị khiếp sợ trong siêu thị này bao nhiêu lần a! Thương boss cũng xem loại tiểu thuyết này sao? Hạ Hoàng Tuyền vừa khiếp sợ, vừa không khỏi ảo tưởng hình ảnh tên này đeo mắt kính chảy nước miếng ngồi bên máy tính đọc tiểu thuyết ngựa đực, thật là. . . Tưởng tượng cũng không thể sao?! Hơn nữa, nếu người này thành độc giả, cảm giác thật nguy hiểm, nếu như đầu voi đuôi chuột hoặc bị ngừng lại, tác giả chắc chắn sẽ bị coi như đất bùn trầm sông Hoàng Hà, nhất định là vậy!

“Cô có vẻ rất kinh ngạc?”

Hạ Hoàng Tuyền lấy lại tinh thần: “Ai, ai kinh ngạc chứ!” Sau đó cô hát cảm, vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn, “Tôi chỉ không ngờ rằng anh sẽ YY những chuyện không thực tế như vậy thôi, hừ!”

Vừa nghe thấy kèn chiến đấu, Thương Bích Lạc lập tức mặc thêm áo giáp, bởi vì đang ngồi, khi trả lời hắn ngừng đầu nhìn Hạ Hoàng Tuyền, ánh mắt giống như nhìn một đứa nhỏ không nghe lời: “Thật có lỗi, chỉ là nghe cô nói, đột nhiên nhớ tới mà thôi.”

“” Cho nên người YY trước là cô, muốn khinh bỉ thì cũng phải khinh bỉ chính mình trước sao?die♥»nd←ank«eq•u»yd«on

Đồ khôn! Nói chuyện cùng người này đúng là rất mệt, lối suy nghĩ của hắn cũng cong y như ruột già của hắn! Chắc, thật muốn lôi ra kéo thẳng!

Đợi chút. . .

Cô nhìn chăm chú vào Thương Bích Lạc, hơi nhíu mày: “Tên nhóc, sao anh không bán rẻ nụ cười nữa?”

Thương Bích Lạc trả lời thật lạnh nhạt: “Bởi vì tôi phát hiện cô rất ghét vẻ tươi cười của tôi.”

“” Hạ Hoàng Tuyền im lặng một lát, trên môi hiện lên vẻ cười lạnh, cô cúi người xuống, kẻ sát khuôn mặt hắn, gần từng chữ nói, “Anh sai lầm rồi, tôi cũng không chán ghét vẻ tươi cười của anh.”

“Hả?”

“Tôi chán ghét cả người anh.”

“” Đối với câu trả lời này, Thương Bích Lạc vừa cảm thấy bất ngờ vừa cảm thấy không bất ngờ, dù sao cô luôn luôn không che giấu cảm xúc của mình, nếu không phải quen biết trước đó, chỉ sợ là dựa vào trực giác đã thú mà cảm nhận được bản chất của hắn, nhưng mà, có một chỗ vô cùng kỳ quái, “Một khi đã như vậy, vì sao muốn dẫn tôi theo?”

Hắn cho rằng cô muốn làm như vậy sao?!

Nhưng mà, hiển nhiên không thể ăn ngay nói thật, bằng hiểu biết của hần về cô, nếu hần biết được chân tướng, nhất định sẽ không khách khí mà giày vò chết cô được chứ?!

Cho nên nói, vào thời điểm này, phương pháp duy nhất chỉ có ——

”Anh thông minh như vậy, không bằng đoán thử xem sao.”

Ném vấn đề cho chính hần, người càng thông minh, càng thích nghĩ nhiều, nghĩ đi nghĩ lại, liền đưa bản thân vào vòng luẩn quẩn.

Ngài tự xoay vòng vòng đi thôi, tôi sẽ không phụng bồi.

Nhưng mà, Hạ Hoàng Tuyền đã xem nhẹ trình độ da mặt dày của Thương Bích Lạc, chỉ thấy hần nhếch mày, trả lời: “Chẳng lẽ cô miệng cứng lòng mềm, thật ra rất thích tôi?”

”!!!”

Cô có thể giết hần sao? Có thể chứ?! Không được, cảm thấy hần đang thử gì đó, nếu tức giận liền thua.

Hạ Hoàng Tuyền ra sức kiềm chế lửa giận trong lòng, đúng lúc này, cô đột nhiên nghĩ tới một việc, tên Thương Bích Lạc này. . . Bởi vì một việc nào đó, trong lòng vô cùng chán ghét phái nữ, đã đến mức thành bệnh tâm lý, một khi đã như vậy. . . Hừ hừ hừ hừ, ác ma nhỏ trong lòng cô vùng đôi cánh tội ác.

Cô cúi người nâng lên cầm Thương Bích Lạc, nắm dừng ở đôi môi màu nhạt của hần, kiến thiết tâm lý trong một giây, cúi đầu hôn “bep” một cái (Phi! Chị coi như lúc đi toilet không cẩn thận áp băng vệ sinh dùng rồi vào trên mặt!), sau đó cô dịch ra, dùng ánh mắt (tự cho là) tình cảm nồng nàn nhìn hần chăm chú, nói: “Đừng vậy, tôi yêu anh chết mất, bây giờ anh muốn cởi quần cho tôi dè một cái hay không?”

Đến! Nôn mửa đi! Phẫn nộ đi! Phẫn kháng đi! Sau đó ta liền quăng mi xuống đất đánh một chút!

Hạ Hoàng Tuyền chờ mong nhìn chăm chú vào Thương Bích Lạc, chỉ thấy yết hầu của hần run run, mắt sụp xuống, giống như cuối cùng không nén được tức giận, rồi sau đó —— lại có thể lộ ra một nụ cười thánh phụ phát sáng với cô: “Được.”

“” Boss, tiết tháo của mi đâu?! Mau nhặt nó về!!!

Tuy rằng biết đối phương đang nói dối, nhưng Hạ Hoàng Tuyền không thể vì chứng minh điểm ấy mà cởi quần dè hần được, hơn nữa Thương boss rõ ràng không muốn mất đi trinh tiết, nhìn đi, đang cười tươi để làm cô thấy ghê tởm rồi.

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy không có hứng thú, chắc nhẹ một tiếng, xách Thương Bích Lạc dưới đất đến vị trí cũ: “Đi thôi!” Tuy rằng zombie ở nơi này đã bị diệt sạch, các cửa đều được đóng kín, thức ăn, nguồn nước, đồ dùng hàng ngày đều không thiếu, cho dù những người khác đến, bằng vũ lực của cô cũng không cần phải lo lắng, nhưng dần dần, những người vốn nhốt mình ở trong nhà sẽ phải ra ngoài tìm đồ ăn, luôn có người sẽ chết, sau đó chuyển hóa thành zombie, không biết khi nào thì lại có một lần tiến hóa trung cấp rồi tiến hóa cao cấp, tòa thành thị này sẽ ngày càng nguy hiểm.

Hơn nữa, hệ thống khống chế hết thảy cũng không cho phép cô luôn ở trong này.

”Rời đi là quyết định sáng suốt.”

”Đương nhiên!”

Hạ Hoàng Tuyền nhú mày, vừa trả lời vừa nắm giá hàng lên, chạy lấy đà vài mét, ném mạnh ra ngoài, chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất, cô đập trên đất đầy vụn thủy tinh, chạy ra bên ngoài, vung dao chém giết zombie bị tiếng động thu hút đồng thời hấp thu từ khí, cô giương mắt nhìn mấy người tránh ở góc đường đối diện, quay đầu nhìn siêu thị một lần cuối, xoay người bước nhanh rời đi.

Ít nhất, hiện tại siêu thị vô cùng an toàn, nếu tốc độ nhanh, bọn họ có thể lấy được nhiều vật tư, làm chúng nó trở thành chất dinh dưỡng chống đỡ cho cuộc sống, còn hơn là lãng phí.

Mũi tên trên trời vẫn chỉ hướng phía trước, ngừng ở chỗ xe vận tải phía xa rồi biến mất, cho tới bây giờ, cô vẫn không rõ nguyên nhân tạo thành mọi việc là gì, nhưng hiện tại không phải lúc để rồi rẫm, tốc độ của zombie đã nhanh hơn, đi bộ ra khỏi thành phố thì quá chậm, cần phải tìm phương tiện giao thông mới được, giờ phút này, vấn đề đã tới rồi!

Cô không biết lái xe!

Xe ở đây không chỉ có xe hơi, còn có xe máy, thậm chí xe đạp.

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn đi bộ!

Ánh mắt Hạ Hoàng Tuyền dừng ở chiếc xe đỗ ở ven đường, cô không quay đầu lại, hỏi: “Biết lái xe không?”

”Có, nhưng phải là xe chuyên dụng.”

“” Hồi vô ích, Hạ Hoàng Tuyền bỗng nhớ ra, với tình huống hai chân của hắn, làm sao có thể lái được xe hơi bình thường, xem ra vẫn là tay mới như cô phải ra tay rồi! Cũng may là tận thế, không cần thiết phải thi bằng lái lại càng không cần tuân thủ luật giao thông.

“Xe kia được chứ?” Được rồi, ngay cả tội trộm cắp cô cũng phạm phải.

“Chiếc kia là xe việt dã đã nguy trang.” Đồng phạm cũng có rồi.

Hạ Hoàng Tuyền chạy nhanh đến bên cạnh xe việt dã, cùng lúc đó, cô chú ý tới một việc kỳ quái, rõ ràng không phát ra tiếng động gì, nhưng vẫn có zombie tiến tới phía cô, trùng hợp? Cô di chuyển sang bên cạnh một đoạn, chỉ thấy động tác của zombie dừng lại, cứng ngắc quay người, lại tiến về phía cô.

“Đây là. . .”

“Khử giác.” Thương Bích Lạc khẳng định, “Sau khi tốc độ tăng cao, zombie bắt đầu có khử giác.”

Khử giác. . . Hạ Hoàng Tuyền rốt cuộc biết vì sao Vương Thụy bị cắn, nhóm zombie xung quanh giá hàng phần lớn đều do cô chém giết, còn lại ở trong góc đều không đủ gây sợ hãi, mà vì biết điểm ấy, bọn họ sơ suất, tự cho là không phát ra tiếng động lớn sẽ không đưa tới kẻ địch, kết quả, trong lúc không đề phòng, bị đám zombie không biết tiến hóa ra khử giác từ lúc nào bao vây.

Tốc độ nhanh hơn, có được khử giác. . . Đây là tiến hóa sơ cấp sao?! Còn có biểu hiện gì khác sao? Zombie càng ngày càng mạnh, xem ra phải nhanh chóng rời đi nơi có nhiều người cư trú.

Không cần chìa khóa, Hạ Hoàng Tuyền vươn tay kéo nhẹ, cửa xe được xưng là hiệu quả phòng trộm MAX lập tức bị cô kéo mở, sau đó, cô ý thức được một bi kịch —— không có chìa khóa a! Nhưng mà, cô có boss, không hề khách khí ném Thương Bích Lạc đến ghế lái, Hạ Hoàng Tuyền nói: “Cho anh 2 phút, mở không được thì tôi dùng đầu của anh làm tay lái.” Hàng này ngoại trừ ăn cơm ngủ đi toilet, ít ra cũng phải làm chút chính sự.

Không hổ là kẻ phạm tội tiêu chuẩn, Thương Bích Lạc nhanh chóng khởi động xe, tay mới Hạ Hoàng Tuyền dứt khoát để hắn cầm lái, mà cô lúc thì dẫm xuống chân ga lúc thì dẫm xuống phanh xe, dùng cách thức này hợp tác lái xe.

“Tôi khởi động đây!”

“Xe việt dã phải tăng tốc từ từ. . .”

Thương Bích Lạc còn chưa nói xong, chân phải Hạ Hoàng Tuyền đã đạp ga, bánh xe quay tròn kịch liệt, khiến cho xe giống như đang chạy ở trong tuyết, nhanh chóng xoay vòng tại chỗ.

“A a a! Đúng rồi, phải dừng lại!”

“Phanh phải từ từ. . .”

Vẫn chưa nói xong, Hạ Hoàng Tuyền đã đạp mạnh xuống phanh, trọng tâm của xe việt dã đột nhiên chuyển về phía trước, sau đó nghiêng về trước, Hạ Hoàng Tuyền không kịp tránh né, đầu đập mạnh vào cửa kính thủy tinh.

“A!”

Xe cuối cùng cũng dừng lại, Hạ Hoàng Tuyền che đầu, kêu đau: “Đau đau đau. . .”

“” Thương Bích Lạc nhìn chăm chú vào cửa thủy tinh có mấy vết nứt do bị va vào, thật sự không biết nên nói gì, đầu của người bình thường có thể làm được như vậy sao? Không chỉ không đổ máu, ngay cả thâm tím cũng không có

Nhưng mà, hiện tại hiển nhiên không phải lúc để nghĩ tới việc này, Thương Bích Lạc liếc nhìn sang bên cạnh: “Zombie đến đây!”

“A? Đúng!” Hạ Hoàng Tuyền lại đạp xuống chân ga, bởi vì bài học lúc trước, lần này động tác của cô rất nhẹ nhàng, từ từ tăng tốc.

Xe được Thương Bích Lạc điều khiển, nhanh chóng thoát khỏi zombie tuy tốc độ đã nhanh hơn nhưng vẫn không thể đuổi kịp xe, Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào cảnh tượng ở ngã tư đường, không phải chưa từng ngồi xe, chỉ là, tự mình tham gia lái xe vẫn là lần đầu tiên, thể nghiệm này thật mới mẻ đối với cô.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên quét tới một cảnh tượng khiến cô kinh hãi, thế nên cô lại đạp mạnh phanh một lần nữa.

Thân thể lại nghiêng về trước, Hạ Hoàng Tuyền vô cùng có kinh nghiệm chống tay lên trước, rồi sau đó nghiêng người sang bên, đầu nện xuống. . . giữa hai chân Thương Bích Lạc.

“”

“”

Hạ Hoàng Tuyền bật người lên, im lặng nhìn thủy tinh vỡ, lại nhìn giữa hai chân Thương Bích Lạc, hồi lâu mới lộ ra vẻ mặt lãnh đạm cao quý để che giấu sự chột dạ mãnh liệt trong lòng: “Dù, dù sao anh cũng không cần nó, nát thì nát, là đàn ông thì đừng để ý!”

Nhưng mà. . . Hiện tại hấn cũng là đàn ông sao? Quên đi, tóm lại, cô tuyệt đối không chịu trách nhiệm!!!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không Phải Là Boss Mà Là Thú Cưng

Hạ Hoàng Tuyền đang rối rắm mà hoàn toàn không biết mình đã thành “cặn bã”, đột nhiên nhớ tới vì sao cô dừng xe, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc, tay chỉ về phía ngoài cửa sổ: “Anh nhìn cái kia. . . Có phải rất quen mắt hay không?”

Sở dĩ phải dừng lại là vì thứ mà cô chỉ vào, hiện tại có lẽ đã không thể gọi là “người”, đó là một người bị găm cán gần như không còn, thịt bị ăn sạch toàn bộ, đầy đất chỉ có xương trắng và quần áo rách nát, còn có. . . một gọng kính vỡ.

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy dạ dày sôi lên, cô cho rằng mình sẽ nôn ra, nhưng cuối cùng vẫn không có. Không thể nghi ngờ, vài ngày nay tâm lý của cô đã bị rèn luyện đến mức chính cô cũng cảm thấy đáng sợ.

“Là Trương Khải.”

“Trương Khải?” Hạ Hoàng Tuyền ngẩn ra, không khỏi nhớ lại thanh niên mang theo phích nước khoe khoang công lao rồi cười lấy lòng nói muốn hút thuốc, chỉ trong nháy mắt, hấn đã biến thành một đồng xương trắng ở ven đường, nhưng mà, “Vì cái gì. . .” Lối còn chưa dứt, cô đột nhiên nghĩ đến, khi bọn họ lấy đồ trong siêu thị, xe tải đỗ ở bên ngoài, sau khi zombie có khứu giác, xe tải đầy người quả thực giống như đồ ăn với hương thơm ngon miệng, có lẽ trước khi bọn Nhâm Cường đi ra ngoài, xe cũng đã bị vây quanh, rồi sau đó trong loạn đấu, có thương vong cũng thật bình thường.

“Nhìn đủ?”

Hạ Hoàng Tuyền nhìn Thương Bích Lạc, từ đầu đến cuối, vẻ mặt của hấn đều thật lạnh nhạt, khác với cô. Rõ ràng hôm qua vừa đến thế giới này, lại không khó khăn gì mà tiếp nhận hết thảy, quả nhiên biến thái không giống người bình thường, cô hừ nhẹ một tiếng, quay đầu: “Đi thôi.”

Xe tiếp tục chạy, bởi vì bệnh độc bùng nổ còn ở trong thời kỳ đầu, zombie trên đường còn không nhiều, dù vậy, số lượng vẫn đang gia tăng không ngừng, Hạ Hoàng Tuyền vừa cẩn thận giảm xuống chân ga, vừa chú ý hướng mũi tên trên trời, chỉ cần có nó ở đây, chẳng sợ không có định vị hay bản đồ cũng không sao, cuối cùng đều có thể tìm được đích đến tiếp theo.

. . . Không nên vừa nghĩ đã ra chủ ý ôi thiêu như vậy!

Hạ Hoàng Tuyền một mặt mếu nhìn chăm chú vào mũi tên nhỏ màu đen lại xuất hiện trên người Thương Bích Lạc, lúc này lại phải làm gì? Thay tã giấy giúp hấn sao? Cứu mạng! ๑điển-đàn-lê-๑quý-đôn

Có lẽ là nhận ra sự nghi hoặc của cô, mũi tên rẽ ngoặt, bay đến ba lô trên ghế sau, Hạ Hoàng Tuyền quay lại, một tay cầm lấy ba lô, mở ra, sau đó giống như hiểu được cái gì, thừ hỏi: “Ăn cái gì?”

“Bánh bích quy.”

“” Đúng là đói bụng a! Cho nên nói, cô đang nuôi thú cưng bản người thật trên QQ [1] sao?! Đói cho ăn khát mớm nước, người ngựa còn phải mua bàn chải chà lưng?! Như vậy thì cô tình nguyện mang theo chim cánh cụt được chứ? Ít nhất nó đáng yêu hơn Thương Bích Lạc nhiều. Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy mình rất cuộc hiểu vì sao Thương Bích Lạc còn có nhu cầu sinh lý, tất cả đều là do ham mê bất lương của hệ thống.

Cô không nói gì lấy một túi bánh bích quy từ trong ba lô, lại vừa thấy hai tay đối phương đang cầm lái, chặc nhẹ một tiếng, mở túi bánh ra, đặt nó ở chỗ trống trước tay lái, Thương Bích Lạc rất lễ phép nói cảm ơn, sau đó thường thường vươn một tay cầm lấy bánh bích quy, ăn từ từ, khi ăn hấn rất yên tĩnh, không phát ra một tiếng động, lượng ăn cũng không nhiều, chỉ ăn một nửa gói bánh rồi ngừng lại, dùng khăn giấy trong xe lau tay, tiếp tục nắm tay lái vững vàng.

Hạ Hoàng Tuyền vươn tay gói kín túi bánh rồi cất vào trong ba lô, quăng ba lô về sau. Có thể xem mà không thể ăn, đúng là ngược đãi, cô cảm thấy mình ngày càng chán ghét Thương Bích Lạc, ôm tâm tình rối rắm như vậy, cô nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ là vì hôm nay vận động quá nhiều, một lát sau ý thức của cô đã lâm vào vừa ngủ vừa tỉnh, giống như chỉ chớp mắt một cái, lại giống như có một giấc mơ rất dài, dù sao khi Hạ Hoàng Tuyền mở mắt ra, bầu trời vốn sáng ngời bên ngoài lại trở nên u ám, trời đầy mây đen, giống như sắp đổ mưa, cô vươn tay đuổi người, vừa ngáp vừa hỏi: “Tôi ngủ bao lâu?”

“Gần hai giờ.”

“Thật không. . .” Gần hai giờ, vậy mà chân cô vẫn duy trì động tác nhấn ga, Hạ Hoàng Tuyền bị chính mình làm cảm động, sau đó cô đột nhiên nhớ tới gì

đó, vội vàng nằm úp sấp bên cạnh cửa sổ để nhìn ra ngoài, sau đó cô thở phào nhẹ nhõm, may mà bọn họ không đi lệch hướng mũi tên, bởi vì đi theo mũi tên chỉ thì bọn họ gần như đã xuyên qua cả thành phố này, cho nên dù đi liên tục hai giờ mà vẫn chưa ra khỏi thành phố, nhưng đường phố vô cùng vắng lặng, nói vậy thì đã rất gần ngoại thành rồi.

Cô nhìn chăm chú vào bầu trời âm u, cau mày nói: “Xem ra sẽ có mưa to.”

“Sắp tới rồi.” Thương Bích Lạc đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“Trạm xăng dầu.”

Hạ Hoàng Tuyền sửng sốt, sau đó nhớ ra, đúng vậy, người đi bộ cũng cần bổ sung năng lượng, huống chi là xe, lúc này cô đột nhiên cảm thấy mang theo người này vẫn có chỗ tốt, ít nhất không cần khổ sở chạy bộ, lúc hấn lái xe cô cũng có thể ngủ. Trong lúc không thể ăn không thể uống như hiện tại, đây có thể xem là sự an ủi duy nhất đối với cô.

“Cần bao nhiêu xăng?”

“Đặt đầy chỗ trống trên xe.”

“.....” Vậy nên lúc trước lái xe, hấn mới không nhắc nhở cô mang thêm vài thứ trong siêu thị rồi đặt vào xe sao?

Giống như biết cô đang suy nghĩ gì, Thương Bích Lạc nhìn không chớp mắt mở miệng lần nữa: “Đồ ăn dễ dàng lấy được hơn nhiên liệu.”

“... Anh không cần nói! Chuyện này tôi biết!”

Thương Bích Lạc không nói gì, khoe miệng hơi nhếch lên, điều này khiến Hạ Hoàng Tuyền rất bất mãn, vô cùng bất mãn, cô vờn một tay đè đầu hấn, cắn răng nói: “Tên nhóc, mi đang cười chị sao?”

“Làm sao có thể?” Thương boss nghiêng đầu, mỉm cười dịu dàng, thoạt nhìn muốn chân thành bao nhiêu có bấy nhiêu chân thành.

Đương nhiên, cũng chỉ là thoạt nhìn.

Nhưng Hạ Hoàng Tuyền sao có thể bị lừa?! Cô híp mắt, giận quá hóa cười: “Cười thật xinh đẹp, giống như đóa hoa đuôi chó, lại muốn chị hôn mi một cái sao?”

“.....” Quay đầu, lái xe.

Hạ Hoàng Tuyền đắc ý nhếch miệng, cười thầm, hừ hừ hừ, nhìn xem ai có thể khiến ai cảm thấy ghê tởm chết!

Thương Bích Lạc không nói dối, trạm xăng dầu nhanh chóng hiện lên trước mắt hai người, nhưng không khéo, nơi đó đã nghênh đón một đám khách trước bọn họ; trùng hợp chính là, khách này là nhóm bạn cũ.

Đúng vậy, là đám người Nhâm Cường lúc trước. Vận may của bọn họ từ lúc chạy trốn ở sáng sớm đã tiêu hao gần như không còn, bằng thị lực tốt, Hạ Hoàng Tuyền có thể thấy trên xe đã mất đi bốn năm người đàn ông, mọi người còn lại đang dựa lưng vào xe vận tải, vùng vũ khí cũ kỹ để đối kháng với nhóm zombie đang xông lên. Trong đàn quái vật kẻ trước vừa ngã, kẻ sau tiến lên không ngừng này, có con mặc đồng phục công nhân trạm xăng, có con mặc âu phục.

“Tại sao lại có nhiều zombie như vậy?” Hạ Hoàng Tuyền nhíu mày, nhìn tình hình xung quanh trạm xăng dầu, nơi này hấn là không có quá nhiều người tới.

Bởi vì xe dừng lại, có thể tự do sử dụng hai tay, Thương Bích Lạc chỉ vào bảng rôn phía trên trạm xăng dầu, Hạ Hoàng Tuyền nhìn lên, chỉ thấy ở trên viết —— hoan nghênh lãnh đạo cấp trên tới trạm xăng kiểm tra hướng dẫn.

“.....” Đây đây, đây là cái gì? Trò cười nhạt nhẽo của tận thế sao?

Hạ Hoàng Tuyền định nói gì đó, đúng lúc này, mọi người luống cuống tay chân chiến đấu với zombie bên xe vận tải cuối cùng cũng phát hiện ra chiếc xe việt dã đột nhiên xuất hiện, hơn nữa nhận ra người ngồi trong đó.

Nhâm Cường vui mừng hô to: “Tiểu Hạ! Mau tới hỗ trợ!”

“... Ha!” Hạ Hoàng Tuyền im lặng một lát, phát ra một tiếng cười lạnh ngán ngùi, sau khi làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc da mặt bọn họ dày tới mức nào mà có thể nói ra những lời này?

Tay Thương Bích Lạc chống cằm, hứng thú nhìn vào cô gái bên cạnh, rồi sau đó thấy cô tức giận quay đầu, quát: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ sao?!”

Hấn cười cong mắt, gật đầu nói: “Đúng vậy, trong đời tôi chưa từng gặp qua người phụ nữ nào xinh đẹp như cô.” Ngữ khí của hấn khi nói lời này đúng là thâm tình khảm thiết.

“... Shit!” Hạ Hoàng Tuyền nổi da gà vì thấy quá ghê tởm, đồ khốn Thương Bích Lạc, đừng ném da mặt xuống hố xí một cách dễ dàng như vậy!

[1] QQ là phần mềm chat của Trung Quốc, có biểu tượng là hình con chim cánh cụt.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Xúc Xích Cũng Là Thứ Quan Trọng

“Tiểu Hạ!!!”

Lại là một tiếng kêu thảm thiết, ngắt lời hai người trong xe, Hạ Hoàng Tuyền ra hiệu bằng mắt cho Thương Bích Lạc, ánh mắt rời về phía xe tải cách đó không xa, tay nắm chuôi dao siết chặt.

“Oa. . .”

“Oa oa oa. . .”

“... .” Hạ Hoàng Tuyền sững sốt, tiếng khóc trẻ con? Cô nhanh chóng tập trung nghe kỹ, trong khoang sau khép chặt của xe vận tải, đúng là truyền đến tiếng khóc trẻ con đứt quãng, cô bỗng nhớ ra, đúng vậy, bọn họ ra khỏi thành phố thì hẳn là đi đón người nhà họ Liễu trước, như vậy có đứa nhỏ cũng không kỳ quái gì, đợi đã! Cô nhìn về phía những người đàn ông đang chiến đấu một lần nữa, bên trong không có Vương Thụy, cũng không có Lưu Lỗi. Họ đều đã bị zombie cắn, người trước còn chưa tỉnh, theo như Thương Bích Lạc ghi lại, sau sáu giờ bị cắn mới bắt đầu thèm ăn thịt vô cùng, cho dù hẳn ở trong toa xe cũng không gây nguy hiểm cho người khác; sau đó, nếu qua tám giờ từ khi bị cắn, nếu lúc này hẳn đang ở trong toa xe, vậy thì. . .

Sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra, quả nhiên là sự thật không thay đổi từ xưa tới nay.

Không đợi Hạ Hoàng Tuyền nghĩ ra nguyên do, cửa khoang xe phía sau đột nhiên bị mở ra.

Tiếng khóc trẻ con càng trở nên to hơn.

“Câm miệng, nếu không sẽ ném mày ra ngoài!” Tiếng của Lưu Lỗi truyền đến.

“Dừng tay! Nó vẫn là một đứa trẻ, anh đang làm cái gì. . . A!!!”

Cùng với tiếng hét chói tai, Vu Nhụy đang đứng lý luận với Lưu Lỗi bên cửa khoang xe bỗng bị hấn đẩy ngã xuống xe, zombie vốn đang vây quanh những người khác nghe tiếng người mời mà đến, cô vừa khóc hô “Không được!” vừa vịn xe muốn leo lên, nhưng càng khẩn trương tay lại càng run, mà Lưu Lỗi đứng ở cạnh xe vốn có thể kéo cô lên, lúc này lại ôm đầu ngồi trên xe, đầu vai thường run run, giống như đang đắm chìm trong một thế giới chỉ có riêng mình.

“Oa. . .” Tiếng đứa nhỏ khóc càng to hơn.

Hạ Hoàng Tuyền nhắm mắt, đột nhiên vươn tay về phía Thương Bích Lạc: “

“Cái gì?”

“Tôi nói, mấy cây xúc xích mà em gái kia đưa cho anh đâu?!”

“... .” Thương Bích Lạc im lặng trong nháy mắt, sau đó đưa một cây xúc xích vào trong tay Hạ Hoàng Tuyền.

“Đừng hiểu lầm! Tôi chỉ đi trả xúc xích mà thôi!!!”

Sau khi cô nhận lấy, cầm theo dao rồi nhảy xuống xe, chạy nhanh vài bước sau đó dừng lại, lần đầu tiên sử dụng một kỹ năng khác ngoài “Hấp thu từ khí” sau khi mất hoàng tuyền thăng cấp —— từ khí bùng nổ!

“Lui hết ra sau cho tôi!”

Cùng với tiếng kêu to này, Hạ Hoàng Tuyền rút dao ra khỏi vỏ, tin tức ở trong đầu bùng nổ trong nháy mắt, mỗi một khối cơ bắp trong thân thể đều được điều chỉnh tới trạng thái cao nhất, nếu có người nhìn kỹ đôi mắt của cô, sẽ kinh ngạc phát hiện, đồng tử tối đen lộ ra ngoài dường như trống rỗng, sau đó, dao vỏ sẽ trong tay cô chém qua không khí trước mặt, phát ra tiếng vang ben nhộn.

“... .”

“.....”

Chém không?

Mọi người kinh hãi vô cùng trước hành động vô lí của cô, nhưng vào lúc này, một việc quý dị đã xảy ra, trên người nhóm zombie ở phía trước cô bỗng lần lượt tuôn ra máu tươi tanh hôi, từ từ ngã xuống giống như phim điện ảnh quay chậm, ngã xuống đất tạo thành một khối hình quạt hoàn mỹ, lấy từ vong làm kết thúc.

Zombie cách cô gần nhất bị chặt đứt thành hai nửa, mà đứng cuối cùng chỉ bị vỡ vụn xương sọ, có thể thấy được thương tổn càng gần càng cao —— Hạ Hoàng Tuyền vừa phân tích vừa đứng thẳng lên giống như không có việc gì, sau đó cô chỉ cảm thấy đầu choáng váng, cánh tay cũng vô cùng đau nhức.

Nguyên lý của chiêu này đơn giản như cái tên của nó, chính là bùng nổ từ khí tích lũy trong đao trong nháy mắt, có thể thả hết ra, cũng có thể chia làm vài lần, để thí nghiệm uy lực, Hạ Hoàng Tuyền đã dùng hết từ khí chỉ trong một kích này, kết quả là tuy nhìn như rất mạnh, nhưng cũng ảnh hưởng vô cùng lớn tới thân thể.

Xem ra lần sau phải không chế tốt trị số từ khí, cô âm thầm nghĩ.

Cũng may hiện tại những người khác không rảnh quan tâm cô, đều thừa dịp này trừ bỏ đám zombie còn lại, cho nên Hạ Hoàng Tuyền cũng có được cơ hội nghỉ ngơi hồi sức.

Khi một con zombie cuối cùng ngã xuống, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, gần như toàn bộ đều ngồi phịch xuống đất, há mồm thở hổn hển, Nhâm Cường cũng là như vậy —— nếu bọn họ thật sự làm chuyện có lỗi với cô, tại sao dám thả lỏng như vậy trước mặt cô? Nếu không. . . Vậy thì cánh cửa bị mất kẹt là do đâu?

Ôm nghì ngờ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền lẳng lặng chờ tại chỗ một lát, cho đến khi cảm thấy mệt mỏi đã vơi đi phần nửa mới có động tác, cùng lúc đó, Nhâm Cường ngồi dưới đất cũng đứng lên, đi về phía cô: “Tiểu Hạ, lần này ít nhiều. . . Cô làm cái gì vậy?” Hắn ngạc nhiên nhìn chăm chú vào trường đao mà Hạ Hoàng Tuyền đang chỉ thẳng vào mình.

“Người nên hỏi là tôi mới đúng?” Tay vững vàng cầm đao, Hạ Hoàng Tuyền vừa nói vừa chú ý tới vẻ mặt và động tác của những người còn lại, “Vào lúc đó, tại sao cửa siêu thị lại bị đóng?”

“A? Cô đang làm gì vậy?” Mặt Nhâm Cường tràn đầy vẻ kinh ngạc, hắn kích động hỏi lại, “Cô nói cửa siêu thị đóng lại sao? Chúng tôi làm? Làm sao có thể?! Chúng tôi giết zombie ngoài cửa rồi còn chờ hai người một hồi. . . Sau này không có cách nào mới rồi đi, sao chúng tôi có thể hại cô.”

“.....” Nói dối? Không, không giống. 刀≡đàn≡kẻ≡quý≡đòn Nếu thật sự là nói dối, vậy chỉ có thể chứng minh Nhâm Cường là chuyên gia nói dối giỏi nhất, bởi vì biểu cảm của hắn vô cùng chân thành tha thiết.

Nhưng vào lúc này, cô bỗng liếc nhìn thấy gì đó, sắc mặt Hạ Hoàng Tuyền biến đổi, đột nhiên ném mạnh vô đao bên hông, bởi vì lực lượng mạnh mẽ, nó bỗng biến thành hung khí đáng sợ, cầm mạnh tay một người đàn ông nào đấy vào trên sàn.

Những người khác còn kinh sợ chưa lấy lại được tinh thần, Hạ Hoàng Tuyền đã chạy đến bên xe, nhẹ nhàng nhảy lên như một con mèo đen, sau đó rút lên vô đao, chân đạp mạnh người đàn ông kia ra ngoài xe.

“Cô đang làm cái gì?”

“A Lỗi!”

Những người còn lại đều giọng vũ khí.

“Đừng xúc động!” Nhâm Cường vội vàng hô, “Lỗi Từ có gì đó không bình thường.”

“Zom...zombie! A Lỗi biến thành zombie!”

“Hắn bị cắn khi nào?!”

“Không, không biết!”

“Mau lui về sau!”

Người đàn ông vốn đang ôm đầu ngồi trên xe, người đàn ông đang giãy giụa giữa lý trí và bản năng, không biết từ lúc nào đã bị chuyển hóa hoàn toàn thành zombie, hai mắt trắng dã, khoe miệng nứt ra, nước miếng giàn giụa, giống như không cảm thấy sự đau đớn ở tay trái, chỉ không ngừng giãy giụa muốn bò lên, lao về phía đám người tản ra mùi đồ ăn.

Vu Nhụy được cứu rồi vẫn đứng ở cửa xe, quay người lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Hoàng Tuyền: “Cám, cảm ơn cô.” Theo vị trí vừa rồi, nếu Hạ Hoàng Tuyền không ném vô đao, Lưu Lỗi bị bản năng không chế nhất định sẽ cắn vào người không hề phòng bị như cô, nghĩ đến đây, Vu Nhụy không khỏi rung mình, trong nhất thời lại thêm vài phần cảm kích.

Hạ Hoàng Tuyền lắc đầu, lấy ra hai cái xúc xích trong túi, ném vào tay cô: “Tôi chỉ tới trả nó cho cô mà thôi.”

Thương Bích Lạc ngồi trên xe, hứng thú nhìn chăm chú vào tình cảnh còn thú vị hơn tưởng kịch, ánh mắt cuối cùng dừng ở cô gái đứng im trên xe, hẳn chú ý tới, những người khác không dám nhìn thẳng vào cô quá ba giây, là bị lực lượng không giống người thường của cô làm kinh sợ sao? Một màn vừa rồi, đúng là làm cho người ta kinh ngạc, nhưng càng khiến người khác kinh ngạc chính là, người có được lực lượng này lại dùng tam quan của người thường để trôi buôi lối suy nghĩ của chính mình.

Bản năng? Giả nhân giả nghĩa? Hay là tự mình thỏa mãn?

Dựa theo lối suy nghĩ đơn giản của cô, có lẽ đáp án chính là cái thứ nhất.

Nhưng dù vậy, tại tận thế hết thảy đều sụp đổ nhưng không được trùng kiến này, cô có năng lực giữ vững điều đó đến khi nào? Là trở nên càng nhảy bén hay bị hủy hoại, hoặc là... Thật sự có thể luôn kiên trì tới cùng?

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ.

Thương Bích Lạc nghĩ vậy, tay áo trái hơi run, một cây súng lục bỏ túi màu bạc bỗng nằm trong tay hần, mặt không biểu cảm vươn tay ra ngoài, không hề do dự bóp cò súng, hướng về phía Hạ Hoàng Tuyền.

Cùng lúc đó, Vu Nhụy đang ngẩng đầu chăm chú nhìn Hạ Hoàng Tuyền bỗng sợ hãi kêu: “Cẩn thận!!!”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cô Không Biết Lí Do Ngày Đó

Trước khi nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Vu Nhụy, bằng trực giác và sự lưu động mòng manh của không khí, Hạ Hoàng Tuyền đã cảm thấy có một lực lượng đánh úp lại từ phía sau, cô vội vã quay người, rút ra đao theo bản năng, sau khi nhìn rõ ràng tình hình, nhanh chóng tra đao vào vỏ, cùng lúc đó vươn tay trái, cố làm vậy để ngăn cản công kích sắc bén bất ngờ.

”A!!!”

Sau một tiếng hét thảm, bụi bặm bay đầy.

Người phát ra tiếng kêu thảm thiết tất nhiên không phải là cô, Hạ Hoàng Tuyền thu tay lại mà không có chút thương tổn nào, lui về phía sau nửa bước, lạnh lùng nhìn chăm chú vào người đàn ông che bàn tay trúng đạn đang nằm quay cuồng trên mặt đất, bên người hần là một con dao găm sắc bén, vừa rồi người đàn ông này muốn dùng nó để công kích cô.

”Súng! Tên kia nổ súng!!!”

”Giết người!”

”Không, không phải, là Vương Thụy định đâm Tiểu Hạ trước!” Vu Nhụy cảnh báo trước, không thể nghi ngờ cô là người thấy hết thảy ngoài Thương Bích Lạc, cô cao giọng giải thích, “Vừa rồi hần còn ôm Na Na để làm tấm chắn!” Cô thấy rất rõ ràng, nếu không phải vì cô bé trong lòng Vương Thụy, đao của Hạ Hoàng Tuyền mới rút ra một nửa cũng không thể thu lại. May mà sau khi thất bại, cô bé bị dọa sợ đã được người già ở bên cạnh ôm về.

Không thể không nói, thời gian và phương hướng mà Thương Bích Lạc bắn ra viên đạn thật chuẩn xác —— sớm một giây, sẽ bắn trúng đứa nhỏ trong lòng Vương Thụy; chậm một giây, vậy sẽ bắn trúng cổ tay của Hạ Hoàng Tuyền khi cô vươn tay chặn lưỡi đao.

Hần im lặng nhìn chăm chú vào một màn trải qua nhiều biến hóa nhưng cuối cùng cũng có kết quả, lạnh nhạt thu về tay cầm súng.

Cô là bản năng cũng được, giả nhân giả nghĩa cũng được, tự mình thỏa mãn cũng thế, hẳn đều không để ý.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ trước khi hần có thể đảm bảo an toàn của mình, cô không thể mất đi sức chiến đấu.

Thương Bích Lạc hít mắt lại, hai tay chống cằm xem diễn.

Bị vạch trần hết thảy, Vương Thụy dứt khoát không giấu giếm nữa, bình nứt không sợ bể vươn tay trái không trúng đạn để bắt lấy dao găm dưới đất, trước khi chạm vào được, bàn tay đã bị Hạ Hoàng Tuyền giẫm mạnh.

”Vì sao?” Tại sao có sát ý mãnh liệt như vậy đối với cô, không thể nghi ngờ, gây gỗ mắc kẹt ở cửa siêu thị tám phần là bút tích của hần, “Vì sao lại chặn cửa siêu thị? Vì sao muốn giết tôi?” Giữa bọn họ không có thù hận không phải sao?

Những người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Nhâm Cường không thể tin nhìn về phía người đàn ông chật vật ghé vào trên xe: “Vương Thụy, rốt cuộc có chuyện gì? Đứng là anh chặn lại cửa siêu thị?”

“Không sai, chính là tôi!” Vương Thụy cười vắn vẹo, “Các người vừa ra khỏi cửa nhìn thấy zombie vây quanh xe đều bị dọa choáng váng, tôi liền nhân cơ hội nhét cây gậy trên tay vào cửa, không ngờ mạng cô ta lớn như vậy, thế mà không chết.”

“Vì sao? Tiểu Hạ không chỉ không có thù oán với chúng ta, lúc trước còn giúp đỡ chúng ta, nếu không phải cô ấy, chúng ta cũng không thể tiến vào siêu thị dễ dàng như vậy. . .”

“Đừng nhắc đến siêu thị!” Vương Thụy rít gào, “Nếu không phải cô ta muốn tới siêu thị, sao tôi có thể bị cản!”

“”

Mọi người đồng thời im lặng.

“Đừng cho là tôi không biết! Bị zombie làm bị thương nhất định sẽ chết, giống như Lỗ Tử! Tôi chết không sao cả, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha người hại chết mình.” Vương Thụy vừa hô to, vừa vùng vẩy kịch liệt, “Trương Khải tôi đã giết chết, hiện tại chỉ còn cô ta!”

. . . Trương Khải?

Hạ Hoàng Tuyền ngăn ra, nhớ tới một đồng xương trắng ở trên đường, đây cũng là...hắn làm sao?

“Có liên quan gì tới Trương Khải?” Đã có người hỏi ra vấn đề thay cô.

“Nếu không phải hắn nói muốn tới khu đồ ăn vặt lấy kẹo cho đồ quý nhỏ kia, tôi sẽ không bị cản!” Vương Thụy vừa hô vừa hung tợn nhìn về phía đứa nhỏ lúc trước bị hắn ôm làm tấm mộc.

“Tại sao anh có thể làm như vậy?”

“Vì sao tôi không thể làm vậy? Tôi đã biết, bởi vì cô ta đủ mạnh, cho nên các người muốn hy sinh tôi để lấy lòng cô ta, đúng không? Tôi nói cho các người, cô ta vốn không coi chúng ta là gì, nếu không khi tiến vào siêu thị cũng sẽ không ôm kẻ tàn phế kia mà chạy đi lâu như vậy, trơ mắt nhìn chúng ta bị zombie vây đánh. Nếu như cô ta thật sự tốt bụng, sao tôi có thể bị cản? Khẳng định là bọn họ cướp được không ít thứ tốt, lưu lại mấy thứ bỏ đi không đáng tiền cho chúng ta, một đám các người còn mang ơn, giống chó Nhật. . .”

“Đù! Đừng nói nữa!”

“Tôi càng muốn nói! Các người. . .”

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy lòng mình nguội lạnh, cũng cảm thấy buồn nôn, có lẽ lúc này cô nên nói hoặc làm gì đó, nhưng cô chỉ rời chân, nhảy xuống xe, không quay đầu lại mà rời đi —— nếu lúc trước còn có ý định muốn “báo thù”, vậy thì lúc này cô đã hoàn toàn không có chút hưng trí nào mà làm vậy.

Cho dù làm, cô cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ hơn; cho dù không làm, hắn cũng sẽ tự chịu diệt vong.

Không có ý nghĩa.

Nghĩ như vậy, cô xoay người đi vào trạm xăng, lấy vài thùng và bình sắt đựng xăng, tuy rằng thùng nhựa sẽ nhẹ hơn một chút nhưng rất dễ sinh ra tĩnh điện dẫn phát hỏa hoạn, huống chi bằng sức lực hiện tại của cô, đồ bằng sắt và đồ bằng nhựa cũng không khác gì nhiều.

Có lẽ là vì nghênh đón lãnh đạo cấp trên tới kiểm tra, trữ lượng trong trạm xăng rất nhiều, tiếc là cô chỉ có thể mang một phần nhỏ. Nhấc lên những thùng sắt chứa đầy xăng, Hạ Hoàng Tuyền lại tìm dây thừng buộc một vòng ở phần dưới bình sắt, hai tay nâng lên tòa núi sắt này, ra khỏi trạm xăng, trong vẻ trợn mắt há mồm của những người khác, cô vững vàng chuyển chúng nó ra sau xe việt dã, sau đó nhét hết thùng sắt to vào cốp sau xe việt dã, bình sắt đặt ở ghế sau xe.

Sau khi làm xong hết, cô lại mở cửa xe, ngồi trên chỗ trống phía bên phải.

Gần như là trong cùng một lúc, bầu trời hạ mưa, ban đầu chỉ là vài giọt mưa rơi xuống mặt đất, nhưng chỉ một lát, mưa bụi trở nên dày đặc như lông trâu, từng giọt tí tách, tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một khoảng mờ mờ.

Thương Bích Lạc vừa bật cần gạt nước, vừa nói: “Tám giờ.”

“Cái gì?”

“Thời gian từ khi bị cản đến khi chuyển hóa thành zombie.”

“ . . . Ừm” Hạ Hoàng Tuyền do dự quay đầu, nhìn Thương Bích Lạc rồi nhanh chóng quay đầu đi, một lát sau, lại quay đầu lại.

Thương Bích Lạc nhíu mày: “Sao vậy?”

“... Lúc trước tôi đã cứu anh! Cho nên chúng ta hòa rồi!” Hạ Hoàng Tuyền hơi chột dạ cất cao giọng, hít một hơi thật sâu, “Hơn nữa cho dù anh không nỗ lực tôi cũng có thể đánh bại hắn! Cho, cho nên, tên nhóc, tôi cảnh cáo anh, đừng hy vọng tôi sẽ nói cảm ơn!”

”Nói cái gì với tôi?”

”Cảm ơn a!”

Thương Bích Lạc nghiêng đầu, lộ một nụ cười dịu dàng rất có khả năng là ra vẻ: “Không cần khách khí, đây là việc tôi phải làm”

“.....” Ba giây sau, nắm đấm của Hạ Hoàng Tuyền nện trúng bụng Thương Bích Lạc, vẻ mặt âm trầm nói, “Tên khốn, mi đang đùa giỡn chị sao?!”

Thương Bích Lạc che bụng ngã xuống, bị KO!

Hạ Hoàng Tuyền hừ nhẹ, không thể không nói, sau khi đánh tên này, tâm tình tồi tệ vừa rồi của cô tốt hơn rất nhiều, làm thú cưng, ít nhất trên điểm “Điều chỉnh tâm tình chủ nhân” hắn làm cũng không tệ, đương nhiên, nếu hắn không đáng ghét như vậy thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Boss Là Đồ Biến Thái

Mưa càng rơi càng to, trận mưa này kéo dài đến tối vẫn không ngừng lại.

Vậy nên Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc liền chạy xe vào trong trạm xăng, quyết định qua đêm ở nơi này. Ngày mưa tầm nhìn kém, đường lại trơn, người mới như cô nếu mở xe đi, tỉ lệ tai nạn xe cộ sẽ rất cao. Phạm làm sự việc đều có lợi có hại, ngày mưa tuy rằng bất lợi cho việc đi đường, nhưng đồng thời, nó cũng cản trở zombie tiến đến. Theo những gì biết được, zombie săn mồi phụ thuộc chủ yếu vào thính giác và khứu giác, ở ngoài trời vang vọng tiếng mưa rơi, chỉ cần không phát ra tiếng động quá lớn thì sẽ không dẫn chúng tới, đồng thời, nước mưa cũng ảnh hưởng đến khứu giác của chúng.

Hai người không vào nghỉ ở phòng công nhân, không nên có tâm hại người, không thể không có tâm phòng bị người, ai cũng không biết ban đêm sẽ xảy ra chuyện gì, tại một nơi xa lạ như vậy, không nên rời đi xe việt dã tràn đầy xăng và vật tư là tốt hơn.

Trước đó, Hạ Hoàng Tuyền đã vào bên trong trạm xăng quét sạch một lần, thường thường mà nói, trên danh nghĩa là trạm xăng cấm lửa, nhưng trong đó đều có một phòng bếp nhỏ. Đáng tiếc là, bọn họ không được may mắn, có lẽ là vì đối phó với kiểm tra của “Lãnh đạo cấp trên”, mọi thứ được dọn dẹp thật sạch sẽ, mang theo tâm lý thử xem tìm kiếm một lát, từ ngăn tủ của công nhân, Hạ Hoàng Tuyền tìm được một bếp xăng dầu nhỏ, một cái nồi và mấy túi mì ăn liền, có thể nói là niềm vui ngoài ý muốn.

Hạ Hoàng Tuyền quyết định mang bếp xăng dầu và nồi đi, tuy rằng lúc trước đã cầm một bếp cồn nhỏ từ siêu thị, nhưng hiện tại bọn họ có nhiều xăng hơn cồn, thứ này về sau có thể có nhiều tác dụng, vào mùa này thì được, đợi đến khi thời tiết rét lạnh hơn, không có nước ấm uống thì đúng là đòi mạng, cô thì không tính, nếu như tên Thương Bích Lạc này uống nhiều nước lạnh mà chết vì tiêu chảy còn có thể tìm kiếm việc nào lạ hơn sao?

Trừ này đó ra, cô lại sợ vết máu đồ thám long có thể dùng được, so với đám người Nhâm Cường đón người nhà nhân tiện mang theo toàn bộ gia sản hữu dụng, vật tư của Hạ Hoàng Tuyền chỉ đủ để duy trì cuộc sống cơ bản.

Khi cô mang mấy thứ này về xe, đám người Nhâm Cường còn đang thảo luận nên xử lý Luru Lỗi và Vương Thụy thế nào.

Người trước đã biến thành zombie, người sau nếu không có bất ngờ gì xảy ra cũng sắp biến thành zombie. Nhưng cho dù biến thành quái vật, dù sao hai người này cũng từng là đồng nghiệp của bọn họ.

Kết quả cuối cùng là, Luru Lỗi đã hoàn toàn mất đi ý thức bị trói chặt vào cột trạm xăng, không thể giết hắn, hoặc nên nói là nó, nhưng đồng thời cũng không thể để nó du dương xung quanh trạm xăng làm gia tăng nguy hiểm diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đồn

Về phần Vương Thụy còn có ý thức nhưng đã hoàn toàn mất đi lý trí, tạm thời bị trói hai tay sau lưng, khi những người khác làm như vậy, người vợ có dáng người nhỏ gầy của hắn luôn ôm đứa con trai năm sáu tuổi nhà mình ní non, từ lúc trước, hai người bọn họ đã bị những người khác bài xích, bởi vì sự tình người chồng làm ra. Người vợ vừa khóc vừa ai oán nhìn Vương Thụy, người đàn ông luôn là trụ cột trong nhà, hiện tại hắn không chỉ sắp thành quái vật, còn khiến hai mẹ con bọn họ bị cô lập, cô ta miễn cảm thấy được, có lẽ khi ngày mai rồi đi, chồng mình sẽ rơi vào kết cục giống như Luru Lỗi, sau đó cô ta sao có thể sống yên ở đoàn thể này? Cô ta cảm thấy trời như sụp xuống, lại không có cách nào.

”A Ngọc.”

”Chuyện gì, anh Cường?” La Hiểu Ngọc nghe tiếng, vừa vội vàng lau nước mắt trên mặt, vừa dè dặt nhìn về phía Nhâm Cường ở phía sau, cô ta biết, hắn là người đứng đầu trong bọn họ, muốn sống tốt, nhất định không thể đắc tội hắn.

”Cô. . . Chăm sóc Vương Thụy cho tốt.” Nhâm Cường vừa nói, vừa xoa đầu đứa nhỏ núp trong lòng mẹ, “Bữa tối tôi sẽ bảo người mang đồ ăn tới.”

“. . . Được, anh Cường.” La Hiểu Ngọc gật đầu, nhỏ nhẹ đáp.

Nhâm Cường thở dài rồi đi, trừ khi có kỳ tích, nếu không chỉ sợ Vương Thụy. . . Để cho một nhà ba người bọn họ cùng một chỗ trong thời gian cuối cùng đi. Tuy rằng Vương Thụy làm sai, nhưng phụ nữ và đứa nhỏ là vô tội, hắn sẽ cố gắng hết khả năng để chăm sóc bọn họ.

Nhưng mà, có một số điều không nói ra ngoài, người khác sẽ không thể lý giải.

Giống như lúc này, La Hiểu Ngọc nhìn chăm chú vào lưng Nhâm Cường, trong mắt là sự phẫn hận mãnh liệt Vương Thụy còn chưa chết, bọn họ đã khăn gói gạt cô ta và đứa nhỏ sang một bên!

Cô ta lại hồn nhiên không biết, ánh mắt mình đã bị một người khác nhạy bén phát hiện.

”Làm sao vậy?” Hạ Hoàng Tuyền không chú ý tới ánh mắt của La Hiểu Ngọc, lại miễn cưỡng thấy được sự biến hóa mỏng manh của thanh niên bên cạnh, quay đầu hỏi.

”Không, không có gì.” Thương Bích Lạc kinh ngạc vì trực giác sâu sắc của cô gái bên cạnh, mỉm cười đáp lại. Chuyện nhìn thấy “Ánh mắt không tời”, tất nhiên không thể để cô biết được. Tối nay, chỉ sợ sẽ xảy ra một số chuyện thú vị. Tuy rằng không thể gián tiếp tham dự thì thật đáng tiếc, nhưng hiện tại hắn còn chưa quyết định trở mặt với cô, mà thường thức kịch vui phần khích do người thật diễn xuất cũng luôn luôn là hứng thú của hắn.

Cho nên, ngẫu nhiên làm người đứng xem hoàn toàn cũng không có gì không tốt.

”Thật sự?” Hạ Hoàng Tuyền nheo mắt lại, trực giác nói cho cô biết nhất định có chỗ nào không đúng, cô nhìn về hướng Thương Bích Lạc nhìn theo bản năng, chỉ thấy một dáng người yếu đuối ngồi dưới đất ôm đứa nhỏ —— tuy rằng chưa thấy qua, nhưng nhìn tình hình cũng có thể đoán ra, là vợ của Vương Thụy.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm trải qua của Thương Bích Lạc, sắc mặt Hạ Hoàng Tuyền bỗng trở nên quý dị: “Anh. . . Như vậy là không tốt.”

Bị phát hiện rồi sao? Không, không phải, nếu bị phát hiện, cô đã đánh hắn rồi, làm sao có thể lạnh nhạt như vậy, Thương Bích Lạc thử hỏi: “Không tốt chỗ nào?”

”Chỗ nào cũng không tốt!” Hạ Hoàng Tuyền cau mày nói, “Dù sao cô ấy cũng là vợ của người khác, tuy rằng chồng sắp. . . Đạo đức của anh còn có thể bại hoại hơn sao?!” Tên này tuy chán ghét phụ nữ, nhưng lo lắng đến bối cảnh của hắn, có cảm tình trước người vợ tràn ngập mâu thuẫn của người khác cũng không phải việc gì kỳ quái. . . Chắc! Thật sự là kẻ biến thái, tại thế giới này cũng có thể động dục được!

Thương Bích Lạc rút cuộc hiểu được ý của cô, đồng thời, hắn cũng phát hiện mình không suy nghĩ cẩn thận chút nào.

Chân ái là vô tội, nhưng vấn đề là Hạ Hoàng Tuyền không muốn dấn theo Thương Bích Lạc đồng thời phải dẫn cả vợ và đứa nhỏ của hắn! Cô thật sự không muốn làm bảo mẫu toàn chức được chứ?! Vì kéo hắn ra khỏi vực sâu tội lỗi, cô ra sức khuyên bảo: “Hôn nữa, chỗ kia của anh không phải nát rồi sao? Vậy thì anh không thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy, mau buông tha đi!” Nếu hắn vẫn khăng khăng giữ ý kiến, cô không để ý làm hắn càng nát một chút, thật sự!

“.” Đầu ngón tay đặt ở ống quần của Thương Bích Lạc run rẩy, vừa muốn nâng lên lại áp xuống, vào lúc này, điều duy nhất hắn có thể làm là đáp lại, “Cô suy nghĩ nhiều quá.”

”Thật sao?” Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy nếu tin thì mình đúng là đồ ngốc!

”Đương nhiên.” Thương Bích Lạc cảm thấy trả lời vấn đề này khiến chỉ số thông minh của mình giảm mạnh.

Đáng tiếc là, người định không bằng trời định, cho dù Hạ Hoàng Tuyền đã lo liệu trước, lại không nghĩ tới, vào giờ cơm tối, vợ Vương Thụy lại đi về phía xe bọn họ.

“.” Hai người kia, rốt cuộc thông đồng dàn xếp từ lúc nào?!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đến Một Chén Canh Vợ Người

Khi La Hiểu Ngọc đi tới, Hạ Hoàng Tuyền đang ngồi cách xe không xa; vừa nhìn thuyết minh trên thân bếp, vừa loay hoay với bếp, vừa bơm hơi tăng áp, vừa chọt mở van, tăng nhiệt. . . Cô cảm thấy đầu sắp nổ, nhưng vẫn cẩn thận thử. Mà Thương Bích Lạc thì chuyển vị trí, tựa người vào cửa xe phía sau, hứng thú nhìn động tác của cô qua cánh cửa xe mở rộng còn lại.

Mùi tên màu đen lác lác trên gói mì ăn liền mà Hạ Hoàng Tuyền đặt bên cạnh —— không hề nghi ngờ, đến giờ ăn của tên kia rồi trời mới biết cô muốn cầm bếp đập chết tên khốn chỉ biết ăn không ngồi rồi kia đến mức nào!

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, lí do muốn đập chết Thương boss lại thay đổi —— đập chết tên khốn mặt trắng nhỏ chỉ biết ăn không ngồi rồi và thông đồng phụ nữ!

Giống như có hơi sợ hãi cô, khi cô ngẩng đầu, La Hiểu Ngọc bỗng dừng lại, co rúm người nhìn về phía Thương Bích Lạc rồi mới gật đầu gọi: “Hạ tiểu thư, Thương tiên sinh.”

Hạ tiểu thư, Thương tiên sinh? Tại sao lại cảm thấy lời này hơi không hài hòa chứ?

Hạ Hoàng Tuyền vút ý nghĩ quý dị sang một bên, vẻ mặt lạnh lùng gật đầu: “Có chuyện gì sao?”

“Là, là thế này.” La Hiểu Ngọc giơ lên bát trong tay, “Khi mọi người ra khỏi nhà, đều mang hoa quả đồ ăn dự trữ ra, vừa rồi nấu một ít, tôi mang lại cho hai người nếm thử, hi vọng hai người có thể tha thứ cho chồng tôi, trước đây anh ấy không phải là người như vậy, thật sự. . .” Vừa nói, cô ta vừa dùng tay còn lại che mặt, cúi đầu khóc ra tiếng.

“” Đừng khóc chứ! Cô còn chưa làm gì đâu?!

Không biết làm thế nào trước nước mắt, Hạ Hoàng Tuyền nhìn về phía bát canh trong tay đối phương, đó là một bát canh đặc, ở trong là rau xanh nấm sò cùng trứng gà và bánh phở, không có thịt, nhưng Hạ Hoàng Tuyền cũng có thể hiểu được, mặc cho ai chém zombie một ngày cũng sẽ không muốn ăn thịt, cô thấy đối phương khóc càng to hơn, vội vàng vươn tay nhận lấy canh nóng trong tay cô ta: “Cảm ơn, sau khi rửa bát tôi sẽ trả lại.”

“Vậy, hai người ăn từ từ, tôi đi về.” ๖dien♥dan♥lequyd ☺n:☺c ☺m

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào bóng lưng La Hiểu Ngọc, hơi nhú mày lại, cảm thấy có chỗ không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được lí do vì sao. Áo giáp ư? Quên đi, việc cần động não nên ném cho người khác thì hơn!

Vì thế cô dứt khoát quay đầu nhìn về phía Thương Bích Lạc, không hề khách khí hỏi: “Anh cảm thấy cô ta thật sự tới để xin lỗi sao?”

“Cô cảm thấy không phải?” Thương Bích Lạc không đáp mà hỏi lại.

“Hiện tại là tôi đang hỏi anh!”

Thương Bích Lạc buông lỏng tay, cười tủm tỉm đáp: “Tôi có cùng suy nghĩ với cô.”

“ . . Cho nên, mục tiêu của cô ta đúng là anh? Các người thông đồng từ khi nào?!”

“”

Hạ Hoàng Tuyền không chú ý tới sắc mặt của Thương Bích Lạc, nhìn về hướng La Hiểu Ngọc rời đi, bóng lưng kia vô cùng gầy yếu, biến mất khi bước vào cánh cửa lớn của trạm xăng, dự cảm xấu nào đó lại liên tục bao phủ trong lòng cô.

Nếu không phải đến xin lỗi, chẳng lẽ là đến hạ độc?

Nghĩ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền cúi đầu xuống, ngửi ngửi bát canh trong tay, làm vậy khiến cô cảm thấy hơi buồn cười, cũng không phải là phim truyền hình, thuốc độc sao có thể lấy tới dễ dàng như vậy, nếu đổ xăng vào chén còn có thể. . . Đợi chút!

Mất cô bỗng mở to, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, lại cúi đầu, ngửi bát canh, lúc này, phản ứng của cô càng mãnh liệt hơn, một tay che mũi và miệng, một tay đẩy bát canh kia đi, mùi vị ghê tởm này đến từ đâu?!

“Sao vậy?”

“Không biết cô ta để cái gì vào trong canh, thật là khó ngửi!” Hạ Hoàng Tuyền ghét bỏ đẩy bát canh về phía Thương Bích Lạc, “Muốn uống một ngụm sao? Kiệt tác tình yêu của vợ người!”

“Không.” Giọng nói cự tuyệt của Thương Bích Lạc thật dịu dàng thật rung động lòng người, “So với cô ta làm, tôi càng muốn nếm thử kiệt tác của cô.”

“” Mặt Hạ Hoàng Tuyền tối sầm, không hề do dự xách lên Thương Bích Lạc, quăng đến bên cạnh bếp, cầm chai nước khoáng và mì ăn liền ném vào mặt hắn, “Tự cung tự. . . Không, tự cấp tự túc đi tên khốn!”

Dứt lời, cô không quay đầu lại mà tìm chỗ xử lý thứ trong tay.

Thương Bích Lạc nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, đôi mắt trầm xuống, chỉ là hạ độc bọn họ thôi sao? Nếu thật sự là vậy, hắn thật sự thấy quá thất vọng. Không, hắn là không chỉ thế, oán hận trong đôi mắt kia, không chỉ một việc nhỏ là có thể lau đi.

Như vậy, tiếp theo sẽ có gì xảy ra? Hắn cố chặn lại dòng suy nghĩ của mình, nếu biết trước nội dung vở kịch, vậy sự thú vị và vui sướng khi làm người

đứng xem sẽ giảm bớt rất nhiều. Đổi lại một cách nói khác, tuy rằng “Cảm giác không chế” khiến người say mê, nhưng “Cảm giác không biết” lại khiến người trầm mê.

Cho nên khi Hạ Hoàng Tuyền đổ bỏ canh và rửa bát xong, cảnh tượng chứng kiến chính là —— Thương Bích Lạc vui vẻ nấu mì ăn liền.

Bếp xăng dầu ở trong tay cô không chịu nghe lời, ở trong tay hắn còn dịu ngoan hơn cừu non, tên khốn! Chẳng lẽ bây giờ bếp còn biết phân biệt nam nữ sao?! Nhưng mà. . . Động tác nấu mì của người này lại thật thuần thực.

”Muốn ăn một chút sao?” Thương Bích Lạc mở nắp nồi lên, đặt đũa trúc đã dùng nước sôi rửa sạch tới bát inox bên cạnh, ngẩng đầu hỏi.

”Không cần.” Hạ Hoàng Tuyền không hề do dự từ chối, vì tránh tên này hỏi nguyên nhân, cô nói sang chuyện khác, “Trông như công tử bột, không ngờ lại biết nấu mì.”

Thương boss giờ lên túi đóng gói, quơ quơ. “Phía sau hướng dẫn rất rõ ràng, giống như bếp xăng dầu.”

“.” Cho nên người ngay cả bếp cũng không biết bật như cô là đồ ngốc sao?! Cô đã chịu đủ cách nói chuyện quanh co lòng vòng này rồi, “Khi nói chuyện anh dám trực tiếp hơn sao?!”

”Không dám.”

”Vì sao?”

”Sẽ bị đánh.”

“.” Hạ Hoàng Tuyền cắn răng, rốt cuộc không nhịn được mắng hắn, “Biết sẽ bị đánh mà còn không câm miệng sao?!”

Thương Bích Lạc nghiêng đầu, khó được ăn ngay nói thật đáp: “Việc này còn đau khổ hơn bị đánh.”

“.” Tên này, rốt cuộc là thành thật hay là ác liệt?

Hạ Hoàng Tuyền chớp chớp mắt, quyết định không quan tâm kẻ khiến cho người ta đau dạ dày này nữa, nhàm chán ngồi ở một bên, nhắm mắt ôm trường đao, nhớ lại tin tức về “Mắt hoàng tuyền”, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng không thể nghi ngờ, nó có liên hệ chặt chẽ với thế giới này. Thương Bích Lạc ngồi bên cạnh cô cũng yên tĩnh tiếp tục động tác của mình.

Không nói chuyện, không đối chọi gay gắt, hai người làm theo ý mình, vào lúc này lại hòa hợp đến kỳ lạ.

Không khí như vậy cũng không duy trì quá lâu, khi Thương Bích Lạc ăn một miếng cuối cùng, Hạ Hoàng Tuyền mở mắt, lấy khăn giấy lau cả mặt hắn, xách Thương boss xuống xe, cất đồ đạc trên đất đi.

Hết thấy được dọn dẹp nhanh chóng, trên xe cũng có người canh giữ, vậy thì ——

Cô nhìn về phía cái bát đã được rửa.

Nhưng vào lúc này, trong phòng nghỉ đột nhiên truyền tới một tiếng khêu thăm thiết.

”A!!!”

Không phải chưa từng nghe thấy người khác kêu thăm thiết, nhưng một tiếng này, so với những tiếng mà Hạ Hoàng Tuyền nghe qua, khiến cho người ta càng sồn tóc gáy. . . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Có người bị cắn sao?

Nhưng mà Vương Thụy và Lưu Lỗi đều ở bên ngoài.

Bên trong có người bị cắn vượt qua tám tiếng?

Không, không có khả năng.

Sau khi trải qua sự việc của Lưu Lỗi, thân thể những người khác đều bị kiểm tra qua.

Vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Da Mặt Dày Cứu Vớt Thế Giới

Không kịp nói hay làm gì, người vốn đang nghỉ ngơi trong trạm xăng đột nhiên chạy ra liên tiếp, vừa chạy vừa phát ra tiếng kêu kinh hãi.

“.....” Hạ Hoàng Tuyền vừa nhìn thấy bọn họ, bỗng cảm thấy rùng mình, chiếc bát vốn không nắm chặt rơi khỏi tay, “choang”, bẻ thành mấy khối trên mặt đất.

“Nơi đó có chuyện gì?” Thương Bích Lạc đưa ra một câu nghi vấn vô cùng hợp với tình hình.

Tiếc là Hạ Hoàng Tuyền không rời mắt về phía hấn, hấn tất nhiên cũng sẽ không biết được, trong “Mắt hoàng tuyền” độc đáo của Hạ Hoàng Tuyền, lúc này ảnh ngược ra cảnh tượng hoàn toàn bất đồng so với những gì hấn thấy từ khí! Từ khí nồng đậm, xám đen, càng ngày càng sâu thẳm phát ra từ mỗi một người, nam tính, nữ tính, người già, trẻ nhỏ, không ai có thể thoát khỏi khí thể tối đen nồng đậm kia.

Rõ ràng lúc trước còn không có, tại sao đột nhiên sẽ biến thành như vậy?

Cô vội vã quay đầu, nhìn về hình ảnh của mình trong kính thủy tinh, không có, lại nhìn Thương Bích Lạc, vẫn không có, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Đợi chút. . .

Hạ Hoàng Tuyền bỗng nhớ tới bát canh lúc trước mà La Hiểu Ngọc bung tới, đây là nguyên nhân sao? Trong bát canh thật sự có thuốc độc? Cô vỗ đầu, nghĩ làm cái gì, lúc này còn có việc gì thuyết phục hơn là tự mình đi xem?

“Tôi đi qua nhìn xem, anh quản tốt mạng nhỏ của mình!” Bỏ lại một câu như vậy, Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng chạy về phía trạm xăng.

“Được, không cần lo lắng cho tôi.”

“.....” Cảm thấy ghê tởm, cô xoay người rống giận, “Đừng có tự mình đa tình, đồ khốn!”

Thương Bích Lạc buông tay, nghiêng người dựa vào ghế lái, nhìn chăm chú vào nơi phát ra tiếng huyền ảo, nơi đó đang diễn xuất một màn kịch phản kích, không thể xem trực tiếp, đúng là có phần tiếc nuối.

Nhưng hấn không biết, Hạ Hoàng Tuyền quan sát được hết thấy, lại thà rằng mình chưa hề thấy được.

“A!!!”

“Cứu. . . Cứu cứu tôi. . .”

“Oa. . .”

Tiếng thét chói tai, tiếng khóc lóc, tiếng cầu cứu, thật rối loạn.

Hạ Hoàng Tuyền dễ dàng đẩy ra đám người lộn xộn, rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân, sau đó, cô bặm chặt miệng.

Một người mẹ trẻ tuổi ngã xuống đất, vạt áo trước ngực mở rộng, nhìn ra được, vừa rồi cô cho đứa bé trong lòng ăn, hoặc là nói, hiện tại cô vẫn cho đứa bé ăn, chẳng qua. . . Thứ đứa nhỏ cần, từ sữa tươi biến thành máu thịt.

Đứa bé vốn thuần khiết, lúc này đang há to mồm cắn ngực của mẹ, Hạ Hoàng Tuyền từng nghe qua, ngực là vị trí đẹp dễ và ngon miệng nhất trên người phái nữ, bởi vì ở dưới có mỡ dày, nhất là phái nữ trong thời kỳ có sữa, ăn có mùi ngọt và mang theo hương thơm nhàn nhạt. Lúc đó cô vừa nghe xong, liền đánh bạn học biến thái “Phổ cập kiến thức” nào đó một trận, lại không ngờ rằng, có một ngày, cô tận mắt chứng kiến một màn như vậy.

“Cứu. . . Cứu mạng. . .” Ngực bị cắn máu thịt lẫn lộn, cô gãi gãi tay lên, giọng nói suy yếu cầu cứu.

Có lẽ vì một màn này khiến người ta quá sợ hãi, cho nên những người còn lại nhất thời mất đi khả năng ứng đối trong chốc lát, tới lúc này, mới có người phản ứng lại.

“Mau cứu người!”

“Đánh nó vào một góc, đừng để nó chạm vào người người khác!”

“Người già, phụ nữ và trẻ em đi hết ra ngoài!”

Sau một hồi luống cuống tay chân, zombie trẻ con bị đánh vào góc phòng nghỉ, ngã mặt nằm, khiến người ta sồn tóc gáy chính là cho tới giờ phút này, miệng nó vẫn không ngừng nhấm nuốt máu thịt từ trên người mẹ, tiếng “tóp tép” không ngừng vang lên, mọi người ở đây chỉ cảm thấy da đầu run lên.

“Con. . . Con của tôi. . .” Người mẹ khó khăn lắm mới cứu được, không biết chiếm được sức lực từ đâu, đột nhiên xoay người lại, giãy giụa bò vào trong góc, “Con của tôi. . .” Máu tươi không ngừng trào ra từ vết thương, dường như cô không biết đau, mười ngón bám chặt đất, bò từng chút một.

Vì sao sẽ thành như vậy. . .

Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên nhớ tới những gì Thương Bích Lạc viết trên giấy —*dođoobcqođ*— bị cắn là cách truyền bệnh độc thường gặp nhất, nhưng chưa hẳn là loại duy nhất, miệng vết thương tiếp xúc với máu zombie, hoặc ăn máu thịt zombie cũng có thể bị cảm nhiễm.

Trong bát canh này. . . Có cái gì?!

Cô nhìn xung quanh phòng nhưng không thấy La Hiểu Ngọc, lúc này mới nhớ tới, lúc trước bọn họ để phụ nữ rời đi, cô ta hẳn đã rời đi vào thời điểm kia.

Chi bò đã tổn thất nhiều sức, người mẹ chỉ có thể ghé xuống đất thờ quay đầu lại, khẩn cầu nhìn về phía cô gái mặc đồ đen đứng tại chỗ, chảy nước mắt nói: “Van xin cô, cứu con tôi.”

“ . . . Thật xin lỗi.” Trừ việc này ra, Hạ Hoàng Tuyền không biết nên làm gì.

”Con của tôi, cũng không bị cắn. . . Vì sao sẽ biến thành zombie? Vì sao?”

“”

Hạ Hoàng Tuyền không trả lời.

Không sai, La Hiểu Ngọc bỏ thêm máu zombie vào trong canh, có lẽ đây là vợ chồng bọn họ thương lượng tốt. Thương Bích Lạc suy luận không sai, ăn máu thịt zombie sẽ cảm nhiễm, nhưng mà, có một chỗ sai, phải là, sau khi cảm nhiễm bệnh độc, bởi vì thể chất khác biệt mà thời gian chuyển hoá dài ngắn khác nhau, sức chống cự của trẻ con là yếu nhất, cho nên...mới phát sinh tình huống hiện tại.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát to.

”A Ngọc, cô đang làm cái gì?!”

”Sao cô lại thả Vương Thụy ra?”

Hành động của La Hiểu Ngọc ở bên ngoài đã chứng minh cho phỏng đoán của Hạ Hoàng Tuyền.

Những người đàn ông vốn đang ở trong nhà, nghe thấy tiếng kêu đều chạy ra ngoài, trong căn phòng to lớn, trong nháy mắt chỉ còn lại người mẹ đang giãy giụa, đứa bé biến thành zombie, cùng với...Nhâm Cường và Hạ Hoàng Tuyền.

”Tiểu Hạ, cô đi ra ngoài trước.” Nhâm Cường vốn luôn im lặng bỗng mở miệng.

”Nhưng mà. . .”

”Đi ra ngoài đi.” Nhâm Cường cười cười với cô, Hạ Hoàng Tuyền chú ý rằng, khi hắn mỉm cười, tay nắm thật chặt, giống như đã hạ quyết tâm.

“ . . . Tôi hiểu được.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, xoay người đi ra ngoài phòng, để lại không gian cho bọn họ.

Sau khi cô rời đi, cô gái kia lại yếu ớt hô: “Anh cường. . . Giúp em. . .”

”Được, hiện tại anh sẽ giúp em. . . Giúp hai người. . .” Nhâm Cường nặng nề gật đầu, nắm chặt tay, chậm rãi đi tới bên người cô gái đang hấp hối, nhìn xuống đôi mắt tràn đầy hi vọng của cô, thấp giọng nói, “Giải thoát!”

Dứt lời, búa trong tay hắn giơ cao.

Có người bị thương, đương nhiên cũng có người đắc ý, ví dụ như Vương Thụy, ví dụ như La Hiểu Ngọc lúc này.

Đối mặt với sự chết chóc của những người còn lại, La Hiểu Ngọc chỉ cười lạnh, không nói gì.

Nhưng Vương Thụy được khôi phục tự do lại quay đầu khen vợ mình: “A Ngọc, làm tốt lắm.”

”Vương Thụy, anh có ý gì?” Cho dù là người tri độn đến đâu, lúc này hẳn có thể cảm thấy không đúng.

Vương Thụy cười nhạo: “Không có ý gì, chỉ biến tất cả thành người giống như tôi mà thôi.” Hắn vừa nói, vừa cúi người, bàn tay không trúng đạn vén quần lên, bên cạnh miệng vết thương đã đông máu có vết bị đè ép, “Còn nhớ rõ canh lúc trước các người uống sao? Mùi vị thế nào? Tôi và A Ngọc đã chú tâm làm cho các người, ha ha ha ha. . .”

Cùng với tiếng cười giống như kẻ điên của hắn, xung quanh bỗng yên tĩnh.

”Không chỉ có các người, còn có bọn họ!” Tay Vương Thụy chỉ về phía Thương Bích Lạc, trên mặt có sự vui sướng vắn vẹo, “Người què, bát canh kia có ngon không? Ha ha ha. . .”

”Ai biết được?” Thương Bích Lạc giống như không cảm thấy ác ý tràn ngập trong giọng nói kia, vô cùng thoải mái đặt một tay bên cửa sổ xe, mỉm cười nói, “Tuy rằng rất muốn nếm thử mùi vị một chút, nhưng thật đáng tiếc, Hoàng Tuyền hoàn toàn không cho phép tôi ăn thử mà người phụ nữ khác làm ra.”

“.....” Bi phẫn và thê lương trong lòng Hạ Hoàng Tuyền bỗng trở thành hư không, chỉ còn lại dục vọng muốn đánh người mãnh liệt.

Hoàng Tuyền là cái gì, tên khốn!

Đừng gọi thân thiết một cách tùy tiện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không Vui Liền Đánh Boss

Lời vừa nói ra, Thương Bích Lạc kéo hết thù hận trong nháy mắt

Không chỉ có Vương Thụy và La Hiểu Ngọc, thậm chí là tất cả mọi người ở đây, hân giống như không nhận thấy được điểm này, vẫn cười tủm tỉm, dùng lời nói của Hạ Hoàng Tuyền, chính là biểu cảm này muốn tiện bao nhiêu thì tiện bấy nhiêu.

Bạn Hạ Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy đau đầu, không hổ là boss sao? Kéo thù hận đúng là giỏi, còn rất chuyên nghiệp bán rẻ đội hữu, thành công làm cô nằm cũng trúng đạn.

Trước khi cho ra kết luận “Giết chết hân như thế nào”, một cái tát của cô đã vung vào mặt Thương Bích Lạc, thành công làm hân lăn tự do trong xe một lần.

A? Hông hét, đánh hân dường như đã trở thành bản năng rồi, làm sao đây?!

Không, hiện tại không phải là lúc để ý tới việc này.

Hạ Hoàng Tuyền xoay người, chậm rãi rút ra trường đao, đầu đao chỉ vào Vương Thụy, ánh mắt lạnh như băng: “Vì sao? Anh muốn giết chúng tôi, tôi có thể hiểu, vì sao muốn giết những người khác?” ๔๐๔๗๐๙๐๔ Đây cũng là chỗ mà cô không hiểu nhất.

Trong những người ở đây, ngoại trừ Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc, chỉ có hai người có tư khí rất nhạt, chính là La Hiểu Ngọc và con trai cô ta, không thể nghi ngờ, bọn họ không ăn canh có trộn lẫn máu zombie. Nhưng vấn đề là, nếu những người khác biến thành zombie, Vương Thụy sao có thể chắc chắn vợ và con hân sẽ bình an đi tới chỗ có quân đội? Không, còn có vấn đề càng cấp bách hơn, chính là. . . Uống xong máu zombie thì sau tám giờ mới biến thành zombie, chẳng lẽ hân không sợ bị những người này trả thù sao?

Rốt cuộc là ngu ngốc cỡ nào mới có thể làm như vậy?

”Vì sao muốn giết những người khác?” Vương Thụy lặp lại câu hỏi mà cô đưa ra, giọng điệu giễu cợt, cười lạnh nói, “Ông đây sống không nổi, bọn họ dựa vào cái gì mà có thể sống sót?”

“.....”

”Tất cả mọi người cùng chạy ra từ nhà máy, vì sao người bị cắn là tao? Vì sao người đáng chết là tao? Tao chết cũng không sao, nhưng tao không muốn chết một mình, chúng mày. . . Một đám nhất định phải đi theo tao, không một ai thoát được!”

Hông mất rồi.

Nội tâm của người này đã lệch lạc hoàn toàn rồi.

Người không còn lý trí, có thể làm ra phán đoán lý trí nào chứ?

”Hân đã nghỉ vậy thì thôi. . .” Chẳng biết từ lúc nào Nhâm Cường đã đi ra, Hạ Hoàng Tuyền chú ý rằng trên mặt và trước ngực hân dính đầy máu tươi, một đường đi tới, máu không ngừng chảy xuống từ búa, vẽ ra vệt dài màu đỏ trên đường đi, “Hiểu Ngọc, vì sao cô phải làm như vậy?”

La Hiểu Ngọc ôm chặt đứa con, không để hân nhìn thấy biểu cảm của những người khác, cũng không để hân thấy biểu cảm lúc này của mình, cô ta oán hận nhìn vào mọi người: “Các người đã muốn bức tử mẹ con chúng tôi, tôi cũng chỉ có thể ra tay trước để chiếm lợi thế.”

“... Vậy sao? Cô nghĩ rằng tôi và mọi người muốn vứt bỏ hai người?”

”Chẳng lẽ không đúng sao?” La Hiểu Ngọc đưa mọi người lên tuyệt lộ, hiển nhiên là chịu đựng áp lực cực lớn, khi Nhâm Cường hỏi, vách tường áp lực

mở tung, oán hận không ngừng phát ra từ thân hình nhỏ gầy, cô ta khàn giọng hô, “Các người đã muốn tôi và A Thụy chết cùng một chỗ, tôi cũng khiến các người đều chết cùng một chỗ!”

”Toàn bộ các người chết hết đi! Chết hết đi! Chết hết đi!”

”Tôi sẽ dẫn đứa nhỏ. . . A!!!”

Lời của cô ta kết thúc trong ánh mắt kinh hãi, không chỉ là La Hiểu Ngọc, những người khác đều bị biến cố bất ngờ làm sợ ngây người.

Vương Thụy cười một tiếng, vẻ mặt điên cuồng, miệng rời khỏi chiếc cổ bị cắn nát của La Hiểu Ngọc, liếm liếm máu tươi ngoài miệng, nói: “A Ngọc, anh đã nói tất cả mọi người đều phải chết cùng anh, em là vợ anh, làm sao có ngoại lệ chứ?”

“” La Hiểu Ngọc che cổ, liên tiếp lui về sau vài bước, “A Thụy. . . Anh điên rồi sao?”

”Điên? Em nói đúng.” Hắn cười “ha ha” vài tiếng, đột nhiên vươn tay kéo tay La Hiểu Ngọc, kéo đứa nhỏ trong lòng cô ta về phía mình, “Hiểu Ngọc, em và Tiểu Chân đều là người thân nhất của anh, đương nhiên phải luôn luôn ở bên anh, buông con ra!”

”Không!!!”

”Buông ra!”

”Không được! Anh đừng đụng vào con tôi!”

”A. . .”

Màn tranh đấu này, bắt đầu từ tiếng kêu thảm thiết của La Hiểu Ngọc, kết thúc bằng tiếng kêu thảm thiết của Vương Thụy.

Cho đến khi ngã mạnh xuống, đôi mắt tràn đầy kinh hãi của hắn vẫn nhìn chăm chú vào tay cầm dao của La Hiểu Ngọc, bởi vì bị cắt đứt cổ, hắn chỉ có thể há miệng, lại không thể phát ra tiếng, giống như ống thổi gió bị gãy, không ngừng phát ra tiếng khàn khàn đáng sợ.

Hắn và cô ta có quan hệ thân mật nhất, hắn hiểu rõ cô ta hơn bất cứ ai, rõ ràng là một người phụ nữ ngay cả một con gà cũng không nỡ giết, hiện tại lại giết chết chồng mình, không, trước đó, cô ta hại chết mọi người ở đây.

”Ha. . .”

”Ha ha. . .”

Vương Thụy phát ra tiếng cười giống như hút khí, miệng thì thảo vài từ, cuối cùng, không cam lòng khép chặt hai mắt.

Nếu có người có thể đọc được khẩu hình miệng, như vậy có thể đọc ra, lời cuối cùng hắn nói là —— “Mẹ nó, cái thể giới thối tha này!”

Bức hắn điên, bức cô điên, một ngày nào đó sẽ bức điên tất cả mọi người.

Mọi người bị màn thảm kịch này làm kinh động, hoặc là nói, cho tới bây giờ, bọn họ đều không có cảm giác chân thực rằng mình sắp biến thành zombie. . . Cờ nào hù ảo, xem, bọn họ vẫn còn sống tốt, thậm chí cũng không bị cắn, sao có thể biến thành zombie chứ?

Một mảnh yên tĩnh.

Cho đến khi La Hiểu Ngọc từ ngu ngơ lấy lại tinh thần, dao trong tay rơi “keng” xuống đất, cô ta giờ tay lên, nhìn máu tươi trong tay, lại cúi đầu, nhìn vào con dao đầy máu, ra sức lau tay giống như ở trong mộng vừa tỉnh lại, nhưng dù thế nào cũng không lau sạch được, cô ta hoảng hốt, nhìn trái phải muốn tìm cách giải quyết, ánh mắt nhìn về phía đứa nhỏ thì dừng lại.

Cô ta bỗng vươn tay, ôm cổ đứa con được cứu vì giết chết chồng mình, vừa gào khóc vừa nói không ngừng: “Đừng sợ, Tiểu Chân đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con. . . Mẹ nhất định sẽ bảo vệ con. . .”

Khi Hạ Hoàng Tuyên lấy lại tinh thần, tất cả mọi người đã rời đi, bọn họ về phòng nghỉ, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Nhưng trên thực tế, tất cả đã xảy ra rồi.

Thi thể Vương Thụy còn lẳng lẳng nằm trên đất, máu tươi chảy xuống từ cổ, dưới người hắn là một vũng máu nho nhỏ, bên cạnh hắn, La Hiểu Ngọc ôm đứa nhỏ khóc thút thít, giọng nói khàn khàn mà khô khan, vẫn không ngừng lặp lại lời “bảo vệ”.

Mà Lưu Lỗi đã hóa thành zombie bị trói ở bên kia, dưới mũi máu tươi kích thích, gào thét gầy gù không ngừng, phát ra tiếng kêu đáng sợ vì bị bản năng khống chế.

Hết thấy. . . Rốt cuộc là như thế nào. . .

Tuy rằng đến thế giới này đã nửa tháng, nhưng hôm nay cô mới gặp được người, gần một ngày. . . Hoặc là nói, ngay cả một ngày cũng không đến, vì sao

hết thay đều thay đổi?

Rõ ràng khi gặp buổi sáng, trên mặt những người này vẫn còn nụ cười chờ mong với tương lai, chỉ chớp mắt, tất cả đều thay đổi.

Hạ Hoàng Tuyền im lặng trở lại xe, cô nghĩ cô phát hiện ra một điều, chẳng sợ vũ lực có mạnh đến thế nào, vẫn có rất nhiều việc cô không làm được không, cho dù nghĩ như vậy, dường như đều là kiêu ngạo quá mức.

“Cảm thấy đáng ghê tởm sao?” Thương Bích Lạc ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Chỉ vì được đến cái gọi là công bằng, liền tha những người khác xuống nước.”

“.....”

Một tiếng cười nhẹ truyền đến: “Đây mới là tận thế chân chính.”

“... Tận thế. ... Chân chính?”

Đối diện với mặt phải tối đen xen lẫn nghi hoặc của Hạ Hoàng Tuyền, Thương Bích Lạc cười nghiêng ngả: “Chẳng lẽ cô không cảm thấy như vậy sao? Cái gọi là tận thế, luôn luôn bắt đầu từ lòng người.”

“Cho nên?” Mê mẩn trong mắt Hạ Hoàng Tuyền tán đi, ánh mắt dần trở nên sắc bén, “Kể tiếp anh sẽ không dùng tư tưởng trung nhị [1] tẩy não cho tôi chứ, nói cái gì 'Muốn thoát khỏi tận thế, muốn sống sót, liền vứt bỏ thứ dư thừa là nhân tâm' hoặc tương tự như vậy?” Vừa nói, cô vừa khinh bỉ nhìn Thương Bích Lạc, “Lời này đã không còn hợp thời nữa rồi, hiện tại xu hướng thiếu niên tóc dài đầu xù cũng không đáng nhắc tới nữa rồi.”

Chắc, tất cả boss đều phải mang kỹ năng tẩy não sao? Thật là đáng ghét!

Hạ Hoàng Tuyền thừa nhận Thương Bích Lạc nói không sai, một nửa nguyên nhân của tận thế là do ăn bữa hôm lo bữa mai, một nửa nguyên nhân là lòng người sụp đổ hoặc trùng tổ hoặc càng kiên định, nhưng dù vậy thì sao? Chẳng lẽ bình thường cũng không có một mặt đáng ghê tởm sao? Cũng như vậy, nhân tính trong tận thế cũng có mặt tốt đẹp.

Ví dụ như Vu Nhụy đã từng biện giải thay cô, ví dụ như La Hiểu Ngọc vẫn bảo vệ con mình. ... Bởi vì nhìn thấy một điều mà phủ định những điều khác, đó là việc mà kẻ ngốc mới làm! Cho dù chỉ số thông minh không cao, cô cũng không ngu xuẩn đến vậy.

“Hơn nữa. ...” Cô vươn tay nắm cằm thanh niên, hí mắt nói, “Nếu tôi thật sự vứt bỏ nhân tâm, nhất định sẽ ném nó và anh vào đồng zombie, cho nên, tên nhóc, quý xuống cảm tạ đi, vì tôi còn giữ lại nhân tính.”

Thương Bích Lạc hơi ngẩn ra, sau đó cười cong mắt: “Cô nắm cằm của tôi như vậy, tôi nằm sấp xuống làm sao được?”

“Vậy sao?” Hạ Hoàng Tuyền nhú mày, sau đó dấn mạnh vào bụng hân.

“A!”

Cô vươn tay, vỗ nhẹ vào gáy Thương boss, nhẹ nhàng nói: “Xem, không phải anh đang nằm sấp xuống sao? Không cần cảm ơn tôi đâu.”

“.....”

[1] Trung nhị: ngây thơ và tự cho là đúng

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bỏ Xuống Yêu Hận

Đêm này, yên tĩnh mà cũng không yên tĩnh.

Bởi vì trước khi chuyển hóa đã bị giết chết, Vương Thụy không biến thành zombie, nhưng thân thể vẫn lộ ra đặc điểm giống như zombie, bởi vậy Hạ Hoàng Tuyền lại biết thêm một quy tắc của thế giới này, chính là chết trước khi bị cắn và chuyển hóa, thì thể sẽ biến thành trạng thái bán zombie, nhưng đồng thời cũng sẽ không thể tỉnh lại.

Lưu Lỗi bị trói ở bên kia giống như không biết mệt mỏi, liên tục phát ra tiếng gầm rú, nhưng từ khi Vương Thụy biến thành bán zombie, hắn đã không còn thèm ăn, tiếng kêu không thường xuyên và kịch liệt như trước.

La Hiểu Ngọc khóc mệt mỏi cũng nói mệt mỏi, ôm đứa nhỏ trong lòng, ngã xuống đất tiến vào mộng đẹp, Hạ Hoàng Tuyền chú ý tới, bàn tay nhỏ nhỏ của đứa bé không biết từ lúc nào đã cầm lấy bàn tay to của cha mình. . . Cho dù đã lạnh lẽo, cho dù đôi tay kia đã từng muốn giết chết hắn, nhưng dù sao cũng là tay cha, cũng từng dịu dàng xoa tóc hắn, cũng từng cẩn thận ôm hắn lên vai, để hắn nhìn thấy thế giới cao xa hơn.

Cửa trạm xăng đóng chặt, trong phòng nghỉ yên tĩnh, nếu tập trung để nghe, có lẽ sẽ nghe được âm thanh nào đó, nhưng Hạ Hoàng Tuyền không muốn làm vậy, cảm thấy như vậy quá mức tàn nhẫn.

Bọn họ ăn canh từ lúc chạng vạng tối, người trưởng thành nhiều nhất có thể chống đỡ tám giờ, mà người già và trẻ nhỏ thì càng ngắn.

Cho nên, chậm nhất là rạng sáng, trong phòng kia sẽ không còn một người sống.

Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, lại thở chậm ra, giống như làm vậy có thể mang hết buồn bực trong lòng đi, Thương Bích Lạc ở bên cạnh khép chặt hai tròng mắt như đang ngủ say, bởi vì sau xe đựng đầy mọi thứ nên không thể hạ ghế ngồi xuống, hắn chỉ có thể dựa vào ghế ngồi để ngủ.

Người Thương boss bị Hạ Hoàng Tuyền quán nhiều tầng chấn, dù sao ban đêm mùa thu cũng hơi lạnh, lúc này hắn giống như một con nhộng lớn, tóc đen phân tán ở gương mặt nhỏ nhả tuần tú, lông mi thật dày, mũi cao, mày hơi nhăn lại, đôi môi màu nhạt cũng nhếch lên, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh.

Khi ngủ giống như thiên sứ nhỏ, khi tỉnh lại chính là đại ma vương. Nhưng mà, điều này cũng không liên quan gì đến cô.

Hạ Hoàng Tuyền rời mắt, ôm chặt trường đao trong tay, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thật rõ ràng, cô nghĩ, vũ khí của mình đáng tin hơn người đàn ông bên cạnh không chỉ gấp trăm vạn lần.

Sự thật chứng minh, quyết định của cô là chính xác.

Lúc rạng sáng, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nhưng chỉ là vài tiếng mà thôi, biến mất nhanh chóng trong tiếng mưa bên ngoài, hết thảy quay về yên tĩnh.

Nhưng mấy người vẫn lần lượt bị bùng tỉnh.

La Hiểu Ngọc bỗng ngồi dậy, sau đó run run ôm đứa nhỏ trong lòng.

Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng nhảy xuống xe, rút đao ra khỏi vỏ, đứng ở bên cửa xe chỗ Thương Bích Lạc, nhìn chăm chú về phía trạm xăng, mà Thương Bích Lạc ở sau cô, không biết lúc nào đã mở mắt, bỏ chăn ra, ngáp một cái, đáng vẻ lười nhác, ánh mắt lại rất sắc bén.

Cửa trạm xăng bỗng mở ra.

Một dáng người mờ mờ xuất hiện ở cửa.

”A!!!” La Hiểu Ngọc thét chói tai theo bản năng.

Hạ Hoàng Tuyền vốn không sợ hãi, da đầu cũng run lên bởi vì tiếng kêu của cô ta, nhưng rất nhanh, cô thấy rõ người xuất hiện ở cửa là Nhâm Cường.

”Không, đừng giết tôi, không!!!”

Nhâm Cường như vậy làm cho La Hiểu Ngọc vô cùng sợ hãi.

Bởi vì, hắn giống như vừa tắm máu tươi, toàn thân đầy máu, khi di chuyển, máu đỏ từ trên người không ngừng nhỏ xuống, đường mà hắn đi qua bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhưng Hạ Hoàng Tuyền cũng không công kích hắn, hoặc là nói, cô không cần phải công kích hắn.

Trong tay đối phương không có vũ khí, đôi mắt của hắn còn rất sáng trong, hiển nhiên, hắn không có địch ý.

”Dọa đến mọi người sao?”

“” Hạ Hoàng Tuyền nghĩ ngợi, buông xuống đầu đao chỉ về phía đối phương, “Anh. . . Làm sao. . .”

”Tôi giết bọn họ.”

Nhâm Cường cười cười, bình thân nói tiếp: “Tôi kéo bọn họ uống rượu hơn nửa đêm, phần lớn đều ngã xuống, đang ngủ thì bị chuyển hoá, thừa lại vài người còn tỉnh biến thành zombie, tôi liền ra tay ngay lập tức, cho nên, mọi người có chết cũng không đau đớn.”

”Anh. . .”

”Tôi dẫn bọn họ tới nơi này, tôi ăn canh muộn hơn bọn họ, đưa bọn họ ra đi là trách nhiệm của tôi.” Nhâm Cường lại tiến về phía trước vài bước, nói tiếp, “Trong bọn họ có người thân, anh em, có bạn bè của tôi, tôi không thể để bọn họ biến thành quái vật không hề có lý trí sau khi chết rồi hại càng nhiều người biến thành quái vật, nếu dưới đất có linh, bọn họ cũng sẽ bắt an.”

“.....”

”Kế tiếp, chỉ còn lại tôi rồi.” Nhâm Cường vừa nói, tay vừa hướng về phía túi trước ngực, một lát sau, hắn lấy ra một chiếc kẹp tóc có hình trăng lưỡi liềm, “Đây là Vu Nhụy nhờ tôi đưa cho cô, cô ấy là một cô gái thông minh. . . Có lẽ đã biết tôi muốn làm gì, cho nên nhờ tôi làm chuyện này.” Nói xong, hắn ném vật trong tay về phía Hạ Hoàng Tuyền.

Hạ Hoàng Tuyền vươn tay bắt lấy, cầm trong tay nhìn, sau đó nghi hoặc hỏi: “Đưa cho tôi?”

”Hình như cô ấy có một người chị tên là Vu Lôi, hai chị em trông rất giống nhau, Vu Nhụy muốn nhờ cô đưa chiếc kẹp tóc này cho chị cô ấy, nếu về sau cô gặp được.”

”Được.” Hạ Hoàng Tuyền không hề do dự gật đầu, “Nếu tôi gặp được, nhất định sẽ giao cho chị cô ấy.”

”Tôi cảm ơn thay cô ấy.”

“... Không cần khách khí.”

”Còn có một việc. . .” Nhâm Cường ngừng lại, giống như đang đắn đo, lại giống như không biết nên nói thế nào, cuối cùng, hắn thở dài, nói ra, “Tôi có thể nhờ hai người đưa Tiểu Chân cùng đi được không?”

”Tiểu Chân?” Hạ Hoàng Tuyền ngẩn ra, nhưng trong chốc lát cô liền phản ứng kịp, Tiểu Chân không phải là con của La Hiểu Ngọc sao? Hắn. . .

”Anh Cường?” La Hiểu Ngọc sợ ngây người, cô ta không thể tin nói, “Anh Cường, anh nói thật sao?”

Nhâm Cường không nhìn cô ta, chỉ khấn cầu nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền: “Tôi biết tội của cha mẹ hắn không thể tha thứ, nhưng đứa nhỏ là vô tội, ở lại đây chỉ còn đường chết, cô không nhất thiết phải luôn dắt theo hắn, tôi có một người bạn ở quân đội, tên là Hứa An Dương, giao Tiểu Chân cho hắn là được. Làm trao đổi, hai người có thể mang đi toàn bộ vật tư, đương nhiên, tôi biết, cho dù tôi không nói như vậy. . . Cô cũng có thể mang đi toàn bộ, nhưng. . .”

”Anh Cường!”

Gọi một tiếng như vậy, La Hiểu Ngọc liền quỳ xuống, tiếng đầu gối chạm xuống đất thật to, nhưng cô ta giống như không cảm thấy đau đớn, vẫn cứ quỳ xuống, môi run run một hồi mới nói ra được lời hoàn chỉnh: “Em. . . Cảm ơn anh! Em cảm ơn anh thay Tiểu Chân!” Vừa nói cô ta vừa đập đầu, cái trán đập mạnh xuống đất, chỉ chốc lát sau, đầu cô ta đã chảy đầy máu, động tác vẫn như trước, dường như biểu đạt sự cảm kích, lại dường như biểu đạt sự sám hối của mình.

Nhâm Cường vẫn không nhìn cô ta, trừng mắt khép lại rồi mở ra.

Hắn không thể tha thứ người phụ nữ ích kỷ này, nhưng đồng thời, hắn cũng không thể trút hết phần nộ lên người đứa trẻ vô tội.

Nếu hắn có thể bỏ đi thù hận để bảo vệ một sinh mệnh nhỏ, sao cô có thể không đồng ý? Có lẽ chuyện khác không làm được, nhưng ít ra chuyện này là có thể, là đủ khả năng. Hạ Hoàng Tuyền tra đao vào trong vỏ, trịnh trọng gật đầu, vẫn nói một chữ: “Được!” Lời nói đơn giản chứa đầy quyết ý.

”Cảm ơn. . .” Nhâm Cường nhếch miệng, lại nở nụ cười, lần này, hắn thật sự yên tâm, không có tiếc nuối, cho nên hắn thậm chí còn có tâm tình chế nhạo cô gái ở đối diện, “Tiểu Hạ, cô và Tiểu Thương cũng phải hòa hợp, đừng vì hắn thành thật mà bắt nạt, sống sót ở thế giới này thật không dễ dàng, hai người đừng cãi nhau, làm ảnh hưởng đến tình cảm.”

“.....” Đợi chút! Cô bắt nạt hắn lúc nào chứ? Không đúng, hắn thành thật ở chỗ nào? Cũng không đúng, cho tới bây giờ bọn họ đều không có quan hệ này được chứ?! Anh Cường, anh suy nghĩ nhiều quá!

”Được.” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói.

”Vây là tốt rồi.”

“.....” Hai vị này! Đừng có lơ đi ý kiến của người liên quan như cô chứ!

Hạ Hoàng Tuyền không biết phải nói gì, chỉ thấy Nhâm Cường bỗng xoay người, đi đến bên cạnh cột xăng, cầm lấy bom xăng dưới đất, tưới từ đỉnh đầu xuống.

Đây là sự yên nghỉ mà hắn lựa chọn.

La Hiểu Ngọc sững sờ nhìn động tác của hắn, thân thể run rẩy, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía đứa nhỏ ngo ngắc bởi vì quá kinh sợ khi cha mình chết, trong nháy mắt, cô ta thiếu chút nữa thì nhào đi lên cắn vào chiếc cổ non nớt kia, cắn thật mạnh, cảm giác như vậy lúc trước cũng đã xuất hiện nhiều lần. . . Nhưng không có lần nào mãnh liệt như lần này, một giây sau, cô ta bừng tỉnh, La Hiểu Ngọc hiểu rõ, hiểu rõ thời gian thanh tỉnh của mình cũng không nhiều, ngay người một lát, cô ta vươn tay đẩy Tiểu Chân, nói: “Đi, đi cảm ơn bác Nhâm đi.”

Đứa nhỏ không có phản ứng.

”Đi đi!” La Hiểu Ngọc đột nhiên đề cao giọng.

Tiểu Chân như bị làm kinh sợ, theo bản năng đi về phía Nhâm Cường.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ bé của hấn, tay La Hiểu Ngọc giơ lên, giống như muốn ôm lấy hấn, lại kìm nén buông tay xuống, chậm rãi nhặt lên dao găm dưới đất, cao giọng nói: “Anh Cường, kiếp này em có lỗi với mọi người, kiếp sau em làm trâu làm ngựa để trả!”

”Cô. . .”

”Cuối cùng, em sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa!” La Hiểu Ngọc nói xong, dùng dao găm cửa mạnh vào cổ.

Máu tươi bỗng phun ra, nhuộm đỏ mặt đất trước người cô ta, Lưu Lỗi ở một bên ngửi thấy mùi máu, lại phát ra tiếng kêu to.

”Mẹ!!!” Tiểu Chân đi được nửa đường, giống như tỉnh lại từ cảnh trong mơ, khóc hô chạy về phía cô ta.

La Hiểu Ngọc cười nhìn đứa nhỏ, sau đó yếu ớt ngã xuống, đầu cô ta chạm vào ngực Vương Thụy, dùng ở bên tay hấn. Người vợ nghiêng đầu, dùng hết sức lực cuối cùng, đặt ngón tay thon dài của mình vào bàn tay to thô ráp của chồng, tuy rằng lạnh lẽo, nhưng vẫn là xúc cảm quen thuộc. . . Khi sống có nhiều yêu hận như vậy, sau khi chết, ít nhất chúng ta cùng đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Đồ Khốn, Ngây Người Đi

Trong trạm xăng rộng rãi, vang vọng tiếng khóc của trẻ con, âm thanh này xen lẫn với tiếng mưa bên ngoài, hợp thành một làn điệu làm cho lòng người nghe chua xót.

”Ba ba. . . Mẹ. . .”

Cả người Nhâm Cường đầy xăng và máu tươi, lảo đảo đi đến bên cạnh đứa trẻ đang nức nở, vươn tay khoát lên đầu hấn, xoa nhẹ, thấp giọng nói gì đó, trong nháy mắt, tiếng mưa rơi bỗng vang to hơn, Lưu Lỗi cũng rống lên, do đó Hạ Hoàng Tuyền không nghe rõ cuối cùng Nhâm Cường nói gì, nhưng tiếng khóc của đứa nhỏ đã dần dần ngừng lại.

Hạ Hoàng Tuyền không tận mắt thấy Nhâm Cường chết đi, có lẽ đây là sự kiêu ngạo cuối cùng của người đàn ông kia, cô còn nhớ rõ trước khi đi, hấn nói với Lưu Lỗi “Thật xin lỗi, Lỗi Tử, thiếu chút nữa đã quên cậu” rồi sau đó dùng dao găm mà La Hiểu Ngọc lưu lại, giải thoát cho người đã hoàn toàn biến thành quái vật kia, sau đó, hấn cầm lấy một cái ô, cười nhìn bọn họ, xoay người đi vào màn mưa.

Sáng sớm hôm sau, hai người bắt đầu rời đi.

Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền có chút phiền muộn, rõ ràng chỉ qua một buổi tối mà thôi, vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

”Làm sao vậy? Ngủ không ngon.”

Cô mệt mỏi nhìn Thương Bích Lạc: “Chỉ có kẻ không chịu để tâm như anh mới có thể ngủ ngon.”

”Thực ra tôi cũng rất buồn.”

“.” Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, vươn tay không hề khách khí nhéo má đối phương, “Trước khi nói lời này thì ít nhất anh cũng đừng cười nữa!”

”Nhâm Cường cũng đã nói cô đừng bắt nạt tôi.” Boss không hề là boss, cho dù mặt sắp bị nhéo tới biến hình, vẫn có thể nở nụ cười như trước, tuy rằng nó đã trở nên vụn vặt, “Sau một hôm mà cô đã đổi ý, không tốt lắm đâu!”

Không đề cập tới tối hôm qua thì còn được, vừa nhắc tới Hạ Hoàng Tuyền liền trở nên cáu kỉnh: “Dong dài! Tối hôm qua chỉ có một mình anh nói ‘được’ thôi! Tôi không hề đồng ý với việc gì cả!”

Thương Bích Lạc rầu rĩ thờ dài: “Haiz, phụ nữ, tên của các người là lừa gạt.”

”Câm miệng!” Không ổn rồi, người này ngày càng da dày thịt béo, cũng ngày càng hiểu được tra tấn thần kinh của cô như thế nào, chắc, thật sự là đáng ghét!

”Suyt.” Thương boss ra hiệu cô đừng lên tiếng, Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào bé trai ngủ say bên cạnh hấn, lờ mờ hấn rồi rút tay lại.

Đêm qua Tiểu Chân khóc rồi ngủ quên, Hạ Hoàng Tuyền lấy chăn đắp cho hán rồi bế tới chỗ mà mình ngủ, tự cô tìm chỗ khác ở tạm một đêm, nói thật, cô không biết chăm sóc đứa nhỏ như thế nào, hơn nữa tên Thương Bích Lạc này ngoại trừ ăn ngủ cũng phải làm chút việc, vì thế trọng trách “Trông đứa nhỏ” liền giao cho hán cảm giác hiền thê lương mẫu loại hình hắc ám này là sao?

Nhưng mà. . . Hạ Hoàng Tuyền nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bé trai đang ngủ say, ánh mắt nhu hòa, thốt ra: “Cho dù là thế giới gì, đứa nhỏ chính là hi vọng.”

“A. . .” Thương Bích Lạc cười nhẹ, “Cô cũng muốn trở thành Nhâm Cường sao?”

“Làm sao có thể?” Hạ Hoàng Tuyền đáp, “Tôi chính là tôi, vĩnh viễn không thể trở thành người giống hán, cho dù có cố gắng cũng không thể. Nhưng mà, cũng có việc mà tôi có thể làm được.”

Mặt Thương Bích Lạc không có biểu cảm gì, đôi mắt lại trầm xuống, cô nhất định không biết, khi cô nói ra những lời này, trên mặt có vẻ hồn nhiên như đứa trẻ khoe ra vật báu, đồng thời lại có sự kiêu ngạo khi kỳ sĩ khai hoàn, tuy rằng như là đang nói “Tôi không thể biến thành người khác”, nhưng thực ra giống như đang nói cho người khác biết “Ai cũng không thể thay đổi tôi, cho dù thế giới thay đổi cũng không”, cỡ nào hồn nhiên cỡ nào kiêu ngạo, làm cho người ta muốn nhìn xem cô có thể thực hiện lời hứa của mình hay không, lại kìm lòng không được muốn phá vỡ sự khẳng định kia, để cô rơi vào. . .

”Bốp!”

Một cú đánh vào đầu ngắt dòng suy nghĩ của Thương Bích Lạc, hán ngẩng đầu, thấy Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu cười lạnh nhìn mình, miệng lộ ra hai chiếc răng khênh: “Còn dám nghĩ lung tung, có tin tôi đánh anh không?”

“.” Không phải là vấn đề có tin hay không, cô đã đánh rồi đấy thôi.

”Đừng hiểu lầm, tôi không đọc được suy nghĩ, nhưng vừa rồi cả người nổi da gà, cho nên khẳng định là lỗi của anh!”

“. . . Cho dù tôi không làm gì, cũng đều là tôi sai phải không?”

”Hả?” Hạ Hoàng Tuyền kinh ngạc, “Khi nào thì chỉ số thông minh của anh cao như vậy rồi?”

”Cô định lên đường bằng xe gì?” Trước hiện thực thảm thiết, Thương Bích Lạc không hề có tiết tháo, quyết đoán chuyển đề tài.

”Xe gì?”

”Xe việt dã không chứa nổi vật tư dư thừa.”

”Ừm. . .” Em gái Hoàng Tuyền vuốt cằm suy xét một lát, sau đó chạy đến cạnh xe tải rồi mở thùng xe sau, bên trong đúng là có không ít vật tư: xăng, gạo, đệm chăn... Nếu bỏ đi thì thật đáng tiếc, đợi chút!

Cô nhớ ra, xem kỹ kích thước của xe vận tải, lại quay đầu nhìn xe việt dã, gật đầu, hạ quyết định.

Sắp xếp lại vật tư trên xe, cô lại chạy đến cạnh xe việt dã, hỏi: “Dựa theo trọng lượng của xe tải, có thể đặt chiếc xe này lên sao?”

“. . . Trên lý luận là có thể, nhưng cô định làm thế nào. . .” Thương Bích Lạc còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, một giây sau, rồi tầm mắt, nếu lúc này Hạ Hoàng Tuyền nhìn hán, sẽ vô cùng mỹ mãn khi phát hiện mặt boss đại ra, đây thực ra không phải là lỗi của hán, người bình thường sẽ đều khiếp sợ được chứ?!

Tuy rằng đã biết sức của cô khác hán người thường, nhưng mà, chỉ bằng hai tay đã nâng lên được một chiếc xe việt dã chứa đầy vật tư. . . Cũng quá khoa trương rồi!

Sự thật là, Hạ Hoàng Tuyền cũng hơi kinh ngạc, khi vừa đến thế giới này, ban đầu bởi vì không khống chế được sức lực, ăn không ít đau khổ, trải qua một thời gian luyện tập cô mới khống chế được, nhưng dần dần cũng quen mỗi lần chỉ dùng ít sức, không biết được lực lượng tối đa của mình.

Cho nên vừa rồi cô đột nhiên có ý nghĩ như vậy, thực ra cũng chỉ làm thử xem, không ngờ. . . Thật sự thành công rồi. . . Thật quá vô lý!

Cho nên nói, ngay cả cô cũng bị lực lượng của mình dọa đến được chứ?! Nói đi thì nói lại, nếu biết sức lực lớn như vậy còn chém zombie làm cái lông gì, đánh bay toàn bộ là được!

Bất tri bất giác, dường như cô lại mở ra cánh cửa của thế giới mới, từ đây đi lên con đường “Quái lực nữ” không đường về. . .

Cho đến khi cả người cả xe bị nhét vào trong khoang xe tải, Thương Bích Lạc mới hồi thần, không thể tin nhìn về phía cô gái vừa lên xe vừa đầm vai, chỉ thấy cô thấp giọng oán giận: “Thật nặng, anh có thể ăn ít hơn được chứ?”

“.” Không, cho dù hán ăn ít hơn, cũng không có ảnh hưởng gì lớn tới tổng trọng lượng của xe việt dã đội đã, sao hán có thể nghiêm túc suy xét về vấn đề này.

Bệnh độc ngu xuẩn quả nhiên sẽ truyền nhiễm

Thương Bích Lạc xoa trán, hần cảm thấy mình cần chút thời gian, nhưng Hạ Hoàng Tuyền có bao giờ theo ý hần? Cô không hề khách khí mở cửa xe, một tay kéo Thương boss ra, quơ quơ giống như con rối, thanh niên lần đầu tiên hiểu ra sự nguy hiểm sau động tác thường xuyên làm này, không hề nghi ngờ, chỉ cần cô thích, tùy thời có thể lay hần đến tan xương.

Thực ra hần suy nghĩ nhiều quá, Hạ Hoàng Tuyền chỉ chuyển hần tới chỗ tay lái của xe tải mà thôi, xe việt dã cô đã không dám lái, huống chi là xe tải cỡ lớn này. Kéo Thương Bích Lạc vào chỗ xong, cô nghĩ nghĩ, lại về khoang xe sau, cẩn thận ôm lấy bé trai đang ngủ say, nguyên nhân là khi xe chạy thì phải khóa khoang sau, bên trong tối đen như mực.

So sánh với việc này, tuy rằng ngủ ở ghế lái không quá thoải mái, nhưng ít ra, khi tỉnh lại hần cũng sẽ thấy —— một khung cảnh tươi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Về Vấn Đề To Hay Là Nhỏ

Khoảng cách từ trạm xăng đến đích cũng không quá dài, khoảng chừng xế chiều, bọn họ đã tới, mà zombie giữa đường nếu ít thì đều bị xe tải nghiền qua, nếu nhiều thì bị Hạ Hoàng Tuyền xử lý, không thể không nói, khi cô đã dùng hết sức lực, thật tình làm cho người ta không thể nhìn thẳng. . .

Ven đường gần như không có chiếc xe nào, không phải không có người nghĩ đến, mà là tin tức của quân đội vẫn chưa công khai, tin tức của Nhâm Cường đến từ Hứa An Dương, mà những người còn lại. . . Có lẽ còn ôm một tia hi vọng ở trong thành thị chờ đợi cứu viện, dù sao trong nhà an toàn hơn bên ngoài nhiều.

Nơi tụ tập có địa thế bằng phẳng mà rộng rãi, tuy rằng không phải là địa hình tốt nhất để đối kháng với zombie, nhưng nếu sắp xếp có dụng ý, xe tải quân dụng cỡ lớn ở bên ngoài hình thành một vòng vây hình tròn, nếu có zombie tiến công, chúng nó sẽ tạo thành một tường thành bằng sắt thép, bên ngoài chỉ để lại một con đường tùy thời có thể chắn lại, đủ để cho một chiếc xe đi vào, hai hàng binh lính cầm súng gác ở cửa.

Thương Bích Lạc ở dưới sự chỉ dẫn của binh lính, linh hoạt quay tay lái, Hạ Hoàng Tuyền đạp phanh, dừng xe ở một chỗ trống, sau đó từ chỗ ngồi nhảy xuống dưới.

“Xin chào.” Một người lính khoảng 20 tuổi đi lên phía trước chào hỏi cô, rồi sau đó nói, “Nếu muốn đi qua, bên phải có đường rời đi; nếu muốn tiến vào bên trong, trước hết phải kiểm tra thân thể, xác định không bị cảm nhiễm.”

Mũi tên màu đen chỉ về bên trong, cho nên đó chính là mục tiêu.

Hạ Hoàng Tuyền cười cười, lịch sự đáp lại: “Chúng tôi đồng ý nhận kiểm tra.”

“Cám ơn hợp tác.” Binh lính nghiêng người, chỉ vào hai tòa lều trại ở đường đi, “Nam trái nữ phải, trước khi rời đi xin mở toa xe để chúng tôi kiểm tra bên trong.”

“Được.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, chạy tới đằng sau mở ra toa xe, rồi sau đó chạy tới chỗ tay lái, hơi khom người xuống, không quay đầu lại nói, “Xuống đây đi.” Tuy rằng có thể trực tiếp xách xuống, nhưng trước mặt người lạ, cô cảm thấy nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Thương Bích Lạc nghe lời dựa vào vai cô, Hạ Hoàng Tuyền cũng hần điều chỉnh lại tư thế, rồi sau đó lại duỗi tay ôm bé trai từ trên xe xuống dưới, đặt xuống đất, quay đầu nhìn về phía binh lính, hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể đưa bọn họ đến bên trái rồi mới đi kiểm tra được không?”

“.....”

Binh lính trẻ tuổi hiển nhiên không ngờ rằng sẽ gặp được tình huống như vậy, hần nhìn thân thể không thể coi là gầy yếu nhưng cũng có thể dùng từ nhỏ nhắn để hình dung của Hạ Hoàng Tuyền, lại nhìn người đàn ông trên lưng cô, hướng về phía sau phát phát tay, nói với đồng bạn vài câu, một người lính khác đi lên trước, ngồi xổm xuống phía trước Hạ Hoàng Tuyền: “Để tôi dẫn anh ấy đi.”

“... Sao có thể làm phiền chứ?”

“Không có việc gì.”

“Cám ơn, các anh vất vả.” Lời cảm ơn này vô cùng nhiệt tình. Cô vừa nói cảm ơn, vừa vụng về vươn tay kính lễ.

“Không cần khách khí, vì nhân dân phục vụ.” Binh lính trẻ tuổi nhếch miệng cười, đáp lễ cô một chút, không thể không nói, tư thế này anh tuần hơn kẻ gà mờ như Hạ Hoàng Tuyền.

Sau một phen kiểm tra, ba người đều đạt được tư cách tiến vào, trước khi lên xe, Hạ Hoàng Tuyền hỏi binh lính: “Xin hỏi, nơi này có người nào tên là Hứa An Dương không?”

”Cô biết doanh trường Hứa?”

Doanh trường. . . Lai lịch cũng không nhỏ. . .

Hạ Hoàng Tuyền do dự một giây, cuối cùng vẫn không ăn ngay nói thật, chỉ hỏi: “Xin hỏi, làm thế nào để gặp được anh ấy?”

“ . . . Như vậy đi, đợi tôi thay ca, có thể tiện thể nhắn cho doanh trường Hứa.”

”Vậy thì cảm ơn rất nhiều.” Hạ Hoàng Tuyền gần như cảm động đến mức rơi lệ đầy mặt, cái gì là người đáng yêu nhất, đây chính là người đáng yêu nhất! So với Thương Bích Lạc thì quả là khác nhau một trời một vực được chứ?!

Sau khi tiến vào trong căn cứ tạm thời, Hạ Hoàng Tuyền phát hiện bên trong còn có không ít dân chúng bình thường tụ tập, bọn họ có người đi xe hơi, có người đi xe máy, ngay cả máy kéo cũng có mấy cái, tuy rằng vừa nhìn cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến nơi tụ tập này là giao lộ của ba thành thị, xung quanh còn có không ít đồng ruộng, vậy thì hoàn toàn có thể giải thích.

Cô kinh ngạc nhìn người khác, người khác nhìn cô cũng như vậy —— dù sao toàn lái xe bình thường, đi xe tải cỡ lớn tới, thật đúng là ít lại càng ít, trong đó có bao nhiêu vật tư chứ. . .

Nhất là, sau khi tiến vào không lâu, một người trung niên có quân hàm thiếu tá hai gạch một sao vội vàng tới nói chuyện với bọn họ, thật sự làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Đương nhiên, nội dung cuộc đối thoại rất đơn giản, Hạ Hoàng Tuyền nói hết chuyện xảy ra lúc trước cho Hứa An Dương, nghe đến lúc Nhâm Cường ra đi, gương mặt cương nghị của hắn hiện lên vẻ bi ai, tuy rằng nhanh chóng biến mất, nhưng hiển nhiên, bọn họ là bạn tốt. Kết quả cũng không ngoài dự đoán của mọi người, Tiểu Chân được hắn thu nhận, Hạ Hoàng Tuyền thành công hoàn thành sứ mệnh Nhâm Cường giao cho cô trước khi chết.

Đối với việc này, cô vui vẻ, lại có chút phiền muộn.

Tuy rằng không có ấn tượng gì tốt với vợ chồng Vương Thụy, nhưng không thể không thừa nhận, Tiểu Chân là đứa trẻ rất ngoan, dọc theo đường đi cho ăn liền ăn cho uống liền uống, hoàn toàn không nói ra yêu cầu gì, ngoan ngoãn không giống đứa nhỏ ở tuổi này.

Trước khi được Hứa An Dương dẫn đi, đứa nhỏ này đột nhiên quay đầu lại, hỏi ra một vấn đề.

”Chị, ba mẹ em có phải người xấu hay không? Bọn họ hại chết rất nhiều người sao?”

“” Hạ Hoàng Tuyền im lặng một giây, tiến lên vài bước rồi ngồi xổm xuống, tay xoa đầu hắn, tóc bé trai thật mềm, rất giống bộ lông của động vật nhỏ, “Cho dù bọn họ từng làm chuyện gì, em phải nhớ kỹ, bọn họ rất yêu em”

”Nếu yêu em, vì sao ba ba muốn giết em?”

Thế giới trong mắt đứa nhỏ luôn luôn đơn thuần.

Mà vấn đề bọn chúng đưa ra, thường thường lại vô cùng sắc bén.

Hạ Hoàng Tuyền không trả lời trực tiếp, ngược lại đưa ra một vấn đề: “Còn nhớ rõ quái thú nhìn thấy ở trên đường sao?”

Bé trai gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ e ngại.

”Thế giới đầy quái thú rất đáng sợ phải không? Ba em chỉ không đành lòng cho em ở lại thế giới như vậy, cho nên muốn đưa em đi một nơi không có chúng nó.”

”Vậy vì sao mẹ muốn ngăn cản?”

”Bởi vì. . . Mẹ cảm thấy, em có quyền lựa chọn, ở lại, hay là rời đi, chính em quyết định thì tốt hơn.”

Tiểu Chân cái hiểu cái không suy xét một lát, nói ra một câu như vậy: “Chị, chị nói giống hệt bác Nhâm”

Nhâm Cường? Cuối cùng hắn nói cái gì?

Có lẽ cảm nhận được sự nghi vấn của Hạ Hoàng Tuyền, bé trai nói tiếp: “Bác Nhâm nói, con đường về sau là do em tự lựa chọn, nhưng trước đó, phải cố gắng sống cho tốt.”

“ . . . Vậy sao?” Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền dâng lên sự chua xót, cười cười nói, “Bác ấy nói rất đúng, cho nên, trước khi làm ra quyết định gì, phải sống cho tốt, Tiểu Chân.”

”Vâng!”

Không chỉ có hắn, chính cô cũng phải sống cho tốt mới được, ừm, mang theo tên trên xe này. . . Vừa nghĩ đến Thương boss, tâm tình hơi được chữa khỏi

bởi đứa nhỏ của Hạ Hoàng Tuyền lại bỗng chốc tối tăm.

Nhưng vận mệnh dường như nhất định phải cho cô vài cái bạt tai vang dội, ngay khi Hạ Hoàng Tuyền ngồi lên xe lần nữa, mũi tên nhỏ màu đen làm cho người ta thống khổ lại xuất hiện, lúc này đây, nó đang lẩn lút ở một vị trí kỳ quái. . . Lại ở ngay giữa hai chân Thương Bích Lạc.

Này. . . Này. . .

Hạ Hoàng Tuyền bỗng dưng nhớ tới, lần cuối tên này đi toilet là một ngày trước, luận thời gian đúng là. . . Khụ, cái gì kia, là đại hay là tiểu tiện đều không phải vấn đề, nhìn mũi tên ở phía trước mà không phải phía sau là biết.

Nhưng cô phải làm thế nào mới tốt đây?

Có lẽ tầm mắt của cô rất có lực xuyên thấu, Thương Bích Lạc mặt không biểu cảm nghiêng người, cánh tay trượt xuống từ táy lái, che khuất vị trí quan trọng, hỏi: “Sao vậy?”

“ . . . Không phải là anh lại muốn đi toilet rồi chứ?”

“” Nếu như ngay cả việc này cũng có thể biết được bằng trực giác. . . Vậy thì đúng là đáng sợ.

Không nhận được đáp án, được rồi, đây là đáp án.

Hạ Hoàng Tuyền kim lòng không được chảy xuống nước mắt bi thương, vừa định nhảy xuống xe hỏi toilet ở nơi nào, đột nhiên nghĩ đến, cho dù hỏi được. . . Toilet đã ngoại tám phần là ngồi cầu a! Cô không thể ngang nhiên ôm Thương Bích Lạc vào toilet nam, khụ khụ, đi gì kia!

Cảnh tượng trong đầu làm toàn thân cô run lên, đúng lúc này, một ý kiến hay đột nhiên xuất hiện.

“Chờ!” Bỏ lại một câu như vậy, Hạ Hoàng Tuyền lại nhảy xuống xe, cấp tốc chạy vào khoang xe sau, tìm kiếm ở trong, không ít người tò mò về vật tư mà bọn họ mang đến đều nhìn lại, kết quả phát hiện cô chỉ mở ra một khe hẹp đủ để người tiến vào, bên trong tối đen, không khỏi thảm máng cô gái nhỏ này đúng là tình ranh.

Một lát sau, cô nhảy ra khỏi khoang xe, bụng phình lên, dường như giấu cái gì đó.

Chẳng sợ người xem lại ngựa tìm ngựa phôi đến mức nào, Hạ Hoàng Tuyền cũng không thể triển lãm trước mặt mọi người, chỉ thấy cô linh hoạt nhảy lên chỗ táy lái, nhìn trái phải vài lần, nhanh chóng nhét một bình nước khoáng vào trong tay Thương Bích Lạc: “Anh dùng cái này đi!”

“” Mặt Thương Bích Lạc, thành công tối sầm.

“Sao vậy?” Hạ Hoàng Tuyền suy xét một lát, bình tĩnh hiểu ra, “Cứ tự nhiên, khụ, tôi xuống xe, xong thì bảo tôi!”

“”

“Lại làm sao vậy?” Hạ Hoàng Tuyền nhú mày, “Anh đừng quá phận! Chẳng lẽ muốn tôi ôm anh vào toilet nam rồi cởi quần giúp sao?!”

“” Thương Bích Lạc hít sâu một hơi, rốt cuộc nói ra một câu hoàn chỉnh, “Tôi —— không —— có —— ý —— này.” Khoảng cách giữa từng chữ hơi dài, có phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Dựa vào cái gì mà hấn ta tức giận chứ?!

Hạ Hoàng Tuyền nổi giận!

Cô còn đang tức đây, tên nhóc này muốn ăn đòn sao?!

Đang chuẩn bị bùng nổ, ánh mắt của cô đột nhiên dừng ở bình nước khoáng, em gái Hạ Hoàng Tuyền ngẩn người, lập tức nhìn giữa hai chân Thương Bích Lạc, lại nhìn bình nước khoáng, lúc này. . . Cô rốt cuộc hiểu ra rồi.

Giận dữ nói: “Anh nói sớm là được, tôi không có kinh nghiệm, anh không nói tôi làm sao biết được!”

“” Cho dù cô lý giải như thế nào, hấn cũng không muốn biết chút nào được chứ?!

Nhưng mà, thật hiển nhiên, hấn không thể ngăn cản cô, vì thế Thương Bích Lạc chỉ có thể nội tâm nôn ra máu mà nhìn Hạ Hoàng Tuyền vui vẻ chạy xuống xe lần nữa, một lát sau, lại bụng phình trở về.

Lúc này đây, cô đưa một chai Nutri - Express cho Thương Bích Lạc, trịnh trọng nói: “Miệng bình này hoàn toàn đủ lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đến Cho Chúng Ta Bắt Nạt Một Chút

Trên đời này có kẻ muốn mặt mà không muốn sống hay không?

Đáp án là: Có!

Ai?

Đáp án là: Tên khốn Thương Bích Lạc!

Cho dù Hạ Hoàng Tuyền uy hiếp hần “Nhìn lâu cơ bắp dưới bụng sẽ bị thương! XX sẽ rơi xuống!” Hần vẫn lù lù bất động, chắc, kẻ đáng giận!

Ngay khi cô không chịu nổi muốn lột quần hần ra, một vị cứu tinh đi ngang qua, đứng vậy, chính là chiến sĩ canh giữ ở cửa lúc trước, Hạ Hoàng Tuyền vội gọi đối phương lại, nhảy xuống xe, xấu hổ nói tình huống trước mắt, đối phương sừng sốt một lát, lập tức đồng ý hỗ trợ, lúc này, Thương Bích Lạc không cự tuyệt —— thực ra cô đã âm thầm thề, nếu hần còn không chịu đi xuống, liền còi quần đánh đòn hần trước mặt mọi người! Đứa trẻ hư!

Người tốt bụng này tên là Lộ Nghị, tuy cái tên nghe rất giống một ngôi sao, nhưng hần mảy rậm mắt to, có phần hàm hậu, so với vị có tên tương tự, hần giống Hứa Tam Đa [1] hơn, cũng nhiệt tình giống như người sau.

[1] Binh lính “không vứt bỏ, không buông tay” được mọi người yêu mến.

Nhìn hần cồng Thương boss rời đi, Hạ Hoàng Tuyền dựa vào ghế lái, có chút phiền não, thú cưng cũng không dễ nuôi.

Ăn cơm uống nước còn chưa tính, đi toilet thật sự là một vấn đề lớn, chẳng lẽ cần mang theo mấy hòm tã giấy? Cho dù cô chịu mang, với tính xấu của tên kia, tám phần là không đồng ý, trừ phi cô làm thay hần. . . Vì sao cô phải làm chuyện đó chứ! Hần cũng không phải là con cô! Không, nhà ai cũng sẽ không giúp con trai lớn như vậy làm chuyện này!

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy tương lai của mình thật u ám.

Nhưng cuối cùng còn có một tin tức tốt, phía trước đi kiểm tra có miệng vết thương hay không, bộ đồ quạ đen mà lúc trước cô làm thế nào cũng không thể cởi nay đã cởi được, nhưng chỗ đáng ghét là, cho dù bây giờ muốn thay đồ, tắm rửa giặt quần áo gì đó ở ngoài trời. . . Chắc, thật sự là phiền chết được!

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, Thương Bích Lạc đã khai hoàn trở về, mà Lộ Nghị cự tuyệt “quả” biểu đạt lòng biết ơn của Hạ Hoàng Tuyền, cười sang sảng rời đi, trước khi đi còn nói lần sau cần thì có thể nhờ hần.

Người tốt thật. . .

Hạ Hoàng Tuyền cảm khái, vừa cảm khái vừa lườm tên khốn bên cạnh: “Nhìn mà học tập!”

“.” Thương Bích Lạc nghiêng đầu, coi như không nghe thấy.

Chắc, tên này lại kiêu ngạo rồi.

Ngay tại khi cô cảm thấy tay ngứa ngáy muốn thi bạo, một giọng nói bỗng truyền vào tai cô, quay đầu lại theo bản năng, Hạ Hoàng Tuyền thấy một bàn tay tiến vào từ cửa sổ chỗ tay lái, làm một thủ thế chào hỏi.

“.”

Hạ Hoàng Tuyền nghĩ một lát, cuối cùng không nhìn từ trên mà trực tiếp mở cửa xe chỗ tay lái, một chàng trai khoảng hơn 20 tuổi đang đứng ở bên ngoài, vừa thấy cô liền cười: “Người đẹp, xin chào.”

“. . . Xin chào.” Ngoại trừ câu này, Hạ Hoàng Tuyền thật sự không biết đáp lại cái gì, “Xin hỏi có chuyện gì sao?” Khi nói chuyện, cô để ý, trên má phải của gương mặt có thể tạm xem là anh tuấn của chàng trai có một vết sẹo khoảng 6 7 cm, nặc dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn khiến người ta chú ý.

“Đừng khách khí như vậy.” Thanh niên này rất biết thuận cộc mà leo lên, chỉ trong chớp mắt, hần đã trực tiếp leo lên xe, đặt mông ngồi bên cạnh Hạ Hoàng Tuyền, “Người đẹp, cô mới tới phải không?”

“.” Cô có thể đạp hần xuống sao?!

Không đợi Hạ Hoàng Tuyền có hành động gì, hần đột nhiên che miệng, thấp giọng nói: “Chỗ này của tôi có chút hàng tốt, thế nào, có hứng thú sao?” Vừa nói, hần vừa lộ đầu ra nhìn trái nhìn phải, bộ dáng lăm lăm lết này làm cô chỉ nhìn đã muốn đánh.

Không nên không nên, dường như cô ngày càng dễ cáu kỉnh rồi, như vậy là không đúng!

”Xin lỗi, chúng tôi không hút thuốc phiện.”

“... Phốc ha ha ha!” Thanh niên nghe được câu trả lời của cô, đập tay lái bật cười, “Ha ha ha... Em gái, em thật đáng yêu, không hút thuốc phiện? Ha ha ha ha ha...”

Cuối cùng Hạ Hoàng Tuyền không thể nhịn được nữa, vuron chân đá tên kia xuống xe.

Rốt cuộc người này đang làm gì?

”Ai nha, em gái lớn đừng tức giận thôi, có gì từ từ thương lượng.” Trước khi cô đóng cửa lại, một cái đầu đã xuất hiện ở khe hở, hai tay chàng trai lay cửa xe, vội vàng nói, “Tôi là lương dân, tám đời tổ tông đều là bần nông và trung nông, nhưng cũng xuất thân cách mạng, thật sự! Tôi không buồn lậu thuốc phiện, tôi bán tin tức!”

”Tin tức?”

”Đúng vậy.” Thanh niên gật đầu liên tục, “Hai người vừa đến, khẳng định có rất nhiều chuyện không rõ, chỉ cần hai bao thuốc, cái gì cũng biết, còn tặng kèm giấy chứng nhận tốt nghiệp nha, thế nào, có hứng thú hay không?”

”Không có hứng thú.” Người nói đương nhiên là Thương Bích Lạc, hần nhìn về phía thanh niên, mỉm cười nói, “Nếu tin tức của anh nhạy bén như lời anh nói, vậy hẳn là biết chúng tôi có người quen trong quân đội, một khi đã như vậy, tại sao phải bỏ gần tìm xa mua tin tức của anh?”

Thanh niên ngẩn người, giống như từng học tuyệt kỹ biến sắc mặt, nháy mắt thu hồi biểu cảm cột nhà, lật lên một đôi mắt cá chết: “Chắc, không nên làm a.” Vừa nói, vừa thở dài, “Ài, dạo này công việc thật sự càng ngày càng khó làm, ngày hôm qua còn có vài kẻ ngu ngốc mắc mưu, hôm nay ngay cả một người cũng không có.”

“... Anh gạt người bừa bãi như vậy không sợ bị đánh sao?” Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy dù không bị lừa cũng hơi muốn đánh người rồi.

”Vậy thì đánh lại thôi, có gì to tát.” Thanh niên nhún nhún vai, “Đánh tới cuối, bọn họ luôn tặng đồ để tôi dừng tay, có đôi khi còn có thể bán lại ít thuốc đồ cho người ta, không phải là một cuộc làm ăn sao.”

“.....” Người này, thật xấu xa!

Đang không nói gì, thanh niên kia đột nhiên vuron tay làm thủ thế khăn cầu, mặt dày mày dạn nói: “Em gái lớn, em xem chúng ta quen biết cũng là duyên phận, có thuốc thì chỉ viện cho anh một bao, em không biết, nghiện thuốc lá không phải bệnh, nhưng nhiễm rồi thì đúng là đòi mệnh!”

”Cũng không phải không thể.” Không biết từ chỗ nào, Thương Bích Lạc lấy ra một bao thuốc lá, nhẹ nhàng mở ra bọc bên ngoài, mở nắp, vuron tay về phía thanh niên.

Thanh niên hạnh phúc nhắm mắt lại, mũi hít hít, ngửi hương thơm mê người này, cả người như say... Say... Sau đó... Không có! Hắn rơi lệ đầy mặt nhìn Thương Bích Lạc đột nhiên rút tay về: “Người anh em, đừng đùa giỡn người như vậy a! Tôi muốn trở mặt rồi!”

”Trở mặt?” Thương Bích Lạc nhìn về phía Hạ Hoàng Tuyền.

Hạ Hoàng Tuyền bỗng hiểu ra, lấy ra chai Nutri - Express ở dưới chỗ ngồi, sau đó vụn nắp bình, quơ quơ: “Biết đây là cái gì sao?”

Chàng trai cảm thấy, nhìn đi nhìn lại, đáp: “Không phải là một cái chai sao?”

”Không đúng.” Hạ Hoàng Tuyền nắm nắp chai, xiết mạnh, khi mở tay ra, nắp chai đáng thương đã hóa thành vụn, cô thối nhẹ vào lòng bàn tay, mỉm cười nói, “Là vụn của nắp chai.”

“.....!!!!”

”Hoàng Tuyền, muốn ném phi tiêu thử không?”

“.....”

“.....”

Một câu của Thương boss thành công làm hai người cảm thấy không thoải mái.

Chàng trai yên lặng xoay người, buông tha cho ý niệm chạy trốn.

Mà Hạ Hoàng Tuyền... Vì đại cục, miễn cưỡng đè xuống dục vọng muốn ẩu đả người nào đó, quyết định đợi rồi tính sổ sau!

”Các người thắng.” Thanh niên vuron đầu qua, rõ ràng bình nứt không sợ bể, “Thường đứng ở bờ sông sao có thể không ẩm giày, nói đi, hai người muốn thế nào?”

”Không muốn gì cả.” Thương Bích Lạc đáp, “Chỉ muốn anh nói cho chúng tôi một chút tin tức hữu dụng.”

“... Vậy vì sao lúc đầu cự tuyệt tôi?”

“Chỉ không muốn bị cho là kẻ coi tiền như rác để người bắt chẹt mà thôi.” Thương Bích Lạc vừa lạnh nhạt trả lời, vừa đập vào đáy của bao thuốc lá, mấy điều thuốc bắn ra, “Đương nhiên, để bồi thường thời gian hao phí của anh, khi nói chuyện chúng tôi có thể cung ứng vài điều thuốc.”

”Sau đó, tôi nói càng nhiều là càng có thể hút nhiều thuốc, là ý này phải không?” Về mặt khinh bỉ, thanh niên nói, “Anh đúng là gian thương!”

Thương boss nhú mày: “Anh không đồng ý?”

”Kẻ ngốc mới không đồng ý!” Thanh niên đoạt lấy bao thuốc trong tay hắn, nhanh chóng nhét một điều vào trong miệng, vừa châm vừa nói, “Tôi cũng không muốn bị đánh rồi mới nói, không ngu như vậy.”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền nhìn trời, thực ra, cho dù hắn không nói, cô cũng sẽ không vì vậy mà đánh người, cùng lắm thì hỏi những người khác.

Có một số người, luôn thông minh rồi bị thông minh làm. [2]

[2] Tự cho là thông minh, ngược lại vì sự thông minh ấy mà sai lầm, bị hại, làm chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Dừng Xong Liền Vứt Thương Không Dậy Nổi

Theo lời của thanh niên này, Hạ Hoàng Tuyền biết được không ít tin tức, kẻ không tiết tháo này vì hút thêm mấy điều thuốc, ngay cả một ngày mấy lần đi toilet dùng tư thế gì sau đó tiết kiệm giấy như thế nào cũng phải lấy ra nói.

Đương nhiên, vô nghĩa về vô nghĩa, tin tức hữu dụng vẫn phải có.

Ví dụ như ——

”Trụ sở tạm thời này phòng chừng sẽ tan tác.” Thanh niên thật tùy ý nói ra nội dung không hề tùy ý.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chăm vào bờ môi của hắn, cô thật sự rất muốn biết, vì sao môi hắn khép khép mở mở mà thuốc trong miệng không rơi ra, dùng keo dính cao su sao?!

”Chuyển về phía bắc?”

”Cũng gần như vậy.”

“.....” Đợi chút, hai tên này đang nói gì, hoàn toàn không nghe hiểu được chứ?!

”Em gái, nghe không hiểu?” Thanh niên cột nhà chớp mắt vài cái với Hạ Hoàng Tuyền, “Muốn anh giải thích cho em không? Không thu phí, gọi một tiếng đại ca là được.”

Hạ Hoàng Tuyền không mở miệng, chỉ yên lặng lấy một bình nước khoáng ở mặt dưới, mở nắp rồi nắm trong lòng bàn tay, bóp mạnh! Sau đó gờ hai tay, buồn bã nói: “Không tìm chết sẽ không phải chết, tại sao luôn có người không rõ?”

“.....” Người nào đó đầu gối trúng đạn.

“.....” Người nào đó hút thuốc bị sặc, ho khan kịch liệt, quý dị chính là, cho dù đang ho khan, thuốc trong miệng hắn vẫn dính ở trên môi.

”Người anh em, anh cũng phải quản cô ấy chứ.” chàng trai oán giận nói với Thương Bích Lạc, sau đó biểu cảm đột nhiên trở nên đáng khinh, “Không phải là anh cũng sợ cô ấy chứ ha ha ha. . .”

Thương Bích Lạc mỉm cười: “Ít nhất cô ấy không bóp nắp chai trước mặt tôi.”

Hạ Hoàng Tuyền: “.....” Đúng vậy, cô đều đánh thẳng luôn. Nhưng giọng điệu khoe khoang này là sao chứ? Chắc, da mặt người này, dày không lường được.

Thanh niên liếc nhìn hai người, u oán nói: “Tán tỉnh nhau thật vui a, chắc, cho nên tôi ghét nhất là kẻ có em gái liền khoe khoang như anh.”

Thương Bích Lạc chỉ cười không nói, không biết lại lấy ra một cái nắp chai từ chỗ nào, đưa cho Hạ Hoàng Tuyền.

“... Em gái a, anh nói với em, sự việc là như thế này...”

Giống như thanh niên nhắc tới lúc trước, bệnh độc zombie bắt đầu xuất hiện ở phía nam quốc gia, sau đó khuếch tán về phía bắc. Phương thức khuếch tán lúc ban đầu là đột sóng cảm nhiễm thứ nhất, đơn giản mà nói, cho dù là zombie hay là người cảm nhiễm chưa chuyển hóa, đều có thể truyền bá bệnh độc qua không khí, khoảng cách là có hạn, một khi thể bệnh độc rời đi thể mang theo qua một cự ly nhất định, sẽ mất đi tác dụng.

Ban đầu không rõ tình hình, rất nhiều người đột nhiên phát sốt vì hít thở không khí chứa bệnh độc, sau đó biến thành zombie, cứ như vậy, bệnh độc nhanh chóng phát tán khắp quốc thổ.

Mà người sống sót sau đợt sóng cảm nhiễm đầu tiên, bệnh độc trong không khí sẽ không còn tác dụng gì nữa, chỉ có một phương thức biến thành zombie là tiếp xúc với dịch trong cơ thể, cũng gọi là đợt sóng cảm nhiễm thứ hai.

Kết luận đã được xác định này gần như phủ định điểm thứ hai mà Thương Bích Lạc suy đoán lúc trước, tức —— bệnh độc không thể phát tán qua nước hoặc không khí, chỉ có thể thông qua tiếp xúc trực tiếp với dịch cơ thể. Cho dù hiện tại sẽ không truyền bá qua nước, nhưng không khí là có. $\text{đ} \equiv \text{đ} \equiv \text{đ} \equiv \text{đ}$ Đương nhiên, cũng không thể trách hẳn được. Mới đầu nhóm người Nhâm Cường thật may mắn, khi đẩy nhanh tốc độ toàn bộ phân xưởng không ai bởi vì bệnh độc mà biến thành zombie. ... Sau khi ra ngoài lại biến thành như vậy, chính bọn họ cũng không biết nguyên do rõ ràng, từ lời nói của bọn họ nhận được tin tức sai lầm cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà chuyện này không gây trở ngại cho việc Hạ Hoàng Tuyền khinh bỉ Thương Bích Lạc, cô đã hạ quyết tâm, khi không có việc gì sẽ dùng chuyện này để kích hấn một chút.

“Cho nên, theo như suy đoán của tôi, nhóm bộ đội này đã được phía trên thông báo.” Thanh niên phun xuống điều thuốc chỉ còn lại một chút, nói, “Sau đó tập hợp với bộ đội ở thành thị khác, xây dựng phần mềm anti virus bằng sức người, cách trở bệnh độc tiếp tục khuếch tán.”

“.....” Rõ ràng là một chuyện thật nghiêm túc, tại sao từ trong miệng tên này nói ra lại quý dị như vậy?

“Chắc, đúng là phiền toái chết được.” Thanh niên oán giận vài câu, vươn mả trao về hộp thuốc lá bên cạnh, lại không nắm lấy được, hần khóc lóc thảm thiết, “Không nên như vậy chứ!”

“Sao vậy? Anh còn có tin tức giá trị khác à?” Thương Bích Lạc nhíu mày hỏi.

“... Dùng xong liền quăng có phải hơi quá đáng rồi không?” chàng trai phòng mặt, tức giận nói, “Anh coi tôi như áo mưa sao?!”

“Nếu anh muốn tự so sánh như vậy, tôi cũng không có cách nào.” Thương Bích Lạc thở dài, giọng điệu thật thành khẩn, lời nói lại khiến người nghe lờ.

“Này!” Thanh niên quay đầu, về mặt lên án nhìn Hạ Hoàng Tuyền, “Em gái, em cũng không quản tên kia!”

Vừa rồi không phải còn bảo hần quản cô sao? Lập trường thay đổi quá nhanh rồi! Nhưng không cần thiết để cho tên đáng khinh này bất bình, nghĩ vậy Hạ Hoàng Tuyền buông tay, mặt lạnh nói: $\text{đ} \equiv \text{đ} \equiv \text{đ} \equiv \text{đ}$ “Hiện tại anh đã không còn giá trị lợi dụng nữa.”

Không thể không nói, khuôn mặt lãnh diễm cao quý của Hạ Hoàng Tuyền rất có sức thuyết phục.

“.....” chàng trai gần như học máu, “Các người đúng là trời sinh một đôi!” Nói xong, xoay người rồi rầm chuẩn bị rời đi, ngôn luận không bằng người ta, càng không đánh lại người ta, ở lại làm gì? Tiếp tục chịu ức hiếp sao!

Nhưng vào lúc này, hần đột nhiên nghe thấy cô gái phía sau kêu một tiếng, cùng lúc đó, sau đầu truyền đến tiếng gió rất nhỏ. chàng trai nghiêng đầu vươn tay theo bản năng, “Bộp” một tiếng, vững vàng tiếp được, trong tay truyền đến xúc cảm quen thuộc.

“Ai nha?” Hần không cần xem liền nghe thấy cô gái phía sau cười vui vẻ, bởi vì thứ này không phải gì khác, đúng là nửa bao thuốc còn lại, “Em gái, cảm ơn!” Vừa nói vừa nhanh chóng cất vào trong lòng, xoay người nắm chặt tay Hạ Hoàng Tuyền, hai mắt rưng rưng nói, “Đại ca anh không có gì báo đáp, chỉ có lấy thân tương...”

“Không cần!” Hạ Hoàng Tuyền nhanh chóng rút tay lại, bị ai phát hiện, một tay đầy mùi khói, tên này rốt cuộc hút bao nhiêu thuốc chứ?!

“Em gái, đừng không nề mặt như vậy, ít nhất chờ anh nói xong thì hãy cự tuyệt!”

“Tôi cảm thấy không nói thì tốt hơn.” Hạ Hoàng Tuyền nghiêm túc đáp lại, “Nếu nói xong, tôi sợ mình kim lòng không được mà đánh anh một chút.”

“.....”

“Còn nữa, đây là tiền đặt cọc.” Cô chỉ vào trong lòng thanh niên, “Có tin tức gì hoan nghênh tùy thời lại đến.”

“Được a, chỉ cần có thuốc, cái gì cũng có thể thương lượng.”

Cho dù là cô hay là thanh niên, hiển nhiên đều không coi lời nói đùa kia là thật.

Cho đến khi thanh niên xoay người rời đi, Hạ Hoàng Tuyền mới chú ý, khi đi lại chân trái của hắn khập khiễng, bị thương khi đánh nhau với người khác sao? Mà cho đến lúc này, cô mới nhớ tới một chuyện khác.

”Hình như quên hỏi tên anh ta rồi.”

”Không sao cả, người như anh ta ở trong này hẳn là rất có tiếng.” Thương Bích Lạc đáp lại, ”Hỏi thăm một chút là có thể biết.”

”Ừ ừ, anh thật thông minh.” Hạ Hoàng Tuyền phát cho hắn một tấm thẻ người tốt.

“” Ngón tay khoát trên tay lái của Thương Bích Lạc run rẩy, ”Cô. . . Muốn làm cái gì?”

”Tôi nói anh thông minh mà lại.” Hạ Hoàng Tuyền cười ảm áp, sau đó vươn tay, bắt đầu bẻ từng ngón tay, dịu dàng nói, ”Nói đi, anh muốn chết thế nào.”

“ . . . Lý do?”

Mặt cô bỗng biến sắc, một quyền đánh qua: ”Dong dài! Ai cho phép anh tùy tiện gọi tên tôi! Là đàn ông thì dè dặt chút cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hôm Nay Mi Lại Bị Bắt Nạt

Nhìn chăm chú vào Thương Bích Lạc lại ”phoi thầy” trong xe, thể xác và tinh thần thoải mái, Hạ Hoàng Tuyền xoay xoay cổ duỗi duỗi lưng mỏi, bỗng cảm thấy đời người thật là tuyệt vời.

Sự thật chứng minh, suy luận của tiểu ca hút thuốc và Thương Bích Lạc đều không sai, chạng vạng hôm đó, tin tức quân đội sắp lên phía bắc liên truyền giữa nơi tụ tập tạm thời, mọi người đều thấy may mắn vì mình tới sớm, đồng thời hạ quyết tâm phải luôn luôn đi theo bước chân của quân đội để được an toàn nhất.

Vì đề cao tỷ lệ sống sót, mọi người bắt đầu bù đắp cho nhau, dùng phương thức đổi vật lấy vật để trao đổi thứ mình cần, không thể nghi ngờ, tiền vào lúc này đã mất đi ý nghĩa tồn tại. Dưới tình huống như vậy, không ít người tìm tới cửa thứ giao dịch với hai người, dù sao ở trong mắt phần lớn người, trong xe tài hắn là có không ít vật tư.

”Cô gái nhỏ, cô thấy bình nước hoa này của tôi thế nào? Đặc biệt mua từ ngoại quốc về, đối phó với mùi cơ thể rất hữu dụng, chỉ cần mười cân gạo, nó liền thuộc về cô!”

”Chàng trai, cậu xem chiếc đồng hồ này của tôi, có câu quảng cáo như thế nào nhỉ? Đúng rồi, năm ngoái tôi mua chiếc đồng hồ, dấu hiệu thành công của đàn ông, bạn đáng có được!”

”Đến đến đến, xem này! Quả lê 8 [1] mới ra thị trường vào tháng trước, chỉ cần một thùng mì ăn liền, ưu đãi như vậy không thể lỡ mất nha!”

[1] Điện thoại nhái iphone.

“” X n người.

Hạ Hoàng Tuyền mồ hôi ướt đầm nhìn chăm chú vào đám người vây quanh xe, sâu sắc cảm giác được sự đáng sợ của đám đông mạnh mẽ tiêu thụ.

”A, thật náo nhiệt.”

Kèm theo tiếng kêu như vậy, người xung quanh im bất, hoặc sợ hãi hoặc e ngại hoặc giận dữ nhìn về phía phát ra tiếng, một người rút tay vào túi với dáng vẻ bình nhấc đi tới nơi này, tuy rằng mọi người dường như đều rất chán ghét hắn, nhưng cũng tự giác nhường ra một con đường.

Thanh niên giống như không cảm thấy được oán khí khắp bốn phía, vươn tay phải quơ quơ về phía Hạ Hoàng Tuyền: ”Em gái, lại thấy mặt, có nhớ anh không?”

Hạ Hoàng Tuyền thật sự không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn lựa chọn một câu trả lời bình thường nhất: ”Sao anh lại tới đây?”

”Nghe nói chỗ em có vụ mua bán lớn, cho nên đến xem xem.” Tiểu ca hút thuốc vừa nói vừa nhìn xung quanh, vừa nhìn vừa lắc đầu, ”Chắc chắc, may mà anh đến đây, nếu không em gái sẽ bị lừa gạt.”

“ . . . Hẳn ta nói bậy cái gì vậy?!”

”Đứng, nói hươu nói vượn!”

Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, cho nên nói, một câu nói của tên này rốt cuộc đắc tội bao nhiêu người?

Thanh niên cười nhạo một tiếng, trực tiếp xoay người tựa vào xe tải, uể oải vươn ngón tay ra, chỉ một đồng.

”Dùng nước hoa dỗi gạo? Một cho bác nghĩ ra! Zombie dựa vào cái gì để đuổi theo người? Khửu giác a bác gái, bác chê em gái của tôi chết không đủ mau sao?!”

“.....”

”Anh, chính là anh, năm trước tôi mua chiếc đồng hồ [2]? Đừng cho là tôi không biết anh đang mắng người! Có tin tôi đánh anh hay không?”

“.....”

”Đừng trốn, kẻ đáng khinh bên kia, còn nói là quả lê 8 mới đưa ra thị trường, ngày đầu tiên tới nơi này anh đã dùng hết điện, vậy mà cũng dám mang ra bán? Anh bán Nokia em gái tôi còn có thể lấy ra đập quả hạch đánh zombie, thứ này lấy ra làm gì? Chơi Fruit Killer sao?!”

“.....”

Người bị hấn chỉ ngón tay vào vệt vàng nhanh chóng lui về trong đám người. Tiểu ca hút thuốc rất có dáng vẻ lãnh đạo phát phát tay: “Được rồi, đều tản đi, nếu em gái tôi muốn cái gì thì sẽ tự tìm mua, vây quanh như vậy làm gì.”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, không hề nghi ngờ, tất cả mọi người đang chờ mong có người đi lên đánh tên khốn này một chút, nhưng vấn đề là, tất cả mọi người đều nghĩ vậy, lại không có người đi làm, nguyên nhân không khác, đại bộ phận đều biết tên này thoát nhìn cột nhà, khi đánh nhau lại giống như chó điên, cho nên không có người muốn đi trêu chọc hắn.

Mất thấy đám người dần dần tản đi, Hạ Hoàng Tuyền nhẹ nhàng thở ra, một tay mở cửa xe nhảy xuống, đang định nói cảm ơn, chỉ thấy tên vừa rồi còn khí phách rơi rớt đột nhiên xoa xoa tay cười nhạo: “Em gái, em thấy biểu hiện vừa rồi của anh thế nào? Có phải vô cùng uy vũ khí phách hay không, em xem...”

Khóe mắt cô giật giật, đúng lúc này, nghe được trên xe truyền đến tiếng trả lời, Thương Bích Lạc không biết lúc nào đã chuyển đến vị trí của Hạ Hoàng Tuyền, cúi đầu nói: “Đây cũng không nằm trong phạm vi giao dịch của chúng ta.”

“... Em gái, người này thật đáng ghét, anh mãnh liệt đề nghị em đá hắn!” Thanh niên vỗ ngực, lời nói chính nghĩa, “Mặt trắng nhỏ không đáng tin, nghe anh, không sai!”

Nếu có thể, cô cũng muốn quăng hắn, vấn đề là làm không được chứ?!! Hạ Hoàng Tuyền im lặng nuốt xuống máu lệ, quyết định không nghĩ đến chuyện thương tâm nhất này nữa, hỏi ngược lại: “Anh tìm đến chúng tôi có chuyện gì?”

Nói tới đây, sắc mặt thanh niên khó được nghiêm túc trong nháy mắt: “Sáng mai bộ đội sẽ lên đường.”

”Nhanh như vậy?” Tin tức vừa truyền ra tới nay, ngày mai đã khởi hành.

Tiểu ca hút thuốc giang tay, lại khôi phục bộ dáng mặt dày mày dạn: “Có lẽ là phía trên thúc giục.”

”Vậy a.” Hạ Hoàng Tuyền cúi đầu cân nhắc một lát, sau đó quay đầu nhìn Thương Bích Lạc, một phen tóm thanh niên, kéo hắn đến một bên, “Chuyện này, anh có thể...”

”Có thể! Đương nhiên có thể! Em gái, em thật nhiệt tình!”

“.....” Trên đầu Hạ Hoàng Tuyền nổi gân xanh, nhìn chăm chú vào móng sói trên vai mình của đối phương và cái mặt càng ngày càng sát lại gần, rốt cuộc không nhịn được nữa nện vào đầu hắn.

”A!” Kẻ háo sắc kêu thảm một tiếng, bị KO.

Hạ Hoàng Tuyền ngồi xổm xuống, vô đao cắm vào chỗ bên cạnh hắn, mặt âm u nói: “Thích sự nhiệt tình của tôi sao?”

“... Em gái anh sai rồi.” Tiểu ca hút thuốc rơi lệ đầy mặt.

Cô thở dài, thấp giọng nói: “Có thể nhờ anh tìm một chiếc xe lăn cho tôi không?”

”Xe lăn?” Trong mắt chàng trai hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức hiểu ra, “Ý của cô là... Anh ta...”

Hạ Hoàng Tuyền im lặng gật gật đầu, tuy rằng chán ghét Thương Bích Lạc, nhưng nói chuyện này trước mặt hắn có vẻ không tốt lắm, hơn nữa lúc trước quăng xe lăn của hắn là vì không thể mang theo, hiện tại có xe thì không giống vậy, dù thế nào thì mang một chiếc vẫn tốt hơn, trong thời điểm này, người hiểu rõ khu tập trung không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

”Được.” Tiểu ca hút thuốc gạt đầu, “Cứ giao cho anh đi, anh Ngôn Tất Hành, tuyệt đối nói là làm”

“” Hạ Hoàng Tuyền im lặng quay đầu, đột nhiên cảm thấy từ ngữ tốt bị làm bẩn là có chuyện gì?

Một giờ sau, ngay tại khi Thương Bích Lạc ngồi bên cạnh xe bật bếp xăng dầu, Ngôn Tất Hành vui vẻ chạy về, hô: “A, người anh em, nấu mì sao? Tay nghề thật tốt.”

”Mì ăn liền đều cùng một vị.”

”Không, trong tay người anh em nhất định sẽ ra mùi vị đặc biệt.”

“”

”Muốn ăn cùng sao?” Nói chuyện là Hạ Hoàng Tuyền vừa lấy nước từ trong toa xe.

”Được!” Ngôn Tất Hành vừa nói vừa để đồ trong tay xuống, “Em gái, không phụ nhờ vả, anh đã có thứ kia rồi.”

”Thật sao?” Mắt Hạ Hoàng Tuyền sáng lên, bước nhanh tới, một phen cầm lấy thứ dưới đất, lật qua lật lại nhìn, do dự hỏi, “Này. . . Hình như không quá đúng?”

”Chỗ nào không đúng rồi hả?” Ngôn Tất Hành nhận lấy thứ kia, bẻ một cái, thứ trước mặt ba người thành hình trong nháy mắt.

”Đây là xe lăn?” Hạ Hoàng Tuyền lại nhìn, “Tại sao tôi cảm thấy nó giống như xe em bé?”

”Thật không hổ là em gái của anh, thật thông minh!”

“”

Ngôn Tất Hành đứng lên, đẩy xe em bé triển lãm một lát: “Trừ bỏ hình dạng, công dụng không khác gì xe lăn, nhưng lại dễ mang theo, em không biết, anh mua thứ này từ chỗ cha mẹ của một đứa bé, nói hồi lâu mới chịu bán.”

”A.” Hạ Hoàng Tuyền sờ cằm, “Nói như anh cũng rất có lý.”

”Đúng không?”

Nói qua nói lại, ánh mắt hai người đồng thời chuyển về phía Thương Bích Lạc, Thương boss chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, chưa kịp nói gì, đã thấy người nhẹ bẫng, đúng vậy! Hắn bị công chúa ôm! Hắn bị một em gái công chúa ôm!

Hạ Hoàng Tuyền dễ dàng đặt thanh niên trong lòng vào xe em bé, đẩy tới đẩy đi, quả nhiên không hề có gì không đúng, cô vừa lòng gạt đầu, dựng ngón cái nhìn Ngôn Tất Hành: “Làm tốt lắm!”

”Đương nhiên!” Ngôn Tất Hành đắc ý nhe răng, ngón tay tìm tòi trong túi quần, lấy ra một nệm vú cao su nhét vào tay Thương Bích Lạc, “Khi mua người ta đưa cho.”

”Còn có quà tặng?” Mua xe em bé tặng nệm vú cao su. . . Cũng coi như bình thường. . . Phải không?

”Đương nhiên!” Hắn cười nói, “Anh Ngôn ra trận, một công đôi việc, lợi hại không?”

“ . . . Ha ha ha, thật lợi hại.” Hạ Hoàng Tuyền lặng lẽ xoa mồ hôi lạnh trên đầu, trái lương tâm khen ngợi.

Hai người tán gẫu không chú ý tới, tay đang cầm tay lái của một người ông nào đấy, đã nổi lên gân xanh đáng sợ.

[2] Câu chữ: “Ta năm ngoái đi mua chiếc đồng hồ” và “Ta đi mẹ nguoi bức” (đại loại là đmm) Đều có các chữ cái đầu của phiên âm là wqnmknb.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đạt Được Nụ Hôn Của Tôi

Đột nhiên, một người nắm chặt bàn tay nổi lên gân xanh kia.

Đầu ngón tay Thương Bích Lạc run lên, cố gắng đè xuống ý muốn công kích, chỉ thấy hai mắt Ngôn Tất Hành hàm chứa tình thâm nhìn chăm chú vào hắn: “Người anh em, anh thật may mắn.”

Khóe mắt Thương boss giật giật, âm thầm dùng sức, muốn rút tay lại, lại bị ai phát hiện —— đối phương nắm càng chặt rồi.

“Hoạn nạn gặp chân tình a.” Ngôn Tất Hành cảm khái lắc đầu, “Tại sao tôi không cưa được cô gái tốt như vậy chứ? Chẳng lẽ vì tôi quá đẹp trai?” Nói xong, hắn rút cuộc bỏ tay Thương Bích Lạc ra, đổi thành vỗ mạnh lưng, “Bộ dạng đẹp trai áp lực thật lớn a! Thật không biết tôi nên hâm mộ anh, hay là anh nên hâm mộ tôi.”

“.....” Cho dù là đại nhân boss tự phụ trước nay, không thừa nhận cũng không được, ít nhất ở phương diện da mặt, hắn cam bái hạ phong.

“Cho nên, hai người hãy thu nạp tôi đi.”

“Hả?” Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, những lời này và những lời phía trước có liên quan sao? Có sao có sao?!

Trong lúc không nói gì, Ngôn Tất Hành đã bắt đầu giới thiệu ưu điểm của mình: “Tôi biết lái xe biết giao tế biết đánh nhau biết nấu ăn biết rửa chén biết tắm kỳ biết mát xa còn có thể ẩm giường. . .”

“.....” Tuy rằng đa phần là điểm khiến người ta châm chọc, nhưng Hạ Hoàng Tuyền không thể không thừa nhận, tiểu đội của bọn họ đúng là còn cần một người.

Trước tiên, là vấn đề lái xe, hai người hợp tác không an toàn bằng chỉ một người thành thạo lái;

Tiếp theo, là vấn đề giao tế, trên điểm này, thân thể của Thương Bích Lạc không phù hợp, tính cách cô không phù hợp, mà Ngôn Tất Hành chỉ mấy ngày đã thăm dò được tình hình của khu tập trung này, có thể thấy hắn thật sự giỏi về nghe ngóng tin tức;

Cuối cùng, là vấn đề sinh hoạt, cô cần một người giúp chăm sóc Thương Bích Lạc, cùng tính luôn tiện hơn khác phái, dù sao không thể lần nào cũng có người tốt như Đường Nghị giúp đỡ.

Huống chi Ngôn Tất Hành cũng không thành trói buộc, trên ý nghĩa nào đó cũng là trợ thủ không tồi. Cho nên, một phen giới thiệu có vẻ như nói nhảm của hắn, thực ra đã hoàn toàn đánh trúng điểm quan trọng.

Ánh mắt của cô chuyển hướng về phía Thương Bích Lạc, hai người nhìn nhau, đạt thành nhận thức chung trên điểm này.

Cứ như vậy, Ngôn Tất Hành thành công nhập bọn.

“Tôi đi thu xếp đồ đạc, lát nữa sẽ tới nương tựa, hãy hưởng thụ thời gian cuối cùng của thế giới hai người đi.”

Bỏ lại những lời này, Ngôn Tất Hành liền phui mông chạy lấy người, hai người còn lại nhìn nhau, ở phương diện “Nghen hòng không nói gì” không ngờ lại đồng điệu một cách kỳ lạ, sau khi phản ứng kịp, trong lòng Hạ Hoàng Tuyền rối rắm, phi phi phi! Vì sao cô lại nghĩ giống như tên kia chứ?!

Khi Thương Bích Lạc dùng cơm chiều, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy nhảm chán cũng bắt đầu đứng quanh xe em bé quanh sát, chiếc xe mà Ngôn Tất Hành mang đến có màu đen, thoạt nhìn cũng không có gì buồn cười, nhưng là, vì đề nó giống như xe lăn, có chút bộ phận cần phải đỡ bỏ. Lúc đang đi quanh, cô vô tình ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy hình ảnh Thương boss đang ăn mì sợi —— thanh niên nho nhã ngồi khoanh chân dưới đất (ít nhất bề ngoài là vậy), tay trái bưng cái nồi nhỏ hoàn toàn không hợp với khí chất, tay phải cầm đũa inox gấp mì sợi cho vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm, không hề có một tiếng động.

Dường như là chú ý tới ánh mắt của cô, mắt Thương Bích Lạc híp lại, mang theo vẻ nghi hoặc nhìn về phía Hạ Hoàng Tuyền.

“Không có gì.” Hạ Hoàng Tuyền nhún vai, “Chỉ là cảm thấy đời này anh chưa từng chặt vật đến như vậy.”

Thương Bích Lạc sững sờ trong chớp mắt, đến khi nuốt xuống một miếng cuối cùng, động tác tao nhã lau khóe miệng, mới nói: “Vì sao lại cảm thấy như vậy?”

“Vừa nhìn không phải sẽ biết sao, cả người một dạng đại thiếu gia, nhà tư bản độc ác bóc lột nhân dân!”

“Cô thù hận người giàu?”

“... Người bình thường đều sẽ như vậy!”

“Nhưng tại thế giới này, cho dù nhiều tiền cũng không có giá trị gì, giống như lúc này.” Thương boss rũ mắt, trong đôi mắt tối đen lóe lên cảm xúc không rõ, “Sinh mệnh của tôi nằm trong tay cô.”

“A?” Hạ Hoàng Tuyền nhú mày, “Anh đúng là biết được rõ ràng.”

“Nhìn những người đó, cho dù hành động không giống nhau, nhưng đều lựa chọn thứ có giá trị với bản thân, tôi đối với cô mà nói, giá trị ở chỗ nào?”

Cho nên nói, tên này rốt cuộc không có cảm giác an toàn đến mức nào, còn muốn thử bao nhiêu lần? Hạ Hoàng Tuyền bỗng thấy phiền toái: “Hả? Vấn đề này không phải hôm qua anh đã hỏi một lần rồi sao? Là đàn ông thì đừng dong dài như vậy!”

“.....”

“Nhưng mà, nói cho anh cũng không sao cả. . .” Hạ Hoàng Tuyền giống như lúc trước trả lời hẳn, cúi người nắm cầm Thương Bích Lạc, ánh mắt đảo qua đôi môi màu nhạt, gương mặt từ từ để sát vào, khi cảm thấy hô hấp của đối phương rối loạn trong chớp mắt, cô ngừng lại, vô cùng không phúc hậu cười lạnh, “Bởi vì nhìn anh có vẻ dễ bắt nạt!”

“.....”

Vừa lòng thấy khuôn mặt đối phương hiện lên vẻ hoảng hốt, Hạ Hoàng Tuyền nói tay: “Thế giới đột nhiên biến thành như vậy, tôi cũng rất nôn nóng, vào thời điểm này con người không phải đều muốn phát tiết một chút sao?” Tay ấn ở đỉnh đầu của hẳn, mặt âm u nói, “Vào những lúc như vậy, chỉ cần đánh anh một chút, tinh thần lập tức trở nên sáng khoái, đây là chỗ giá trị của anh.” Dứt lời, xoa xoa tay.

“Công cụ dùng để tiết dục sao?”

“Chính, chính là như vậy!” Tuy rằng cảm thấy những lời này có chỗ không đúng, nhưng ý chính là như vậy. . . Có lẽ.

Thương Bích Lạc lắc đầu thờ dài nói: “Lý do này đúng là tồi tệ.”

“Dong dài! Ai bảo anh có khuôn mặt đáng đánh đòn chứ!”

“Nhưng tôi rất hiếu kỳ, lần sau khi hỏi lại cô, đáp án có phải sẽ lại thay đổi hay không?”

“Có lẽ.” Hạ Hoàng Tuyền giang tay, sau đó đột nhiên nheo mắt lại, cao thấp nhìn thanh niên một phen, nói, “Chẳng lẽ, không được hôn nên anh thấy thất vọng? Hiện tại bỏ sung cũng có thể.”

“Không cần.” Thương Bích Lạc trả lời nhanh chóng ngắn gọn.

“Hừ! Ngừ khí ghét bỏ như vậy là sao? Muốn chết?!” Hạ Hoàng Tuyền bỗng rồi rầm, tuy cô chỉ nói mà thôi, nhưng không nên đã thương tự tôn của người khác như vậy chứ!

“Đương nhiên không muốn.”

“.....” Chắc, tên này ngày càng đáng ghét rồi!

Hạ Hoàng Tuyền không thèm nhìn tên khốn khiến người ta phiền chán kia nữa, ánh mắt chuyển hướng về phía xe em bé, suy xét một lát, cô đỡ bỏ thanh ngang màu đen vì để tránh trẻ con ngã xuống mà đặt ở trước chỗ ngồi, làm như vậy thì ngồi xuống tiện hơn nhiều. Phía trên xe em bé có nóc tránh nắng, nhưng nếu người lớn ngồi vào thì phần sau lưng chạm tới sẽ không thoải mái, cô đi quanh nhìn mấy vòng, vươn tay bẻ nóc xuống dưới.

Làm xong, xe lăn màu đen thành công thay hình đổi dạng xuất hiện trước mắt hai người, nếu muốn nói có gì bất đồng, không thể nghi ngờ là bánh xe lăn lớn hơn của xe em bé rất nhiều, hơn nữa cái trước có thể tự di chuyển cái sau lại không thể, nhưng đây là tình huống không thể thay đổi ngay được.

Cô xoay người lại, cẩn thận ngồi lên, sau đó thử các độ mạnh yếu khác nhau, sau khi xác định nó rất rắn chắc sẽ không khiến người ta đột nhiên té ngã, quay đầu nhìn về phía Thương Bích Lạc: “Anh thấy có gì cần sửa hay không? Hiện tại cũng chỉ có cái này, đến khi vào thành thị có cơ hội thì tôi sẽ tìm một chiếc xe lăn thực sự cho anh.”

Thương Bích Lạc nhìn cô chăm chú, không nói gì.

“Sao vậy?” Tên này bình thường không phải nói rất nhiều sau? Tại sao lại đột nhiên im lặng.

“Không.” Thương Bích Lạc nhếch miệng, đáp, “Tốt lắm, không có chỗ nào cần thay đổi.”

“.....”

“Sao vậy?” Thương Bích Lạc nghiêng đầu, khó được nhìn thấy vẻ trợn mắt há mồm của cô, trong lòng dấy lên một chút tò mò.

Chân Hạ Hoàng Tuyền đẩy xe lăn đã sửa đổi đến bên cạnh thanh niên, không hề khách khí nói: “Lại cười một cái cho tôi.”

“.....”

“Nhanh chút! Nếu không đánh anh!”

Khóe miệng Thương Bích Lạc giật giật, nhưng yếu không thể địch lại mạnh, cuối cùng hẳn vẫn mỉm cười nhìn cô.

Hạ Hoàng Tuyền nhíu mày, nụ cười này rõ ràng không giống lúc trước. Cho nên, vừa rồi tên này nói không cần thay đổi, là đang cười thật sao? ㄟ(￣▽￣)ㄟ Trục giác nói cho cô là đúng vậy. Quả nhiên, cười dối trá so sánh với cười chân thật, khác biệt thật rõ ràng, ít nhất nụ cười lúc trước không đáng ghét đến thế. Nhưng mà, người này cũng sẽ cười thật lòng sao? Cảm thấy thật không thể tin được. Không, việc này cũng không liên quan gì đến cô.

Cô lắc lắc đầu, quảng suy nghĩ nhầm chán kia ra sau, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói.

”A? Tôi không quấy rầy hai người chứ?”

“.....”

“.....”

”Không có việc gì, không có việc gì, hai người tiếp tục, tôi không nhìn thấy gì cả!” Để tỏ vẻ quyết tâm, Ngôn Tất Hành vờ tay bưng kín mắt.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn thấy đôi mắt đáng khinh lóe sắc xanh lộ ra giữa ngón tay, thở dài, cô đột nhiên có dự cảm không lành —— cuộc sống về sau sẽ càng phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lại Có Mục Tiêu Mới

Ngày hôm sau, dưới chỉ dẫn của mũi tên, ba người Hạ Hoàng Tuyền đi theo quân đội, người lái xe tất nhiên là Ngôn Tất Hành, trên thực tế, trước đó chính hắn cũng có một chiếc xe, nhưng khi nhìn thấy xe viết đã trong toa xe tải, hắn dứt khoát lấy giá cao bán ra xe của mình. Không thể không nói, tên này thật gian thương, thức ăn nước uống mà một mình hắn mang đến gần như bằng một nửa của hai người, phải biết rằng, Hạ Hoàng Tuyền là kế thừa tài sản của đoàn xe Nhâm Cường, cho nên nói, nói Ngôn tiểu ca là được thu nạp, không bằng nói là gia nhập liên minh hoàng kim.

Cũng may ba người không để ý tới này đó, trong đó Hạ Hoàng Tuyền đứng là như vậy nhất, dù sao cô không cần có vật tư gì mà vẫn có thể sống tốt, sinh mệnh có thể so với con gián. Nhưng là, để không gây hoài nghi, thỉnh thoảng cô vẫn ăn chút bánh quy uống chút nước trước mặt hai người, vốn chỉ định ném thử, nếu thấy có gì khác thường thì phun ra ngay lập tức, nhưng vào lúc này, cô phát hiện một chuyện quỷ dị —— khi cô rất có tinh lực, ăn những thứ này không có tác dụng gì, nhưng khi cô mệt mỏi, ăn hoặc là uống gì đó thì có thể khôi phục được trạng thái tinh thần —— quả thật giống như bổ sung ma pháp, đây là việc chỉ dừng giả trong RPG mới làm được!

Nhưng nghĩ đến tin tức đạt được khi mới tới thế giới này —— “Hồ phách đặc biệt, cô gái đặc biệt dùng hồ phách làm mắt, mà hiện tại, có lẽ sẽ bắt đầu một con đường đặc biệt. . .”, có chuyện như vậy cũng không kỳ lạ, dù sao, có hồngбет thì cũng không hồngбет hơn bao nhiêu.

Trên thực tế, tác dụng của Ngôn Tất Hành xa xa không chỉ vậy, ví dụ như gần tới khi bộ đội dựng trại nghỉ ngơi, Ngôn Tất Hành đột nhiên lên lút nói với hai người một câu: “Đường đi không đúng lắm.”

Thương Bích Lạc hơi nhú mày, cũng nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào?”

Thấy hai người dường như có tình huống quan trọng muốn phân tích, Hạ Hoàng Tuyền im lặng ôm lấy bếp xăng định ném cho Thương boss, ngồi trên khăn vải trải dưới đất, bắt đầu loay hoay với thứ này —— dù có thử bao nhiêu lần, quả nhiên không phải sở trường! Đang rối rắm, một bàn tay trắng nõn mà thon dài lấy bếp từ trong tay cô qua, linh hoạt mà thuần thục bật lên, đặt nồi đồ nước, một loạt động tác làm liền mạch lưu loát.

“.....” Nhất thời Hạ Hoàng Tuyền càng thêm rối rắm.

”Sao vậy?”

”Đây vốn là việc của anh! Đừng hy vọng tôi sẽ cảm ơn!”

Thương Bích Lạc nhú mày: “Cảm thấy những lời này thật quen tai, hình như nghe ở chỗ nào rồi.”

”Câm miệng! Muốn ăn đòn sao?”

”Tôi. . .”

”Này, hai người đừng vậy chứ?!” Ngôn Tất Hành rất không vui vẻ kháng nghị, “Đừng không coi ai ra gì như vậy! Tôi mới rời đi một lát, liền dựng lên màn kịch nhò hai người, thật sự hơi quá đáng!”

”Hả? Anh rời đi?” Hạ Hoàng Tuyền ngó ra.

“.....” Ngôn Tất Hành roi lệ đầy mặt.

”Thật có lỗi, không để ý nên xem nhẹ anh.” Thương Bích Lạc bổ thêm một dao.

“.....” Ngôn Tất Hành học máu, cắn răng nói, “Hai người nguyện ý bị tôi bóp chết một lần sao?!”

Hạ Hoàng Tuyền thấy buồn cười, cố gắng nhịn xuống, cô ngừng đầu nói với Ngôn Tất Hành: “Vẫn là tiếp tục đề tài vừa rồi đi.”

Ngôn Tất Hành yếu ớt thở dài, ngồi khoanh chân, một tay lấy tạp chí vừa lục ra từ toa xe để ở giữa ba người: “Xem này.”

“Đây là. . .” Hạ Hoàng Tuyền nhìn lại, sao đó cả người đều sắp hồng mắt, là mắt của cô có vấn đề hay là thế giới có vấn đề?! Cô nàng mặc đồ bơi ông eo làm dáng trên bìa là sao?! Tiêu đề với chữ to màu đỏ “36 tư thế hấp dẫn nhất”, “Thiếu nữ thần bí” là sao?! Đây rõ ràng là một quyển tạp chí H!!!

Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, trong lòng đọc thầm: không được, người ta là đội viên mới, không thể đánh người, như vậy là không đúng, phải, cố gắng, mình phải cố gắng, kìm nén được tức giận mình sẽ thắng.

Đáng tiếc là, hết thấy nỗ lực của cô tan thành mây khói.

Bởi vì!

Tên Thương Bích Lạc này vươn tay cầm lấy tạp chí, ánh mắt dừng ở trang nào đó, cẩn thận quan sát một lát rồi lộ ra biểu cảm vừa lòng, gật đầu nói: “Không tệ, chi tiết thật kỹ càng!”

“Đúng không?” Ngôn Tất Hành cười đắc ý, sau đó chớp chớp mắt với Hạ Hoàng Tuyền, “Em gái muốn cùng xem hay không?”

Trong nháy mắt, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy ác ý của thế giới.

—— Thương Bích Lạc lại có thể say sưa xem loại tạp chí này? Đùa giỡn cái gì chứ!

—— Không, nghĩ lại thì cảm thấy thật bình thường, tên này dù gì cũng là đàn ông. Có khi vào thời thanh thiếu niên còn vừa xem loại tạp chí này vừa thế này lại thế kia, dù sao hẳn có tiền không sợ không mua được giấy chùi và thuốc bỏ.

—— Nhưng mà, hiện tại đã vỡ nát hẳn còn muốn thế nào nữa!

—— Cho dù vỡ nát cũng vẫn là đàn ông!

—— Không, đây không phải trọng điểm!

—— Cô tổ đội cùng hai người đáng khinh như vậy! Thật hăm hại người a!

—— Vì cam đoan sự trong trắng của bản thân, cô mãnh liệt yêu cầu giải tán, giải tán!

“Em gái, làm sao vậy, sắc mặt em rất khó coi, không thoải mái sao?”

Hạ Hoàng Tuyền xoa trán: “Tôi không sao.” Ngay cả cô cũng chưa ý thức được, giọng nói hiện tại nghe suy yếu đến mức nào.

Thấy cô biểu hiện như vậy, Thương Bích Lạc nắm tay ho nhẹ, khoe miệng bất giác cong lên, mà Ngôn Tất Hành thì đầm đát, cười phá lên: “Ha ha ha ha, em gái thật sự rất đáng yêu. . . Bụng đau quá, ha ha ha ha. . .”

“.” Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, ai có thể nói cho cô có chỗ nào buồn cười? Hơn nữa, rất muốn đánh người thì làm sao bây giờ?

Không thể không nói, Thương Bích Lạc nắm chắc cảm xúc của Hạ Hoàng Tuyền một cách chuẩn xác, một giây trước khi cô bùng nổ, hẳn đưa tạp chí tới trước mặt cô, Hạ Hoàng Tuyền vừa thấy, bỗng sùng sốt —— ôi, cái này không giống những gì cô nghĩ?!

Không sai, trang mà Thương Bích Lạc mở ra, nhìn thế nào cũng chỉ là một tấm bản đồ.

“Em gái a!” Ngôn Tất Hành không biết từ lúc nào đã cọt đến bên cạnh Hạ Hoàng Tuyền, nắm vai cô cảm khái nói, “Thần tượng Không Từ của anh đã từng nói qua một câu như vậy —— trong mắt người có cái gì, thế giới này ở trong mắt người chính là dạng đó.” Sau khi rung đùi đắc ý nói xong, tên này cười quỷ dị, “Em gái a, em chỉ thấy tạp chí màu vàng [1], bởi vậy có thể thấy được. . . Khả khả khả khả. . . A!”

Một tên tự tìm đường chết ôm bụng ngã xuống.

Hạ Hoàng Tuyền lãnh khốc thối nắm tay: “Lần này, tôi đánh thay Không Từ!”

“. . . Vì sao em không đánh anh ta?” Ngôn Tất Hành giãy giữa đôi công bằng.

“Hai người nói lan man lâu lắm rồi.” Thương Bích Lạc thông thạo đổi đề tài, hất chỉ vào tấm bản đồ bị kẹp giữa tạp chí nói, “Hiện tại chúng ta hẳn là ở đây.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Đường đến phía bắc nhanh nhất hẳn là qua thành phố H, nhưng xem tình hình hiện tại, quân đội hiển nhiên định bỏ gần tìm xa đi qua thành phố S.”

“Đúng là rất kỳ quái.” Hạ Hoàng Tuyền suy nghĩ, đưa ra một khả năng, “Có phải đi qua thành phố S thì an toàn hơn hay không?”

Ngôn Tất Hành không biết bò lên từ lúc nào, kẻ lại đáp: “Rất không có khả năng, thành phố H nhỏ hơn thành phố S, địa thế cũng càng rộng rãi, cho dù là số lượng zombie hay là công kích khó khăn đều không bằng cái sau, nếu lo lắng về độ an toàn, nó mới là lựa chọn tốt nhất.”

”Vậy chính là quân đội không dự trữ đủ đồ ăn, muốn đạt được càng nhiều tiếp tế?”

Thương Bích Lạc lắc đầu: “Thành thị càng lớn, đồ ăn dự trữ càng nhiều, nhưng đồng thời, số lượng dân chúng cũng càng nhiều, mật độ dân cư cũng càng lớn, sau khi tin tức 'bệnh độc zombie bùng nổ' truyền ra, phần lớn cửa hàng trong thành thị đều bị cướp sạch, cho nên đi thành phố S chưa chắc đã có thể đạt được càng nhiều vật tư.”

”Vậy thật đúng là kỳ quái.” Sau khi thiết tưởng đưa ra bị bác bỏ liên tiếp, trong lòng Hạ Hoàng Tuyền cũng tràn ngập nghi hoặc, cho nên rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

”Cho nên khả năng chỉ còn có một.” Thương Bích Lạc mỉm cười.

”Ừm.” Ngôn Tất Hành suy xét một hồi, cũng gật đầu, “Thì ra là thế.”

”Cho nên?” Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu hỏi.

Ngôn Tất Hành im lặng một lát, lắc đầu cảm khái nói: “Em gái, đơn thuần như em còn sống cũng không dễ dàng.”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền nhìn về phía Thương Bích Lạc, “Anh ta đang mắng tôi ngốc sao?”

Thương Bích Lạc lắc đầu: “Không.” Rồi sau đó làm ra động tác tay “Ngón cái”, nghiêng đầu nói, “Anh ta đang mắng cô ngu xuẩn.”

”Này!”

”Hai người đều. . .”

”Anh đùa!” Ngôn Tất Hành vừa hô to, vừa nhanh chóng lui về phía sau, kéo Thương Bích Lạc đến trước chắn họng pháo, “Anh ta đang mắng em, mau đánh anh ta! Muốn anh giúp sao?!”

“.....”

“.....”

Hạ Hoàng Tuyền ghen hờn không nói gì, không biết từ khi nào lại vậy, ở cùng Thương Bích Lạc ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống như thế, tên Ngôn Tất Hành này rốt cuộc là thần thánh phương nào?! Một người kéo thấp chỉ số thông minh trung bình của mọi người được sao?!

”Tóm lại, khả năng chỉ có một, chính là trong thành phố S có thứ quan trọng.”

”Thứ quan trọng?”

”Đúng vậy.” Thương Bích Lạc gật đầu, “Nhiệm vụ quân đội nhận được hẳn là nhanh chóng lên phía bắc, hội hợp với quân đội khác, cũng bởi vậy, bọn họ không có dư lực cứu viện dân chúng thành thị. Bởi vì nếu không thể thành công cách trở bệnh độc zombie ở ngoài phòng tuyến, tiếp tục mở rộng kéo dài, như vậy nguy hại tạo thành sẽ lớn hơn nữa, tại tình huống khẩn cấp như vậy, thả rằng bỏ gần tìm xa cũng phải đi qua thành phố S, không thể nghi ngờ, nơi đó có thứ quan trọng hơn sinh mệnh của ngàn vạn dân chúng.”

”Vậy rốt cuộc sẽ là cái gì?” Hạ Hoàng Tuyền thì thảo tự nói, đúng lúc này, trong đầu cô truyền đến tin tức.

【 Tiến vào thành phố S, bảo hộ mục tiêu và an toàn đưa vào tay quân đội. 】

[1] Tạp chí màu vàng: ở Trung Quốc mấy kiểu sách báo H sẽ bị gọi là hoàng thư

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Thần Tiến Triển [1] Thương Không Dậy Nổi

[1] Chỉ kịch tình hoặc là vấn đề phân tích bay vọt, trước sau không thống nhất, tình tiết phát triển quá nhanh.

Sự thật chứng minh, phỏng đoán của Thương Bích Lạc không sai.

Ngày thứ ba, bộ đội tiến vào thành phố S liền nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ, sau đó chia nhau mà ra, đây là việc không hề có lúc trước, đối với điều này, dân chúng bình thường đều nghị luận ào ào, nhưng quân đội vẫn duy trì trầm mặc.

Trên một đường này tuy không tận lực cứu viện, nhưng số lượng dân chúng theo kịp cũng đạt tới một số lượng khả quan.

Quân đội đương nhiên không có khả năng cung ứng lương thực cho tất cả dân chúng, bởi vì số người quá nhiều, hơn nữa bọn họ cũng phải dự trữ đồ ăn để bảo trì sức chiến đấu, dù vậy, người gia nhập vẫn ngày càng tăng, đạo lý “Nhiều người nhiều sức lực” càng đi thông ở tận thế, hưởng chi, quân đội có vũ khí sát thương càng tạo nhiều cảm giác an toàn cho dân chúng.

Bởi vì theo kịp đầu tiên, xe của bọn Hạ Hoàng Tuyền kẻ sát đội ngũ thứ nhất của quân đội, cũng có thể nói là nằm ở vị trí an toàn nhất trong người dân.

An trí Thương Bích Lạc ở trong này, Hạ Hoàng Tuyền tương đối yên tâm, dù sao nếu hắn chết thì hết thầy đều kết thúc. Nếu gặp nguy hiểm thì còn có Hứa An Dương, cô nghĩ Thương Bích Lạc nhất định sẽ không ngồi chờ chết, tuy rằng Ngôn Tất Hành mới gia nhập, nhưng cũng không đến mức vì một chiếc xe và một chút vật tư mà lái xe chạy trốn, cho nên. . .

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào phương hướng mũi tên chỉ, khác với lúc trước, lần này lại có hai mũi tên, mũi tên to chỉ về phương hướng quân đội tiến lên, mà mũi tên nhỏ, không thể nghĩ ngờ chính là mục tiêu mới ra lò.

”Em gái, làm sao vậy? Cứ nhìn lên trên trời.”

Ba người cùng ngồi ở chỗ sau tay lái của xe vận tải, Thương Bích Lạc bị kẹp ở giữa, Hạ Hoàng Tuyền từ cửa sổ rút đầu lại, lắc đầu nói: “Không có việc gì, nhưng tôi muốn đi ra ngoài.”

”Hả?” Thuộc trong miệng Ngôn Tất Hành rơi xuống đùi, hắn kinh ngạc hỏi, “Em muốn đi đâu?”

Hạ Hoàng Tuyền im lặng một lát mới đáp lại: “Có chút việc.” Dứt lời, cô mở cửa xe rồi nhảy ra ngoài, mới đi ra bước đầu tiên liền dừng lại.

【 Xin mang theo vật phẩm tùy thân. 】

Vật phẩm tùy thân?

Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu suy xét một lát, lại nhìn nhìn trên người, quần áo không đổi, chup mắt ở đây, đao võ sĩ ở đây, còn có thứ gì không mang theo?

Cô nhảy lên xe, tìm tòi trên ghế một lát, xác định mình không bỏ lại thứ gì.

Có trục trặc sao?

Em gái Hoàng Tuyền nhíu mày, lại nhảy xuống xe, chuẩn bị rời đi.

【 Xin mang theo vật phẩm tùy thân. 】

Cho nên nói, vật phẩm tùy thân rốt cuộc là cái gì chứ?!

Đội chút, sẽ không là. . .

Cô thử vươn tay bắt lấy Thương Bích Lạc, lùi về sau một bước nhỏ, lại một bước, thông báo quả nhiên không xuất hiện.

Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền rơi lệ đầy mắt, cho nên nói, vật phẩm tùy thân gì chứ, chính là chỉ Thương boss sao? Chẳng lẽ nói hắn đã bị coi là đồ trang sức của cô sao? Có thể yêu cầu thay thế không!

Thương Bích Lạc nhìn chăm chú vào cái tay bắt lấy mình, lại nhìn nhìn Hạ Hoàng Tuyền có vẻ đang rất không vui, thật thức thòi nuốt câu “Làm sao vậy” vào trong bụng, sau đó chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, hắn đã bị xách trên lưng.

”Hai người muốn đi đâu?” Ngôn Tất Hành vô cùng nhàn hạ liền thay từ “cô” trong câu hỏi vừa rồi thành “hai người”.

”Này. . .”

”?”

”Chúng chúng tôi đi vệ sinh!”

“” Khốn khiếp! Vì sao cô lại thốt ra như vậy!

“” Thương Bích Lạc yên lặng rũ mắt, hắn đã học được rằng khi người nào đó trở nên ngu xuẩn thì phải cầm miệng, hiện tại tàn khốc đã rửa tội cho hắn bằng máu và nước mắt. . .

Trái ngược, bình tĩnh nhất là Ngôn Tất Hành, hắn nhếch miệng cười, chớp chớp mắt vài cái với Hạ Hoàng Tuyền: “Mang giấy không?”

”A?”

”Tại sao lại sợ ý như vậy.” Ngôn Tất Hành vừa nói vừa móc túi, một lát sau, đặt một vật thể trắng nõn hình vòng tròn vào tay Hạ Hoàng Tuyền.

Cô cúi đầu nhìn, khoe miệng giật giật, tên này đưa cho cô một cuộn băng vệ sinh bị bóp nhũn. . .

”Tuy rằng vật tư khan hiếm, nhưng đi vệ sinh là phải dùng giấy, em gái, em cảm thấy thế nào?”

“.....” Cảm thấy hình như hần hiểu lắm gì đó. Hạ Hoàng Tuyền cố gắng đè xuống xúc động muốn che mặt mà chạy, thống khổ gật đầu nói, “Anh nói đúng.”

”Ha, quả nhiên là đang nói dối.”

”Hả?”

Ngôn Tất Hành cười “Khà khà”,捏 lại đôi mắt, sờ cằm nói: “Thực ra hai người không muốn đi vệ sinh phải không? Đừng tiếp tục gạt người, hết thấy đều bị anh đây nhìn thấu!”

Chẳng lẽ. . .

Áo giác sao? Trong phút giây này, sau lưng Ngôn Tất Hành ánh lên hào quang vạn trượng, thật chói mắt, quả thực làm cho không người nào có thể nhìn thẳng, cho nên Hạ Hoàng Tuyền kim lòng không được thốt ra: “Anh dám tắt đèn pin sau lưng đi sao?!”

”Không khí! Chú ý không khí!”

Ngôn Tất Hành vút đèn pin đã tắt qua một bên, nhìn Thương Bích Lạc, lại nhìn Hạ Hoàng Tuyền, gật đầu nói: “Được rồi, không đùa nữa, nhưng mà, A Thương, thứ này anh thật sự phải mang theo.” Vừa nói, hần vừa tiến đến bên cửa xe, nhét một thứ khác vào trong tay Thương Bích Lạc.

Lại là giấy?!

Giống như biết được sự nghi hoặc của cô, giọng nói lạnh nhạt của Thương Bích Lạc truyền đến: “Không, là thứ này.” Dứt lời, một bàn tay đưa tới trước mặt Hạ Hoàng Tuyền, sau khi nhìn kỹ, trong lòng cô lại bắt đầu dâng lên dục vọng mãnh liệt muốn đánh người, liếc mắt nhìn Ngôn Tất Hành đang đắc ý, cô gần từng chữ, cắn răng nói, “Đây là cái gì?!”

”Em gái đừng thẹn thùng, anh đều hiểu hết.”

“... Anh có biết cái gì?!” Hạ Hoàng Tuyền không thể nhịn được nữa, đoạt lấy thứ trong tay Thương Bích Lạc, “Bóp” một cái nện vào khuôn mặt tươi cười đáng khinh kia.

Ngôn Tất Hành che mặt uất ức nói: “Tôi là vì tốt cho hai người, từ khi tôi đến hai người liền không có cơ hội khụ khụ khụ khụ, muốn tránh tôi cũng có thể lý giải! Nhưng mà, nếu tai nạn chết người thì không tốt lắm!”

“.....”

”Chẳng lẽ?” Ngôn Tất Hành bưng bình lấy ra cả hộp từ trong túi, lại nhét vào trong tay Thương Bích Lạc, “Hai người cảm thấy một cái không đủ?”

”Cảm miệng!” Hạ Hoàng Tuyền rút cuộc không thể nhịn được nữa, kéo xuống vật trang sức trên lưng, đập mạnh vào một tên ngu ngốc đáng khinh nào đấy, “Mang theo thứ này bên mình, rút cuộc anh háo sắc đến mức nào! Hai kẻ biến thái!”

“... Liên quan gì đến tôi?” Vô tội nằm cũng trúng đạn, Thương boss rút cuộc nhịn không được hỏi.

”Dong dài! Nếu không phải anh có một khuôn mặt biến thái, làm sao có thể tạo thành loại hiểu lầm này!”

“.....” Không, tạo thành hiểu lầm rõ ràng là hành vi của cô.

”Tạo thành hiểu lầm rõ ràng là hành vi của em” Lời Thương Bích Lạc sáng suốt nuốt xuống bị Ngôn Tất Hành thốt ra.

Cái gì gọi là heo đội hữu? Cái này gọi là!

”!!!” Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, hai nắm tay phát ra tiếng “Rắc rắc”, “Nói đi, hai người muốn chết như thế nào?!”

“.....” X2.

Kết cục, không nói cũng rõ, thấp nển vì bọn họ!

Vốn một người đi cuối cùng biến thành ba người đi. Cũng may sau khi quân đội nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ, có không ít người rời khỏi đơn vị để tìm kiếm đồ ăn, cho nên hành vi của ba người cũng không có vẻ lạ lẫm. Bởi vì không tiện mang theo xe tải, bọn họ thương lượng một lát, nhờ người trông xe, sau

đó tùy tiện nhặt một chiếc xe ở ven đường cách đó không xa, bắt đầu hành động theo phương hướng Hạ Hoàng Tuyền chỉ thị.

Thành phố S là thành phố đông dân, cho nên số lượng zombie so với trước kia chỉ nhiều không ít, cũng may suốt mấy ngày, mọi người đều dần dần thích ứng tốc độ sau khi chúng tiến hóa, hiện tại xem ra, chúng hình như không có xu thế lại chuyển biến, nhưng Hạ Hoàng Tuyền biết rõ, sớm hay muộn chúng sẽ tiến hóa một lần nữa.

”Dừng xe.”

Thương Bích Lạc vừa nói xong, Ngôn Tất Hành lập tức đạp phanh.

”Làm sao vậy?”

”Phía trước bị thanh lý trên quy mô lớn.”

Hạ Hoàng Tuyền nhìn phía trước, quả nhiên, hai bên đường đều là zombie ngã xuống, ở giữa sạch sẽ, xem ra không chỉ là thanh lý, quả thật chính là một bên nghiền áp, có thể làm được chuyện này chỉ có. . .

”Là quân đội?”

Thương Bích Lạc gật đầu: “Dựa vào quy mô, một nửa binh lực bị chia ra đều ở trong này.”

”Phía trước là. . .” Ngôn Tất Hành không biết từ chỗ nào lấy ra một tấm bản đồ của thành phố S, đầu ngón tay do dự một lát ở trên bản đồ, quyết đoán hạ xuống một kiến trúc nào đó, “S Đại”.

”Mục tiêu của quân đội là đại học?”

”Kế tiếp không thể đi xe, sẽ gây chú ý.”

Phán đoán xong, ba người ngừng xe ở chỗ không xa, bởi vì chung quanh đều là xe không người lái, cho nên cũng không làm người ta ghé mắt.

”Đề anh đi.”

”Không, đề tôi là được.” Hạ Hoàng Tuyền dễ dàng công lên trang sức hình người Thương Bích Lạc, nhờ phúc của quân đội, bên đường vô cùng an toàn, nhưng dù vậy, tay trái của cô vẫn đặt ở vô đao, vừa đi vừa cẩn thận quan sát bốn phía.

Ngôn Tất Hành cảnh giác đi theo sau cô, giật dùi nói: “Cho nên nói, em gái sinh ra vì làm tổn hại tự tôn của đàn ông.”

”Vậy thì thật là vinh hạnh.” Hạ Hoàng Tuyền không quay đầu lại đáp, “Nếu anh không muốn làm đàn ông nữa, tôi có thể giúp đỡ miễn phí.”

“. . . Tha cho anh đi.”

”Cô muốn tiến vào trường đại học?” Thương Bích Lạc đột nhiên hỏi.

Tuy rằng đưa hai người này ra, nhưng lý do của cô là “Muốn tìm thứ nào đó”, bởi vì không biết phải bắt đầu giải thích từ đâu, nhưng nghĩ đến yêu cầu của nhiệm vụ, Hạ Hoàng Tuyền có thể khẳng định thứ cô và quân đội muốn tìm là một, nhưng đồng thời. . .

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hướng mũi tên, tuy mục tiêu có thể là giống nhau, nhưng phương hướng không hề nghi ngờ là đã có khác biệt.

Hạ Hoàng Tuyền đang định lắc đầu, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, sau đó, cô nhìn thấy một màn khiến cho người ta kinh ngạc, mũi tên đảo ngược xuống phía dưới, sau đó không ngừng di chuyển về phương hướng của bọn họ, sao đó đột nhiên dừng lại ở một điểm, đây là có chuyện gì?

Không, hiện tại không phải là thời điểm để suy nghĩ những thứ này!

Cô chạy nhanh về phía mũi tên, lên trước, sang trái, lại tiếp tục lên trước, cảnh vật bên đường lui về phía sau khi cô bôn chạy, tiếng gió vang bên tai, chạy với hết tốc độ, sau năm phút đồng hồ, cô liền tới nơi.

Đây là một ngõ nhỏ nhỏ hẹp, trong đó gần như chật ních zombie, tại góc nào đấy, vài cái thùng rác xếp thành một vòng tạm thời cách trở bước chân của chúng nó, một người đứng trong đó đang ra sức vung gậy, không hề nghi ngờ, hắn đang chống cự lại những con quái vật này, nhưng dần dần kiệt sức, động tác của hắn ngày càng chậm, chỉ nghe một tiếng “Lạch cạch”, cây gậy rơi xuống đất.

Không kịp nói chút gì, Hạ Hoàng Tuyền chỉ hô to một tiếng “Ngồi xổm xuống!”, sau đó trực tiếp rút ra trường đao bên hông, sử dụng kỹ năng thứ hai sau khi tiến hóa —— từ khí bùng nổ, vài ngày này khi dùng dao chém zombie, cô đưa vào trong đó một ít từ khí để luyện tập, hiệu quả cũng thật rõ ràng, ít nhất so với lúc ban đầu, bây giờ cô có thể không chế tốt.

Khác với Thương Bích Lạc, đây là lần đầu tiên Ngôn Tất Hành nhìn thấy chiêu này, chỉ thấy đao vũ sĩ lóe ra ánh sáng lạnh chém qua không khí trước mặt, trong tiếng vang bén nhọn, không gian nhìn không thấy sờ không được dường như bị chém vỡ, trên người nhóm zombie ở phía trước tuôn ra máu tanh hôi, một con lại một con ngã xuống, đáng sợ hơn là, không chỉ có zombie, trên mặt đất cũng xuất hiện mấy vết rách thật dài, lấy mặt đất dưới chân Hạ Hoàng Tuyền là nguyên nhân, luôn kéo dài tới tận chỗ thùng rác.

sự giống như trò chơi dừng giả, đi đến một nơi nào đó vì dẫn phát kịch tình lại đột nhiên nhớ lại. . . Tại màn ảnh lướt nhanh kia, ban đầu cô giống như một người ngoài cuộc nhìn chăm chú vào “Hồi ức” của mình và Tô Giác, đến cuối cùng toàn bộ thể xác và tinh thần đều dung nhập trong đó, rõ ràng chưa từng làm mấy chuyện này, “Hạ Hoàng Tuyền” trong trí nhớ giống như là cô, mỗi tiếng nói cử động, hoàn toàn đều là lời cô nói hành vì cô làm, tìm không thấy chỗ nào gượng ép, kết thúc, Hạ Hoàng Tuyền gần như tin tưởng đoạn ký ức này tồn tại, chỉ là vừa nhớ lại mà thôi.

”Hoàng Tuyền, em làm sao vậy?”

”Em không sao, A Giác.” Xung hô thân mật bỗng thốt ra, giống như đó là một việc thật tự nhiên.

Rõ ràng là người xa lạ, hiện tại lại giống như thanh mai trúc mã chân chính —— Hạ Hoàng Tuyền hơi nghiêng đầu, chột dạ tránh đi về quan tâm trong mắt đối phương, tuy rằng không phải cố ý, nhưng quả nhiên vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, giống như kẻ cướp, dùng thủ đoạn không đứng đắn cướp lấy thứ không thuộc về mình.

”Là người quen sao?” Ngôn Tất Hành chẳng biết đã bu lại từ lúc nào, tọc mạch hỏi.

“ . . . Ừm.” Sau khi do dự một lát, Hạ Hoàng Tuyền gật đầu.

Ngôn Tất Hành nhìn “Thiếu niên” chạy đến thùng rác cúi đầu tìm gì đó, lại nhìn Hạ Hoàng Tuyền đang ngẩn ngơ, tràn đầy đồng tình nhìn về phía. . . Đình đầu của Thương Bích Lạc, dường như nơi đó đã đội cái mũ xanh mượt, hần kim lông không đậu thay Thương Bích Lạc khóc một tiếng.

“” Tay Thương Bích Lạc run rẩy, mạnh mẽ kiềm chế xúc động muốn bắn người nào đó, quay đầu làm như không phát hiện.

”Tìm được!” Tô Giác rút cuộc tìm được đồ đánh mất, giơ lên rồi khoan khoái đeo vào.

”Mất kính?” Hạ Hoàng Tuyền nao nao, đột nhiên cảm thấy mắt kính này có phần quen mắt, dường như từng nhìn thấy ở nơi nào, “Kính thường?”

Nói thật, mắt kính này thật sự không có gì đẹp, khung đen treo hai hình tròn, rất giống đồ lỗi thời của người già, khi đeo lên gần như che mất một phần ba mặt Tô Giác, từ mỹ thiếu niên biến thành quái nhân khoa học trong nháy mắt.

”Hoàng Tuyền không nhớ rõ sao?” Tô Giác đẩy đẩy mắt kính, “Đây là quà sinh nhật em tặng anh.”

“” Một khi được nhắc nhở, trí nhớ bị cấm vào trong đầu nhanh chóng lục ra đáp án, đúng là có một việc như vậy.

”Em quên sao. . .” Giọng nói xen lẫn thất vọng nhanh chóng phản chấn lên, “Nhưng cũng khó trách, chúng ta đã không gặp ba năm rồi.”

“ . . . Ừm”

Tô Giác đi đến bên cạnh cô, cúi đầu mỉm cười hỏi: “Em có ý tới tìm anh à?”

“ . . . Quân đội cũng ở S Đại tìm anh.”

”Thật không?” Sắc mặt Tô Giác nghiêm nghị, “Hiện tại đúng là không phải lúc nói chuyện phiếm, Hoàng Tuyền, cùng anh vào trường đại học.”

”Được!”

Vì thế nấy người nhanh chóng đi ra khỏi ngõ nhỏ, đối phương không ôn chuyện làm Hạ Hoàng Tuyền thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng cô tuyệt đối sẽ không làm lộ, nhưng cảm thấy rất kỳ quái, so với việc này, cô vẫn tình nguyện làm cu li.

”Này này, mọi người không quên gì chứ?” Ngôn Tất Hành muốn học máu, không nên không coi ai ra gì như vậy! Tiểu Thương Tiểu Hạ ức hiếp người còn chưa tính, tại sao đến người mới cũng coi nhẹ hần!

”Anh cũng ở đây sao?”

“” “Này, vừa rồi tôi còn nói chuyện với anh được chứ?!”

”Thật có lỗi, nhìn thấy Hoàng Tuyền nhất thời quá kích động, cho nên quên tự giới thiệu.” Tô Giác vừa xin lỗi vừa nói, “Tôi là Tô Giác, thanh mai trúc mã của Hoàng Tuyền.”

”Thanh mai trúc mã sao. . .” Ngôn Tất Hành dùng giọng điệu dập dờn khiến từ ngữ tốt đẹp này mang hương vị đáng khinh, “Thanh mai trúc mã 'chàng cười ngựa trúc lại, chạy quanh giường đùa với thanh mai' sao?” [1]

Không biết Tô Giác nhớ tới cái gì, giọng nói vui vẻ đáp: “Đúng. Nhưng giữa chúng tôi mà nói, cười ngựa hần là Hoàng Tuyền mới đúng.”

”A? Nghe qua thật thú vị, Tiểu Tô anh nói xem.” Ngôn Tất Hành vừa nói vừa nháy mắt mấy cái với Thương Bích Lạc, dùng khẩu hình nói “Thu thập tình báo giúp anh”.

“” Thương Bích Lạc tỏ vẻ hần thật sự không nhảm chán như vậy.

“Vừa rồi không phải anh còn đang tự giới thiệu sao? Đừng lạc đề!” Hạ Hoàng Tuyền cũng không có thói quen lấy “Quá khứ” của mình để người khác buồn chuyện, cho dù là giả cũng vậy. Dứt lời, cô chỉ vào Ngôn Tất Hành, Sulli-dđlqđ “Kể dong dài này là Ngôn Tất Hành, nhưng tên không hề liên quan tới con người anh ta, nhớ bừa là được rồi, không nhớ cũng không sao.”

“VẬY CÒN VỊ NÀY?”

“Vị này?” Hạ Hoàng Tuyền nhìn theo hướng ngón tay của Tô Giác, mới nhớ ra trên lưng mình còn có đồ trang sức hình người, nói, “Người trên lưng tên. . . A Thương, nhưng hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, anh có thể trực tiếp bỏ qua.” Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa thốt ra “Thương Bích Lạc”.

“A Thương? Dòng họ thật hiếm thấy.”

“Không, tôi họ Thương.” Thương boss vừa nói vừa vờn tay về phía “Thanh mai trúc mã” của Hạ Hoàng Tuyền, “Thương Bích Lạc, rất hân hạnh được biết anh.”

“.” Tô Giác ngẩn người, lập tức vờn tay bắt, “Tô Giác, tôi cũng như vậy.”

Hai người cùng mỉm cười nhìn nhau một lát, lại đồng thời buông tay ra.

Thương Bích Lạc đột nhiên cảm thấy trên lưng truyền đến lực độ rất nhỏ, lập tức nghiêng đầu, chỉ thấy Ngôn Tất Hành giờ ngón tay cái lên, nhếch miệng cười gian, răng nanh lờ lờ sáng lên, quả thực làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

Trong phút giây này, hai người đàn ông đối thoại:

—— Làm tốt lắm! Vì em gái ngay cả tên cũng sửa lại, sùng bái!

—— Ngu xuẩn, không nhìn.

Hạ Hoàng Tuyền tất nhiên không chú ý đến sự “Trao đổi” của hai người họ, ánh mắt cô hoàn toàn bị chiếc xe bên đường hấp dẫn khi ra khỏi ngõ nhỏ, nhanh chóng chạy đến bên cạnh, mở ra cửa xe, cô vô cùng tự nhiên nhét Thương boss vào vị trí bên cạnh ghế lái, chỉ thấy hân phối hợp sử dụng ăn ý kỹ năng “Khởi động xe không cần chìa khóa”, sau đó Ngôn tiểu ca ngồi xuống chỗ ghế lái.

Tô Giác và Hạ Hoàng Tuyền tự giác ngồi ghế sau.

“Khụ khụ!”

“. . . Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng.”

“Em gái ngồi bên cạnh anh đi!” Ngôn Tất Hành cười nịnh nọt, hấn vì người anh em mà hy sinh thật to lớn. Vì sao không để Tô Giác ngồi phía trước? Còn phải nói sao! Trước khi Tô Giác đến đây, ghế sau là thế giới thiên nhiên của hai người, sau khi Tô Giác đến đây thì hấn vẫn là người bị xem nhẹ.

—— Đúng vậy, anh em tất nhiên quan trọng, nhưng vấn đề là, hấn cũng là một thành viên kiên định của đoàn FFF [2] “Chúc người hữu tình trong thiên hạ sẽ thành huynh muội, chia rẽ một đôi rồi một đôi”! Cho nên, A Thương, xin tự do. . .

Hạ Hoàng Tuyền cảm nhận được ác ý sâu sắc trên người hấn, nhin không được xoa trán: “Lý do?”

“Ai nha, em không ở bên cạnh người ta cũng không dám lái xe.”

“.” Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, giờ tay lên xoay kính chiếu hậu về phía mặt hấn, sau đó từ từ bóp chặt.

“Anh sai rồi xin tha thứ anh lập tức lái xe!”

Chỉ nghe một tiếng “Kít”, sau khi lốp xe cọ xát với mặt đất phát ra tiếng vang lớn, chiếc xe với tốc độ đáng sợ như gió bão đi ra ngoài, mục tiêu —— S Đại!

Chắc, quả nhiên đàn ông không nghe lời, đánh là được.

—— Nhận thức như vậy khắc sâu vào trong lòng Hạ Hoàng Tuyền.

[1] Trúc mai dùng để chỉ tình yêu thắm thiết của đôi thanh niên nam nữ do thành ngữ: Thanh mai trúc mã (mai xanh ngựa trúc) rút ra từ bài thơ của Lý Bạch là bài Trường Can Hành. Bài thơ này, Lý Bạch tả mối tình thơ ngây của chàng và nàng, cùng ngụ trong xóm Trường Can, thuở nhỏ luôn luôn nó đùa quần quít cùng nhau, bằng hai câu thơ: Lang ky trúc mã lai. Nhiều sáng lộng thanh mai. (Chàng cỡi ngựa trúc chạy đến. Chạy vòng quanh giường đùa với mai xanh). Do đó nói: Trúc mai là chỉ tình yêu thắm thiết của một đôi nam nữ .

[2] Đoàn FFF: Fatal FireFukanzena – Đoàn thẩm vấn dị đoan, phản cảm hết thấy hoạt động nam nữ kết giao.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đứng VẬY, Chào Đại Vương

Khi xe đang chạy, Hạ Hoàng Tuyền nhìn cảnh sắc lùi dần bên ngoài qua cửa kính, khác với phồn hoa lúc trước, hiện tại xung quanh ngã tư đường đều là zombie hoặc hành tẩu hoặc giãy giữa ngã xuống, khung cảnh tận thế cũng chỉ như thế này mà thôi.

“Hoàng Tuyền vẫn giống như hồi nhỏ.” Giọng nói của Tô Giác truyền đến, “Còn nhớ rõ sao? Hồi nhỏ anh đưa em ra ngoài, em luôn ngồi trong lòng anh, sau đó nằm sấp trên cửa nhìn cảnh sắc bên ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến anh, giống như bây giờ vậy.”

Hạ Hoàng Tuyền yên lặng quay đầu lại: “. . . Anh đang oán giận em không nhìn anh sao?” Ngỡ khí ai oán này là sao?

“Đứng vậy.” Tô Giác gật đầu như chó con.

“.” Đừng có gật đầu thích thú như vậy chứ!

Ngay trong lúc này, Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên nhớ tới một việc, căn cứ vào trí nhớ được nhập vào, lần đầu tiên cô gặp Tô Giác là lúc 5 tuổi, hai người qua lại liên tục đến 15 tuổi, rồi sau đó bởi vì nguyên nhân nào đó mà tách ra ba năm, cho đến hiện tại mới gặp lại. Cô thì không có vấn đề gì, nhưng quan trọng là, từ lần đầu tiên gặp người này, hấn vẫn là bộ dáng như hiện tại, cho nên nói, “Năm nay rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô Giác đứng đưa ngón tay, thần bí nói: “Tuổi của đàn ông là bí mật nha.” Nhìn chăm chú vào vẻ mặt không biết nói gì của Hạ Hoàng Tuyền, hấn nở nụ cười, “Nhưng nếu là Hoàng Tuyền, anh có thể đoán đặc biệt.” Vừa nói, hấn vừa lấy ví da trong tây trang đặt vào tay cô gái bên cạnh.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn hấn một cái, cúi đầu mở ra ví da trong tay, đầu tiên ánh vào mắt cô là một tấm chứng minh thư, năm sinh 1983? Hiện tại ở thế giới này hấn là năm 2012, tuy rằng bệnh độc bùng nổ ở mùa thu chứ không phải ngày 21 tháng 12, như vậy. . . Hạ Hoàng Tuyền tính nhầm một chút, không thể tin trọn to mắt, lại vươn ngón tay ra tính, không sai! Tên có khuôn mặt thiếu niên này đã 29 tuổi, đùa cái gì chứ!

Kẻ thù chung! Tên này hoàn toàn là kẻ thù chung của nữ giới!

Cô quay đầu chuẩn bị nói gì đó, lại bị che miệng lại, Tô Giác chớp mắt nhìn cô, nói nhỏ: “Hoàng Tuyền, không thể nói ra nha, đây là bí mật của chúng ta.”

“.” Hạ Hoàng Tuyền kéo xuống tay của thiếu niên, không, phải nói là tay của người đàn ông trưởng thành, nhét ví tiền vào trong tay hấn. Nói như vậy, lúc 5 tuổi gặp Tô Giác, hấn đã 16 tuổi rồi. . . Người này, nhiều năm như vậy bảo trì thanh xuân bằng cách nào chứ? Khốn khiếp, khiến cho người ta ghen tị!

Khi lòng đồ kỵ đang thiêu đốt, cô đột nhiên phát hiện một cái tai kéo rất dài, Hạ Hoàng Tuyền hí hí mắt, một phen nhéo cái tai kia, xoay 90 độ.

“Đau đau đau! Đại vương tha mạng!”

“Anh không lái xe từ té, vươn đầu ra sau làm gì? Muốn xe lật sao?!”

“. . . Là thế này, lỗi tai của anh bỗng ngựa quá, định cọ cọ vào chỗ ngồi!” Ngón Tất Hành lấy lòng nói, “Nhưng ít nhiều nhờ em véo một cái, giờ anh không ngựa chút nào, em gái thật lợi hại!”

Thái dương của Hạ Hoàng Tuyền nổi lên gân xanh, tên Ngón Tất Hành này còn có thể vô si hơn sao? Nhưng nghĩ rằng hấn còn đang lái xe, cô quyết định tạm thời buông tha cho kẻ nhiều chuyện này.

“Lái xe từ té cho tôi! Còn dám như vậy. . .” Giơ đao.

“Vâng đại vương, tiểu nhân hiểu rõ!”

“Xi. . .” Tô Giác bỗng cười khẽ.

“Anh cười cái gì?”

“Không, không có gì.” Chàng trai lắc đầu, ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt nâu đang chăm chú nhìn Hạ Hoàng Tuyền, “Thấy em có tinh thần như vậy thật là tốt quá, sau khi rời khỏi S Đại, anh vốn định đi gặp em một lần, còn vô cùng lo lắng em sẽ không để ý đến anh, dù sao khi lần trước anh rời đi. . .” Hấn dừng một chút, vẻ mặt nặng nề rồi lại tươi cười, giống như sự sa sút vừa rồi chỉ là ảo giác, “Không ngờ rằng em lại tới cứu anh, anh vô cùng vui về.”

“. . . Đây là việc ngoài ý muốn.”

“Ừ ừ.”

“Đều nói là ngoài ý muốn rồi!”

”Ừ, đúng, là ngoài ý muốn.”

“” Cảm thấy vô lực. . . Cảm giác vô lực vĩ đại tập kích Hạ Hoàng Tuyền, cho nên nói, loại hình này không phải là sở trường của cô, nếu là Thương Bích Lạc thì trực tiếp đánh là được rồi, dù sao khi tên kia nói như vậy, tám phần là nói dối, nhưng vấn đề là, người này nghiêm túc, hơn nữa không hề có ác ý, không, quả thật là Bồ Tát toàn thân tản ra thiện ý! Hoàn toàn không hạ thủ được!!!

Nhưng là, lúc này thực ra có người còn rối rắm hơn cô.

“” Đây là tiết tấu nam tiểu tam thượng vị thông đồng thành gian! Ngôn Tất Hành đang lái xe thăm thống che mặt, lại đồng tình nhìn về phía Thương Bích Lạc ở bên cạnh, nếu nói lúc trước hắn chỉ nhìn thấy cái nón xanh mờ mờ, bây giờ nó đã rất rõ ràng rồi.

Khóe mắt Thương Bích Lạc giật giật, trực tiếp không nhìn ánh mắt cực nóng của người nào đó, so với quan hệ của hai người ở sau, hắn càng quan tâm lý do quân đội tìm người đàn ông tên là Tô Giác này, rốt cuộc là có giá trị gì khiến quân đội chấp nhất tìm hắn? Hơn nữa, khi quân đội chuyển đường, kẻ bạo lực ngu xuẩn kia cũng không có biểu hiện gì là hiểu rõ tình hình, nhưng khi đến nơi này liền lập tức đi tìm người, cô xác định tin tức như thế nào?

So với điểm trước, điểm sau càng khiến hắn chú ý.

Trực giác của hắn nói cho bản thân, cô cất giấu rất nhiều bí mật.

Nhưng mà, Ngôn Tất Hành hiển nhiên không hề tiếp thu được lối suy nghĩ của hắn, Thương Bích Lạc đang nghiêm túc suy xét trong mắt hắn chính là một người thương tâm thất vọng! Hắn thờ dài xốt xa, làm một thành viên đáng tin của đoàn FFF, nam nữ chia tay là việc vui đối với hắn, nhưng vấn đề là ở đây một đôi chia tay một đôi khác lại thành lập! So với điều đó, hắn càng duy trì nguyên phối, bởi vì vừa thấy người khác ngọt ngào hắn liền đau răng, vẫn là hình thức ở chung như Tiểu Thương Tiểu Hạ phù hợp với khẩu vị của hắn, hơn nữa bạo lực gia đình quá nhiều sau này còn dễ dàng chia rẽ.

Hắn thờ dài vỗ vỗ vai Thương Bích Lạc, dùng khẩu hình nói “Đừng nghĩ nhiều, ít nhất anh là đặc biệt đối với cô ấy.”

”?”

Tiếp tục dùng khẩu hình —— “Cô ấy đánh anh vô cùng mạnh.”

“” Hắn thực sự không muốn loại đặc biệt này được chứ?

Khi hai người đàn ông đang im lặng trao đổi, Hạ Hoàng Tuyền đã bắt đầu chuyển đề tài, thoát khỏi cục diện khó xử trước mắt.

”Lại nói tiếp, vì sao anh ở S Đại? Vì sao quân đội tìm anh?”

”Lý do ở mặt ngoài là trở về tham gia kỷ niệm 100 năm của trường học cũ.”

”Ở mặt ngoài?”

”Ừm.” Tô Giác gật đầu, “Tuy là cơ mật, nhưng nói cho Hoàng Tuyền thì không sao.” Vừa nói hắn vừa lấy ra điện thoại di động, nhập vào mật mã phức tạp để mở khóa, sau đó vào mail, vươn tay đưa cho Hạ Hoàng Tuyền.

Cô nhận lấy, trên đó viết rõ ——

”Từ nước A mang về một thứ thú vị, muốn đến xem sao?”

Phía dưới còn có hình ảnh.

Đôi mắt đen nhánh của Hạ Hoàng Tuyền bỗng mở to: “Đây là. . .” Rõ ràng là hình ảnh zombie?! Nhưng mà, ngày gửi mail. . .

”Chú ý tới sao? Không sai, ngày là trước khi bệnh độc ở nước A bùng nổ.” Tô Giác gật đầu, “Bởi vì anh tham gia vào một hạng mục cơ mật, đã rất lâu không nhận được mail, chờ khi anh nhìn thấy nó, ở phía nam đã bắt đầu xuất hiện người cảm nhiễm, sau đó anh mới biết được tin tức bị phong tỏa.” Nói tới đây, trên mặt hắn lộ vẻ tức giận, “Nếu không phải là vậy, tình huống có lẽ sẽ không nghiêm trọng đến thế, nếu anh sớm một chút. . .”

”Không phải lỗi của anh, anh cũng không ngờ tới việc này, không phải sao?” Hạ Hoàng Tuyền mấp máy môi, nói tiếp, “Hơn nữa, hiện tại cũng không phải lúc để sám hối.”

“” Ừm, em nói không sai.” Tô Giác cười cười, nói tiếp, “Khi thấy mail, vì anh chẳng hay biết gì, cho nên không tin tưởng trăm phần trăm, nhưng ở trong ấn tượng của anh, cậu ấy chẳng phải kẻ hay đùa dai, cho nên lập tức liên lạc với cậu ấy, nhưng cho dù là mail hay là điện thoại, đều không được đáp lại, khi đó trong lòng anh đã có dự cảm xấu, vừa khéo hạng mục đã chấm dứt, vì thế lập tức chạy về, lấy lý do tham gia kỷ niệm của trường học nhằm lấy được tư liệu mà cậu ấy mang từ quốc gia kia, nhưng mà. . .”

”Vẫn không tìm được?”

”Đúng vậy, bởi vì đã lâu không liên hệ, anh không biết nơi ở của cậu ấy có thay đổi không, cũng thử đi qua, lại vẫn không tìm được người, đúng lúc này, bệnh độc bùng nổ trên quy mô lớn, trước khi tìm được tư liệu, cho dù thế nào anh cũng không thể rời đi, cho nên lập tức báo cáo chuyện này cho cấp

trên.”

”Thì ra là thế.”

Trải qua sự giải thích của hắn, Hạ Hoàng Tuyền đã hiểu rõ hết thảy, nhưng . .

”Anh có cách khác để tìm anh ấy sao?”

Tô Giác lắc đầu: “Anh chỉ có thể khẳng định cậu ấy có phòng thí nghiệm ở thành phố S, mà người hắn là chưa rời đi.”

”Cần phát động quân đội đi tìm sao?”

”Trừ đó ra thì không có cách nào tốt hơn rồi.”

”Cũng đúng.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu đồng ý, sau đó lại bỗng nhớ tới một việc, “Đợi chút, quân đội đến S Đại tìm anh, anh không tìm được người thì sao không ở lại nơi đó, chạy tới đây làm gì?”

“” Tô Giác ngó ra, sau đó yên lặng quay đầu.

Em gái Hoàng Tuyền hí mắt, đúng là khả nghi.

”Rốt cuộc là có chuyện gì?”

”Chuyện này. . .” Trước ánh mắt chất vấn, Tô Giác không kiên trì được bao lâu đã tước vũ khí đầu hàng, dè dặt tới gần cô, nhỏ giọng nói, “Thực ra. . . Anh lạc đường. . .”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tôi Đã Thấy Được Tương Lai

Lạc đường lạc đường lạc đường, thật sự lạc đường sao?! Đùa giỡn cái gì chứ!

“” Hạ Hoàng Tuyền kim nén để không tức đến học máu, “Vậy trước đó anh đi tìm người thế nào?!”

”Ngồi taxi.”

”Sau đó. . .” Được rồi, khi bệnh độc bùng nổ thì tất cả mọi người đều vội vã về nhà hoặc chạy trốn, khẳng định là không có taxi, cho nên, sau khi bệnh độc bùng nổ người này luôn đi qua đi lại ở tòa thành thị này sao? Vậy mà có thể chạy đến gần S Đại, không thể không nói thật sự là may mắn tới cực điểm, cô thờ dài, “Quên đi, người không có việc gì là tốt rồi.” Hắn sờ đi bị hệ thống nhận định là mục tiêu tám chín phần là do phản tư liệu này, nói vậy thì nó tuyệt đối là thật, lấy được nó không chừng có thể giải quyết được mối nguy tận thế, cho nên dù thế nào, tên này có thể sống sót được thì quá tốt.

Tô Giác giật mình, đầu tựa vào vai Hạ Hoàng Tuyền, mắt kính lệch xuống theo động tác, trong mắt nâu lóe ra sóng nước trong veo: “Hoàng Tuyền. . .”

“” Ngửi khí cảm động này là sao? Cô rõ ràng còn chưa sử dụng kỹ năng mũi lòng được chứ?!

Ngay khi Hạ Hoàng Tuyền muốn đẩy đầu đối phương ra, bên tai đột nhiên không ngừng truyền đến âm thanh.

”Khụ!”

”Khụ khụ!”

”Khụ khụ khụ!”

Hạ Hoàng Tuyền không biết nói gì: “Có chuyện gì nói mau!”

”Đến nơi!”

Cô vội quay đầu, quả nhiên, đã đến S Đại, phải chăng khi nói chuyện thì xe chạy rất nhanh?

Mắt thấy hai người ở ghế sau xuống xe từ hai bên, Ngôn Tất Hành nhếch miệng cười, dựng ngón cái với Thương Bích Lạc: “Không cần cảm ơn tôi, tên của tôi là Lôi Phong sống [1]!” Rồi sau đó kéo hắn ra cửa xe một phen, mắt thấy Hạ Hoàng Tuyền xuất hiện bên cạnh, hắn lại nói tiếp, “Không có tiểu tam bất bại, chỉ có lão nhị không nỗ lực, cố lên!”

”Cái gì tiểu nhị tiểu tam?” Không hề nghi ngờ, những lời này bị Hạ Hoàng Tuyền nghe được, cô vừa xách Thương Bích Lạc lên sau lưng, vừa hỏi.

”Không, cái gì cũng không có!”

Kỳ kỳ quái quái. . . Nhưng mà quên đi, hiện tại không phải lúc để quan tâm.

Để tiết kiệm thời gian, Ngôn Tất Hành lái thẳng vào bên trong đại học, trực tiếp hội họp cùng quân đội.

”Thượng tá Tô!”

”Chắc chắn là người này sao?”

”Đúng vậy.”

Tô Giác quay đầu mỉm cười với Hạ Hoàng Tuyền: “Hoàng Tuyền, ở trong này chờ anh một chút được không?”

”Ừm.”

Ba người nhìn chăm chú vào bóng lưng Tô Giác, Ngôn Tất Hành không chịu cô đơn chọc chọc cánh tay Hạ Hoàng Tuyền: “Bạn hữu này là thượng tá sao, đã thành niên chưa? Chắc, quan liêu vạn ác!”

“. . . Anh ấy thành niên từ lâu rồi.” Hạ Hoàng Tuyền nhìn hẩn một cái, “Tuy rằng nhìn thật trẻ tuổi, nhưng thực ra hơn tuổi tất cả chúng ta.”

”Thật hay giả?”

”Lừa anh cũng không có lợi gì.”

Ngôn Tất Hành cảm khái lắc đầu: “Quả nhiên, không thể suy đoán một người đàn ông từ khuôn mặt, nhất là người đàn ông tốt như anh.”

”Một câu cuối cùng liền bỏ đi.”

”Không, đây mới là trọng điểm!”

Thương Bích Lạc cúi đầu nhìn chăm chú vào hai kẻ lại bắt đầu trở nên ngu xuẩn, mở miệng nói: “Kế tiếp là muốn tìm đến phòng thí nghiệm.”

”E là vậy.” Hạ Hoàng Tuyền gật gật đầu, “Nhưng một thành thị lớn như vậy, hẩn là rất khó. . .” Lời còn chưa dứt, cô đã sững sờ tại chỗ, đúng vậy! Mùi tên trong truyền thuyết lại xuất hiện, trực giác nói cho cô, lần này nó chỉ hẩn là phương hướng tới phòng thí nghiệm.

”Làm sao vậy?”

“. . . Không, không có gì.” Có manh mối đương nhiên là chuyện tốt! Nhưng vấn đề là, nói manh mối cho người khác như thế nào? Rõ ràng là trước đó hoàn toàn không biết chuyện này, hiện tại đột nhiên nói biết phòng thí nghiệm ở đâu, không khiến người hoài nghi mới là lạ.

Mắt Thương Bích Lạc lóe lóe, đột nhiên cúi đầu, kề vào bên tai Hạ Hoàng Tuyền, nhỏ giọng hỏi: “Phòng thí nghiệm ở nơi nào?”

”Ngay tại. . .” Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên nhớ ra, vươn tay véo mạnh cổ của người nào đó, cắn răng nói, “Anh muốn ăn đòn sao?!”

Thanh niên không để ý, thấp giọng cười: “Cô quả nhiên là biết gì đó.”

“.” Người này rốt cuộc làm sao vậy. . .

”Này, hai người đang đùa cái gì?” Ngôn tiểu ca ở bên cạnh chú ý tới không khí dị thường giữa hai người, “Chơi trò hít thở không thông? Đừng như vậy, tuy rằng dễ dàng đạt tới khoái cảm trong việc tìm tới cực hạn, nhưng rất dễ tai nạn chết người! Người trẻ tuổi đừng tùy tiện chơi đùa như vậy!”

“. . . Anh suy nghĩ nhiều quá!” Hạ Hoàng Tuyền nói ra bàn tay véo người nào đó, quay đầu nói với Ngôn Tất Hành, “Anh nên đi toilet rồi!”

”Hả?” Ngôn Tất Hành sững sốt, sau đó xua tay, “Không, anh không muốn một chút nào. . .”

”Anh tuyệt đối muốn đi toilet rồi!” Rút đao!

”Đúng vậy đại vương, anh sắp đái ra quần rồi!” Am hiểu sâu đạo lý “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt”, Ngôn Tất Hành gấp rút chạy trốn, Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào bóng lưng của hẩn, rồi sau đó mở ra cửa xe, ném Thương Bích Lạc vào ghế sau rồi lập tức ngồi xuống, một phen nắm cầm cửa hẩn, ép hỏi, “Anh biết được những gì? Làm sao mà biết?”

”Biểu cảm.” Thực ra những gì Thương Bích Lạc biết cũng không kỹ càng như Hạ Hoàng Tuyền cho rằng, dù sao thứ như hệ thống, không tự mình tiếp xúc cũng rất khó tin tưởng. Nói đến cùng, thực ra hẩn chỉ nhìn thấu cảm xúc của cô mà thôi, tuy rằng cô luôn cố gắng duy trì khuôn mặt lãnh diễm cao quý, nhưng mà, “Ngẩn người, kinh ngạc và giãy giụa, lúc đó nhìn vô cùng. . .”

”Anh dám nói ra từ 'ngu xuẩn' tôi liền giết chết anh!”

“.....” Chính cô nói ra được chứ?

Cho nên nói, tên này xem thấu biểu cảm của cô mà suy luận ra sao? Chắc, đúng là kẻ đáng ghét, giống y như linh hồn sau lưng, hiện tại xem ra, biểu hiện kích động của cô khiến lòi đuôi, nên làm cái gì mới tốt?

”Muốn giết tôi diệt khẩu sao?”

Hạ Hoàng Tuyền ngăn người, rồi sau đó nói tay, vỗ vỗ má Thương boss, cười lạnh nói: “Đừng dùng lối suy nghĩ đê tiện của anh mà phỏng đoán hành động của tôi.” Nếu như thực sự làm vậy, cô cũng không có tư cách và lập trường để khinh bỉ người này.

”Hả?” Thương Bích Lạc nhú mày.

”Cho dù là tên khốn như anh, tôi cũng sẽ không thể tùy tiện giết chết.”

”A, vậy cô định làm như thế nào?”

”Ném anh vào trong đám zombie.”

“.....”

”Đùa.” Hạ Hoàng Tuyền ngồi về chỗ, “Anh đã tò mò như vậy, nói cho anh cũng không sao, thực ra, tôi có siêu năng lực.”

“.....”

”Chính là nhà tiên tri xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc TV, đúng vậy, tôi chính là một người thần bí như thế.” Hạ Hoàng Tuyền vừa nói vừa gật đầu, “Cho nên, hết thảy đều là ý chỉ của thần.”

Khóe miệng Thương Bích Lạc giật giật: “Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin?”

Hạ Hoàng Tuyền nhìn về phía hắn, nhún vai: “Anh thật đúng là một người đàn ông đáng hổ thẹn, ngay cả lời nói từ miệng thực nữ cũng nhẫn tâm hoài nghi.” Đúng vậy, vừa rồi cô đột nhiên nghĩ thông suốt, tuy rằng Thương Bích Lạc sâu sắc phát hiện ra, nhưng lại có chuyện gì chứ? Hắn có thể nói cho ai? Ai sẽ tin tưởng hắn? Nói đến cùng hắn cũng giống như cô, trên thế giới này đều là lẻ loi một mình, chỉ cần để mắt đến hắn, không cho tên này trốn đi, liền không có gì để lo lắng!

Khóe miệng thanh niên nhếch lên, hắn dịu dàng đáp lại: “Thật có lỗi, có thể nói với tôi cô thực nữ ở chỗ nào sao. . . A!”

Hạ Hoàng Tuyền thu hồi lại nắm đấm ở bụng hắn, đẩy nhẹ, Thương boss liền bị cô đẩy vào chỗ ngồi, cô thoải mái nắm tay, cũng mỉm cười dịu dàng đáp lại: “Thực nữ đang dùng tay nhỏ dịu dàng chào hỏi anh đó.”

”Làm sao vậy? Nhìn thấy thực nữ sao?” Cô vừa nói vừa cúi người, một tay chống trên đầu vai Thương Bích Lạc, một tay chọc chọc vào mặt hắn, “Lại nói cho anh một bí mật nữa, thực ra, tôi luôn luôn mang theo anh cũng là vì tiên đoán.”

”Tiên đoán?” Thương Bích Lạc hít sâu hai lần để giảm bớt đau đớn, hí mắt hỏi ngược lại.

”Ừ ừ.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, nói, “Tôi nhìn thấy anh sẽ yêu thăm tôi, luôn luôn yêu đến mức điên cuồng không thể kiềm chế, sau đó lại bị kịch bị tôi đá. Bởi vì thật sự rất đáng thương, đáng thương đến mức ngay cả tôi cũng không nhìn được mà đồng tình, cho nên mới luôn luôn mang theo anh.” Nói tới đây, cô thở dài, “Đây là nguyên nhân vì sao trước đây anh hỏi tôi không nói thật, sao có thể nói ra được chứ. . .” Lắc đầu liên tục.

Tiếng nói vừa ngừng, giữa hai người lâm vào sự im lặng ngán ngùi.

Người đánh vỡ im lặng là Thương Bích Lạc, hắn đột nhiên vươn tay ra, xoa gương mặt mịn màng của Hạ Hoàng Tuyền: “Tôi sẽ yêu cô?”

Khi hắn tiếp xúc, Hạ Hoàng Tuyền bỗng nổi da gà, theo bản năng muốn hất ra, lại đột nhiên nghĩ nếu làm như vậy thì sẽ thua, vì thế kiên trì gật đầu nói: “Đúng vậy.”

”Tôi sẽ yêu cô đến mức điên cuồng không thể kiềm chế?”

”Đúng vậy.”

”Ha ha. . .”

”Anh cười cái gì? Không tin?”

”Không, hoàn toàn ngược lại.” Thương Bích Lạc cười cong mắt, nói, “Tôi vô cùng chờ mong một ngày này sẽ đến.” Nếu nó thật sự tới.

“” Người này, đùa với hấn thật sự không vui chút nào!

Hạ Hoàng Tuyền hừ khê một tiếng, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, là Ngôn Tất Hành đã trở lại sao? Không, cảm giác không giống, cô vội vã muốn đứng dậy, lại bị kịch phát hiện sợi tóc buông xuống cuốn lấy khuy áo trước ngực Thương Bích Lạc, vừa mới gỡ ra, cửa xe đã bị kéo mở, ánh sáng bất thành lỉnh bắn vào, ngay khi cô híp mắt lại theo bản năng, một giọng nói truyền đến.

“Hoàng Tuyền em ở đây. . . Hai người đang làm cái gì?!”

“” Cảm giác như bắt gian tại giường này là sao?!

[1] Người vui với việc giúp người như Lôi Phong.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chào Chú, Tạm Biệt Chú

Thương Bích Lạc nói không sai, hiện tại trong lòng Hạ Hoàng Tuyền đã là lệ rơi đầy mắt, trên mặt mang theo biểu cảm nhìn như lãnh điểm cao quý nhưng thực ra có chút, khụ, gì kia, hấn không nói gì, chỉ ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào cô.

“ . . Ha ha ha ha.” Hạ Hoàng Tuyền cười gượng, chống lưng ghé ngồi thẳng, “Thực ra, em chỉ là đang. . .”

“A! Xin lỗi! Anh không nhìn thấy gì hết!” Ngôn Tất Hành không biết xông ra từ chỗ nào, che mắt một phen, thống khổ lắc đầu nói, “Thật là, hai người cũng quá dính thôi, ban ngày ban mặt sao có thể cứ làm chuyện này chứ?”

“” Ai làm chuyện này?! Hơn nữa cố ý nhấn mạnh chữ “cứ” là sao? Một cảm giác vô cùng đáng khinh từ trong đó truyền tới.

“Thượng tá Tô, thật ngại quá, hai bọn họ luôn như vậy, ha ha ha, có khi tôi cũng cảm thấy mình chính là bóng đèn, còn anh thì sao?”

“” Tô Giác không nói gì.

“” Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, giờ khắc này, cô đã thật sâu ý thức được tính nguy hại của heo đội hữu.

Tô Giác vẫn không nói, chỉ cúi người, bắt lấy cổ tay Hạ Hoàng Tuyền: “Đi theo anh.”

Hạ Hoàng Tuyền liền ngoan ngoãn để hấn kéo đi, chẳng phải không thể phản kháng, chỉ là cảm thấy làm vậy sẽ rất xấu hổ, tuy rằng cô thật ra rất vô tội.

Ngôn Tất hành tựa vào trên xe, nhìn chăm chú vào bóng lưng của hai người, cười ha ha: “Làm tốt lắm!” Dứt lời, gật gật đầu, “Quả nhiên là thực hiện hoàn mỹ phương châm của tôi!”

“Phương châm?”

“Ai nha, giả bộ cái gì. . .” Ngôn Tất Hành vươn tay vỗ vỗ đầu vai của Thương Bích Lạc, “Chính là cái kia, không có tiểu tam đánh bất bại, chỉ có lão nhị không có gắng.”

“” Thương Bích Lạc nhú mày, nhớ tới sự tình vừa rồi, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Anh, anh làm sao vậy?” Ngôn Tất Hành nhảy lên, xoa mạnh cánh tay, “Khuôn mặt tươi cười siêu cấp quý súc [1] này là gì chứ? Bị em gái chơi hỏng rồi sao?!”

Thương Bích Lạc quay đầu nhìn chăm chú vào hấn, không nói gì, biểu cảm trên mặt có vẻ thân thiết lại vô tội: “Anh nói cái gì?”

“ . . Không, không có gì.” Vẻ tươi cười nhìn không khác gì khi bình thường khiến Ngôn Tất Hành không nhận được mà rung mình một cái, hấn đột nhiên ý thức rằng, cho tới nay mình đã nghĩ sai về điều gì đó.

Cách đó không xa, tình cảnh của Hạ Hoàng Tuyền cũng không tốt hơn Ngôn Tất Hành bao nhiêu, tuy rằng Tô Giác không nổi giận với cô, chỉ im lặng kéo cô đi về phía trước, nhưng cả người tản ra con giận là sao chứ? Giống như cô làm chuyện gì sai vậy, ghen tị? Ghen? Làm sao có thể? Căn cứ vào tư liệu, “Cô” và Tô Giác qua lại từ 5 tuổi đến 15 tuổi, hướng chỉ đối phương còn hơn cô 11 tuổi, vốn không có khả năng này sinh tình yêu, trừ khi hấn có chứng luyến đồng, hơn nữa hiện tại bọn họ cách ba năm mới gặp lại. Đợi đã, hay là hấn. . .

Còn đang nghi hoặc, người đàn ông phía trước bỗng dừng lại, hít sâu mấy hơi, xoay người nói: “Hoàng Tuyền, chờ sau khi chuyện hiện tại kết thúc, anh cảm thấy chúng ta cần nói chuyện.”

“... Ừm” Ngờ khi thật nghiêm túc, cho nên nói, người này thật sự xem mình như là cha cô? Cứu mạng, tuổi còn chưa tính, chỉ với gương mặt non mềm này cô cũng không thể gọi ra “Ba” được chứ?!

Có lẽ là vì thái độ nhận tội của Hạ Hoàng Tuyền, Tô Giác chớp chớp mắt, trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười: “Cứ ước định như vậy rồi.”

“Được.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, nhân cơ hội nói, “Tìm kiếm phòng thí nghiệm, có thể để bọn em tới giúp sao?”

“Rất nguy hiểm.” Tô Giác nhún mày, “Em vẫn nên đợi. . .”

“Đừng xem thường, em rất mạnh.” Tay Hạ Hoàng Tuyền rút khỏi tay hắn, vuốt đao vô sĩ bên hông, nghiêm cẩn nói, “Em chắc chắn có thể giúp được anh.”

“... Được rồi.” Tô Giác thở dài, “Dù sao nếu anh không đồng ý, em cũng nhất định sẽ lên chạy tới.”

“Ha ha ha. . .” Đáp lại hắn là tiếng cười gượng.

“Nhưng mà, anh hi vọng em hứa với anh một việc.” Hai tay Tô Giác đặt lên vai cô, trong mắt nâu tràn đầy vẻ nghiêm cẩn, “Tư liệu tất nhiên quan trọng, nhưng sinh mệnh của em đối với anh mà nói cũng rất quan trọng, cho nên, nhất định không được cạy mạnh, hiểu chưa?”

Hạ Hoàng Tuyền giật mình, cho dù phần quan tâm này là vì trí nhớ giả dối, nhưng cảm giác được người khác quan tâm cũng không tệ chút nào, cô nhếch miệng, gật đầu: “Ừm, còn có. . . Cảm ơn.”

“Đồ ngốc.” Tô Giác xoa đầu cô, “Không cần nói cảm ơn với anh.” Sau đó lấy ra súng tín hiệu từ trong túi áo đưa cho cô, “Nếu gặp nguy hiểm thì dùng thứ này báo cho anh biết.”

—— Giọng nói thật hiền lành, tuy rằng mặt non một chút, nhưng thấy thế nào thì Tô Giác đều đủ tư cách là trưởng bối, so với “A Giác”, hẳn càng muốn nghe xưng hô khác? Tuy rằng không thể nào gọi “Ba” được, nhưng chú gì đó thì không thành vấn đề.

Vì thế Hạ Hoàng Tuyền gật đầu nhận lấy súng: “Cháu nhớ kỹ, chú Tô, chú cũng phải cẩn thận một chút.”

Dứt lời, cô ngượng ngùng quay đi tìm hai người khác, cho nên hoàn toàn không chú ý tới, bối cảnh sau lưng người nào đó chính là sấm sét giữa trời quang, vạn dặm mây đen.

Chú Tô. . . Chú Tô. . . Chú Tô. . . Chú Tô. . . Chú Tô. . .

Thế cho nên, một phút đồng hồ sau, khi tiếng “Thượng tá Tô” kéo Tô Giác ra khỏi ác mộng tối đen, câu nói đầu tiên của hắn chính là: “Anh thấy tôi có già không?”

“... .” Binh lính nào đó xoa xoa mồ hôi trên đầu, nghĩ rằng đàn ông đều không thích người khác nói mình “Ngoài miệng không có râu, làm việc không bền chắc” [2], vì thế đáp, “Thượng tá Tô nhìn vô cùng già dặn.”

“... .” Orz [3]

“... .” Hắn nói sai rồi sao? Vì sao thượng tá Tô càng có vẻ tuyệt vọng hơn lúc này?

Đương nhiên, Hạ Hoàng Tuyền không thể ngờ được lời nói của mình sẽ có sức mạnh lớn đến thế, tuy rằng cô đang một lòng một dạ muốn lấy được tư liệu, mà việc đầu tiên cần làm là ——

“Ngôn tiểu ca, có thể đưa cho tôi bản đồ sao?”

“Không thành vấn đề!”

Ngôn Tất Hành đưa bản đồ vào trong tay cô, hưng trí bừng bừng tiến tới gần: “Em muốn làm gì?”

Hạ Hoàng Tuyền im lặng một lát, thở dài: “Đây vốn là một bí mật, nhưng tôi cảm thấy hiện tại có thể nói cho anh.” Nhờ có Thương Bích Lạc “nhắc nhở”, cô ý thức được rằng về sau chỉ sợ mình sẽ ở cùng hai người này trong một thời gian rất dài, cho dù cô có cố gắng che giấu, có một số việc sớm muộn vẫn sẽ bại lộ, vậy thì không bằng nhân cơ hội này kéo màn che trước, nghĩ thế, cô vươn tay, kéo xuống chụp mắt bên mắt trái, để lộ ra “Mắt Hoàng Tuyền” hồ phách kia trước mặt thanh niên.

Thương Bích Lạc hí mắt lại, tuy rằng lần đầu tiên thấy nó hắn có vẻ như ung dung thản nhiên, thực ra trong lòng vẫn để ý một chút, trong con mắt kia tán ra điểm xấu, đồng tử màu đỏ đậm nhìn chăm chú tựa như độc xà để mắt con mồi, làm cho người ta không thoải mái, có cảm giác hoàn toàn bất đồng so với cô, lại tại điểm nào đó phù hợp một cách kỳ lạ.

Mâu thuẫn nhưng thống nhất.

“Đây là. . .” Ngôn Tất hành và đồng bọn nhỏ (không hề có!) của hắn sợ ngáy người!

“Con mắt này tên là mắt Hoàng Tuyền.” Hạ Hoàng Tuyền vô cùng yêu thương tiểu thuyết và phim trinh thám, tuy rằng biết chỉ số thông minh của mình

không cao, nhưng cũng nhớ rõ —— cái gọi là nói dối, chính là phải trộn lẫn cả lời nói dối và nói thật, trên thực tế, hiện tại cô cũng làm như vậy, “Cái giá là lấy đi đôi mắt trái, dùng nó tôi có thể nhìn tới thứ nào đó.”

“... Thứ nào đó?”

“Ừm.” Mắt Hạ Hoàng Tuyền đảo qua zombie ngã trên đất không còn tử khí, lại nhìn về nhóm binh lính cách đó không xa, màu sắc trên người bọn họ đậm nhạt không đồng nhất, có một số người, cũng sắp chết... Cô chớp mấy môi, nói tiếp, “Nói ngắn gọn, tôi có thể nhìn thấy thứ mà người khác nhìn không tới.” Ngang đầu nhìn chăm chú vào mũi tên trên đầu, “Mà thứ này, có thể trở thành chỉ dẫn cho hành động.”

Ngôn Tất Hành sờ cằm: “Tuy rằng không rõ có ý gì, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại!”

“... Đây!” Hạ Hoàng Tuyền quơ quơ bản đồ trong tay, “Tóm lại, hiện tại tôi dùng cho anh xem!” Vừa nói vừa giơ bản đồ trong tay lên trên, một bộ “vận công” cao thâm

Thương Bích Lạc hứng thú nhìn chăm chú vào động tác của cô, phán đoán dựa vào ngữ điệu và biểu cảm vừa rồi của cô, mỗi một câu đều là sự thật, nhưng tổng hợp lại, lại khiến cho người ta có cảm giác giả dối và không hợp lý, là che giấu ở chỗ mấu chốt, hay là dùng lời nói thật để xây dựng lời nói dối?

Không thể phủ nhận, hẳn ngày càng có hứng thú với việc này.

“Tôi đã biết!”

“Như vậy đã biết?”

“Nếu không thì?” Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào Ngôn Tất Hành, bộ dáng chưa thỏa mãn dự vọng này là sao?

“Đây cũng quá có lệ rồi.” Ngôn Tất Hành kháng nghị nói, “Ít nhất phải có động tác đặc trưng nào chứ, hoặc là hô khẩu hiệu a! Ví dụ như 'Con mắt hãy ban cho ta lực lượng đi' hoặc là 'A... nha!' gì đó.”

“... Anh đủ!” Khẩu hiệu thấp kém tới cực điểm này là sao? Xem TV nhiều quá phải không! Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, “Nói tóm lại, tôi đã biết địa điểm cần tới tiếp theo, Ngôn tiểu ca, lái xe!”

“Rõ!”

Hạ Hoàng Tuyền mở ra vị trí bên cạnh ghế lái rồi ngồi xuống

Ngôn Tất Hành sững sốt, sau đó dùng giọng điệu vô cùng ngưỡng mộ nói: “Ài nha, em gái, em cuối cùng cũng phát hiện vẻ đẹp của anh sao?”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền yên lặng đi xuống xe, chạy đến phía sau, mở cửa xe, kéo Thương Bích Lạc, ném vào ghế cạnh ghế lái, “Người có thể phát hiện vẻ đẹp của anh là anh ta.”

“... Em gái, định hướng tình dục của anh rất bình thường.”

“Ừm, mắt của tôi cũng rất bình thường.”

Ngôn Tất Hành roi lệ đầy mặt, cho nên nói hẳn là bị khinh thường sao?

Thương Bích Lạc yên lặng vươn tay, vỗ vỗ vai Ngôn Tất Hành, ngay khi đối phương được sùng mà kinh nhìn lại, hần nhủu mày cười: “Không có tiểu tam không nỗ lực?”

“... Hiểu lầm, thực ra đây là hiểu lầm. Ôi, đừng cười với tôi như vậy, tôi sợ hãi tay không lái được xe!”

Hạ Hoàng Tuyền ngồi sau, chống má nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy, có hai tên heo đội hữu cũng là một việc không tệ, tuy rằng có chút đáng ghét.

[1] Tàn nhẫn, vô tình, tâm lý biến thái có khuynh hướng thích ngược.

[2] Chỉ người trẻ tuổi làm việc không lão luyện và bền chắc.

[3] Orz: Hình ảnh một người quỳ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cướp Quái Là Không Thể

Theo phương hướng chỉ dẫn của Hạ Hoàng Tuyền, chiếc xe băng băng qua sân trường đại học, rẽ mấy ngã tư rồi chạy đến một hướng không rõ, khác biệt với đường sá thông thuận lúc trước, ngã tư đường chưa được thanh lý che kín zombie đang kiếm ăn.

Ngôn Tất Hành vừa vững vàng nắm tay lái, vừa “chặc” ra tiếng: “Loại xe hơi nhỏ này đâm zombie không thích bằng xe tải!” Giọng nói vừa dứt, vài con zombie nện mạnh ở mặt kính phía trước, bắn tung tóe ra một đồng máu tanh hôi rồi sau đó ào ào ngã xuống, chỉ còn lại một con còn đang vất ngang trên đầu xe, đôi mắt trên khuôn mặt dữ tợn đã hoàn toàn thối rữa, lỗ thủng trống rỗng cách tám kính trong suốt đối diện với người trong xe, làm cho người ta không rét mà run.

“Á! Dọa chết người!” Ngôn Tất Hành xoay mạnh vô lăng, theo động tác mà quãng nó xuống.

“Tiếp theo rẽ trái!”

“Hiểu rõ! Oa! Thật nhiều zombie, dùng xe hơi thì tuyệt đối không chệt hết được.”

“Đề tôi!”

Hạ Hoàng Tuyền vừa nói vừa mở ra cửa xe, xoay người liền lên trên đỉnh, nhanh nhẹn nhảy đến trên đầu xe, tài xế Ngôn Tất Hành phối hợp ăn ý phóng mạnh để ổn định thân xe, rồi sau đó chỉ thấy cô gái không hề có chút do dự hay sợ hãi, liên tục vung trường đao, bởi vì động tác quá nhanh, ánh đao cao thấp nối tiếp biến thành một mảnh sáng chói, mỹ lệ lại trí mạng, mỗi một lần lóe ra, đều mang đi vô số sinh mệnh của zombie —— nếu phương thức tồn tại bây giờ của chúng có thể được gọi là sống.

Ngôn Tất Hành nhìn chăm chú vào đầu zombie và thân thể không ngừng ngã xuống của chúng, kim lòng không được huyết sáo: “Huyết!” Rồi sau đó hâm mộ ghen ghét nói, “Cho nên nói, em gái cực phẩm như vậy anh của đồ bằng cách nào? Là anh em thì truyền thụ chút kinh nghiệm!”

Thương Bích Lạc quay đầu nhìn hấn: “Anh muốn biết?”

“Đương nhiên!” Ngôn Tất Hành không biết từ lúc nào lại phun khói thuốc xưa nay, “Sau khi gặp em gái tôi mới biết được —— đao quang kiếm ảnh không chỉ là truyền thuyết, không làm một phát với em gái như vậy thì cuộc sống sẽ không hoàn mỹ.”

“Thực ra. . .”

“Ừ ừ.”

“Chúng tôi. . .”

Lời còn chưa dứt, một cây đao đột nhiên đâm qua kính, ngăn cách giữa hai người, Ngôn Tất Hành ngẩng đầu, chỉ thấy Hạ Hoàng Tuyền quay đầu cười lạnh nhìn hấn: “Có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung nha.” Dứt lời, rút đao lại, xoay người chỉ chỉ vào tai mình, “Cẩn thận một chút, thính giác của tôi rất nhạy bén.”

“... Đã nhìn ra.” Điều thuốc trong miệng Ngôn Tất Hành run lên bần bật, hấn xoa mồ hôi lạnh trên đầu, “Quả nhiên vẫn là quên đi, anh cũng không có thể chất trăm ngược không tàn như A Thương.”

“.....”

Khoảng nửa giờ sau, ba người đứng ở trước một trung tâm thương mại hơn mười tầng.

Ngôn Tất Hành nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn cao ốc đứng sừng sững: “Phòng thí nghiệm không phải đều tránh tai mắt của người khác sao? Sao có thể xây ở trong này?”

“Tuy là nói như thế. . .” Nhưng phương hướng của mũi tên đúng là vào trong tòa nhà kia.

“Nếu nghĩ ngược lại, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.” Thương Bích Lạc di chuyển đến cạnh cửa xe, “Cho dù thế nào, đã đến đây thì cũng nên vào xem.”

Hạ Hoàng Tuyền khen hấn một phen: “Hiếm khi anh nói được lời có tính xây dựng như vậy.”

Bởi vì zombie ở ngoài cửa đều bị Hạ Hoàng Tuyền xử lý sạch sẽ, ba người thuận lợi đi đến trước cửa cao ốc, trên này treo một tấm bảng màu vàng có khắc phân khu của mười lăm tầng, không hề nghi ngờ, những tầng lầu của cao ốc này đều được các công ty khác nhau thuê, nhưng mà, cũng không có công ty nào có cái tên liên quan đến thí nghiệm.

“Công ty rất nhiều, là cái nào?”

“Đi vào mới biết được.”

“Chặc chặc, bên trong cũng có không ít anh em zombie.” Ngôn Tất Hành vừa nói vừa đẩy cửa, tay cầm gậy thép một mét đâm vào zombie nghe tiếng

ngửi mùi mà đến, đỉnh đầu bén nhọn chỉ cần một kích liền dễ dàng đâm thủng sọ chúng, cổ tay hấn xoay một cái rồi rút gậy về, sau đó nhanh gọn lưu loát quét ngang, quái vật ăn thịt người liền vĩnh viễn mất đi năng lực hành động.

Hạ Hoàng Tuyền cũng rút đao ra khỏi vỏ, đối với người cần tử khí như cô, nơi này quả thật là nơi nạp năng lượng tốt nhất. Cô nhanh chóng chặt đầu hai con zombie ở đằng sau lưng Ngôn Tất Hành, nói: “Thực ra chỗ này một mình tôi có thể đối phó, anh. . .”

“Em gái, em nói như vậy cũng không đúng!” Ngôn Tất Hành mở miệng ai oán nói, động tác cũng không ngừng, “Người đàn ông tự nhiên hào phóng như anh, lòng tự trọng rất mạnh!” Khi đang nói, hắn đột nhiên cầm gậy đâm về phía cổ của Hạ Hoàng Tuyền.

Hạ Hoàng Tuyền nhếch miệng, không hề né tránh: “Vậy sao? Vậy thì để cho tôi xem xem lòng tự trọng của anh như thế nào.”

“Vậy em cần phải mở to mắt rồi!” Vừa dứt lời, gậy thét đâm phá thịt thối, chuẩn xác đâm vào hốc mắt của zombie đang tiến sát Hạ Hoàng Tuyền, Ngôn Tất Hành nhếch miệng cười, đang chuẩn bị dùng sức đâm qua đầu nó, chỉ nghe thấy một tiếng “Phịch.”

Thương Bích Lạc thân nhiên thổi vào nòng súng trong tay, mỉm cười nhìn về phía hắn: “Không cần khách khí.”

“... Sao anh có thể cướp quái chứ!”

“Thật có lỗi, nhất thời thuận tay mà thôi.”

“Tuy rằng tôi là người đàn ông rộng rãi, nhưng tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh, trừ khi anh cũng để cho tôi cướp quái.”

“Này! Hai người nghiêm túc cho tôi!”

Cứ như vậy, dưới sự hợp tác cùng cố gắng (?) của ba người, zombie trong đại sảnh bị thanh lý không còn, mấy người đi đến trước thang máy, ngoài ý muốn phát hiện nó vẫn còn có thể sử dụng. Ngôn Tất Hành ấn nút mở thang máy, vận khí của bọn họ không tồi, trong đó cũng không có zombie.

“Tầng mấy?”

“Đợi chút. . .” Sau khi tiến vào thang máy, Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào mũi tên đột nhiên chuyển hướng xuống dưới, tầm mắt nhìn theo, “Phía dưới?”

“Phía dưới?” Ngôn Tất Hành nhấn nút xuống, lắc đầu nói, “Cũng không có tầng hầm.”

“Tầng bị che giấu sao?” Thương Bích Lạc mỉm cười, “Thật là thú vị.”

“Vấn đề hiện tại là nên xuống như thế nào?” Ngôn Tất Hành gãi cằm.

Hạ Hoàng Tuyền vén tay áo lên: “Tôi trực tiếp đâm nát mặt đất được chứ, đâm nát hết tầng một là có thể. . .”

“... Em gái, đừng như vậy.” Ngôn Tất Hành che mặt, “Em đàn ông như vậy sẽ làm cho anh sinh ra nghi ngờ về giới tính của mình.”

“.....”

“Không được.”

“Hả?”

Quyết đoán phù quyết đề nghị của Hạ Hoàng Tuyền, Thương Bích Lạc cúi đầu nhìn cô một cái: “Cô sẽ không quên ở dưới là phòng thí nghiệm chứ?”

“... A! Ha ha ha, đương nhiên không quên, thực ra vừa rồi tôi đùa thôi!” Hạ Hoàng Tuyền chợt dạ quay đầu.

“Đùa sao. . .” Ngôn Tất Hành cười giễu.

Hạ Hoàng Tuyền yên lặng nắm chặt tay.

“Đúng! Anh cũng cảm thấy nhất định là em đang đùa!”

“Được rồi, hiện tại không phải lúc để lạc đề, cửa phòng thí nghiệm rốt cuộc ở đâu?” Hạ Hoàng Tuyền lấy khuỷu tay chọc chọc Thương Bích Lạc, “Cho anh ba giây, một hai ba, xong rồi, nghĩ được chưa?”

“Được rồi.”

“.....” Em gái Hạ Hoàng Tuyền đang chuẩn bị nói “Anh có tác dụng gì” yên lặng nuốt xuống lời muốn nói, hỏi: “Ở nơi nào?”

“Nhân viên phòng thí nghiệm hàng ngày đều phải ra vào, cô cảm thấy làm thế nào để tránh đi tai mắt của những người khác trong tòa cao ốc này?”

“Ừm, con đường bí mật?”

”Vậy thì vị trí ở đâu?”

”Cái này. . .” Hạ Hoàng Tuyền suy nghĩ một chút, đột nhiên có cảm hứng, “Toilet thì sao, nói ví dụ như, bên trong có một phòng lắp thang máy bí mật. Thế nào, đúng hay không?”

“.....”

”Nói gì đi!” Cô bắt mắt nhìn Thương Bích Lạc, xách hân từ sau lưng ra quơ quơ.

Ánh mắt thanh niên phức tạp nhìn cô một cái, đáp lại: “Thật phù hợp với chỉ số thông minh của cô.”

Bị xem thường! Bị xem thường! Cô bị tên này xem thường! Đáng giận!!!

”Bình tĩnh, lạnh nhạt.” Có lẽ là trên người cô tản ra hơi thở thật đáng sợ, Ngôn Tất Hành nhanh chóng chữa cháy, “Thực ra, còn có cách càng đơn giản hơn.”

”Càng đơn giản. . . A!”

”Nghĩ ra?”

”Trực tiếp đi từ tầng một xuống, đúng hay không?”

Ngôn Tất Hành nhiệt liệt vỗ tay: “Không hổ là em gái, thật lợi hại.”

Hạ Hoàng Tuyền yên lặng công Thương Bích Lạc, cô không hề thích loại cổ vũ đến muộn này. Nhưng mà, ở tầng một đặt thông đạo bí mật, cho dù địa điểm có kín đến đâu cũng sẽ bị phát hiện, cách đơn giản nhất chính là —— thuê một khu vực nào đó, lấy thân phận viên chức bình thường đi đến “công ty”, sau đó lại từ đường bí mật của công ty tiến vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Sự thật chứng minh, phán đoán của bọn họ không sai, sau khi tiến vào tầng một, mũi tên luôn luôn chỉ phía dưới lại đảo lên, một lần nữa chỉ phương hướng, dưới sự dẫn dắt của nó, ba người đi vào một căn phòng chất đầy đồ vật, tuy rằng nhìn rất bừa bãi, nhưng trên đất cũng không có bao nhiêu tro bụi, có thể thấy được có người thường xuyên ra vào. Hạ Hoàng Tuyền quan sát một lúc, rốt cuộc tìm được đường vào phòng thí nghiệm trong một ngăn tủ.

Nhưng mà, vào lúc này, sự ngờ vực lại xuất hiện trong lòng Hạ Hoàng Tuyền ——

”Chỉ là phòng thí nghiệm mà thôi, có cần giấu kín như vậy không?”

”Vi che giấu bệnh độc?” Ngôn Tất Hành đưa ra lý do.

”Đúng không?” Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu, sắp xếp câu chữ nói ra nghi hoặc trong lòng, “Cảm thấy có chỗ nào không đúng, dựa theo cách nói trong mail, bệnh độc mang về từ nước A, nhưng phòng thí nghiệm này cũng không phải gần đây mới lập ra, thậm chí xây dựng còn sớm hơn cao ốc, nói cách khác, trước khi có được bệnh độc thì nó cũng đã như bây giờ, không thấy rất kỳ quái sao?”

”Em nói đúng. . .” Ngôn Tất Hành ngẩng đầu nhìn Thương Bích Lạc, “A Thương, thấy thế nào?”

”Đúng là không thích hợp.”

”Nói như thế nào?” Hạ Hoàng Tuyền kéo hân xuống, đặt tới ghế tựa bị vứt bỏ ở một bên, cúi đầu hỏi.

”Đầu tiên, nếu phòng thí nghiệm này chịu sự quản lý của quốc gia, vậy thì quân đội phải biết được địa chỉ, nhưng trên thực tế bọn họ cũng không biết rõ, nói cách khác, phòng thí nghiệm này là tư nhân thành lập. Tư nhân thành lập, che giấu rất sâu, hai người sẽ nghĩ tới cái gì?”

Ngôn Tất Hành búng tay: “Nghiên cứu phi pháp?”

”Đúng vậy.” Thương Bích Lạc quyết đoán nhận định, “Đây là phán đoán hợp lý nhất rồi.” Nói tới đây, hân nói tiếp, “Tiếp theo, nếu người nắm giữ phòng thí nghiệm có tài lực và vật lực lớn như vậy, tôi nghĩ anh ta hẳn là rất dễ tra được Tô Giác là người của quân đội, vì sao lại cố ý mời anh ta tới đây? Không sợ hết thảy bại lộ?”

”Lỗi suy nghĩ trái ngược như vậy là sao?” Ngôn Tất Hành đưa ra một khả năng khác, “Nếu đối phương vốn không muốn Tô Giác rời đi? Ví dụ như vậy.” Ngôn Tất Hành phân tích, “Tô Giác bị mail về bệnh độc đưa đến, cũng hẳn là nghiên cứu phương diện liên quan? Lại nhìn quân hàm của anh ta, vậy thì cũng là nhà khoa học nổi tiếng nghiên cứu về phương diện này.”

”Có ý gì?” Mỗi lúc như thế này, Hạ Hoàng Tuyền liền cảm thấy mình thật đáng thương.

”Nói đúng là, anh ta là nhân tài! Phòng thí nghiệm tư nhân muốn thu hút nhân tài cũng là chuyện rất bình thường. Càng là khi tìm tới bệnh độc kiểu mới.” Ngôn Tất Hành lấy một điều thuốc từ trong túi, châm lên, nói tiếp, “Cho nên mới lợi dụng mail của bạn mà lừa anh ta tới, hoặc là nói người bạn kia chính là chủ mưu.”

”Nói như vậy cũng khá hợp lý.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu.

”Đúng không!”

”Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy có chỗ không đúng. . . Nên nói như thế nào đây? Giống như là vì ăn mật mà ấu đả với gấu. . .”

Ngôn Tất Hành đang hút thuốc bị sặc: “Đó là so sánh kỳ quặc gì vậy?”

Thương Bích Lạc bỗng cười khê ra tiếng.

”Này, anh cười cái gì?” Cảm thấy mình lại bị khinh bỉ, Hạ Hoàng Tuyền vô cùng khó chịu.

”Không có gì.” Thương Bích Lạc lắc lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy, trực giác dã thú trong truyền thuyết có lẽ thật sự tồn tại.”

“. . . Xin hãy gọi nó là đại dự ngôn thuật, cảm ơn!”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chiếm Tiệm Nghi Sẽ Bị Đánh Nha

Thương Bích Lạc cười mà không cười nhìn cô một cái, cảm giác về sự ưu việt trên chỉ số thông minh triển lộ không bỏ sót: “Lại nói, Tô Giác đã là nhân viên nghiên cứu khoa học được quân đội bảo hộ, không nói đến khả năng có người đi theo bảo vệ, một khi anh ta mất tích sẽ gây ảnh hưởng lớn, những người này cũng không khỏi quá mạo hiểm.” Thương Bích Lạc nói tới đây, mỉm cười, “Cũng là cái gọi là không cướp được mật lại bị gấu vồ.”

”Này, lúc nói đến gấu anh dám không nhìn tôi sao?!” Hạ Hoàng Tuyền nhìn khuôn mặt tươi cười thánh phụ của hắn, đột nhiên cảm thấy tay và răng đều vô vùng ngứa.

Ngôn Tất Hành với năng lực điều tiết không khí MAX hợp thời nhảy ra: “Đúng là vậy, nếu hang ổ của bọn họ không ở đây còn chưa tính, chờ Tô Giác vừa tới chụp bao tải hành hung cho hôn mê rồi khiêng đi, vấn đề là tổng bộ ở thành phố này, lá gan của bọn họ cũng quá lớn.”

”Còn có. . .”

”Còn có?!” Hạ Hoàng Tuyền bùng trán, “Lối suy nghĩ của anh còn có thể phức tạp hơn sao? Đầu của tôi đang quay như chong chóng rồi. . .” Quả thực là không thể thừa nhận nổi được chứ?!

Thương Bích Lạc thở dài: “Quên đi, cũng không chờ mong cô có thể hiểu được.” Thực ra vấn đề còn có rất nhiều, ví dụ như nếu mục tiêu đúng là Tô Giác, có một khoảng thời gian không ngắn giữa lúc hắn đã tới thành phố S và khi bệnh độc bùng nổ, trong đoạn thời gian kia vì sao hắn không bị bắt lại; lại như vì sao bọn họ có thể thuận lợi tới cửa phòng thí nghiệm, là nơi này đã bị vứt bỏ, hay là có gì ngoài ý muốn; bỏ đi phòng thí nghiệm xây dựng kỹ càng cũng quá mức tốn kém, mà ngoài ý muốn —— bệnh độc bắt đầu bùng phát từ phía nam, bọn họ biết rõ tin tức hắn là đã có phòng bị trước. . .

Ví dụ như vậy, nhiều không kể xiết.

Nhưng mà, những nghi vấn này cũng không liên quan gì nhiều đến bọn họ, sự thật đã tạo thành, không cần thiết phải truy cứu nguyên nhân, quan trọng nhất chỉ có một —— phần tư liệu này có còn ở đây hay không.

Tại tận thế, đây có thể được coi là bàn đạp. Nếu biết lợi dụng, có thể trèo lên được độ cao mà người bình thường khó có thể với tới, nhưng vấn đề là. . .

Hắn quay đầu nhìn về phía cô gái ở bên cạnh, chỉ thấy cô kích động kéo cửa ra, lấy ra súng báo hiệu từ trong túi: “Hiện tại tôi phải đi phóng tin hiệu để báo cho bọn họ đã tìm được phòng thí nghiệm! Các anh cẩn thận một chút!”

Quả nhiên. . .

Chí công vô tư? Không, chính là tể bào đơn nên không nghĩ gì cả.

”A Thương.” Ngôn Tất Hành nhìn trái nhìn phải, đột nhiên vươn tay khoác vai thanh niên bên cạnh, “Thừa dịp em gái không ở đây, anh thành thật mà nói, cô ấy rất cuộc là loại người nào?”

”Anh cho là gì?”

”Ừm.” Ngôn Tất Hành nhả ra tàn thuốc trong miệng, dùng chân dụi tắt nó, “Chẳng lẽ là long tổ [1] trong truyền thuyết? Hay là nữ đặc công số bảy?”

“.....” Thương Bích Lạc cảm thấy mệt mỏi, tại đời ngũ như vậy, duy trì chỉ số thông minh đúng là một việc không dễ dàng.

“Đừng như vậy mà.” Ngôn Tất Hành nắm tay thật chặt, gương mặt kề sát vào tai thanh niên, thấp giọng nói, “Tôi cam đoan sẽ không nói ra ngoài! Hơn nữa. . . Anh xem tôi có tư chất để gia nhập hay không?”

“Cách!”

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Phóng tín hiệu xong, Hạ Hoàng Tuyền trở về, ngơ ngác nhìn hai người đàn ông kề vai sát cánh, theo góc độ của cô, bọn họ giống như đang. . . Cô đột nhiên cảm thấy mình có thể hiểu rõ tâm tình lúc trước của Tô Giác, im lặng một lát, cô đóng cửa lại: “Ngại quá, quấy rầy rồi.”

—— Đột nhiên cảm thấy lời tiên đoán lúc trước nói với Thương Bích Lạc “Anh sẽ yêu tôi” thật ngu xuẩn.

—— Tuy rằng đã biết hấn chán ghét phụ nữ, nhưng không nghĩ lại sẽ tới mức này.

—— Quả nhiên đồng giới mới là chân ái sao? (edit by Sulli)

—— Một mối quá. . . Một đến mức không thể lại yêu rồi. . .

“.....”

“.....”

Ngôn Tất Hành cũng ngẩn ra, hấn quay đầu hỏi: “Người anh em, có phải cô ấy đang hiểu lầm hay không?”

Thương Bích Lạc cố gắng kìm nén xúc động muốn rút súng: “Trước khi nói điều này, có thể buông tôi ra sao?”

“A, thật có lỗi. . . Đợi chút! Em gái, em hiểu lầm rồi! Thực ra định hướng tình dục của anh rất bình thường a a a!”

Cuối cùng, Hạ Hoàng Tuyền bị Ngôn Tất Hành kéo về, nhưng không khí giữa ba người trở nên vô cùng kỳ quái.

Thương Bích Lạc ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền dù thế nào cũng không chịu nhìn hấn, trong lòng cảm khái rất nhiều, một phương diện, dường như hấn cuối cùng cũng có thể làm cô trốn tránh mình, một phương diện khác, lý do thực sự là đùa người đến cực điểm!

Ngôn Tất Hành nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, im lặng chạy ra ngoài, để lại phòng cho đôi “Tình lữ” này, thẳng nam bị biến thành nam tiểu tam thật sự thương không dậy nổi!

Trong phòng, nháy mắt càng thêm yên tĩnh, không khí cũng càng quỷ dị.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn quanh, cô vốn muốn đi theo Ngôn tiểu ca, nhưng tên khốn này lại khóa cửa lại, tuy rằng bằng khí lực của cô, đá bay cửa không phải nói chơi, nhưng cảm thấy sẽ càng thêm xấu hổ.

Thanh niên vẫn ngồi im ở chỗ cũ, hứng thú nhìn vào nhất cử nhất động của thiếu nữ, bởi vì cô không chịu nhìn về phía hấn, tầm mắt lại càng không kiêng nể gì. Khác với lần đầu gặp, hiện tại cô gái mặc áo sơ mi kẻ ô vuông, khoác áo len rộng rãi màu nuy, phía dưới là quần jeans bó sát và giày da cao, khi cô thay xuống bộ quần áo màu đen kia, cô còn than thở mấy lời kỳ quái như “Thật tốt quá, may mà không cần mặc cả đôi!”, nhưng mà, bộ đồ hiện tại của cô có sức sống hơn lúc trước nhiều.

Thế nhưng, cũng có chỗ không thay đổi, ví dụ như chụp mắt đen bên mắt trái và tóc đuôi ngựa buộc cao. . . Chất tóc rất tốt, điểm ấy mỗi một ngày hấn đều có thể tự cảm nhận được.

Ngoại trừ mắt trái, thấy thế nào cũng chỉ là nữ sinh đại học bình thường, cảm xúc cũng luôn lộ ra ngoài, lại vẫn cất giấu không ít bí mật, hơn nữa, quan trọng hơn là. . .

Hạ Hoàng Tuyền rút cuộc xù lông dưới tầm mắt bắn phá không hề che giấu của thanh niên, quay lại chỉ vào hấn, quát: “Không được nhìn tôi như vậy! Không khác gì si hấn [2] biến thái theo dõi, thật buồn nôn!”

Ngôn ngữ đã kích như vậy đối với Thương Bích Lạc thật sự không là gì cả, hấn chỉ mỉm cười điều chỉnh lại dáng ngồi, hỏi: “Dù sao rảnh rồi không có việc gì làm, nói chuyện được chứ?”

“.....” Tại sao cả đám đều muốn nói chuyện cùng cô, nhưng mà nói chuyện còn hơn cứ bị nhìn đến mức nổi da gà, Hạ Hoàng Tuyền thở dài, đi đến trước mặt Thương Bích Lạc, khoanh tay đứng dựa vào tường, “Anh muốn nói gì? Thi từ ca phú hay là nhân sinh triết học?”

“Đều có thể.” Thương Bích Lạc lạnh nhạt đáp lại, “Nhưng mà, cô thật sự muốn nói về những thứ này?”

Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, cho nên nói, cô lại bị xem thường? Được rồi, thực ra cô cũng không muốn nói về những thứ này.

“Tiếp theo cô định làm gì?”

Câu hỏi của thanh niên khiến cô sững sốt, theo bản năng hỏi lại: “Cái gì?”

“Tại một thế giới như vậy, về sau cô muốn có cuộc sống như thế nào?” Đầu ngón tay vỗ vào ghế, Thương Bích Lạc hỏi tiếp, “Rốt cuộc cô truy cầu cái gì?”

“Chắc, quả là vấn đề rối loạn.” Hạ Hoàng Tuyền hừ khẽ một tiếng, đi đến trước mặt Thương Bích Lạc, cúi người nhìn thẳng hấn, “Thanh niên văn nghệ thật là đáng ghét rồi. Cho dù hiện tại nghĩ tốt thì thế nào, giống như không có người biết bệnh độc sẽ bùng nổ, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên nói. . .”

“Cho nên?” Thanh niên nhú mày.

“Cho nên nói, liều mạng sống sót sẽ không dễ dàng, đâu có rảnh rỗi suy nghĩ có hay là không.” Hạ Hoàng Tuyền đứng thẳng, vươn tay vỗ vỗ đầu Thương Bích Lạc, “Nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn, chính là, đồ khốn như anh đừng hòng thoát khỏi tay tôi, cho dù chết tôi cũng phải kéo theo anh.” Vật trang sức tùy thân gì đó phải cắt thật kỹ, ngộ nhờ người này bị giết chết ở nơi nào đó mà cô không nhìn thấy, hi vọng của cô sẽ biến mất hoàn toàn.

“Thật không?” Thương Bích Lạc cúi đầu, một lát sau đột nhiên cười ra tiếng.

“Anh cười cái gì?”

“Không, không có gì.”

“Hừ, tên khốn kỳ quái.” Đang oán giận, tay của cô bỗng bị nắm lấy, cô kinh hãi cúi đầu, trợn mắt há mồm nhìn chăm chú vào động tác đột ngột của thanh niên, “Anh, anh làm cái gì?” Ngớ ngẩn sao? Chán ghét phụ nữ thì đừng có tùy tiện sờ a! Hay là. . . Hấn đã coi cô là đàn ông? Cảm giác bị thương bỗng dâng lên. . .

“Cô có thể thấy tương lai, không phải sao?” Thương Bích Lạc siết chặt tay, không để con mồi trong tay đào thoát.

“ . . . Đúng thì làm sao?”

Thương Bích Lạc hí mắt, chăm chú nhìn vào mắt phải của cô gái: “Vậy thì, trong tương lai kia, tôi có làm chuyện như vậy không?”

“” Vấn đề quái quỷ này làm cho người ta biết trả lời thế nào chứ!

“Không có sao?” Thanh niên nghiêng đầu, giọng nói nghi hoặc hỏi, “Không phải cô nói tôi yêu cô đến chết đi sống lại sao? Thích một người, muốn tiếp xúc với cô ấy hấn là một chuyện rất tự nhiên? Hay là. . .” Khi nói, hấn chậm rãi giờ tay lên.

Hạ Hoàng Tuyền kinh ngạc phát hiện, người này nắm tay cô kéo đến bên môi, đùa giỡn cái gì! Da gà sắp nổi lên rồi được chứ?! Cô vội vã rút tay về, nhưng vẫn là chậm một bước, đôi môi mỏng màu nhạt kia sát qua mu bàn tay, tri giác giống như bị phóng đại trong nháy mắt —— hơi mát, mềm mại, nhẵn nhụi. . . Cô đang nghĩ cái gì?!

Lấy lại tinh thần, tay cô gái cọ mạnh vào quần áo, giống như muốn lau đi đoạn trí nhớ vừa rồi, cô kích động quá độ, thậm chí trong thời gian ngắn quên đánh đối phương, trên mặt vẫn cố gắng duy trì vẻ khinh bỉ: “Cảm miệng! Đã thành gay rồi còn nói cái gì có hay không nữa?!”

Thương Bích Lạc nhún vai, không chút để tâm đáp lại: “Thời gian sẽ chứng minh hết thảy.”

“Ai cũng không muốn chứng minh cho anh được chứ?!”

Cô gái bối vì sự tình vừa rồi và vì đột nhiên lạnh cả người mà có chút hỗn hển cũng không chú ý tới, đôi mắt thanh niên tối lại, hoặc là nói, cho dù thấy được cũng không thể lý giải, bởi vì, hấn rốt cuộc xác định một việc —— hấn không thấy chán ghét khi tiếp xúc cùng cô.

Bị động còn chưa tính, chủ động nắm tay, vuốt ve gương mặt và hôn môi, cũng không hề có chút nào không thoải mái.

Thương Bích Lạc không thừa nhận rằng vấn đề tâm lý của mình khi đến một thế giới khác là có thể chữa khỏi, trên thực tế, mấy ngày nay bị phái nữ tiếp cận, hấn vẫn cảm thấy không thoải mái, quả nhiên. . . Cô là đặc biệt.

Như vậy, nguyên nhân tạo nên sự đặc biệt này là cái gì?

Tiền đoán? Thứ vớ vẩn này sao hấn có thể tin tưởng. . . A!

Thanh niên đang suy nghĩ sâu xa bỗng ồm bụng, cảm nhận sâu sắc đánh úp lại, không hề nghi ngờ, cô gái hồi thần từ trong kinh ngạc rốt cuộc bắt đầu sự trả thù đến chậm, cô vừa bẻ tay răng rắc, vừa âm u hỏi: “Nói đi, anh muốn chết như thế nào?!”

[1] Long tổ: Tổ chức quốc gia thường xuất hiện trong tiểu thuyết.

[2] Sĩ hán: có nhiều nghĩa, nhưng nghĩa ở đây là nam tính cuồng tình dục.

Chương 31: Chết Cũng Đừng Hòng Chạy

Đương nhiên, ngay từ đầu Hạ Hoàng Tuyền đã không cần đáp án, cho dù hắn trả lời “0 %”, cô cũng sẽ không thể hạ thủ lưu tình với tên khốn không có tiết tháo [1] này.

Vì thế, khi Ngôn Tất Hành đáng khinh trở về phòng, tình cảnh nhìn đến chính là —— cô gái khom gối ôm đầu ngồi nghỉ, vẻ mặt không thể tin được, mà thanh niên nằm trên cái bàn bên cạnh, một tay đặt ở bụng, cánh tay kia để ngang trước mắt, môi mồm hé mở, thờ hồn hèn —— tình cảnh này hơi quý dị thì phải? Tuy rằng hắn cũng mơ mộng đến những tình cảnh tương tự, nhưng so với hiện thực, hắn vẫn cảm thấy có chỗ không phù hợp.

“Đã trở lại?” Khi đối phương mở cửa thì Hạ Hoàng Tuyền đã nghe thấy tiếng, lại hồi lâu không thấy hắn đi tới, quay đầu thì thấy khuôn mặt ngu xuẩn đại ra kia, cô đột nhiên cảm thấy rõ ràng sự ưu việt trên chỉ số thông minh, gương mặt càng thêm lãnh diễm cao quý, “Sao thế? Lộ ra biểu cảm như vậy.”

“.....” Ngôn Tất Hành khẳng định, ngọn nguồn của sự tình đại loại là thế này —— thể lực của em gái tốt quá, mà thể lực của A Thương thì quá kém —— hắn mới đi ra ngoài không đến 20 phút? Đối với bên nam mà nói, đây đúng là bị kịch.

Bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng mà cáu kỉnh, là đàn ông, hắn vô cùng thấu hiểu cảm thụ lúc này của Hạ Hoàng Tuyền, nhưng đồng thời càng thêm cảm thấy có chỗ không đúng.

Quên đi, giữ chút mặt mũi cho A Thương thì hơn —— nghĩ vậy, khuôn mặt của Ngôn Tất Hành lại hiện lên vẻ tươi cười: “Có người đến.”

“Thật nhanh!”

“Zombie trên đường đều bị chúng ta xử lý, có thể không nhanh sao?” Ngôn Tất Hành nhún vai, “Nhưng chỉ có một ít người.”

“A...” Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên nhớ ra, khi Tô Giác cho cô súng báo hiệu thì nói “Nếu gặp được nguy hiểm, dùng cái này báo cho anh biết”, kết quả là cô mới ra ngoài không tới một giờ đã phóng tín hiệu, hắn cũng không thể chạy tới ngay lập tức, rốt cuộc hắn cho rằng cô tìm được phòng thí nghiệm hay là gặp nguy hiểm?

Một giây sau cô quyết định không nghĩ nữa, quay đầu nói với hai người: “Tôi đi giúp bọn họ.” Dứt lời, mở cửa bước ra ngoài.

Ngôn tiểu ca nhìn chăm chú vào bóng lưng của Hạ muội tử, khi căn phòng trở nên yên lặng, mới xấu hổ ho nhẹ một tiếng, tiến đến bên cạnh Thương boss, nghiêng người hỏi: “Có thể ngồi dậy được không?”

Thương Bích Lạc rời cánh tay trên mắt, im lặng nhìn hắn một cái, chống bàn ngồi dậy.

Ngôn Tất Hành nhìn trời, sự việc lúc này liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, ngàn vạn lần không thể giúp đỡ! Nếu không sẽ đá kích người! Nhưng mà... Cuối cùng, hắn vẫn kim lòng không đầu xoay người vỗ vai thanh niên, cảm khái muôn vàn nói: “Gặp gỡ em gái các loại phương diện đều... Khụ khụ, mạnh, anh cũng không dễ dàng gì.”

Khỏe miệng Thương Bích Lạc nhếch lên, kéo tay hắn ra khỏi vai: “Thật xin lỗi, tôi không phải là gay.”

“.....” Này! Không phải là vạch ra vết sẹo của anh thôi sao, đừng có vu oan cho người khác!

Nhưng mà, nhìn nụ cười như thánh phụ của thanh niên, Ngôn Tất Hành thật thức thời nuốt xuống tất cả bất mãn, khi quay đầu lệ đã rơi đầy mặt —— vì sao người nào cũng thích ăn hiếp hắn? Đừng có như vậy!

Mà lúc này Hạ Hoàng Tuyền đã chạy tới đại sảnh, hội họp với đám người Tô Giác.

Tô Giác bởi vì “trí nhớ” mà hiểu rõ Hạ Hoàng Tuyền vô cùng tạm thời không nói, Hứa An Dương đi theo bên người hắn lại là âm thầm giết mình. Trên thực tế, đối với việc đội ngũ phân tán tới cứu người, những người khác đều không bằng lòng, dù sao tìm kiếm phòng thí nghiệm mới là quan trọng nhất, nếu tin tức thượng tá Tô báo cáo là thật, vậy thì trả giá lớn thế nào cũng đều đáng giá.

Nhưng Tô Giác đã kiên trì như vậy, nói rằng nếu không có ai, hắn liền tự đến.

Bọn họ đương nhiên không thể để hắn một mình mạo hiểm, mà Hứa An Dương vừa đúng nợ nhân tình bọn Hạ Hoàng Tuyền lại có ấn tượng khá tốt với việc này, liền tự xin đi theo, nhưng dù thế nào cũng không ngờ tới —— zombie trên đường bị xử lý sạch sẽ, không chỉ trên đường, ngay cả đại sảnh trong cao ốc cũng là như vậy.

Tham gia quân ngũ nhiều năm, hắn tự tin rằng nhãn lực của mình vẫn phải có, không hề nghi ngờ, cho dù là trên đường hay ở đây, phần lớn zombie bị giết chết đều là bút tích của một người, mà thứ người này dùng chính là trường đao.

Ánh mắt Hứa An Dương rơi xuống đao võ sĩ đặt ở bên hông của cô gái đang đi tới, sẽ là cô ấy sao?

Lý trí nói cho hắn đáp án thật rõ ràng, nhưng về mặt tình cảm, hắn lại cảm thấy không thể tiếp thụ nổi —— một cô gái bình thường có thể mạnh tới mức này, chứ đừng nói là quân nhân hay là đàn ông.

“Hoàng Tuyền.” Tô Giác vừa thấy Hạ Hoàng Tuyền liền xông tới, hai tay nắm bả vai cô, cẩn thận xem xét một lần mới thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá, em không có việc gì.”

“... Ừm.”

Hạ Hoàng Tuyền thật sự không biết nên nói gì mới tốt, cảm thấy có hơi 囧, có hơi ảm áp đồng thời lại có chút xấu hổ. Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy người đàn ông quen mặt phía sau Tô Giác, vội vàng mượn chào hỏi để thoát khỏi sự xấu hổ lúc này: “Doanh trưởng Hứa, lại thấy mặt.”

“Đúng vậy, lại thấy mặt.” Hứa An Dương khẽ gật đầu với cô, trên gương mặt cương nghị hiện lên vẻ tươi cười.

“Hai người quen biết?” Tô Giác tò mò hỏi.

“Lúc trước có gặp mặt một lần.” Hạ Hoàng Tuyền vừa nói vừa chỉ về phía tầng một, “Không nói chuyện này nữa, chúng em tìm thấy phòng thí nghiệm.”

“Thật sao?” Dù là Hứa An Dương, cũng không khỏi giật mình, tuy rằng tình cảnh trên đường đi đều cho thấy rõ chuyện này, nhưng khi nó thật sự trở thành hiện thực, lại làm cho người ta cảm thấy hư ảo.

Không chỉ có hắn, nhóm binh sĩ vẫn duy trì im lặng ở phía sau mặc dù không phát ra tiếng nhưng trên mặt và trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lạnh nhạt nhất lại là Tô Giác, hắn cười xán lạn, liên tục gật đầu: “Anh chỉ biết, Hoàng Tuyền quả nhiên rất lợi hại.”

Được khen ngợi trực tiếp như vậy khiến Hạ Hoàng Tuyền có phần ngượng ngùng, cô ho nhẹ, xoay người dẫn đường: “Bên này.”

Dưới sự dẫn dắt của cô, đoàn người rất nhanh đi tới phòng để đồ, Thương Bích Lạc vẫn ngồi trên bàn, mà Ngôn Tất Hành thì dựa vào tường, vừa thấy bọn họ liền giơ tay khoan khoái chào một tiếng: “Này!”

Đáng tiếc không có ai để ý đến hắn.

Tô Giác, Hạ Hoàng Tuyền và Hứa An Dương đi ngang qua Ngón tiêu ca bị coi nhẹ, đi tới trước con đường, tủ quầy bằng sắt được bày ở đây, có vẻ rất nặng, như vậy hẳn là không có ai có thể dễ dàng di chuyển được nó, mà ở tường bên cạnh, tấm da giả bị kéo xuống, lộ ra khóa điện tử chờ đợi đưa vào mật mã.

“Nơi kín đáo như vậy, mọi người tìm như thế nào?” Hứa An Dương kinh ngạc hỏi, ít nhất hắn không đoán được phòng thí nghiệm sẽ xây ở chỗ này.

“Ừm... Hẳn muốn đi vệ sinh cho nên tôi dẫn hắn tới.” Hạ Hoàng Tuyền chỉ về phía Thương Bích Lạc.

“Tôi có bạn làm ở trong này.” Ngôn Tất Hành giơ tay.

“.....”

“.....”

Hai người nhìn nhau một lát, đột nhiên trăm miệng một lời nói.

“Tôi dẫn anh ta đi vệ sinh!” Ngôn Tất Hành chỉ Thương Bích Lạc.

“Hắn có bạn làm ở trong này!” Hạ Hoàng Tuyền giơ tay.

“.....”

“.....”

Lại hai mặt nhìn nhau, trong lòng hai người đều là khuôn mặt đầy lệ —— đại ca (em gái), có thể ăn ý một chút sao?!

Tô Giác nhìn nhìn Hạ Hoàng Tuyền, mở mồm muốn dằn xếp, lại bị Hứa An Dương nói trước: “Bạn của anh tên là gì?”

“Từ Minh.”

Người nói là Thương Bích Lạc, hắn vừa dứt lời, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người hắn.

“Từ Minh?” Hứa An Dương chậm rãi đọc lại cái tên trong miệng hắn.

“Đúng vậy.” Thương Bích Lạc đáp, lời nói của hắn êm dịu mà lạnh nhạt, đầy đường như là sự thật đáng tin, “Vào công ty, rẽ trái, bạn làm việc thứ hai, chính là nơi hắn làm việc.”

“Người kia đâu?”

“Đã biến thành zombie trước khi chúng tôi tới.” Giọng Thương Bích Lạc trầm xuống, vừa nói hắn vừa liếc Ngôn Tất Hành một cái, đối phương lập tức hiểu ý một tay bưng kín mặt, một tay kia chống trên tường, đầu cúi xuống, toàn thân lan tràn vẻ “Bạn tôi mất tôi rất buồn mọi người đừng quấy rầy tôi”.

“.....”

“Sau đó chúng tôi tình cờ tìm được phòng thí nghiệm”

Chỉ một lát, một binh sĩ lúc này rồi đi đã trở về, đứng ở cửa, gật đầu, không hề nghi ngờ, tin tức Thương Bích Lạc cung cấp là chuẩn xác, về phần người đàn ông tên là Từ Minh kia có quen biết gì với Ngôn Tất Hành hay không, ở thành thị đã sụp đổ này, hoàn toàn không thể chứng minh được nữa.

Lời nói dối không thể làm cho người ta tin tưởng, lại không tìm thấy được chứng cứ để vạch trần.

Hoặc là nói, vào lúc này thật hay giả đều đã không quan trọng, Hứa An Dương thở dài, hắn không phải người cổ hủ, trong ba người chỉ có một cô gái mà vũ lực đã cường đại đến vậy, tại thế giới này chỉ cần không chết, chắc chắn sẽ phát triển lớn mạnh, hưởng hơ bọn họ cũng không gây trở lại đến ích lợi quốc gia, hoặc là nói, trên mặt nào đó cũng rất coi trọng nó, cho nên hắn thật sự không cần đắc tội với người ta.

Hắn gật đầu, hỏi Tô Giác: “Thượng tá Tô, anh biết mật mã không?” Lấy hành động nói cho người kia, chuyện này cứ cho qua.

Hạ Hoàng Tuyền và Ngôn Tất Hành cùng quay đầu, dựng ngón cái với Thương Bích Lạc, mà khi chú ý tới động tác không hèn mà cùng của đối phương, Hạ muội tử và Ngôn tiểu ca dùng tay còn lại đâm không khí một cái.

Thương Bích Lạc yên lặng quay đầu —— quả là ngu xuẩn đến nỗi làm người ta không thể nhìn thẳng.

“Không, hắn cũng không nói cho. . .” Tô Giác có chút tiếc nuối lắc đầu.

Hứa An Dương thở dài, bởi vì ra ngoài là để “cứu người”, người tài trong phương diện liên quan cũng không đi theo, nếu Tô Giác không biết, vậy thì hắn chỉ có thể trở về gọi người, nhưng vào lúc này, một âm thanh nói cho hắn: “Có thể cho tôi thử được không?”

Trên mặt nào đó mà nói, cảm giác tồn tại của Thương Bích Lạc hôm nay thật là tràn đầy, nhiều lần bị người vây xem, ở trong ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc hoài nghi hoặc xem kỹ của người khác, về mặt hắn lạnh nhạt, ngón tay gõ nhẹ cái bàn phía dưới.

Người này. . . Trách không được vài ngày trước hắn đối máy tính với người khác rồi hí hoáy lung tung, thì ra là đang thử nghiệm. Trong tiểu thuyết được đặt ra là năm 203X, tuy rằng mặt ngoài hắn là ông chủ tiệm hoa, nhưng thực ra là hacker đứng đầu, thành công xâm nhập mạng tin tức của các quốc gia hoặc của tư nhân, xem xét tin tức để tìm ra nhược điểm của người kia, hoặc lợi dụng, hoặc đáp cầu dặt mồi, hoặc vui đùa hưng trí thì công khai. Nói tóm lại, dùng hết thủ đoạn dụ dỗ người sa đọa, rồi sau đó đứng ở vị trí an toàn quan sát, thỏa mãn ham mê bất lương của bản thân.

Nếu Thương Bích Lạc dám mở miệng, không thể nghi ngờ là có mười phần nắm chắc, dù sao hắn có được trình độ hacker đi trước thế giới này hai mấy năm.

Hạ Hoàng Tuyền hiểu rõ hơn tất cả mọi người thăm than, tên này tám phần là có ý, mục đích dễ đoán nhất là hiển lộ giá trị của bản thân trước mặt quân đội, những thứ còn lại sẽ không phải là cô có thể nghĩ đến, nhưng mà ——

“Để hắn thử xem đi.” Đây là lựa chọn có lợi nhất hiện tại.

Ngón tay Thương Bích Lạc bỗng khựng lại, ánh mắt dừng trên người cô, bất đồng với những người khác, trong đôi mắt tối đen kia tràn ngập vẻ khẳng định, giống như hoàn toàn tin tưởng rằng hắn sẽ không thất bại.

—— Là cái gì khiến cô tin tưởng hắn như vậy? Hay chỉ là do trực giác?

Nghĩ như vậy, hắn không ý thức được rằng khoe miệng mình hơi nhếch lên.

Hạ Hoàng Tuyền coi nụ cười này là khiêu khích, cũng tìm tìm đối mặt —— mục đích của hắn là gì cũng không có tác dụng, tên Thương Bích Lạc này, cho dù chết, cũng đừng hòng thoát khỏi cô!

[1] Lương tri, sự dè dặt, thận trọng, thuần lương, hết thấy truyền thống tốt đẹp của bạn đều vứt vào thùng rác, không tồn tại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cậu Là Bạn Của Tôi

Ngay khi hai người dùng nụ cười và ánh mắt chém giết (?) lẫn nhau, Ngôn Tất Hành đứng một bên yên lặng nhìn trời —— vào thời điểm này cũng không quên mất đi mây lại là muốn gì chứ?! Coi người đàn ông độc thân như hán không tồn tại sao? Thiêu chết đi! Ân ái trước mặt người khác phải bị tha đi thiêu sống!!!

Có lẽ oán niệm của hán đã cảm động trời đất, rốt cuộc có người đi ra ho nhẹ một tiếng.

Tô Giác gật đầu nói: “Nếu Hoàng Tuyền đã nói như vậy, để cho anh ấy thử xem đi.”

“Ừm.” Hạ Hoàng Tuyền vừa đáp, vừa quay lại nhắc Thương Bích Lạc lên theo thói quen, quăng về phía tử, “A, đúng rồi, máy tính còn ở trong xe.”

Gần như tất cả mọi người đều run rẩy nhìn chăm chú vào vị “Nhuyễn muội tử” [1] (ít nhất ở mặt ngoài là vậy) ném đến quăng đi người đàn ông trưởng thành, sắp học máu đến nơi, đây đúng là phái nữ sao?! Hoàn toàn là nữ hán tử [2] được chứ?! Hán là có đến 18 khối cơ bụng!!!

Đương nhiên, cũng có vài người vẫn lạnh nhạt.

Thứ nhất là Thương Bích Lạc, ngay cả xe em bé hán cũng từng ngồi rồi, đây có là cái gì chứ?

—— Tên này tự mang buff “Da mặt dày”.

Thứ hai là Tô Giác, lúc này hán đang nghĩ: thật lâu không gặp, Hoàng Tuyền đúng là ngày càng có sức sống, thật tốt.

—— Tên này tự mang buff “Lựa chọn mắt mù”.

Thứ ba. . .

“Tôi đi lấy máy tính!” Ngôn Tất Hành vô cùng đồng tình nhìn Thương Bích Lạc bị ném loạn trước mặt mọi người, quyết đoán chạy trốn.

—— Tên này tự mang buff “Thật thức thời”.

Đã hiển lộ rõ ràng giá trị vũ lực không bình thường, Hạ Hoàng Tuyền cũng lười che giấu, hoặc là nói, trên ý nghĩa nào đó, cô đã bị hai đội hữu bất lương ảnh hưởng, ý thức được —— tại thế giới như vậy, vũ lực mới là nhân tố quyết định quan trọng.

Rất nhanh, Ngôn Tất Hành mang laptop từ trong xe tới, bởi vì tòa cao ốc này có nguồn điện khẩn cấp, tạm thời không cần lo lắng vấn đề năng lượng.

Thương Bích Lạc lấy được máy tính, giống như cao phú suất [3] lấy được dao cắt bánh ngọt. . . Được rồi, tuy rằng sự so sánh này không phù hợp, nhưng đủ để hình dung trình độ này, chỉ thấy ngón tay thon dài của hán chạm vào phía dưới khóa điện tử một lát, liền tháo vỏ kim loại bên ngoài xuống, sau đó kết nối với số liệu máy tính. Thanh niên ngồi khoanh chân trước tử có vẻ mặt chuyên chú khác với trước kia, đầu ngón tay nhanh chóng mà chuẩn xác gõ bàn phím máy tính đặt trên đầu gối, khi thao tác, hàng loạt số liệu nhanh chóng lướt qua màn hình máy tính, khiến người xem hoa mắt, nhưng người không chế hết thảy kia ngay cả chớp mắt cũng không chớp lấy một cái, trong đôi mắt tối đen như mực ánh ngược lại dòng tin tức, giống như trầm tư lại giống như đã có quyết định từ lâu.

Hạ Hoàng Tuyền ngạc nhiên nhìn tư thái chưa từng xuất hiện của thanh niên, trong nháy mắt cảm thấy hán cũng không đáng ghét như vậy, nhưng đồng thời, lại nghĩ rằng thiên phú tốt như vậy bị hán lãng phí khi dùng để làm việc xấu. . . Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy có một bàn tay đặt trên vai, theo bản năng xoay người lại, chỉ thấy Ngôn Tất Hành cười quái dị nhỏ giọng nói với cô: “Em gái, đều nói đàn ông chăm chú làm việc là hấp dẫn nhất, em thấy sao?”

“.” Hạ Hoàng Tuyền yên lặng kéo xuống cái tay kia, “Gay cút đi.”

“.” Ngôn Tất Hành lặng lẽ nôn ra máu, hai kẻ này không hổ là một đôi. Đừng có tổ đội giết hán như vậy chứ, còn như vậy hán sẽ trở mặt thật!

Có lẽ là bị Thương Bích Lạc ảnh hưởng, mọi người không hện mà cùng giữ im lặng, cho đến khi tốc độ tay của hán dần dần chậm lại, ngón áp út gõ xuống sự quyết định cuối cùng, khi có một tiếng rất nhỏ vang lên, hán dừng động tác: “Có thể rồi.”

Hứa An Dương nhìn về phía đồng hồ, lập tức kinh ngạc —— thế nhưng chỉ tốn năm phút, nếu không phải giọng điệu của đối phương quá mức khẳng định, hán sẽ cho là đang nói đùa, dù không hiểu kỹ thuật hack, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, phòng thí nghiệm giấu kín như thế, khóa vào sao có thể bị phá đơn giản như vậy.

“Tôi đến!”

“Tôi đến nhập mật mã!”

Hạ Hoàng Tuyền và Ngôn Tất Hành đồng thời tới gần —— tình huống này mặc dù thường xuất hiện trong phim, tự thể nghiệm lại là lần đầu tiên, không hề nghi ngờ, hai tên này đang hưng trí bùng bùng.

“.”

“.....”

Đang nhìn nhau.

Ba giây sau, Ngôn Tắt Hành rơi lệ đầy mặt rút lui, tôn nghiêm của nam tử hán bay biến dưới uy hiếp của vũ lực. . .

Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vững khí tràng lãnh diễm cao quý của bản thân, nghiêm cẩn nhớ kỹ chữ cái và con số, sau đó cô ấn xuống một cách nhanh chóng và chính xác, chỉ nghe hơn mười tiếng “tích tích tích”, mặt mã cuối cùng được đưa vào, cô cảm thấy mỹ mãn gật đầu, rồi sau đó. . . Rồi sau đó, sao cửa còn không mở?

Chẳng, chẳng lẽ nhớ nhầm rồi?

Cứu mạng! Thế giới ngay cả mặt mã cũng làm cho người ta nhớ lầm này đã không còn giá trị tồn tại nữa rồi!

Thương Bích Lạc ngồi im, buồn bực xoa trán, thấp giọng nói: “Cô quên ấn xác nhận rồi.” Kê ngu xuẩn này vì sao dùng trí liệu?

”Hả? A!” Hạ Hoàng Tuyền vội vàng ấn “Xác nhận”.

Lần này, cửa rốt cuộc mở ra, Hạ Hoàng Tuyền mỉm cười, một giây sau, cô và Thương Bích Lạc đều hạ xuống.

Không hề nghi ngờ, đây từ chính là một thang máy hoạt động.

”Haiz!” Thở nhẹ một hơi, Hạ Hoàng Tuyền mới quay người, khi bình tĩnh lại, cô đã vững vàng ôm người nào đó vào trong ngực theo kiểu ôm công chúa, động tác thuần thục bao nhiêu thì thuần thục bấy nhiêu, tư thế chuẩn tiêu chuẩn bao nhiêu thì tiêu chuẩn bấy nhiêu.

“.....”

“.....”

Hạ Hoàng Tuyền lấy lại tinh thần trước tiên, nhìn xung quanh một lát. Cảnh tượng này giống như miêu tả trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng và điện ảnh, trong thông đạo rộng mở, trần nhà vách tường sàn nhà cùng với cánh cửa lớn dày ở phía cuối đều được tạo ra bằng chất liệu kim loại màu bạc không rõ. Thương Bích Lạc lại giải mặt mã một lần nữa trong thời gian ngắn, cánh cửa của phòng thí nghiệm thần bí chính thức được mở ra, nhưng mà, xuất hiện trước mặt mọi người, cũng là một màn khiến người khác kinh ngạc.

Sau cửa còn có gì?

Cửa!

Đây không phải nói đùa, mà là cảnh tượng thực sự xuất hiện trước mắt mọi người.

Tại cánh cửa đứng sừng sững làm bằng chất liệu không rõ có màu trong suốt kia, zombie du đãng qua qua lại lại.

Hạ Hoàng Tuyền chạm vào vỏ đao, thân thể đã điều chỉnh thành tư thế ra tay dễ dàng nhất, có lẽ chính cô cũng không biết được, lúc này khí thế tán ra trên người cô, giống như mãnh thú chuẩn bị săn thực, làm cho người ta cảm thấy rùng mình.

Cánh cửa có vẻ rất dày, độ trong suốt giống như thủy tinh nhưng rõ ràng là cứng rắn hơn nhiều, có lẽ là thủy tinh công nghiệp bằng chất liệu đặc thù, khác với cánh cửa trước, ngay chính giữa nó cũng không có khe hở, có một cây cột dựng thẳng ở đó, cách trở hết thảy.

”Đó là cái gì?”

Nhưng vào lúc này, có người phát hiện, ở trên cửa, dường như có dán thứ gì đó.

Sau khi đến gần mới phát hiện, đó là một trang giấy đầy chữ —— trên cùng viết —— Bạn chí cốt Tô Giác.

Không hề nghi ngờ, đây là một phong thư viết cho Tô Giác, vì sao lại ở chỗ này.

Trong lòng có nghi hoặc, Hạ Hoàng Tuyền bắt giác xem nội dung trong thư.

【Bạn chí cốt Tô Giác: Hi vọng người đến nơi đây là cậu, nếu không phải, vậy thì hẳn là vận mệnh trên cột, nếu thế, người đọc thư, nếu thực sự có một ngày bạn gặp được bạn cũ của tôi, xin chuyển nó cho cậu ấy. Tuy rằng sau khi biết được hết thảy, có lẽ cậu ấy sẽ thấy hổ thẹn khi quen biết tôi, nhưng tôi vẫn hi vọng có ai đó có thể nhớ kỹ mình, đừng để tôi yên lặng hư thối ở trong này.】

【Trở lại chuyện chính, Tô Giác, nếu người tới thật sự là cậu, vậy thì hẳn là cậu đã chú ý tới tin tức tôi để lại trong clip kỷ niệm trường học, đúng vậy, giống như chúng ta thường đùa khi học đại học, tạo hiệu ứng quay chậm cho phim nhựa rồi cắt ra, sau đó bỏ thêm vào lời muốn nhắn nhủ. Xin tha thứ vì tôi không thể quang minh chính đại mời cậu tới đây, trên thực tế, nếu không phải tình huống nghiêm trọng đến mức này, tôi thậm chí hi vọng rằng cả đời cũng không gặp lại cậu.】

【 Tôi thừa nhận, tôi ghen tị với cậu. 】

【 Chuyện cho tới bây giờ, chỉ sợ cậu đã biết được, đây là một phòng thí nghiệm phi pháp —— dùng các thủ đoạn không chính đáng để bí mật mang thi thể vào, có cả thi thể của trẻ sơ sinh lẫn người trưởng thành, sau đó tiến hành thí nghiệm bí mật trên người bọn họ. Cho đến hôm nay tôi cũng không rõ, rốt cuộc vì sao mình lại sa đọa đến mức này. 】

“Làm sao có thể. . .” Tô Giác thì thào, “Tư Dục. . . Sao có thể làm chuyện như vậy. . .”

【 Có lẽ lúc này cậu sẽ cảm thấy không thể tin nổi, nhưng hai tay của tôi đã dính đầy máu tươi không rửa sạch được, có lẽ là từ ngày cậu được quân đội nhận vào mà tôi lại không được tán thành, tôi bắt đầu ghen tị với cậu, đồng thời, muốn đuổi theo cậu, sau đó bỏ lại cậu thật xa, đứng ở đỉnh cao nhất rồi kiêu ngạo nói cho mọi người —— tại lĩnh vực này, tôi mới là nhà khoa học ưu tú nhất. 】

【 Nhất niệm thành ma, [4] tôi đã. . . Không chú ý nên nói nhiều quá, nói vậy cậu cũng không muốn nghe mấy chuyện này nữa. . . 】

【 Nói tóm lại, lúc đầu thật sự không định gặp lại cậu, cho đến khi người của tổ chức lấy được bệnh độc kia từ nước A, đúng vậy, chính là những gì thể hiện qua hình ảnh mà tôi gửi cho cậu, sẽ biến người thành zombie, đáng sợ nhất là, bệnh độc này có thể truyền qua không khí, tuy rằng khoảng cách có hạn, nhiệt độ cao cũng có thể giết chết nó, nhưng người từng xem qua sách và phim liên quan cùng tôi như cậu hẳn là rõ ràng, nó nguy hại đến mức nào. 】

【 Đây cũng là lý do tôi hạ xuống cánh cửa cách ly chân không này, chỉ có như vậy, nguồn suối tội ác mới không thể khuếch tán ra ngoài. 】

Đúng lúc này, Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên nhìn thấy, ở bên kia cửa, một con zombie mặc áo blouse trắng lao đảo đi ra từ một căn phòng, cả người nó đã hư thối, đầy màu xanh đen, hai mắt trắng dã vô thần, có lẽ nó đã từng là người, nhưng hiện tại đã là dã thú hoàn toàn mất đi lý trí rồi.

【 Bạn tốt của tôi, lúc này, cậu đứng ở phía nhân loại, mà tôi là zombie ở bên này, chỉ cần nghĩ vậy, tôi liền kim lòng không được cười ra nước mắt, đây có lẽ là câu chuyện buồn cười nhất và cũng là câu chuyện cười nhạt nhẽo nhất của tôi. 】

“Tư Dục. . . Tư Dục! Tư Dục!!!”

Tô Giác rốt cuộc chú ý tới con zombie vừa đi ra kia, như suy đoán của Hạ Hoàng Tuyền, nó chính là Tư Dục. Nhưng mà, zombie đã sớm mất đi ý thức sao có thể đáp lại tiếng gọi của người đã từng là đồng loại? Cánh cửa lạnh băng cách trở không khí và âm thanh chắn ngang giữa hai người đã từng là bạn, mặc cho Tô Giác gọi khản giọng, mặc cho hắn ra sức đập cửa, cuối cùng, con zombie kia cất bước đi thông thả mà quái dị, biến mất trong tầm mắt.

“Tư Dục. . .”

Một tay Tô Giác khoát lên cửa, một tay kia nắm chặt áo, hấn gục đầu xuống, khép mắt lại, dường như đang đắm chìm trong đau đớn, lại như đang ổn định lại cảm xúc, trong phút chốc, Hạ Hoàng Tuyền cho rằng thanh niên không muốn xem tiếp nữa, nhưng cuối cùng. . . Hắn vẫn xem tiếp.

【 Người của tổ chức điên rồi, bọn họ không chỉ không ý thức được sự nguy hại của nó, ngược lại muốn lợi dụng nó để đứng trên đỉnh núi của quyền lợi, điều kiện tiên quyết là, chế tạo ra vắc xin phòng bệnh. Tôi có thể tưởng tượng được, nếu ngày đó thực sự đến, thế giới này sẽ biến thành địa ngục nhân gian chân chính. Những kẻ đó vì dục vọng quyền lực mà lấy máu tươi của ngàn vạn sinh mệnh đúc thành vương tọa hắc ám này, tuy rằng tôi không phải là người tốt, nhưng cũng không muốn nhìn thế giới biến thành bộ dáng tuyệt vọng như vậy. 】

【 Cho nên, tôi dùng lý do “Muốn tạo ra vắc xin phòng bệnh thì Tô Giác là nhân tài không thể thiếu”, thuyết phục tổ chức, gửi mail cho cậu, thật xin lỗi, tôi không nghĩ ra cách nào tốt hơn, để phòng có kẻ phản bội, hết thấy chuyện của tôi đều bị theo dõi nghiêm mật, ngay cả video clip trường học cũ cũng vớt vát và lăm mồi giấu giếm được. 】

【 Tôi biết, cậu đang tham dự hạng mục nghiên cứu khoa học nên sẽ không nhận được tin nhắn ngay, chờ khi cậu nhìn thấy, có lẽ sẽ lấy lý do kỷ niệm trường học cũ mà tới nơi này. Thấy không, xa cách nhiều năm, tôi còn hiểu rõ cậu như vậy, bởi vì cậu thật sự là một người đơn thuần dễ nhìn thấu được, có lẽ bởi vì có được tính cách như vậy, mới khiến cho cậu vượt xa tôi, đáng tiếc trước giờ cậu vẫn không hiểu rõ tôi, hoặc là nói, ngay cả chính tôi cũng không hiểu rõ mình. 】

Nội dung kế tiếp rất đơn giản, sau khi gửi tin nhắn, Tư Dục lợi dụng lý do “Khai phá có triển vọng to lớn” mà dẫn hết người của tổ chức này tới, sau đó thả xuống cánh cửa kia, phóng bệnh độc ở trong, biến mọi người thành zombie.

Ngoại trừ cùng hủy diệt, hắn không nghĩ ra cách nào khác —— chỉ có thể cảnh báo cho quốc gia, bảo vệ Tô Giác không bị làm hại.

Đáng tiếc, sau khi bệnh độc ở nước A lộ ra, kế hoạch của hắn cuối cùng thành công đã trảng, thậm chí lễ mừng S Đại còn chưa mời khách, Tô Giác tất nhiên lại càng không thể thấy được tin tức Tư Dục lưu lại, có thể nói, nếu không phải Hạ Hoàng Tuyền nhận được tin tức hệ thống nêu lên, còn không biết phải mất bao lâu mới tìm được chỗ này.

Cuối thư, viết như vậy ——

【 Khi hạ quyết định này, tôi đang ngồi trong công viên, hoa cúc nở rộ, làm tôi nhớ tới một bài văn từng đọc, còn nhớ rõ sao? Nó viết thế này —— đối với một số người mà nói, một chuyện như vậy thực sự khiến cho bọn họ cả đời khó quên: Khi quân Đức lui binh, tại phế tích của phòng hơi ngạt và lò hỏa táng, hoa cúc nở rộ. 】

【 Tôi không hi vọng thế giới này biến thành một Auschwitz [5] khác, cũng không hi vọng hoa cúc lại chỉ có thể nở rộ trên đồng hoang tàn. 】

【 Nếu có thể, bạn chỉ cốt của tôi, bạn thân của tôi, cũng là người bạn duy nhất của tôi, Tô Giác, xin để nó nở mãi ở mùa thích hợp nhất, dưới ánh mặt trời ấm áp, ở trong gió nhẹ ấm áp, trong tiếng cười của trẻ nhỏ.】

【 Đây là nguyện vọng cuối cùng, khi tôi là một con người (trên thực tế tôi cũng không biết mình có thể được gọi là người không nữa).】

【 Tôi giao nó cho cậu.】

Cuối cùng, tất cả tư liệu về bệnh độc và về phần sau nghiên cứu của Tư Dục được tìm thấy trong tin tức hẩn lưu lại, cảm xúc của mọi người rất u uất, ai cũng không ngờ tới, ngọn nguồn của sự tình sẽ là như vậy.

Trong đó, người đau lòng nhất, không hề nghi ngờ là Tô Giác

Hạ Hoàng Tuyền nhìn hẩn cô độc rời đi một mình, do dự một lát.

”Nghĩ cái gì vậy?” Ngôn Tất Hành đẩy cô một cái.

”A?”

”Vào thời điểm này, cho dù là bạn cũng sẽ đi an ủi một phen, huống chi hai người còn là thanh mai trúc mã.” Ngôn Tất Hành châm điếu thuốc, hẩn chậm rãi thờ ra khói nhẹ, nhìn Hạ Hoàng Tuyền, “Em không phải là người vô tình như vậy chứ?”

“... Làm sao có thể!”

Hạ Hoàng Tuyền trợn mắt nhìn hẩn, sau đó nhanh chóng đuổi theo Tô Giác, Ngôn Tất Hành vui mừng nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô —— Cảm giác làm người hướng dẫn cuộc sống thật là tốt, tiếc là không được một nụ hôn cảm kích. Nghĩ như vậy, hẩn quay đầu lại, vừa đứng nhìn thấy nụ cười ấm áp như gió xuân, nhưng mà... Vì sao hẩn cảm thấy mình đang đứng trong trời đông giá rét?

Ngôn Tất Hành roi lệ đầy mặt quay lưng lại, bi thương vươn tay nhỏ bé về phương hướng mà cô gái rời đi —— em gái, em hãy trở về đi, một mình anh chịu không nổi... .

[1] Nhuyễn muội tử: ngây thơ, dịu dàng cả bề ngoài lẫn tính cách.

[2] Nữ hán tử: chỉ những cô gái có tính cách giống con trai.

[3] Cao phú suất: Cao, đẹp trai, có tiền.

[4] Nhất niệm thành ma: Bị những thứ trên đường đời hấp dẫn mà lạc mất bản tính.

[5] Trại tập trung Auschwitz hay Nhà tù Auschwitz (Konzentrationslager Auschwitz) là trại lớn nhất trong các trại tập trung của Đức Quốc xã.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Muốn Một Cái Ôm Không?

Lúc này Hạ Hoàng Tuyền cũng không hề cảm nhận được sóng điện oán niệm đến từ Ngôn Tất Hành, toàn bộ sự chú ý của cô đặt ở việc tìm kiếm Tô Giác, rất nhanh, cô tìm được hẩn, hẩn đang ngồi trên sofa ở đại sảnh tầng một.

Thanh niên gục đầu xuống, ngồi im, tuy Hạ Hoàng Tuyền không thấy rõ vẻ mặt của hẩn, nhưng có thể đoán được, dù sao, mất đi bằng hữu... . Cô nghĩ một lát, đi tới phía sau đối phương, cảm thấy vào thời điểm này, đứng ở vị trí này thì khá phù hợp. Cùng lúc đó, cô bi thương nhận ra, mình hoàn toàn không biết nên làm gì. Bởi vì tiếp nhận ký ức giả dối này, cô ít nhiều bị ảnh hưởng, trên phương diện nào đó mà nói, cô thật sự quan tâm đến thanh niên phía trước, nhưng đồng thời, bởi vì ký ức tới quá đột nhiên, cô thật sự không có cách nào xử lý cho tốt.

Cho nên, hiện tại rốt cuộc nên làm gì?

”Anh không sao chứ?” —— quả là lời thừa!

”Anh có khỏe không?” —— giống như trên!

”Nếu anh muốn khóc, cho anh mượn vai.” —— cảm thấy có chỗ nào không đúng!

”Đàn ông nếu muốn khóc thì khóc đi, không phải là tội... .” —— tự vỗ đầu!

Rõ là. . . Hạ Hoàng Tuyền phiền não buông lỏng hai vai, dù nhiều zombie đến mức nào cũng chưa từng khiến cô thấy rối rắm như vậy.

”Anh và cậu ấy quen biết khi học đại học, bởi vì có cùng sở thích nên quan hệ rất tốt.”

Người mở miệng trước là Tô Giác.

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mà trầm thấp, giống như mặt hồ yên tĩnh nhưng lại cất giấu những gợn sóng lớn.

Hạ Hoàng Tuyền giờ tay lên, tạm dừng một lát, sau đó nhẹ nhàng đặt lên vai thanh niên, cảm thấy không làm cho đối phương khó chịu mới nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ cô nhận thấy, có lẽ đối phương chỉ cần một người im lặng lắng nghe, vì thế cô thử nhẹ, im lặng nghe thanh niên kể về người bạn kia, tuy rằng nó như mảnh nhỏ hỗn độn, nhưng cũng đủ để quý trọng.

Tô Giác nói, nói, đột nhiên hỏi một vấn đề.

”Em có biết, nguyện vọng của cậu ấy là gì không?”

Nói tới đây, hắn không nói tiếp như trước nữa mà tạm dừng, giống như đang nhớ lại, giống như đang đợi Hạ Hoàng Tuyền trả lời.

Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu suy xét một lát, mới dè dặt nói: “Đứng ở đỉnh cao nhất?”

“... Không, không phải.” Tô Giác lắc đầu, tóc xoắn mềm mại lướt qua mu bàn tay Hạ Hoàng Tuyền, “Nguyện vọng của cậu ấy là —— hi vọng mình có thể giúp loài người không còn ốm đau.”

“.....”

”Rất buồn cười, đúng hay không?”

”So với nói là buồn cười. . .” Hạ Hoàng Tuyền ngắt lời, “Không bằng nói là hồn nhiên, tuy rằng em không hiểu những thứ cao thâm như vậy lắm, nhưng mà. . .” Loại chuyện này, là việc mà khoa học kỹ thuật hiện có không thể đạt tới được. Không ngờ người đàn ông kia từng có một giấc mộng như vậy, đúng là làm cho người ta giật mình, nhưng đồng thời, “Giấc mộng sao, chỉ nghĩ mà không làm thì gọi là nguyện vọng, nghĩ mà trả giá bằng hành động chính là lý tưởng, em cảm thấy, người vì lý tưởng mà phấn đấu rất vĩ đại, không ai có tư cách cười nhạo anh ta. Đương nhiên, lý tưởng xấu xa thì. . .” Ví dụ như hủy diệt toàn bộ thế giới hay thành lập hậu cung gì đó thì quên đi!

”Cậu ấy nói với anh, muốn kiên trì bền bỉ nghiên cứu bí mật về cơ thể người, rồi đến một ngày nào đó, chữa khỏi được mọi loại bệnh, giải phóng nhân loại khỏi gông xiềng suốt mấy trăm vạn năm, đạt được tự do chân chính.”

”Lúc đó, khi cậu ấy nói ra những lời hoàn toàn không phù hợp với khoa học này, lại vô cùng chói mắt.”

”Anh luôn. . .” Tô Giác vươn tay, nắm lấy bàn tay trên vai mình “Luôn luôn coi cậu ấy là tấm gương.” Bàn tay siết chặt, “Vào lúc đó, nghe thấy cậu ấy tìm được phòng thí nghiệm thích hợp, anh thực sự rất vui, nghĩ rằng có một ngày, có lẽ lại có thể cùng nhau nghiên cứu vui vẻ, nhưng mà. . . Anh thật không ngờ. . .”

”Rốt cuộc là từ lúc nào, cậu ấy bắt đầu lạc lối? Mà anh, là một người bạn, chỉ coi trọng nghiên cứu mà không kịp thời chú ý tới điểm này, quả thực. . .”

“.....”

Tô Giác im bật, từ lời nói và bàn tay nắm chặt của hắn, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy sự áy náy và tự trách khôn xiết, lúc này ở trong mắt cô, thanh niên thật giống như động vật nhỏ đang bất an, cô vươn tay còn lại theo bản năng, chạm vào tóc xoắn mềm mại của thanh niên, xoa xoa.

“... Hoàng Tuyền?”

Tay của Hạ Hoàng Tuyền ngừng lại, âm thầm roi lệ đầy mặt, không biết nên làm gì với cái tay này nữa, sao cô lại có thể làm vậy chứ? Nhưng mà, vào lúc này cũng phải nói gì đó, nhưng không nghĩ ra thì làm sao bây giờ? Cuối cùng, cô quyết định nói thật: “... Em không biết nên nói cái gì.” Rút tay lại gãi má, “Tuy rằng có rất nhiều câu an ủi, nhưng em cảm thấy đó không phải điều anh muốn nghe.”

Tô Giác sùng sốt trong chớp mắt, sau đó bật cười.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn trời, bị cười nhạo sao? Quên đi. . . Ngẫu nhiên bị cười nhạo cũng không sao cả, ai bảo cô là người tốt chứ.

”Cám ơn em, Hoàng Tuyền, anh cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“.....” Cười nhạo một chút mà có hiệu quả trị liệu như vậy sao? Hay là cô vốn có gương mặt dễ bị cười nhạo?

—— Quên đi. . . Dù sao kết quả tốt là được, còn lại thì không sao cả.

”Không cần cảm ơn em, dù sao em vốn không làm gì.” Hạ Hoàng Tuyền nói tới đây thì dừng lại, suy xét một lát sau, cuối cùng vẫn nói ra, “Em cảm thấy, anh ta đi lên con đường kia không liên quan gì đến anh, không phải sách chính trị thường nói 'Nguyên nhân bên trong có tính quyết định, nhân tố bên ngoài thông qua nguyên nhân bên trong mà tạo ảnh hưởng' gì đó sao. Tuy rằng anh cũng có lỗi, nhưng em cảm thấy anh tuyệt đối không phải là đầu sỏ

gây nên. Hơn nữa, hiện tại cũng không phải là lúc để hỏi lỗi.”

“Anh ta để lại thư cho anh vì muốn ngăn cản tận thể, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, một khi đã như vậy, không phải anh càng hấn là hoàn thành nguyện vọng của anh ta, cố gắng nghiên cứu ra vắc xin phòng bệnh, để thế giới này bình thường trở lại sao? Dù sao em cũng nói nếu. . .” Lần đầu tiên cảm thấy mình ăn nói vụng về, Hạ Hoàng Tuyền cực kỳ rối rắm, nếu biết thì cô đã thay đổi thuộc tính mồm miệng lạnh lợi lên mức cao nhất rồi (vốn không có cái này được chứ?) cũng không đến mức để bây giờ phải rối rắm như vậy, “Tóm, tóm lại, hiện tại lãng phí thời gian vào việc sa sút tinh thần là tội lớn nhất!”

Tô Giác đột nhiên cúi người, dùng tay kia che miệng lại, lúc ban đầu chỉ là tiếng ho nhẹ, cuối cùng hoàn toàn biến thành tiếng cười.

“Hoàng Tuyền. . . Kỹ thuật an ủi người của em vẫn kém như vậy. . .” Đầu vai hấn run run, nói.

“.” Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, một phen rút về bàn tay bị đối phương nắm lấy, “Vậy thì ngại quá!” Cho tên này chết cười đi! Vừa rồi cô còn lo lắng một phen, quả thực là ngu ngốc, haiz, rất mệt, không thể yếu nữa rồi. . .

“Tức giận?” Ngữ khí nghi hoặc.

“Không!”

“Tức giận.” Đổi thành giọng điệu khẳng định.

“Đã nói không có!”

“Hoàng Tuyền, không phải là em không làm gì cả.” Tô Giác đứng lên, xoay người đối diện với Hạ Hoàng Tuyền, mỉm cười nói, “Những gì em làm được nhiều hơn là em nghĩ.”

“Cho dù anh nói như vậy. . .”

“Vi biểu đạt lòng cảm kích của anh. . .” Tô Giác nghiêng đầu, vươn hai tay, “Muốn ôm một cái không?”

“Xin miễn thứ cho kẻ bất tài!”

Bỏ lại một câu như vậy, Hạ Hoàng Tuyền xoay đi chạy lấy người, thanh niên với tính cách, diện mạo không tương xứng với số tuổi đi theo sau cô, nói nhỏ “Hồi bé rõ ràng thường đòi anh ôm” gì đó.

—— Hoàn toàn không có chuyện này được chứ?!

—— Đừng coi là thật, đồ ngốc!

—— Chắc, sao xung quanh cô lại có nhiều kẻ ngốc như vậy chứ?

Nghĩ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền vừa đi không xa, liền nhìn thấy vẻ mặt nịnh nọt đón chào của Ngôn Tất Hành, hấn nhiệt tình nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nước mắt giàn giụa nói: “Em gái, cuối cùng em đã trở lại, anh nhớ em chết bầm. . .”

“. . . Chúng ta không gặp bao lâu rồi?”

“Không đến 30 phút!”

“.” Cô rút cuộc không nhịn được vươn tay đập bay đối phương, cho nên nói, những lời nhảm nhí này rút cuộc có ý nghĩa gì?

Ngôn Tất Hành vừa được giải thoát khỏi bạo lực lạnh lại phải chịu bạo lực nóng, nghẹn lời không nói gì, hấn trêu chọc ai sao? Tuy rằng chỉ có 30 phút, nhưng ở cùng A Thương quả thực là một giây như một năm! Như vậy bọn họ ít nhất không gặp suốt 1800 năm, cảm động một chút cũng bình thường, haiz, sao không ai hiểu hấn chứ?

Nhưng vào lúc này, Hạ Hoàng Tuyền chú ý tới: “Hình như thiếu một ít người?”

“Bọn họ đi tìm người còn sống sót trong tòa nhà.” Hạ Hoàng Tuyền hỏi nhỏ giọng, Ngôn Tất Hành cũng nhỏ giọng đáp lại.

Để cho chắc chắn, còn giữ lại một bộ phận, nếu có gì ngoài ý muốn, bọn họ cũng sẽ mang được tư liệu trân quý ra ngoài.

“Người còn sống sót?” Hạ Hoàng Tuyền sững sốt một lát, gật đầu, “Cần phải vậy.” Nhưng mà, “Nhiều tầng như vậy, phải tìm từng tầng sao?”

Ngôn Tất Hành thở dài, hấn cảm thấy mình tìm lại được cảm giác về sự ưu việt trên chỉ số thông minh: “Em gái, trên thế giới có một thứ, gọi là máy dò hồng ngoại.” Nói tới đây, hấn kinh ngạc nói, “Em sẽ không không biết nó là cái gì chứ?”

“. . . Tôi đương nhiên biết!”

Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, lúc trước cũng thấy thứ này trong phim truyền hình, đơn giản mà nói, những vật thể có nhiệt độ khác nhau thì phóng xạ cũng khác nhau, căn cứ theo nguyên lý này, máy dò hồng ngoại có thể phân biệt được những thứ nhìn không thấy, ví dụ như người sống trong

cả tòa cao ốc này, mà zombie thì không có nhiệt độ gì.

Một giờ sau, quân đội thuận lợi dẫn người sống về, rồi sau đó, mọi người cùng rời đi.

Người được cứu ngồi trên xe vận tải của quân đội, mà Tô Giác ngồi trong xe của bọn Hạ Hoàng Tuyền, chạy được một đoạn, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn, kính ngác nhìn lên qua cửa sổ xe, chỉ thấy có một ánh lửa lớn dấy lên từ cao ốc.

Nhiệt độ cực nóng có thể giết chết zombie và bệnh độc trong không khí.

【 Có lẽ cậu ấy sẽ thấy hổ thẹn khi quen biết tôi, nhưng tôi vẫn hi vọng có ai đó có thể nhớ kỹ mình, đừng để tôi yên lặng hư thối ở trong này.】

Cô quay đầu nhìn về phía thanh niên bên cạnh, đối phương đáp lại cô bằng một nụ cười yên tĩnh.

Không biết sao Hạ Hoàng Tuyền lại nhớ tới một câu nói —— “Trần (bụi) quy trần, thổ quy thổ. Để người đã khuất an bình, để người trên đời được giải thoát.”

—— Tâm nguyện của anh, đã được chuyển tới người bạn ấy.

—— Mà anh ấy, cũng sẽ tiếp tục gánh vác nguyện vọng của anh.

Cho nên, trong lửa mạnh, ít nhất cuối cùng, hãy ngủ yên với thân phận nhân loại.

Amen.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Biết Âm Giường, Cầu Bao Dưỡng

Đường sá phía sau lại khôi phục sự bình tĩnh như lúc trước, bọn họ và dân chúng được cứu ven đường đi theo quân đội, bị kinh sợ nhưng không có nguy hiểm gì, cùng đội quân khác tụ hội ở địa điểm dự tính. Thi hành ăn khớp phương pháp cách trở bệnh độc, không thể tách rời khỏi hiện trạng quốc gia.

Tuy rằng quốc gia tên là Viêm Hoàng này ở phương diện nhân chủng, bộ máy nhà nước và pháp luật đều rất giống nước Z tại thế giới của Hạ Hoàng Tuyền, nhưng có lẽ có nhiều điểm khác biệt, ví dụ như diện tích và dân số, đều chỉ bằng khoảng 1/10 nước Z, lại như địa hình, không phải là một con gà trống lớn [1], Viêm Hoàng càng giống như một cái hồ lô đầu Bắc đuôi Nam, nhưng có một điểm giống nhau, chính là thủ đô trung tâm chính trị là Yên Kinh cũng ở phía Bắc.

Mà bên hông nhỏ hẹp của hồ lô, có một con sông thiên nhiên tên là Đới Hà, bắt nguồn từ đỉnh núi tuyết cao, từ hướng tây chảy cuộn cuộn về đông, thẳng vào Đông Hải, một năm bốn mùa đều chảy xiết, trong lịch sử của quốc gia này, nó từng nhiều lần gây ra lũ lụt, đồng dạng, cũng có nhiều chiến dịch nổi tiếng triển khai xoay quanh con sông này —— Đánh thắng Đới Hà tất được thiên hạ —— luôn có cách nói như vậy. Mà một khi thất bại, chỉ có thể phân chia nam bắc. Để thủ khó công, có thể nói là cứ điểm chiến lược được thiên nhiên hình thành.

”Cầu gần như bị phá hỏng rồi.”

Đây là tin tức mới nhất mà sau khi qua sông, quân đội yêu cầu tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đồng thời đăng ký vào danh sách, Ngôn Tất Hành không biết từ nơi nào nghe ngóng được.

”Người còn chưa chạy ra thì làm sao bây giờ?” Hạ Hoàng Tuyền nhíu mày hỏi.

Ngôn tiểu ca nhún nhún vai, dựa lưng vào cửa xe tải mở ra, miệng phun ra một vòng khói: “Anh nói 'gần như', vẫn còn dư một cái, canh gác nghiêm ngặt.” Canh gác hào trời [2] này mới diệt sạch được mọi nguy cơ, đạo lý này, tất cả mọi người đều rõ.

”Vây cũng không có cách nào.” Tâm tình của Thương Bích Lạc đang ngồi trên ghế lại hiển nhiên khá tốt, “Các đội quân ngăn lại zombie trước khi chúng qua sông mà tiến vào đất bắc, ngày đêm gấp rút, hoàn toàn không thể cứu được tất cả mọi người, chỉ có thể nói chúng ta rất may mắn.”

”Rất may mắn, haiz. . .” Hạ Hoàng Tuyền thở dài, tuy rằng đúng là vậy, nhưng. . .

”Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa!” Ngôn Tất Hành vỗ vào xe, cười nói, “Rốt cuộc tới chỗ an toàn, dù sao cũng phải thả lỏng một chút chứ.”

”Thả lỏng?”

”Đúng vậy! Ví dụ như hút thuốc uống rượu ngủ với em. . .” Lời còn lại im bật trước cái nhìn chăm chăm của Hạ Hoàng Tuyền, Ngôn Tất Hành bỏ lại một câu “Anh lại đi hỏi tin tức khác, gấp lại sau!” rồi chạy trốn nhanh như con thỏ, Hạ Hoàng Tuyền vô cùng không còn lời gì để nói, khi nhìn chăm chú vào

bóng lưng của hắn thì bỗng ngó ra, giống như lần trước, cô lơ mơ cảm thấy chân trái của đối phương có chút không phối hợp, là ảo giác sao?”

”Thả lỏng. . .” Hạ Hoàng Tuyền lại thở dài, tựa vào tay lái, dọc theo đường đi đánh zombie, chạy trốn còn thấy có việc làm, nhất thời rảnh rỗi, cô lại không biết nên làm cái gì, “Này! Anh có đề nghị gì không?”

Thương Bích Lạc sừng sốt trong nháy mắt, lập tức mỉm cười, đáp lại: “Hút thuốc uống rượu ngủ với em gái, được chứ?”

“.” Hạ Hoàng Tuyền thấy đáng tiếc vì hiện tại mình không uống nước, nếu không sẽ phun đầy sữa dinh dưỡng vào mặt đối phương! Cô ngồi thẳng, kẻ sát vào Thương Bích Lạc, neho mắt nói, “Ngủ với ai? Anh ư?”

Thương Bích Lạc nghiêng đầu, dịu dàng nói: “Tôi là đàn ông.”

”Không sao cả, tôi luôn coi anh như con gái.” Hạ Hoàng Tuyền vươn tay véo má đối phương, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhặn nhặn này, vừa trắng vừa mềm.”

“.” Thương Bích Lạc vươn tay, nắm lấy bàn tay đặt trên mặt mình, kéo xuống, “Xin đừng tìm kiếm thứ mà cô đã mất từ lâu ở trên người tôi.”

”Này! Ánh mắt như đang nhìn gorilla của anh là sao chứ?!” Thương boss, tên khốn này, có phải cảm thấy mình vô cùng nữ tính hay không? Có gì đáng tự hào chứ? Đừng dễ dàng vứt hết những thứ quan trọng, được chứ?!

Thanh niên nhìn trời, ánh mắt xa xăm: “Tôi chưa nói gì hết.”

“.” Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, yên tĩnh một lát mới nói, “Thật là quá ngây thơ rồi!”

”?”

”Cho rằng không nói thì tôi sẽ không ra tay ư? Đánh anh hoàn toàn không cần có lý do!” Về mặt âm u giờ nắm đầm!

Mấy phút đồng hồ sau, Hạ Hoàng Tuyền sáng khoái tinh thần nhìn chăm chú vào Thương Bích Lạc đã yếu ớt ghé vào chỗ điều khiển xe ô tô, sung sướng nói: “Tôi đã biết! Cách thả lỏng hiệu quả nhất chính là đánh anh!”

Thương Bích Lạc khép hai mắt lại, không nhìn kẻ khiến người ta bức mình này nữa.

”Đừng già chết, tôi vốn không dùng hết sức!” Hạ Hoàng Tuyền vươn tay xách Thương boss lên, quơ quơ, vui sướng lắm bả nói, “Lúc trước đọc tiểu thuyết, luôn có miêu tả nhân vật chính như 'búp bê vải rách nát', tôi vẫn thấy thật khoa trương, hiện tại thấy miêu tả như vậy cũng thật chính xác.”

“. . . Bại lộ lịch sử đen tối của mình như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?” Thương Bích Lạc lạnh nhạt nói.

”Có gì chứ, quân tử khoe JJ, không đúng, là thắng thần vô tư.” Cô gái ho nhẹ vài tiếng, cho nên nói thói quen thật đáng sợ, dùng sai nhiều giờ không dùng đúng được, phía sau là gì? Tiểu nhân giấu JJ? Cảm thấy có vấn đề gì đó. . . [3]

“.” Thương Bích Lạc cảm thấy mình nên không nói gì cho thỏa đáng, yêu cầu chỉ số thông minh từ kẻ ngốc đúng là quá khó khăn.

Hạ Hoàng Tuyền nói tay, trực tiếp ấn Thương Bích Lạc về tư thế nằm sấp, sau đó chính cô cũng nằm sấp ở trên tay lái, một người chủ động lười biếng, một người bị bắt ép không cho động đậy —— hai vị này giống như cá mẫn phơi khô vào đầu mùa hạ, chờ đợi người khác xoay người bọn họ lại.

Suốt mấy ngày này, bởi vì cả ngày bị zombie uy hiếp, lại phải bảo vệ cho Thương Bích Lạc an toàn, đầu óc của cô luôn căng thẳng, có lẽ là vì lúc này cuối cùng cũng được thả lỏng, Hạ Hoàng Tuyền dần dần cảm thấy mệt rã rời, nhưng cô hiểu rõ, hiện tại không phải là lúc thích hợp để ngủ, cô vươn tay ngáp một cái, ngả đầu nghiêng về phía Thương Bích Lạc: “Này!”

Thanh niên nhủ mảy, im lặng biểu đạt nghi vấn.

”Anh cảm thấy chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở chỗ này bao lâu?”

”Tôi nói là vĩnh viễn, cô tin sao?”

“.” Hạ Hoàng Tuyền nghiêm túc ngẩng đầu lên, ngồi thẳng, “Có ý gì?” Dựa vào trực giác, cô cảm thấy Thương Bích Lạc không nói dối.

Thương Bích Lạc vẫn duy trì tư thế lúc trước, ngón tay vỗ nhẹ bàn điều khiển, chân thành nói: “Tiếp đó không lâu, hủy diệt một cây cầu cuối cùng, chỉ sợ phía Bắc sẽ ném bom phía Nam một lần.”

”Ý của anh là?” Hạ Hoàng Tuyền biến sắc.

”Đúng vậy.” Thương Bích Lạc gật đầu, “Lợi dụng đặc tính zombie và bệnh độc bị hủy diệt bởi nhiệt độ cực nóng, từ đó đánh phá từ gốc rễ.”

”Giá phải trả cũng quá lớn. . .” Nếu thật sự như vậy, zombie hiển nhiên bị tiêu diệt, nhưng đồng thời, phía Nam sẽ biến thành một mảnh đất khô cằn, hoang hỏ, nơi đó chắc chắn còn có người vẫn sống nhưng không đuổi kịp tới nơi này.

“Thời gian không đợi ta, lúc trước zombie đã tiến hóa, nếu chúng nó lại tiến hóa thì sao?” Thương Bích Lạc giờ tay chỉ về phía trước, lắc đầu nói, “Bọn họ không muốn đánh cuộc, cũng không đánh cuộc được.”

“” Hạ Hoàng Tuyền im lặng cúi đầu, đứng vậy, cô rõ ràng hơn bất cứ ai, lúc trước chỉ là tiến hóa sơ cấp, vậy nghĩa là phía sau nhất định còn . . . Dưới điều kiện tiên quyết như vậy, chính sách ném bom thật sự có hiệu quả sao? Cô thật sự vô cùng hoài nghi.

“Không phải cô biết cái gì chứ?” Lần này người hỏi là Thương Bích Lạc.

Hạ Hoàng Tuyền tròn mắt nhìn hân: “Hiện tại là tôi đang hỏi anh! Nói tiếp!”

Thương Bích Lạc cũng không trông mong có thể moi ra được gì từ miệng cô, thật tự nhiên nói tiếp: “Sau khi bệnh độc bùng nổ, giao thông ở phương Bắc và phương Nam nhanh chóng bị đình trệ, nói cách khác, sau đó không có người phương Nam nào tới phương Bắc, người tiếp xúc với bệnh độc, hoặc là ở bên kia sông, hoặc là ở trong này.” Hân mỉm cười, “Cô cảm thấy, phương Bắc sẽ cho 'ngọn nguồn nguy hiểm' là chúng ta tiếp tục đến gần sao?”

“Loại chuyện này. . .” Hạ Hoàng Tuyền mấp máy môi, không trực tiếp trả lời vấn đề của đối phương, nhưng, trực giác của cô nói rằng, phỏng đoán của Thương Bích Lạc có lẽ là đúng.

“Tin tức, chỉ sợ mấy ngày này sẽ xuất hiện.”

“Anh cũng không khẩn trương chút nào.” Hạ Hoàng Tuyền nhìn thanh niên với vẻ mặt lạnh nhạt kia.

Thanh niên hơi dịch vị trí, một tay chống má mỉm cười nói: “Có cô ở đây, tôi sợ cái gì?” Thương Bích Lạc đã nhận ra, cho dù là xuất phát từ nguyên nhân gì, cô có một loại cổ chấp quái dị với sự “An toàn” của hân. Tuy rằng cho tới bây giờ hân cũng chưa xác định giá trị vũ lực của đối phương mạnh nhất có thể đạt tới mức nào, nhưng không hề nghi ngờ, chỉ cần cô ở đây, hệ số nguy hiểm của hân vô cùng thấp, huống chi. . .

“Câm miệng!”

Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền thật rối rắm, loại không khí “Thân ái, tôi biết ẩm giường, cầu bao dưỡng” này là sao? Làm cô nổi da gà toàn thân được chứ? Đã thế cô còn không thể phản bác, không được, nếu thừa nhận thì cũng quá mất mặt!

Vì thế cô không hề khách khí xách lên Thương Bích Lạc, mở cửa, xách ra bên ngoài lắc lắc hai lần: “Anh có tin bây giờ tôi lập tức bán anh hay không? Tin hay không?!”

“Giá cả thế nào?” Nhưng vào lúc này, một giọng nói bỗng truyền đến.

“Hả?” Hạ Hoàng Tuyền giật mình buông tay, “Búp bê vài rách nát” trong tay bỗng rơi xuống đất.

“Ai nha, đúng là một người đẹp, ngã đau không?”

“Người, người đẹp?” Cứu mạng! Rốt cuộc là tình huống gì đây?!

Hạ Hoàng Tuyền rối rắm, lập tức nhảy xuống xe, nhắc Thương Bích Lạc đặt vào trong xe, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh —— đúng là sóng lớn mãnh liệt!

Là một cô gái với định hướng tình dục bình thường, Hạ Hoàng Tuyền đương nhiên không thích phụ nữ, dưới tình huống như vậy, thứ đầu tiên mà mắt cô chú ý lại là bộ ngực, bởi vậy có thể thấy được, vóc dáng của đối phương này nó đến mức nào, ít nhất cũng phải cup D. Lập tức cô ý thức được, như vậy dường như có hơi không lễ phép, vội vàng chuyển mắt đến khuôn mặt của đối phương —— đây là một cô gái 24 25 tuổi, gương mặt rất xinh đẹp, thuộc loại đẹp đã tính vô cùng choáng ngợp, tóc xoăn gọn sóng được nhuộm đỏ, trên người mặc áo da đen trễ ngực bó sát người, hoàn toàn bày ra dáng người chữ S hấp dẫn.

“Xem đủ?” Đối phương thấy Hạ Hoàng Tuyền quan sát mình xong rồi, ưỡn ưỡn ngực, lại là một đợt sóng lớn mãnh liệt, cười hi hi nói, “Vậy chúng ta nói giá của anh ta đi?”

“ . . . Giá, giá?”

“Đúng vậy, không phải cô muốn bán anh ta sao?” Người đẹp đã tính vung vung tóc dài, nháy mắt với Hạ Hoàng Tuyền, “Nhưng mà trước khi trả tiền có thể dùng thử không? Vạn nhất trông khá mà không dùng được, không phải là tôi bị thiệt sao?”

“” Hạ Hoàng Tuyền hoàn toàn sợ ngây người, thế nên hoàn toàn không có tâm tình chú ý đồng bọn nhỏ của cô có kinh ngạc đến ngây người hay không, đầu óc đang ngừng hoạt động như cô không biết phải làm sao.

[1] Địa hình con gà trống: cả đất nước Trung Quốc trên bản đồ giống như một con gà trống lớn, mào gà là ba tỉnh đông bắc, trái tim là thủ đô, bụng là sáu tỉnh Hoa Đông, phần chân là Quảng Đông, Quảng Tây, lưng là Nội Mong, đuôi là ba tỉnh Tây Bắc...

[2] Hào trời: Chiến hào ngăn cách giao thông do thiên nhiên hình thành.

[3] Hai câu này đồng âm: Là quân tử thì khoe JJ ra, là tiểu nhân thì giấu JJ (JJ là gì ai không biết hỏi mình nha) = Quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân thì

ưu tư.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cùng Cái Phòng Nào

“” Hạ Hoàng Tuyền đã hoàn toàn sợ ngây người, cho nên hoàn toàn không có tâm trạng chú ý tới người bạn nhỏ của cô có kinh ngạc đến ngây người hay không, đầu như bị cửa kẹp, không hiểu sao cô lại ma xui quỷ khiến nói ra một câu như vậy: “Thân ái, cô định bao ngày hay bao đêm?”

Vừa dứt lời, cô đã muốn đập đầu vào tường, rồi sau đó chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến khí lạnh, nơi phát ra không cần đoán cũng biết.

”A, em gái đúng là nhạy bén.” Cô gái ngực cup D cười run rẩy cả người, “Vây em lấy kinh nghiệm của người từng trải giới thiệu cho chị, lần đầu dùng thử mây giờ thì vừa phải?”

Mấy, mấy giờ. . .

Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, là cô quá ngây thơ ư? Sao thế giới này đã trở nên không thể hiểu nổi trong nháy mắt? Hay là cô đã mở ra cánh cửa của thế giới mới?

Bối cảnh sấm sét giữa trời quang của cô có lẽ tạo thành hiệu làm cho đối phương, cô gái cup D biến sắc, không thể tin nói: “Chẳng lẽ thật sự phải bao đêm? Nhìn như mặt trăng nhỏ, không ngờ ra sức như vậy, đúng là người không kể về ngoài.”

Hạ Hoàng Tuyền sắp học máu, nói một cách công bằng, cô thực sự muốn vứt bỏ tên Thương Bích Lạc, nhưng đã buộc định thành công thì không vứt bỏ được. Dù trên nguyên tắc cô chỉ cần cam đoan an toàn sinh mệnh cho Thương Bích Lạc, không cần phụ trách trình tiết và tiết tháo [1], đợi đã, cái trước thì thôi, cái sau hẳn thật sự có sao? Không, không phải là lúc để nghĩ đến chuyện này. Vạn nhất Thương boss bị sấm sỡ mà lún quẫn trong lòng. . . Cô tưởng tượng cảnh đối phương rung rung ôm bao thuốc nổ đồng quy vụ tận với mình, rùng mình một cái, cuối cùng quyết định —— làm người phải phúc hậu!

Đấu tranh một hồi, cô rút cuộc lên tiếng: “Ừm, chị gái, em cảm thấy có lẽ chị đang hiểu lầm. . . Vừa rồi em chỉ đùa với hấn mà thôi, không định bán hấn thật.” Nói xong, cô quay đầu liếc mắt ra hiệu với Thương Bích Lạc, “Đừng không?”

Thương Bích Lạc chậm rãi buông tay, hẳn thực sự không muốn để ý đến người này, nhưng nếu lúc này không tỏ thái độ, dưới con giận dữ, nàng tuyệt đối có khả năng bán hấn đi. Cô gái kia nhìn như tùy tiện, nhưng vết chai trên tay lẫn đường cong thân thể cho thấy rằng cô ta luyện công phu, tuy không rõ mạnh yếu, nhưng hẳn cũng không muốn lấy sinh mệnh hoặc cái gì khác để đánh giá giá trị vũ lực của đối phương.

Sau khi cân nhắc lợi hại, hấn ôm hận gật đầu.

Khi hấn gật đầu, không hiểu sao Hạ Hoàng Tuyền lại cố tình nói một câu: “Chỗ đó của hấn nát rồi, dù chị muốn thử hấn cũng bất lực.”

“”

”! ! !”

”! ! ! !”

”! ! ! ! !”

Hạ Hoàng Tuyền thật vừa lòng với hiệu quả mà mình tạo ra, nhưng lập tức kinh hãi, có phải số lượng không đúng hay không?

Người thứ nhất không thể nghi ngờ là Thương Bích Lạc, người thứ hai là cô gái cup D, vậy người thứ ba và thứ tư là ai?!

Cô cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy Tô Giác và Ngôn Tất Hành đứng cách đó không xa, đồng thời trợn mắt há mồm nhìn bọn họ.

Tầm mắt chạm nhau, Tô Giác xấu hổ xua tay liên tục: “Thật có lỗi, Hoàng Tuyền, Thương tiên sinh, tôi không cố ý nghe lén. Thật sự, tôi không ngờ rằng. . . Thật sự rất xin lỗi, chuyện hôm nay tôi sẽ quên.”

Cô gái cup D vừa rồi còn có chút thất vọng, vừa thấy hai người mới tới, ánh mắt nhất thời sáng ngời, lại đá lông nheo với Hạ Hoàng Tuyền: “Em gái, hai vị này. . .”

Không đợi cô nói xong, Ngôn Tất Hành đột nhiên kinh ngạc hô to: “Không đúng! Em gái, chỗ đó của A Thương lành lặn mà!”

“” x3.

Trong vạt sắc xanh của rừng tùng có một điểm hồng, trong vạt sắc xanh của rừng tùng cũng có một câu nói —— người nói là một cô gái không ai biết tên: “Sao anh lại biết?”

“Bằng quan hệ của tôi và A Thương, có thể không biết sao?” Ngôn Tất Hành đành thếp trả lời.

“...” Lại x3.

Tuy Hạ Hoàng Tuyền thấy lời này không có vấn đề gì, đối phương là bảo mẫu của Thương Bích Lạc, biết điểm ấy cũng không kỳ quái, nhưng lại cảm thấy có chỗ không đúng.

Tay Tô Giác chống thùng xe, ho nhẹ một tiếng, đáng thương tội nghiệp nhìn về phía cô: “Hoàng Tuyền, anh cảm thấy đầu hơi choáng váng, cứ nghe làm...”

Thương Bích Lạc... Cứ xem nhẹ hấn đi!

“Này, mọi người không hiểu lắm gì chứ?” Ngôn Tất Hành miễn cảm thấy được không khí không đúng, lên tiếng giải thích, “Mỗi ngày anh lên...”

Lời còn chưa dứt, mắt trái của hấn đã bị đâm một cái.

“Đồ khốn!” Em gái cup D mắng to.

Ngôn Tất Hành che mắt, kinh ngạc nói: “Em gái, chúng ta quen biết sao?”

“Không biết, nhưng tôi khinh bỉ anh!”

“... Vì sao chứ?” Hấn đâu có chọc ai!

“Chán ghét nhất loại đàn ông tư chất tốt đẹp lại cứ thích tự sản tự tiêu như các người!” Nói xong, cô quay đầu về phía Hạ Hoàng Tuyền, hô: “Em gái, nghe chị một câu, đi theo tên này chỉ có thể làm vật hi sinh, nghĩ thông thì tới tìm chị Hồng, chị bảo kê cho em!”

Dứt lời, cô lại tức giận hừ một tiếng với Ngôn Tất Hành, xoay người rời đi.

Tình thế phát triển quá nhanh, cho nên Hạ Hoàng Tuyền đến bây giờ vẫn chưa biết nguyên do, cô vội vã chạy đến cạnh Ngôn Tất Hành: “Mặt anh không sao chứ?” Nếu không phải cô bất cẩn đưa tới em gái này, hấn cũng không bị đánh, trên mặt nào đó mà nói, cô phải chịu trách nhiệm.

“Không có việc gì.” Ngôn Tất Hành nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô gái cup D, hếch mũi lên ngửi ngửi, ý vị sâu xa lắc đầu thờ dài, “Thật thơm, thật thú vị, thật muốn lên giường với cô ấy.”

“... Đồ háo sắc!” Đá.

“Ai nha, em gái, anh sai rồi, sai rồi! Thực ra trong lòng anh em mới là thơm nhất, thơm vô cùng, anh muốn lên giường cùng em... A!!!”

“Câm miệng!” Cô lại vì kẻ ngu ngốc này mà lo lắng, đúng là siêu ngu xuẩn!

Cho dù chuyện này tạo thành hiểu lầm như thế nào trong lòng những người khác, tạm thời đã chấm dứt rồi. Mà Tô Giác đến, cũng mang theo một tin tức không tốt —— hết thấy đều giống như lời nói quạ đen của Thương Bích Lạc, nghi ngại hồi phục tại chỗ biến thành định cư tại chỗ. Đây là lời Tô Giác nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở lại đây.

Tô Giác cũng như vậy, tại mệnh lệnh “Định cư tại chỗ” kia, không có ai ngoại lệ, cho dù nhân viên nghiên cứu khoa học quan trọng cũng giống nhau.

“Bất kể thế nào, an ổn trước rồi mới bàn chuyện khác.” Tô Giác vừa nói vừa lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi, đặt vào trong tay Hạ Hoàng Tuyền, “Hoàng Tuyền, cho em...”

“Đây là?” Hạ Hoàng Tuyền nắm chìa khóa, tò mò hỏi.

“Nhà ở phân cho anh, Hoàng Tuyền, mọi người cũng cùng đến ở đi.” Tô Giác nghiêm túc nói, “Đề một cô gái như em ở trong nơi tốt xấu lẫn lộn, anh thật sự lo lắng.”

Ngôn Tất Hành miệng tiện phun ra một câu: “Không, tôi cảm thấy nên lo lắng là những người khác mới đúng, tập kích đêm gì đó... A!”

“Câm miệng!”

Vì thế, Ngôn tiểu ca đáng thương có đôi mắt gấu trúc.

Bởi vì “Phía trên có người” và “Có cống hiến quan trọng”, phòng của Tô Giác tuy chỉ là phòng xép [2], nhưng vị trí lẫn điều kiện sống ở khu dân cư này khá tốt, ở xung quanh đều là trường quan quân đội, trong ngoài được binh lực bảo hộ chặt chẽ, có thể nói là nơi an toàn nhất hiện tại.

Sau khi tới nơi, lấy Hạ Hoàng Tuyền là chủ lực, mấy người chuyển toàn bộ vật tư trong xe tới phòng xếp ở lầu ba. Xe khóa kỹ để ở dưới lầu, dù sao có người trông nên rất an toàn. Người vốn ở thành thị nay đều đã bỏ chạy, bởi vì đi vội vàng, rất nhiều thứ nguyên chủ nhân không kịp thu dọn, trên phương diện nào đó cũng có lợi cho bọn Hạ Hoàng Tuyền, ít nhất phòng ở rất sạch sẽ, không cần tốn công quét dọn.

Xử lý xong hết, mấy người ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Thương Bích Lạc mở bản đồ, Tô Giác bung tới một bình trà nóng, Hạ Hoàng Tuyền lấy ly trà từ trong phòng bếp, mà Ngôn Tất Hành lấy vài loại hoa quả trong tủ lạnh ra bày trên bàn, tiện thể lấy hai quả trứng gà để lăn mắt.

“Trứng gà sống cũng được sao?” Hạ Hoàng Tuyền tò mò hỏi.

Ngôn Tất Hành với mắt gấu trúc không ngừng lăn tay trên mắt: “Sức sống, cảm nhận sức sống.”

“.....”

“Để tôi nói trước đi.” Người phản lớn ở cùng quân đội suốt đường đi - Tô Giác - không thể nghi ngờ là người hiểu rõ tình hình nhất, hần vươn tay chỉ lên bản đồ: “Đây là vị trí thành thị hiện tại của chúng ta —— thành phố W, đây là thành thị lớn nhất gần Đới Hà, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây sẽ là nơi mọi người chúng ta ở lại.”

“Mọi người. . .” Hạ Hoàng Tuyền tò mò hỏi, “Tổng cộng bao nhiêu người?”

Tô Giác cầm bình trà lên, vừa rót trà nóng vào chén trước mặt cô, vừa nói: “Tổng dân số của quốc gia là một triệu, nam bắc nửa này nửa nọ, trải qua công tác thống kê ước lượng, xác suất biến thành zombie vì cảm nhiễm không khí là 1/4.”

“Nói cách khác, người chịu được đợt cảm nhiễm đầu tiên là khoảng 2500 vạn?”

“Đúng vậy.” Tô Giác gật đầu.

“Nhưng người theo tôi nhất định không nhiều đến thế?” Ngôn Tất Hành lười biếng tựa vào sofa, một tay lăn trứng gà, một tay cầm táo ăn, “Ít nhất theo tình cảnh tôi nhìn thấy, chắc chắn không có nhiều người như vậy.”

“Đúng thế.” Tô Giác khẽ thờ dài, nói tiếp, “Trong 2500 vạn người, có một số bị cắn biến thành zombie, có một số đã chết, có một số không đi theo quân đội, đủ loại tình huống, cuối cùng thành công qua sông, chỉ có 1/5.”

Không khí lắng đọng trong thời gian ngắn. 1/5 nghe như không ít, nhưng nếu đổi thành mạng người thì sao? Nhìn như chỉ tổn thất 4/5, nhưng đổi lại chính là mất đi 2000 vạn mạng người, nghe như vậy, sao có thể thoải mái được?

Người đánh vỡ yên lặng là Thương Bích Lạc: “Dân thường 500 vạn, còn quân đội?” Hạ Hoàng Tuyền âm u hoài nghi rằng người này không chịu để tâm, vừa rồi im lặng là sợ không hợp với đàn mà bị cô đánh.

“Tất cả đều gặp một ít tổn thất ở đợt cảm nhiễm đầu, sau khi tụ hợp, trải qua công tác thống kê, tổng nhân số khoảng 70 vạn.”

500 vạn dân thường và 700 vạn binh lính, tại một thành thị nhỏ trên bản đồ này, về sau sẽ có 570 vạn người sinh sống sao? Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào bản đồ, cảm thấy không thể tin được.

“Gần nhất nên đóng cửa không ra.” Ngôn Tất Hành ném hạt vào thùng một cách chính xác, “Thiên hạ sắp đại loạn rồi ~”

“Trấn áp bạo động, 70 vạn người là đủ.” Thương Bích Lạc khẽ cười nói.

“Bạo động. . .” Tô Giác không đành lòng nhắm mắt lại.

“Chắc, đừng âm u như vậy, không phải chưa xảy ra sao?” Ngôn Tất Hành nhảy lên, ngữ điệu hoạt bát nói, “Có lẽ tình huống sẽ không gay go đến thế, so với chuyện này, hiện tại chúng ta còn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.”

Thương Bích Lạc u ám suốt từ đầu vô cùng hứng thú hỏi: “Chuyện gì?”

“Chia phòng!” Ngôn Tất Hành búng tay, “Bốn người chúng ta, nhà này có ba phòng ngủ một phòng khách, phân như thế nào?”

“Nói vậy cũng đúng. . .” Hạ Hoàng Tuyền suy nghĩ một lát, “Nhà là của Tô Giác, tôi cảm thấy nên để anh ấy ở một phòng, đồng ý giờ tay, không đồng ý đánh chết!” Dứt lời, cô giơ tay lên ngay lập tức.

“.....” Thương boss vốn không muốn tham gia trò chơi ngẫu thơ này, lặng lẽ giơ tay lên.

“Em gái đừng vô lại như vậy!” Tuy nói thế, Ngôn Tất Hành đã giơ tay lên trước.

“Ba phiếu thông qua!” Hạ Hoàng Tuyền đánh nhịp.

Tô Giác bật cười: “Hoàng Tuyền là cô gái duy nhất, tôi cảm thấy em ấy nên ở riêng một phòng, đồng ý giờ tay, không đồng ý. . . Có thể bàn bạc với

Hoàng Tuyền.”

Không hề nghi ngờ, ba phiếu thông qua.

Về phần còn lại. . . Đường như không cần chia, Ngôn Tất Hành và Thương Bích Lạc trở thành người ở chung.

Ngôn tiểu ca gãi cằm: “Kết hợp với lời của chị gái lúc trước, tôi cuối cùng cảm thấy có chỗ không thích hợp, mọi người thì sao?”

Thần sắc khác thường chột lóe trên mặt Tô Giác, Hạ Hoàng Tuyền im lặng nhìn trời —— Chuyện không liên quan tới cô.

Nhưng mà, thật sự không liên quan tới cô sao?

【 Vật phẩm tùy thân không thể rời khỏi người trong thời gian dài. 】

“ ” Rốt cuộc là muốn thế nào! Cô có thể nói không sao? Có thể chứ?! Lúc ở trên đường sao không có yêu cầu này? Bởi vì bọn họ đều ngủ trên cùng một chiếc xe? Đùa gì chứ!

【 Vật phẩm tùy thân không thể rời khỏi người trong thời gian dài, nếu không giá trị sinh mệnh sẽ dần giảm xuống. 】

“ ” Cô có thể đi chết sao? Có thể chứ?!

Có lẽ do sắc mặt và hơi thở quá mức đáng sợ mà cô tỏa ra, ba người khác đều chú ý tới điểm này.

”Sao vậy?”

”Em gái, em sao thế?”

”Hoàng Tuyền, cô không thoải mái?”

Hạ Hoàng Tuyền im lặng nuốt xuống máu nóng, run run vươn tay, chỉ vào Thương Bích Lạc, chém đinh chặt sắt quát: “Tôi muốn ngủ cùng hần!”

[1] Khí tiết, phẩm hạnh, chính nghĩa của con người.

[2] Phòng kín, theo một bộ hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mấy P?

Một lời đã nói, xe có bốn ngựa kéo cũng khó đuổi kịp.

Chỉ nghe một tiếng “Rắc”.

Những người nghe đều che mặt khóc, trong những người ấy ai là người khóc nhiều nhất? Áo xanh của anh trai Tô Giác ướt hết [1]. . . Cảm thấy chỗ này có gì đó không đúng!

Nhưng có một điều không sai chính là đồng chí Tô Giác phản ứng nhanh nhất, Hạ Hoàng Tuyền vừa rống xong, hần lập tức vỗ bàn đứng lên: “Điều này tuyệt đối không được!”

Bỏ qua những chuyện trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên hạ Hoàng Tuyền thấy Tô Giác có biểu hiện nghiêm túc như vậy, cô rụt rụt cổ, hơi chột dạ.

Thực ra ngay cả cô cũng không muốn, nhưng vấn đề là... nhờ cô ngủ quên mất, sáng hôm sau thức dậy liền thấy Thương Bích Lạc nằm trong tổ thỏ (?) bên góc tường đã chết, sau đó cô vĩnh viễn không về nhà được —— bất hạnh như vậy cũng quá oan!

Vì đạt thành mục tiêu vĩ đại, cô giẫy giụa nói: “Em, em phải ngủ cùng hần!” Nói xong, tay cô chỉ về phía Thương Bích Lạc, “Nói! Anh có ngủ cùng tôi hay không?!” Tuy rằng hơi luống cuống khi đối mặt với Tô Giác, nhưng ức hiếp tên này thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Lại là một tiếng “Rắc”.

Lúc này Hạ Hoàng Tuyền mới chú ý tới, Ngôn Tất Hành một trước một sau bóp nát hai quả trứng gà sống trong tay, lòng trắng và lòng đỏ bê bết, “tí tách” rơi xuống đất, hần lại kiên trì hóng chuyện, chết sống không chịu đi rửa mặt —— cô cảm thấy mình sắp bị tên này đánh bại rồi.

Tương phản với hấn là đương sự Thương Bích Lạc, hấn lạnh nhạt đáp lại: “Được.”

“” Hạ Hoàng Tuyền nhất thời càng rối rắm, không đáp ứng cô thấy rối rắm, giãy giụa đáp ứng cô thấy rối rắm, dễ dàng đáp ứng như vậy cô vẫn thấy rối rắm. Phụ nữ quả nhiên rất khó hiểu, ngay cả cô cũng sắp không hiểu mình nữa rồi.

”Anh phản đối!” Lúc này khuôn mặt non mềm không hề làm cho người ta tin tưởng của Tô Giác lại có vài phần uy nghiêm, hấn vừa nói vừa kéo lấy cổ tay Hạ Hoàng Tuyền, “Chúng ta nói chuyện riêng.”

Vì thế, Hạ Hoàng Tuyền bị nhốt vào phòng tối, không đúng, là một gian phòng ngủ.

Tô Giác đóng cửa lại, quay đầu nói: “Ngồi xuống.”

”Không. . . Em đứng thì hơn.” Hạ Hoàng Tuyền nhìn trần nhà, đối với người thiết tình quan tâm mình, cô thật sự không biết làm thế nào mới tốt, chỉ có thể ra sức tỏ vẻ “Nhận tội”, nhưng vấn đề là... cô thật sự có tội sao?

”Lúc trước anh đã nói muốn nói chuyện với em, tiếc là luôn không tìm được cơ hội, thừa dịp hiện tại tán gẫu một lần đi.” Tô Giác thờ dài, thu lại vẻ nghiêm túc, ngồi xuống ghế dài trong phòng, “Hoàng Tuyền, em còn rất trẻ tuổi, kinh nghiệm cũng quá ít.”

“ Ừm ”

”Tương lai của em còn rất dài. . .”

”Hành vi, khu, trước khi hôn nhân sẽ khiến. . .”

”Mang thai. . .”

”Các loại tật bệnh. . .”

Tiếp theo, Hạ Hoàng Tuyền nghe tọa đàm về tri thức sinh lý suốt ba giờ, đến cuối cùng, cô cảm thấy cả đời này mình không muốn gả cho ai. Ngay cả sinh đứa nhỏ thế nào hấn cũng có thể nói kỹ càng như vậy, cô nghe mà che bụng, đến bây giờ vẫn cảm thấy bụng căng lên. . . Thật sự là người bất kể về ngoài, tên này nếu đi tọa đàm khắp cả nước, đời sau của tổ quốc sẽ hạnh phúc cỡ nào. . . Cho nên đừng kích thích cô nữa, được chứ?!

Cô yếu ớt ngồi trên sàn, trong lòng rơi lệ đầy mặt, lại không biết qua bao lâu, một đôi tay bỗng đặt lên vai cô. Hạ Hoàng Tuyền ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Tô Giác. Vừa rồi nói chuyện, hấn kích động đến mức cời kính cất vào túi tiền trong âu phục, đôi mắt nâu trong suốt như thủy tinh lóe lên sắc thái êm dịu, nghiêm túc nói: “Hoàng Tuyền, anh hi vọng em lại suy nghĩ một chút, con gái cần phải quý trọng mình.”

”Em. . .” Hạ Hoàng Tuyền ngẩn ra trong chớp mắt, sau đó kiên định hơn, dường như đã có quyết định.

Tô Giác cổ vũ gật đầu.

”Em vẫn muốn ngủ cùng hấn ta.” Không ngủ sẽ chết người được chứ?! Cô vốn không có quyền cự tuyệt!

“” Tô Giác vỗ trán, thấp giọng nói, “Đứa trẻ hư. . .”

”Cái gì?” Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy hình như mình nghe lầm.

”Không có gì.” Tô Giác hít sâu, khẽ cười nói, “Hoàng Tuyền, chúng ta tiếp tục nói chuyện đi.”

”Im miệng!” Cô gái vươn tay bịt miệng thanh niên, “Anh đã nói lâu như vậy, để em nói được chứ? Em chỉ nói một câu!”

“ Em nói.”

”Em và hấn ta không có quan hệ như anh tưởng!”

“ Hả?” Tô Giác sững sốt, khi nói lời này cô nhìn thẳng vào mắt hấn, không hề có chút do dự hay trốn tránh. Không phải cô chưa từng nói dối, nhưng trên chuyện này, hấn tin tưởng cô nói thật. Hấn thấy thật vui mừng, nhưng đồng thời, kết quả sau ba giờ vất vả của hấn là gì chứ? Nói nhiều lời đáng xấu hổ như vậy, Hoàng Tuyền nhất định sẽ chán ghét hấn, nhất định sẽ chán ghét hấn. . .

Bị chán ghét. Bị chán ghét. Bị chán ghét. Bị chán ghét.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào thanh niên đang lạc trong thung lũng âm u, lúng túng an ủi: “Bình tĩnh, bình tĩnh. . .”

”Một khi đã như vậy, sao em còn kiên trì?”

“ . . Em có lý do phải làm vậy.” Cuối cùng Hạ Hoàng Tuyền chỉ có thể nói thế, bởi vì cô không có cách nào giải thích, cũng không thể giải thích.

”Không thể nói?”

“..... Ừm”

Tô Giác thờ dãi: “Anh đã biết.”

“Hả?” Hà Hoàng Tuyền bị sự thỏa hiệp trong ngữ điệu của đối phương làm kinh ngạc, “Anh. . .”

“Anh tin em.” Tô Giác chớp chớp mắt, nở một nụ cười vô cùng thuần túy, “Em nói có lý do bất đắc dĩ, lý do này nhất định tồn tại.”

“.....”

“Sao vậy?”

“Không, chỉ là không ngờ. . .” Tên này lại đồng ý dễ dàng như vậy, cho nên màn tra tấn cô chịu đựng suốt ba giờ là vì cái gì?

Tay Tô Giác khoát lên đầu cô, xoa nhẹ: “Anh chỉ lo rằng em nhất thời xúc động mà sau này bị tổn thương.” Nguyên nhân cụ thể không nói rõ, bởi vì hắn không muốn nói xấu sau lưng, nhưng mà, người đàn ông tự xưng là “Thương Bích Lạc” kia, quả thực quá nguy hiểm.

“Yên tâm!” Hà Hoàng Tuyền nhảy lên, bóp bóp nắm tay, “Cho dù tổn thương, cũng là em làm người khác tổn thương mới đúng.”

“.....” Rốt cuộc nên vui mừng hay nên bi ai? Hồi nhỏ đáng yêu như vậy, hiện tại tuy vẫn rất đáng yêu, nhưng. . .

Hà Hoàng Tuyền tự cho rằng hết thấy đã OK, không nghĩ tới, Tô Giác cuối cùng lại chuyển ngoặt: “Nhưng mà. . .”

Cùng lúc đó, Ngôn Tất Hành đã rửa mặt ghé vào cửa với tư thế chó đi, ra sức dấn tai vào cửa: “Rốt cuộc đang làm cái gì? Hiệu quả cách âm của cửa này mạnh quá.” Nói xong, lại mồm mồm khe cửa phía dưới, lắc đầu, “Thật nhỏ, khe hở này quá nhỏ.” Sau khi rồi rắm đủ kiểu, hắn quay đầu hỏi Thương Bích Lạc luôn bình tĩnh đang ngồi trên sofa, “Này, anh không lo lắng chút nào ư? Người phụ nữ của anh ở một mình với người đàn ông khác suốt ba giờ.”

Sau khi có xe lăn, xe em bé “Lịch sử đen tối” đã bị Thương Bích Lạc vô tình từ bỏ, hắn lật sách mà mình lấy từ trong thư phòng, ngược mắt nhìn Ngôn Tất Hành một cái: “Những lời này, anh hỏi tôi hơn 30 lần rồi.”

“Nhưng anh một lần cũng không trả lời tôi! Đúng là hoàng đế không vội thái giám. . . Phi!” Ngôn Tất Hành tự và miệng, “Thật xúi quẩy, tôi mới không phải là thái giám”

“Cần phải vội sao?”

“Sao lại không cần?” Ngôn Tất Hành nhảy dựng lên, vòng qua vòng lại, “Cô nam quả nữ, thiên lôi gặp địa hỏa, trong nháy mắt nhật nguyệt thôi chiếu trời long đất lở, đến khi núi không còn góc cạnh trời đất dung hòa mới dám đoạn tuyệt với chàng. . . Hình như có chỗ không đúng, nhưng ý là vậy!”

“Nếu bọn họ thật sự muốn làm gì thì đã làm từ lâu.” Ngón tay thon dài của Thương Bích Lạc đùa nghịch dây lụa đỏ dưới bộ sách, không ngừng đầu lên mà đập.

“Đúng, nhưng mà. . .”

“Nếu Hoàng Tuyền thật sự muốn làm, anh có thể ngăn cản sao?”

“..... Chuyện này.” Ngôn Tất Hành bỗng cảm thấy sự tự tôn của đàn ông bị đả kích, hắn ôm ngực, vô cùng có lương tâm ăn ngay nói thật, “Khụ, tôi cảm thấy rằng đối với một người mà nói, sinh mệnh là rất quan trọng.”

“Vậy anh còn rồi rắm gì chứ?”

Ngôn Tất Hành đang định gạt đầu, đột nhiên lại thấy không đúng: “Không đúng, anh không lo lắng một chút nào sao?” Hắn không hiểu rõ, sao tên này không hề lo lắng.

Sự kiên trì của hắn rốt cuộc cày được miệng boss Thương, hoặc là nói, Thương Bích Lạc rốt cuộc bị hắn làm phiền không chịu được, nói ra một câu: “Cô ấy sẽ không làm chuyện mà anh nghĩ.”

Ngôn Tất Hành bị một câu của hắn làm nghẹn lời, một lúc lâu sau, hắn ngửa mặt lên trời rít gào: “Cho nên nói tôi ghét nhất là mấy kẻ có em gái liền khoe ra như anh!” Vươn tay giận giữ chỉ, “Tôi nguyên rủa anh từ hai người biến thành ba người!”

Vừa dứt lời, cửa phòng khép chặt bỗng mở ra.

Ngôn tiểu ca kinh hãi khẽ run, vội vàng xoa tay cười nịnh quay đầu: “Ai nha, em gái vất vả, vì nhân dân phục vụ.” Ánh mắt gian tà nhìn trên dưới một phen, lại khịt khịt mũi, hừm, không có mùi quý dị gì, tốt lắm!

“... Anh bị đàn độn sao?” Hà Hoàng Tuyền nhìn đôi mắt gấu trúc tròn vo và biểu cảm kỳ quái lúc này của đối phương, nhin không được liền bật cười.

“Không. . . Khụ, hai người thương lượng thế nào rồi?” Ngôn Tất Hành tò mò hỏi.

Hạ Hoàng Tuyền nhìn về lẩm chuyện này của Ngôn tiểu ca, không kìm lòng được muốn kích thích hắn một chút, vì thế nhún nhún vai, chỉ vào Thương Bích Lạc, lại hất hất cằm về phía Tô Giác, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ba chúng tôi ngủ cùng nhau.”

“.....”

Ngôn Tất Hành như bị sét đánh, một lát sau, vô cùng đau đớn bỏ nhào vào người Thương Bích Lạc, thê lương kêu rên: “A Thương, tôi thật xin lỗi!” Miệng quạ đen thật đáng giận, nhưng mà, hấn lau mặt, nhanh chóng quay đầu, “Dù sao đã ba người, lại thêm tôi nữa đi, 4p 3p [2] thực ra không khác gì nhau.” Tiết tháo là cái gì? Hắn không biết!

“... Anh suy nghĩ nhiều quá.” Tô Giác xoa trán, những người này là ai, sắp dạy hư Hoàng Tuyền rồi.

“Đồ khôn, nghĩ gì vậy!” Đá!

Thực ra, Ngôn Tất Hành đúng là suy nghĩ nhiều quá.

Trong ba phòng ngủ một phòng khách, có hai gian phòng với vách tường liền nhau, Hạ Hoàng Tuyền trực tiếp chém mấy đao vào vách tường, chúng nó liền thông nhau. Bởi vì không phải tường chịu lực nên không có nguy hiểm gì. Hạ Hoàng Tuyền ở cạnh Thương Bích Lạc, cô tìm được một cái giường xếp dây thép nhỏ từ chỗ vật tư, dùng để ngủ cũng được, Tô Giác ngủ ở phòng bên kia. Tuy rằng khi ngủ có đàn ông ở bên cạnh thì rất kỳ quái, nhưng bốn ba trên đường lâu như vậy, việc này cô đã quen rồi. So sánh với khi đó, ngủ ở trên giường quả là cuộc sống trong mơ, thật sự không có gì để phàn nàn.

Đối với việc này, Tô Giác cũng khá hài lòng.

Thương Bích Lạc sao? Ai quan tâm đến hắn! Đồ trang sức tùy thân không có nhân quyền!

Đồng chí Ngôn Tất Hành lại luôn luôn kháng nghị: “Phản đối! Phản đối kỳ thị!” Bởi vì gian phòng được cải tạo thành thư phòng không sát với hai gian phòng khác mà ở đối diện, đối với điều này, hắn vô cùng bất mãn.

Hạ Hoàng Tuyền bị hấn làm phiền không chịu được: “Trong đó có máy tính có sách còn có giường, chỗ nào không tốt hả?” Vì thành thị vẫn chưa bị zombie công kích, điện nước lẫn internet đều vận hành bình thường, chỉ là ngành máu chốt đều bị quân đội tiếp nhận mà thôi.

“Không có em gái.”

“Thế ư?” Hạ Hoàng Tuyền rút đao, mặt âm u nói, “Muốn em gái phải không? Tôi biến anh thành em gái được không hả?”

“.....” Đừng ức hiếp người như vậy mà!

[1] Chế từ bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị.

[2] Mọi quan hệ tình cảm giữa 3, 4 người.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đầu Giường Đánh Nhau

Đáng tiếc, lời nguyên u ám của Ngôn Tất Hành đã trở thành bọt nước trong ngày đầu tiên. Đêm phân phòng, Tô Giác bởi vì việc nào đó mà bị quân đội gọi đi. Trong căn phòng bị đục lỗ to, vẫn chỉ còn hai người Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc. Đối với điều này, em gái Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy thật lạnh nhạt, bởi vì cô cho rằng, dù lột hết quần áo rồi nhốt cô và tên này vào cùng phòng, tám phần là không có chuyện gì xảy ra, đương nhiên, cô sẽ không lột quần áo chỉ vì chứng minh điểm ấy.

Ngôn tiểu ca cũng muốn vào giúp vui, kết quả là bị đá bay.

Căn cứ vào nguyên tắc khiêm nhường nhỏ yếu, Hạ Hoàng Tuyền là người tắm rửa cuối cùng, trước kia cô thật sự không biết rằng muốn tắm bao lâu thì tắm bấy lâu lại là một chuyện sung sướng như vậy. Khi về phòng, Thương Bích Lạc đang tựa vào giường đọc sách, có lẽ bởi vì quần áo, thanh niên lúc này thoát nhìn vô cùng vô hại, đáng người tình tẻ lẹ về gầy yếu dưới áo ngủ rộng rãi, mặt nghiêng đẹp để dưới ánh đèn tạo một cảm giác gần như trong suốt, đối lập với sợi tóc tối đen. Tóc của hắn còn hơi ướt, mặc dù không nhỏ nước, đầu vai áo ngủ còn có vệt nước, cúc áo đầu cổ còi ra, xương quay xanh xinh đẹp dưới chiếc cổ thon dài như ẩn như hiện.

Hạ Hoàng Tuyền từ tận đáy lòng cảm khái: người này, dường như chỉ có mặt mới xem như là ưu điểm.

Nhìn mà cô không kìm lòng dấy lên một loại kích động đè nén không được —— rất muốn đánh hắn!

Lối suy nghĩ quý dị này là sao? Cô u buồn vô cùng.

Khi cô đang rối rắm, Thương Bích Lạc cũng chú ý tới cô đã về, ánh mắt từ trên sách chuyển đi, dừng ở trên người cô —— bởi vì vừa tắm rửa xong, cô gái không đeo chụp mắt, tóc cũng không buộc lên như bình thường mà là xõa tung, độ dài gần đến eo, bởi vì lau một cách thô lỗ bằng khăn lông, nó có vẻ hơi thô ráp, đầu sỏ gây nên đang bị người khởi xướng khoác trên đầu vai.

Áo ngủ giống như của hần, là loại bình thường nhất lấy từ siêu thị. Lúc này vừa thấy, ngoại trừ khác biệt giới tính, kiểu dáng và hình vẽ đều tương tự. Thân hình của cô gái rất nhỏ gầy, hoàn toàn không nhìn ra lực lượng to lớn ẩn chứa trong đó.

Gương mặt nhìn như lãnh diễm cao quý, thực ra lan tràn vẻ ngu dần, thật hiển nhiên —— cô lại đang ngẩn người, nhưng mà... có lẽ do tác dụng của nước âm, gương mặt trắng nõn của cô đỏ ửng, không chỉ là gương mặt, ngay cả đôi chân xinh xắn cũng vậy, móng tay như vỏ sò cũng hơi hồng.

”Nhìn gì vậy? Chưa thấy mỹ nữ sao?!”

Thương Bích Lạc nhíu mày cười: “Mỹ nữ ở đâu. . .”

Lời còn chưa dứt, đã bị cái khăn lông hơi ẩm nện trúng mặt, còn có phối âm ——”Câm miệng!”

Hần vừa bỏ khăn lông xuống đã bị đập đổ, không biết lúc nào cô đã nhảy lên giường, đôi chân hần vừa nhìn đang giẫm trên ngực hần, cô cúi người nhìn xuống, vẻ mặt âm u hỏi: “Tôi lại cho anh một cơ hội, nói, mỹ nữ ở đâu?”

”Được rồi, ở đây.” Thương Bích Lạc quay đầu.

”Này!” Hạ Hoàng Tuyền bắt mẫn xê dịch chân, “Ngữ khí có lệ của anh là sao chứ? Nghiêm túc cho tôi, nếu không đánh anh, tin hay không?!”

Biểu cảm của Thương Bích Lạc bỗng trở nên thật thành khẩn, hần nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền, sâu xa hỏi: “Cô thật sự hi vọng tôi nghiêm túc sao?”

”Đương, đương nhiên!”

”Tôi cảm thấy,“ ít nhất lúc này, ngữ điệu của Thương Bích Lạc vô cùng nghiêm cẩn, hần nói, “Cô muốn được gọi là mỹ nữ, còn phải lớn hơn một chút.”

“” Hạ Hoàng Tuyền giận dữ, “Cút ngựa cũng không biết vỗ [1], lưu lại anh để làm gì? Sớm biết còn không bằng bán anh!”

Đợi chút! Vừa nhắc tới bán hần, cô bỗng nhớ tới chị Hồng, nghĩ tới đối phương, lại nghĩ tới bộ ngựa như triều dâng sóng dậy, lớn lên? Tên này chẳng lẽ đang châm chọc cô?!

Đồ khốn!!!

Hạ Hoàng Tuyền nổi giận, cô rút chân lại, nắm tay đâm vào bụng đối phương. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thương Bích Lạc nhanh tay nhanh mắt lấy sách chặn lại, “Bốp” một tiếng, quyển sách dày như tấm gạch lại bị đâm ra một lỗ thủng to bằng nắm tay.

“”

“”

Thương Bích Lạc và các bạn nhỏ của hần đều sợ ngây người!

Hạ Hoàng Tuyền và các bạn nhỏ của cô cũng sợ ngây người!

Hạ Hoàng Tuyền phản ứng kịp vội vàng rút tay về, cúi xuống nhắc lên áo ngủ của Thương Bích Lạc, sờ sờ gãi gãi bụng hần, khi xác định da chỉ hơi bầm tím mà không thương tổn đến xương cốt và nội tạng, cô thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh vì sợ, lại đối diện với ánh mắt của đối phương, cô hơi chột dạ nói: “Dong, dong dài! Nếu anh không chọc giận tôi, tôi sẽ như vậy sao? Đều là lỗi của anh!”

“” Rốt cuộc hần làm cái gì?

Mặc sức mơ mộng bị thương không dậy nổi! Thương tôn tự tôn của phụ nữ là tìm đường chết! Boss Thương hần phải thấp nền vì mình và chị Hồng!

”Cô là mỹ nữ.” Lần này, hần muốn bao nhiêu thành khăn liễn có bấy nhiêu thành khăn.

“” Nói như vậy, hiện tại nghe càng như giống châm chọc được chứ?

Thanh niên lại một lần nữa không chấp với kẻ ngu ngốc, lại một lần nữa bị kịch. Chỉ thấy cô gái linh hoạt xoay mình, ngồi ở trên bụng hần, cầm lấy khăn lông che kín mặt rồi bắt đầu đánh tàn bạo. Nhưng vào lúc này, phía cửa đột nhiên truyền tới âm thanh, Hạ Hoàng Tuyền dừng tay, quay đầu lại, phát hiện Ngôn Tất Hành đang che đầu, thật rõ ràng, vừa rồi hần xô cửa vào.

Thanh niên không nói gì, chỉ che đầu yên lặng rời đi, bóng lưng có vẻ vô cùng cô đơn.

Ngay khi trong lòng Hạ Hoàng Tuyền không biết vì sao mà dâng lên cảm giác như vậy, hần đột nhiên chạy về, giờ cao dây thừng trong tay, hưng phấn nói: “Em gái, đã che mắt, cần anh trói chặt anh ta không? Anh biết rất nhiều kiểu nha!”

“..... Cút đi!!!” Cô ném sách ra ngoài.

—— Thật là, vì sao những người đàn ông mà cô biết đều như vậy!

Hạ Hoàng Tuyền u sầu, cô vô cùng cặn bã bỏ xuống khỏi người thanh niên vừa bị chà đạp xong, cầm khăn lông lên, linh hoạt nhảy sang giường nhỏ bên kia, lau lau tóc liền cảm thấy mỹ mãn —— đánh người xong mỗi một lỗ chân lông đều cảm thấy sáng khoái. . . Đừng có vội sung sướng!

Sự thật chứng minh, lời Ngôn Tất Hành từng nói đều thật chính xác, ở cùng cô, nguy hiểm lại là người khác.

Sáng sớm hôm sau, Tô Giác đã trở lại, mặc dù có vẻ mệt mỏi vì một đêm không ngủ, lại gồng gượng không nghỉ ngơi, những người khác đều biết, hần chắc chắn có chuyện muốn nói, vì thế qua loa dùng xong bữa sáng, bốn người tụ lại, Ngôn Tất Hành lấy ra giấy bút vẽ bản đồ sơ lược: “Viết giải thích đi.”

”Thật xấu!” Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào cái hồ lô nguyệt bạch kia, cảm khái nói.

”Linh hội tinh thần!” Ngôn Tất Hành bắt mắt nói, “Hồ lô có màu kỳ lạ có thể áp ra Hồ Lô Oa!” [2]

“.....” Đây là cái gì chứ!

Ngôn Tất Hành vẽ tiếp mấy đường thẳng song song, sau đó đưa bút tới trước mặt Tô Giác: “Còn lại giao cho anh.”

Tô Giác gật đầu, nhận bút rồi viết thêm vào khu vực giữa các đường thẳng song song theo hướng từ nam xuống bắc: zombie chiếm lĩnh —— Đới Hà —— phòng tuyến quân đội —— nơi định cư của dân chúng —— hai khu phòng tuyến —— đất bắc.

Làm xong hết thảy, tay hần chỉ vào “Phòng tuyến quân đội”, nói: “Hầu hết 70 vạn binh lực đều đóng quân ở đây, một số nhỏ đóng quân trong thành thị này.” Ngón tay gõ vào phân khu tương trưng cho “Nơi định cư của dân chúng”, “Hơn nữa tiếp quản những nơi quan trọng.” Vừa dứt lời, tay đặt trên “Hai khu phòng tuyến”, “Nơi này do quân đội phương Bắc canh gác, là phòng tuyến hữu hiệu để ngăn ngừa bệnh độc xâm nhập vào phương Bắc, tình huống cụ thể là. . .” Nói tới đây, hần mấp máy môi, dường như khó có thể nói ra lời tiếp theo.

”Binh lính đóng ở đây áp dụng chế độ thay quân, căn cứ vào cự ly truyền bệnh độc trong không khí, theo dõi 24 giờ xem có người xâm nhập phi pháp hay không, một khi tiến vào cự ly nguy hiểm, cảnh cáo không có kết quả thì lập tức bắn chết.”

Người nói là Thương Bích Lạc.

Tô Giác kinh ngạc nhìn hần: “Sao anh lại biết được?”

”Không cần đoán, người này chắc chắn lại xâm nhập vào nơi không nên tới.” Hạ Hoàng Tuyền nhìn hần một cái, “Tôi nói không sai chứ?”

Thanh niên chỉ cười không nói.

”Đơn giản mà nói, chính là không để bệnh độc có khả năng xâm nhập vào phương Bắc sao?” Ngôn Tất Hành chặc nhẹ một tiếng, “Phòng thủ đúng là nghiêm mật, một khi đã như vậy, chúng ta chắc chắn phải ở đây rồi.” Hần vừa nói vừa uể oải dựa vào ghế sofa, ngáp một cái, “570 vạn người phải ở lại nơi này, phía trên đúng là mạnh tay.”

Thương Bích Lạc nhếch miệng: “Cắt đuôi cầu sinh, không gì hơn cái này.”

”So với nói là cắt đuôi, chẳng bằng nói là đồ bỏ đi.”

Miệng quạ đen của Ngôn Tất Hành một lần nữa lại được chứng thực, tin tức mới nhất truyền ra, còn có người châm chọc đặt tên mới cho thành thị mà bọn họ ở lại —— “Phế Thành”.

Thành thị bị vứt bỏ, thành thị phế phẩm.

Người sống ở đây đều là những người bị vứt bỏ.

Nhưng mà, đây còn không phải tình huống tệ nhất.

Theo tin tức truyền ra, không khí nơi đây trở nên khẩn trương mà nguy hiểm.

Đối với chuyện ở lại, Hạ Hoàng Tuyền thật ra không thấy sao cả, bởi vì nơi mũi tên chỉ là chỗ này, điều này cho thấy cô không cần đi đâu. Nhưng cô cũng biết, chẳng phải ai cũng giống như cô —— có lẽ Thương Bích Lạc là một điều ngoài ý muốn, bởi vì hần giống như cô, cũng không thuộc về thế giới này.

Thế nhưng, vẫn có nhiều người muốn rời khỏi đây, nguyên nhân rất nhiều —— có người thân bạn bè ở phương bắc; có người cho rằng không an toàn;

còn có một ít người có nguyên nhân đặc thù, ví dụ như vốn là quan chức gì đó. Những người này hoặc một mình hoặc tụ tập, trong mấy ngày nay nhấc lên sóng triều phản đối hoặc lớn hoặc nhỏ, nhưng đều bị quân đội trấn áp. Dù vậy, chỉ có được sự bình tĩnh bên ngoài, tiếng kêu than âm thầm động lại từng ngày, khi sự phẫn nộ đó không thể bộc phát bình thường, hiển nhiên sẽ rơi xuống những người bên cạnh.

Trật tự của thành phố W, hoàn toàn rối loạn.

[1] Không biết nịnh hót.

[2] Nhân vật chính trong phim hoạt hình “Anh em hồ lô” của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Anh Và Cô Dưới Ánh Trăng

Người dân thành phố W giận dữ sôi trào, tuy quân đội nỗ lực duy trì bình tĩnh mặt ngoài nhưng không can thiệp nhiều vào việc dân chúng lên ầu đả, bởi vì bọn họ hiểu rõ —— những người này cần trút giận. Làm như vậy hiển nhiên tạm thời giảm bớt mâu thuẫn giữa quân và dân, lại khiến cho trật tự của thành thị ngày càng tệ hơn, kẻ mạnh tùy ý trút hết sự buồn khổ và phẫn nộ trong lòng lên kẻ yếu, kẻ yếu lại đi tìm kẻ yếu hơn, giống như cá lớn nuốt cá bé cá bé ăn con tôm, nhưng mà, con tôm nên bị động hứng lấy tất cả những thứ chúng nó vốn không phải chịu đựng sao?

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy như vậy là không đúng.

【 Giải quyết nguy cơ của thành phố W. 】

Đây là chỉ lệnh cô mới nhận được, đối với mục tiêu có vẻ vô cùng khó khăn này, cô thật ra rất sẵn lòng thực hiện. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên làm thế nào mới tốt. Từ trước đến giờ cô không phải là người biết giấu giếm, trong lòng có chuyện, khó tránh khỏi biểu hiện trên gương mặt.

Sự thay đổi ấy hiển nhiên không thể gạt được người có tâm.

”Em gái, ăn lê đi.”

“. . . Ừm, cảm ơn.” Hạ Hoàng Tuyền nhận lấy, cắn một miếng, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

”Em gái, em đừng làm anh sợ!” Ngôn tiểu ca xông tới, hai tay khoát lên vai cô, kích động lay lay, “Rốt cuộc em làm sao vậy? Kỳ sinh lý hay là thời mãn kinh?”

“. . . Há?” Em gái Hạ Hoàng Tuyền ngẩn người, lập tức an ủi đối phương nói, “Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi không sao.”

Ngôn Tất Hành nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Hạ Hoàng Tuyền, nhất thời càng rối rắm hơn: “Không có việc gì mới là lạ, em nhìn tay xem, rốt cuộc em đang ăn cái gì?”

Ăn? Không phải là lê sao? Hạ Hoàng Tuyền nhìn tay, sau đó nghẹn lời không nói gì, thì ra là bánh bao. . . Ăn bánh bao lại tưởng ăn lê, trách không được Ngôn Tất Hành nhận thấy sự bất thường của cô.

”Đúng vậy, Hoàng Tuyền, em đang có tâm sự gì, không thể nói sao?” Tô Giác đi tới, nhận lấy bánh bao trong tay Hạ Hoàng Tuyền, để lên trên bàn, gương mặt thiếu niên tràn đầy sự quan tâm.

”Cũng không phải.” Hạ Hoàng Tuyền gãi gãi má, “Chỉ là, em nghĩ. . .”

”Há?”

”Nghĩ. . .”

”Em gái, em muốn anh vội chết sao?!”

”Nghĩ làm thế nào để giải quyết nguy cơ của thành phố?” Quả là thật dọa người. . . Nói mạnh mẽ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy nói ra cũng không khác gì có hành vi đáng xấu hổ.

“.....”

“.....”

Thương Bích Lạc ngồi trên xe lăn cách đó không xa, ngón tay run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hoàng Tuyền, cô không chú ý tới ánh mắt của hắn, chỉ là cảm thấy, đã nói thì nói hết cho nhẹ nhõm.

“Nói thật, tôi cảm thấy mọi người tức giận là chuyện rất bình thường, dù sao bị bắt phải ở lại đây, có nhà không thể về, có người thân không thể gặp, giống như bệnh nhân mắc bệnh dịch bị cách ly, hơn nữa, tất cả mọi người đều là dân của nước Viêm Hoàng, vì sao chỉ có phương Nam gặp phải chuyện này, vì sao chỉ có chúng ta cửu tử nhất sinh, vì sao người phương bắc có thể an toàn ngồi trong nhà xem trò vui. . . Trút giận, thực ra là một chuyện rất bình thường.”

“Đương nhiên. . .”

“Nhưng là,” Hạ Hoàng Tuyền bứt tóc, vẻ mặt vô cùng rối rắm suy xét một lát, lên tiếng lần nữa, “Nhưng là, khi đổi góc độ để suy nghĩ, sự việc lại khác đi, ví dụ. . .” Cô nhìn Ngôn Tất Hành, “So sánh một chút, ví dụ như anh và hắn. . .” Ngón tay chỉ vào Thương Bích Lạc, “Trước đó vào bệnh viện tâm thần, trải qua một thời gian điều trị rồi cuộc xuất viện.”

“Này! Vì sao anh phải vào bệnh viện tâm thần chứ?” Ngôn Tất Hành bắt mắt nói.

“Đã nó là ví dụ mà!”

“Cho nên nói, ví dụ mà thôi, sao nhất định phải là anh?”

Hạ Hoàng Tuyền cảm lấy đao bên hông, vỗ mạnh vào bàn.

“ . . . Đúng, không sai! Thực ra anh bị bệnh thần kinh! Anh và A Thương đều bị bệnh thần kinh!” Ngôn Tất Hành roi lệ đầy mắt tiếp nhận danh vọng “Bệnh thần kinh”, vừa nhìn Thương Bích Lạc, người ta vẫn thật ung dung, hiển nhiên không để bụng chuyện này —— không biết nên bội phục hay nên đồng tình với hắn!

“Sau khi xuất viện, hai người một lần nữa về với xã hội, nhưng những người khác không muốn đến gần hai người, theo bản năng cách ly hai người.” Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu hỏi, “Hai người có cảm thấy uất ức không? Rõ ràng đã trị bệnh, vì sao còn bị đối xử như vậy.”

“” Ngôn Tất Hành nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Tuy rằng anh không thể giải thích được lối suy nghĩ của người bệnh tâm thần đã được chữa khỏi, nhưng cảm thấy uất ức là rất bình thường.”

“Đúng vậy.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, đột nhiên đổi giọng, “Nhưng, khi chúng ta đổi góc độ khác, đứng ở lập trường của người bình thường, chuyện này cũng không phải không thể giải thích. Ví dụ như. . .” Hạ Hoàng Tuyền nắm tay ho nhẹ một tiếng, bắt chước lời của người khác, “Ai biết bệnh của tên kia có tái phát hay không?!”

“Lại ví dụ như. . . Trong nhà có trẻ nhỏ, tôi cũng không muốn đánh cược mệnh của đứa nhỏ!”

“Lại nói ví dụ như. . . Nói hắn khỏi rồi, ai biết có phải khỏi thật sự hay không?”

“Phốc!” Dáng vẻ khi nói của cô làm Tô Giác không nhịn được bật cười.

“Đừng cười!” Hạ Hoàng Tuyền bắt mắt đập bàn.

Không biết từ lúc nào Ngôn Tất Hành đã tới cạnh Thương Bích Lạc, thì thầm nói: “Nếu hai ta cười thì đã bị đánh, không công bằng không công bằng!”

“”

“Câm miệng!” Tai thính như Hạ Hoàng Tuyền sao có thể không nghe thấy lời của tên này, cô lườm Ngôn Tất Hành, nói: “Nhưng có ý nghĩ như vậy, tôi cảm thấy là một chuyện rất bình thường, bởi vì mình không bị bệnh, bởi vì không hiểu, cho nên bài xích sợ hãi thậm chí đối địch theo bản năng.”

“Ý của cô là, chúng ta hiện tại chính là 'bệnh nhân tâm thần'?” Thương Bích Lạc hỏi ngược lại.

“Tuy rằng khác nhau, nhưng không phải rất giống tình huống hiện tại sao?” Hạ Hoàng Tuyền quay đầu nhìn về phía Tô Giác, “A Giác, về vấn đề bệnh độc có thể nói là anh có uy tín nhất, vậy thì em hỏi anh, chúng ta không biến thành zombie ở đợt cảm nhiễm đầu trong không khí, sau đó sẽ vĩnh viễn không thành sao? Ví dụ như bệnh độc đang ẩn nấp trong cơ thể của chúng ta, chờ đợi bùng nổ; lại như chúng ta sẽ không biến thành zombie, nhưng dần chúng bình thường tiếp xúc với chúng ta vẫn có khả năng bị lây bệnh; lại như sau khi kết hôn sinh con bệnh độc sẽ truyền sang đời sau rồi lại phát tác. . . A Giác, anh có thể chắc chắn những việc này không xảy ra chứ?”

Tô Giác nghiêm túc suy xét, lắc đầu nói: “Anh không chắc chắn. Cái gọi là đợt đầu tiên chỉ căn cứ vào tình huống hiện tại mà phỏng đoán ra, cũng không thể khẳng định như 'nhiệt độ cực cao có thể giết chết bệnh độc' và 'bệnh độc truyền trong không khí là có khoảng cách', chúng ta may mắn tránh thoát đợt truyền nhiễm trong không khí, thân thể thật sự không bị cảm nhiễm hay bệnh độc đang ẩn nấp còn phải chứng minh bằng thời gian và thí nghiệm.”

“Vậy thì, bị giữ lại chẳng lẽ không đúng là chuyện rất bình thường?”

Chính phủ luôn luôn lo lắng toàn cuộc, tâm tình của 500 vạn người so với an nguy của 500 ngàn người, thật sự rất dễ lựa chọn. Đổi góc độ khác, chỉ cần duy trì an toàn ở phương Bắc, tương đương với thành phố W có khả năng dựa vào hậu phương lớn, hơn nữa phòng thí nghiệm cũng có thể tiếp tục nghiên cứu, từ không biết biến thành biết, từ không hiểu biến thành hiểu, tình huống hiện tại chắc chắn sẽ được giải quyết dễ dàng.

Điều này có lợi cho cả hai phía, so với việc phương Bắc rơi vào tay giặc, toàn bộ quốc gia lâm vào nước sôi lửa bỏng thì tốt hơn nhiều.

Ngẫm lại, đạo lý này ai cũng có thể hiểu được, nhưng ——

Giống như đã biết suy nghĩ trong lòng Hạ Hoàng Tuyền, Thương Bích Lạc thật tự nhiên nói tiếp: “Nhưng sự việc vẫn biến thành như bây giờ. Chẳng phải bọn họ không hiểu, mà bọn họ không muốn hiểu.”

“Tôi hiểu rõ.” Hạ Hoàng Tuyền nhắm mắt, giống như Thương Bích Lạc ám chỉ, cô cũng nhớ tới vợ chồng Vương Thụy —— có thể hiểu là một chuyện, việc xảy ra trên người mình lại là một chuyện khác, vì sao không phải là người khác mà lại là mình, rồi rầm uất ức phần nộ, rồi sau đó giận chó đánh mèo, hết thấy cứ tự nhiên mà xảy ra.

Từ khi xảy ra chuyện đó đến giờ, thật ra cô đã có giác ngộ, nhưng ——

“Quả nhiên tôi vẫn cảm thấy, như bây giờ là không đúng.”

Cuộc trò chuyện này tới đây là chấm dứt, là người trưởng thành, ai cũng biết để giải quyết nguy cơ hiện tại thì quá khó khăn. Có lẽ đây là cái giá cho sự trưởng thành, tư tưởng ngày càng phức tạp, ngày càng lo lắng nhiều, ngày càng muốn giải quyết hết thấy một cách hoàn mỹ, khi hành động cũng càng nhìn trước ngó sau. Có đôi khi vấn đề đơn giản lại bị phức tạp hóa, hướng chi, vấn đề hiện tại cũng không đơn giản. Nhưng Hạ Hoàng Tuyền thật sự không có nhiều thời gian để do dự.

【 Giải quyết nguy cơ của thành phố W. 】

—— Tôi đã biết!

【 Giải quyết nguy cơ của thành phố W. 】

—— Đã nói biết rồi!

【 Giải quyết nguy cơ của thành phố W. 】

“.....”

Hạ Hoàng Tuyền không thể nhịn được nữa, bật dậy khỏi ô chân —— dù sao cũng không nghĩ ra ý kiến hay, vậy thì làm theo bản năng thôi! Dù thế nào tình huống cũng sẽ không tệ hại hơn bây giờ!

Nghĩ vậy, cô vội vàng thay quần áo, khi đang cột tóc, đột nhiên nghe được tiếng nói yếu ớt từ phía sau: “Cô muốn đi ra ngoài?”

“.....” Tay Hạ Hoàng Tuyền run lên, tóc bồng rơi xuống vai, cô kìm nén tiếng kêu thiếu chút nữa thì thốt ra, cũng hạ giọng, hung tợn hỏi, “Anh còn tỉnh?” Đợi đã. . . Vừa rồi cô đang thay quần áo, tên này!

Cô nhảy qua bóp cổ Thương Bích Lạc, mắng: “Vô liêm sỉ!”

“... Không bật đèn.”

Ngay khi cô nói tay, Thương Bích Lạc lên tiếng: “Cô nghĩ ra cách rồi?”

“Có lẽ.” Hạ Hoàng Tuyền không hề tự tin trả lời, “Nhưng còn hơn là co đầu rút cổ ở trong này không làm gì.”

Thương Bích Lạc cười khẽ một tiếng, ngồi dậy, đôi mắt tối đen đối diện với cô: “Biết không? Trước đó tôi thấy một tin tức thú vị.”

“Cái gì?”

“Chờ sau khi cục diện ở nơi này bình ổn, phía trên sẽ cho xe không người điều khiển chuyển đến lương thực và vật tư, sau đó đồ ăn thức uống trong thành thị tạm thời áp dụng chế độ phân phát theo tiêu chuẩn nhất định.”

“Thì đã sao?” Cô cảm thấy đó là một tin tức tốt, nhưng đồng thời, cũng không cảm thấy nó thú vị ở chỗ nào.

“Không rõ sao? Đây là quá trình nhất định phải thuần hóa.” Có lẽ là thị lực rất tốt, có lẽ là gương mặt dựa vào gần quá, Hạ Hoàng Tuyền thấy rõ nụ cười nhạt xen lẫn châm biếm của Thương Bích Lạc, “Nhốt đã thú trong lồng, để chúng nó phản kháng, trước hết làm chúng nó biết đau, sau đó để chúng nó đói, hao tổn lực lượng, cuối cùng đợi chúng đói khát đến cực hạn, lại cho một chút đồ ăn, cứ làm vậy đã thú sẽ phục tùng hoàn toàn, ngoan ngoãn nằm trong lồng, trở thành gia súc nghe lời.”

“.....”

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy?” Hạ Hoàng Tuyền cười lạnh, vươn tay đè đầu Thương Bích Lạc, “Anh đúng là rất u ám, nếu không phải sợ làm ồn ảnh hưởng tới A Giác, tôi

thật sự muốn đánh anh một chút.”

“.....”

”Anh chờ mong tôi nói cái gì? Nơi nào cũng có cây gây thêm cà rốt? [1] Đừng nói giỡn! Chúng ta là người, không phải động vật.”

”Đây chỉ là ý nghĩ một bên tình nguyện của cô.” Thương Bích Lạc cũng cười lạnh, không hề nhượng bộ đáp lại, “Chỉ cần đợi đến thời điểm kia, nguy cơ của thành thị này hiển nhiên sẽ tan thành mây khói, không phải sao?”

”Có lẽ thật sự là vậy, có lẽ ý nghĩ của tôi đúng là hồn nhiên và cố chấp, nhưng. . .” Hạ Hoàng Tuyền đứng lên, cúi đầu nhìn xuống thanh niên, ánh trắng vốn tránh sau mây không biết đi ra từ lúc nào, ánh sáng trong trẻo mà lạnh lẽo chiếu vào gương mặt đầy vẻ kiên định của cô, “Nếu không làm, cho dù thế nào tôi cũng không cam tâm.”

”Hơn nữa, nếu sự việc thật sự phát triển theo lời anh nói, thành thị này có lẽ sẽ lại yên ổn, nhưng, vấn đề căn bản hoàn toàn không được giải quyết, một ngày nào đó còn có thể lại bùng nổ, cùng lúc đó, tôi cảm thấy mọi người trong thành thị sẽ mất đi thứ quan trọng nhất, tuy rằng tôi không biết nó là gì, nhưng tôi biết, thứ này một khi mất đi thì không thể tìm về.”

Vừa dứt lời, cô ghét bỏ buông tay, không nhìn hắn nữa, trực tiếp xoay người, chạy nhanh vài bước rồi nhảy xuống từ cửa sổ tầng ba. Tóc dài đen theo động tác của cô mà bay bay dưới ánh trắng, rèm cửa sổ trắng nõn bị cuốn lấy theo bóng dáng nhỏ bé, khẽ bay một lát rồi yên ổn trở lại.

Mặt Thương Bích Lạc không biểu cảm, lăng lăng nhìn chăm chú vào cửa sổ, nhếch miệng, cũng không phải là nụ cười theo quán tính như dĩ vãng nữa.

—— Vì sao lại cố chấp đến mức này? Hồn nhiên nụ cười đến nồng nổi ấy, lại không thể thuyết phục được, giống như chính cô từng nói, cô chính là cô, không phải bất cứ ai cũng có thể thay đổi.

—— Mất đi thứ quan trọng nhất? Cùng lắm chỉ là sự tự tôn vô nghĩa mà thôi, đối với dã thú không có ý trí mà chỉ trút giận theo bản năng mà nói, sống sót không phải còn quan trọng hơn những thứ kia sao?

—— Hơn nữa, dưới tình huống mọi người đã không có cách nào, cô có thể làm được gì? Không thể phỏng đoán, phỏng đoán không ra.

Hôm nay thanh niên hiếm thấy có chút thấp thỏm nóng nảy, có lẽ bởi vì hắn cuối cùng ý thức được rằng trong cuộc sống của mình xuất hiện một việc không thể nắm giữ.

Hắn vốn cho là chỉ cần tiêu phí chút thời gian và nhân nãi, lại phát hiện mình vẫn luôn giậm chân tại chỗ.

Điều này khiến hắn thấy vô cùng bất mãn.

[1] Chính sách vừa đánh vừa xoa.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bỏ Trốn Dưới Đêm Trăng

Hạ Hoàng Tuyền đương nhiên không rảnh rồi mà bận tâm đến sự buồn bực trong lòng Thương Bích Lạc, hoặc là nói, lúc này cô cũng rất phiền não —— trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống một cách ngông cuồng đẹp trai, nhảy từ tầng ba vào ban đêm đúng là dọa người, a a a cứu mạng! ! !

May mà ánh trắng vừa ló ra, bằng thị lực tốt và mượn lực vài lần trên tường, Hạ Hoàng Tuyền linh hoạt xoay người một cái, mắt thấy sẽ hạ xuống, nhưng vào lúc này ——

【 Xin mang theo vật phẩm tùy thân. 】

“.....” Sao lại hăm dọa người như vậy chứ!

Tâm loạn, người hoảng hốt, động tác hiển nhiên mất đi sự thăng bằng. Vì thế nhẹ nhàng quỳ một gối xuống đất thăm thiết biến thành lăn một vòng tại chỗ mặt chạm đất. . . Hạ Hoàng Tuyền giãy giụa bò dậy, tay vừa sờ mặt, bỗng muốn rơi lệ, hay thật, chảy cả máu mũi rồi!

”Ai?!” Nhưng vào lúc này, vệ binh tuần tra trong khu phát hiện cô, ánh đèn nhanh chóng quét đến mặt cô.

Ôi, giọng nói này thật quen tai.

Hạ Hoàng Tuyền một tay ôm mũi một tay che mắt quay đầu, nhanh chóng nhận ra người tới: “Lộ Nghi, là anh sao?” Vị này không phải là người tốt bụng đưa tên Thương Bích Lạc kia đi vệ sinh sao?

”Hạ tiểu thư, cô ở đây?” Chiến sĩ với gương mặt hàm hậu nhìn thấy người quen cũng thật vui vẻ.

”Ừm, đúng vậy.”

”Cô đang . . .” Lộ Nghị thấy cô gái ngồi quỳ dưới đất, vội vàng đi tới, vừa hay nhìn thấy mặt cô đầy máu liền phát hoảng.

”Việc này sao. . . Là như vậy, vừa rồi tôi tán bộ, kết quả bất cẩn vấp ngã, anh hiểu chứ!”

“.” Tán bộ. Lộ Nghị nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại nhìn ánh trăng tròn sau tầng mây thật dày trên trời, thiết tình không biết nên trả lời thế nào.

Hạ Hoàng Tuyền biết mình lấy cớ tệ hết biết, nhưng vấn đề này cô cũng không thể nói là mình nhảy từ tầng ba xuống ngã thành mặt bánh nướng, vì thế liền rời đề tài: “Đứng rồi, sao anh lại ở đây?”

”Hôm nay đến phiên tôi trực ở chỗ này.”

Tiếp theo hai người hàn huyên một hồi, bởi vì Lộ Nghị còn phải tuần tra, thấy Hạ Hoàng Tuyền biến mất khỏi hành lang hần liền xoay người rời đi, sau đó, cô gái tránh ở chỗ tối len lút ló đầu ra, thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật nguy hiểm thật —— cho nên nói, làm người là phải theo chính đạo!

Lau qua loa máu trên mặt, Hạ Hoàng Tuyền lại đi ra ngoài, nhưng vào lúc này, cô lại nhận được thông báo.

【 Xin mang theo vật phẩm tùy thân. 】

Quả nhiên, vừa rồi không phải ảo giác.

Nhưng vấn đề là, vì sao cô phải mang theo tên khốn Thương Bích Lạc chứ! Cô đi ra ngoài làm chính sự, có thể không mang theo thú cưng tán bộ quanh không?!

【 Xin mang theo vật phẩm tùy thân. 】

“.” Được rồi, mi thắng rồi.

Hạ Hoàng Tuyền cắn răng, dứt khoát xoay người lên lầu, cũng may chìa khóa ở trong túi quần áo, nếu không cô thật sự sẽ làm mấy người khác tỉnh dậy. Khi lặng lẽ đi vào phòng, cô kinh ngạc phát hiện Thương Bích Lạc không ngủ, không nhắm mắt còn chưa tỉnh, còn. . . Cô không khách khí trợn mắt nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Là tôi, chuyển hòng súng ra xa một chút!”

“.” Thương Bích Lạc im lặng buông súng xuống, giờ về phía cô cũng vô dụng, hần vô cùng hoài nghi gờ ri la lưng sắt như vậy đã sớm đao thương bất nhập, nhưng mà, vừa rồi không phải cô mới đi ra ngoài ư? Sao lại đột nhiên chạy về? Đổi ý rồi hả? Không, không giống. . .

Đang phân vân, cô gái đã chạy đến cạnh giường, vươn tay nhắc hần lên, mặt âm u uy hiếp: “Anh muốn tự thay quần áo hay muốn tôi thay giúp?”

Thương Bích Lạc nhú mày: “Cô là. . .”

Lời còn chưa dứt, Hạ Hoàng Tuyền đã nhanh chóng cởi quần ngủ của hần, lại từ chỗ bụng kéo áo ngủ xuống, Thương Bích Lạc chỉ thấy tay bị nhắc lên, khi hoàn hồn, liền bị kịch chi còn quần lót.

”Ôi, không tệ, ngoại trừ bụng, thì ra chỗ này cũng có cơ bắp.” Hạ Hoàng Tuyền vỗ vỗ ngực hần, quăng quần áo ở bên cạnh vào đầu hần, “Cho anh một phút, nếu không tôi sẽ lại ra tay.”

Quả thực là không thể nhịn được nữa, không. . . Còn phải nhịn nữa!

Thương Bích Lạc không nói một lời thay quần áo, rồi sau đó đã bị đối phương một tay xách lên, đúng lúc này, phòng Tô Giác ở đối diện bỗng phát ra tiếng vang, Hạ Hoàng Tuyền chưa bao giờ làm chuyện xấu lúc nửa đêm vô cùng khẩn trương, trực tiếp ôm công chúa thanh niên rồi nhảy xuống từ cửa sổ, vừa rời khỏi cô liền hối hận, sao lại không rút ra bài học chứ? Chính đạo ở nhân gian là tang thương!

May mà lần này không đập mặt xuống đất. Cô vừa thấy may mắn lại vừa tiếc nuối, bởi vì vừa rồi đã âm thầm thề —— lần này nếu lại ngã, dùng bàn boss làm đệm thịt.

”Cô muốn đi đâu?” Thấy cô chạy ra khỏi tiểu khu, boss Thương rốt cuộc không nhịn được hỏi.

”Không biết.”

Câu trả lời của Hạ Hoàng Tuyền làm hần không biết nói gì, cô chỉ cố hần chạy lung tung ở phố lớn ngõ nhỏ, thường thường dừng bước lại rồi nhắm mắt, dường như muốn nghe âm thanh gì. Tuy thời gian đã là 10 giờ đêm, nhưng trong thành thị vẫn không vắng vẻ, cho dù là ở thế giới như vậy, tựa hồ vẫn có thứ gọi là sống về đêm, hoặc là nói, đúng là vì ở trong thế giới như vậy, mới càng cần sống về đêm.

Nhưng mọi người trong thành thị này, đã không thể trốn tránh được từ kiểu sống mơ màng ấy, ngược lại rót phần tức giận này vào trong nắm tay, nắm

mạnh về phía người khác, một người lại một người, cứ như vậy hình thành móc xích bị kích.

”Có!”

Cô gái mở to mắt, trong giọng nói là sự hưng phấn không che giấu được, cô nói một tiếng “Ôm chặt” rồi lập tức chạy đi, lướt qua những ngõ hẻm tĩnh mịch, tiếng đánh nhau phát ra cũng càng truyền vào tai Thương Bích Lạc một cách rõ ràng —— hiện trường đánh lộn? Cô tới đây làm gì?

Không kịp hỏi gì đó, Hạ Hoàng Tuyền đã đặt hân lên thùng rác ở một bên, nắm trường đao chưa ra khỏi vỏ bên hông rồi vọt vào loạn cục. Song phương đang đấu sức bởi vì kẻ thứ ba là cô tham gia mà hoàn toàn hỗn loạn, một hồi lâu, mọi người mới phản ứng kịp, cô gái chạy tới thấy người liền đánh này rõ ràng không phải giúp đỡ cho một bên nào, vì thế đều đồng thời ngừng tay, hỏi: “Ai?”

”Phụ nữ.” Hạ Hoàng Tuyền lắc lắc đầu, quả nhiên không buộc tóc là một sai lầm lớn, lúc đánh nhau dễ dàng bị che mắt.

“... Cô hoạt động ở đường nào?”

”Chính đạo.”

”Cô có mục đích gì?”

”Mục đích?” Hạ Hoàng Tuyền nở nụ cười, tươi cười lướt qua trong giây lát, rồi sau đó mặt cô dần lạnh xuống, “Không cho các người đánh nhau có tính không?”

”Hả?”

Tay phải chậm rãi rút ra trường đao, thân đao di chuyển, vẽ ra một đường cong hoàn hảo, vầng vàng chỉ về phía những người đối diện, cô nói: “Từ hôm nay trở đi, thành phố W cấm lên đánh nhau, nếu muốn đánh, chỉ có thể tới tìm tôi.”

Một người đàn ông còi trăn đối diện bật cười: “Cô bé, đầu óc có vấn đề sao? Cần anh giúp em chữa không? Anh trai buổi tối rất rảnh. . .”

Lời còn chưa dứt, Hạ Hoàng Tuyền vốn cách xa hân một mét chẳng biết lúc nào đã đứng bên cạnh hân, chuôi đao trong tay gõ lên gáy hân, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ, người đàn ông đang cười kiêu ngạo bỗng ngã xuống, làm bụi đất bay lên, cô gái không hề khách khí vurun chân giẫm lên lưng hân, đi đi, cười lạnh nói: “Còn ai muốn chữa bệnh cho tôi?”

Những người còn lại nhìn chung quanh, trong nháy mắt, song phương vốn đối địch bỗng đặt thành nhận thức chung, đều vung vũ khí trong tay, vọt tới phía cô gái.

Tự tìm đường chết.

—— Đây là đánh giá của người xem nhàn rồi là Thương Bích Lạc.

Thùng rác phía dưới thật bẩn thật thối làm hân rất không vui, may mà màn diễn trước mắt cũng không khó coi, bởi vì hân rút cuộc ý thức được, phương pháp “giải quyết nguy cơ trong thành thị” của cô gái rất cuộc là cái gì, đúng là ý nghĩ kỳ lạ đến cực hạn, nhưng mà, người duy nhất có thể đưa nó vào thực tế, có lẽ chỉ có cô mà thôi.

Ánh mắt thanh niên nặng nề, ở trong bóng tối nhìn chăm chú vào cô gái trong đám người, bóng đêm thê lương, ngõ nhỏ hỗn loạn, những người đàn ông to lớn tay cầm vũ khí và thiếu nữ vung trường đao, tiếng kêu thảm thiết gần trong gang tấc, tiếng ngã xuống đất và máu tươi thường vẩy ra, hết thấy giống như một bộ phim sống động. Ánh trăng lặng lẽ chiếu trên đầu đao trong tay cô gái, mỗi lần trường đao vung lên đều ánh lên tia sáng lạnh lẽo, động tác này như hòa hợp với nhịp điệu kỳ diệu nào đó, khi giờ tay nhắc chân đều mang mỹ cảm tràn đầy phong cách cổ xưa mà thuần túy, cô quả thực không như đang đánh nhau, ngược lại giống như đang cử hành nghi thức thần bí, mà những người khác, cũng chỉ là tế phẩm dưới sát ý của cô, không hơn.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại duy nhất một người đang đứng.

Không hề nghỉ ngơi, là Hạ Hoàng Tuyền.

Cô nhanh chóng vung đao, trở tay sấp đao vào vỏ, nhưng lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt được cổ chân của cô, người đàn ông gãy giữa tức giận hét lên: “Mày dám giết sạch anh em của tao, tao liều mạng với mày. . . A!”

Hạ Hoàng Tuyền treo hung khí đánh ngất đối phương về bên hông, thờ dãi: “Giết cái gì mà giết, tôi chỉ dùng sông đao đánh mà thôi.” Lấy bình dầu hoa hồng bôi vài ngày là khỏi, đừng nói cô hung tàn như vậy chứ?!

Cái gì? Máu tươi vẩy ra tới từ đâu? Máu mũi của cô lúc đánh nhau không cẩn thận bị gió thổi bay, được chứ?!

”Thật không biết nói gì. . .” Hạ Hoàng Tuyền than thở ngẩng đầu, tay chống tường đi về phía Thương Bích Lạc.

Thanh niên nhìn bàn tay đầy máu đang lau mũi của cô, im lặng quay ra chỗ khác, một lát sau lại quay đầu về, đưa một chiếc khăn tay cho cô.

”Không có độc chứ?”

”Không cần thì thôi.”

”Dám cắt đi tôi đánh chết anh.”

“.....”

Trải qua vài lần bất huyệt, Hạ Hoàng Tuyền thuận lợi nhận lấy khăn tay rồi bưng kín mũi, cô thờ phào nhẹ nhõm, cũng không quan tâm thùng rác bẩn hay không, đặt mông ngồi cạnh Thương Bích Lạc, thanh niên chỉ cảm thấy cổ hơi ngứa, thì ra là tóc của cô chạm vào, khi cô thờ dốc, sợi tóc hơi chuyển động. Ngón tay hần khẽ run, chung quy vẫn không động đậy, không có bất cứ động tác gì.

Hạ Hoàng Tuyền vì tình thế bức bách mà ngửa đầu, ánh mắt đuổi theo ánh trắng trên đỉnh đầu, lẳng lặng nhìn hồi lâu, cô đột nhiên vươn tay chọc chọc thanh niên: “Tôi mới phát hiện, ánh trắng đêm nay rất đẹp.” Có lẽ là vì ánh trắng, cô bỗng cảm thấy người bên cạnh không đáng ghét đến vậy, ít nhất vẫn có thể gần bình thường.

Thương Bích Lạc ngẩng đầu, nhìn chăm chú một lát: “Tôi không thấy có gì khác ngày hôm qua.”

”Chắc, người đàn ông âm u như anh, có từng thấy thế giới xinh đẹp sao?”

”Ha ha. . .”

”Còn dám cười như vậy tôi liền đánh anh.” Cho là cô không biết hần đang thăm mắng người sao?

”Vừa rồi đánh nhiều người còn chưa đủ?” Thương Bích Lạc nhìn chăm chú vào mặt nghiêng của cô gái, “Còn định đánh bao nhiêu người?”

”Anh biết sao?” Hạ Hoàng Tuyền cũng không kinh ngạc khi người này biết suy nghĩ của cô, “Thế nào? Biện pháp này không sai chứ?”

Đôi môi nhạt màu của thanh niên nói ra lời vô cùng tổn thương sự tự tôn của cô: “Ngu xuẩn hết biết.”

“... Đây!”

”Từ phương nam nguy cơ bốn phía chạy trốn, lại bị cầm chân. Bất an, sợ hãi, phẫn nộ, những cảm xúc tiêu cực ấy tràn ngập tâm linh của mỗi người, khi tâm linh không thể bao dung được loại cảm xúc này nữa, mọi người cần phải trút giận, mà con đường tốt nhất là rượu, tình dục và bạo lực, cũng bởi vậy, trật tự của thành thị trở nên hỗn loạn.” Thương Bích Lạc lạnh nhạt nói, “Cô lại ngăn cản bọn họ.”

【 Thành phố W cầm lén đánh nhau, nếu muốn đánh, chỉ có thể tới tìm tôi. 】

Nói lời như vậy.

Không cho phép đánh nhau, không cho phép trút giận lên những người khác, nếu muốn đánh, mục tiêu chỉ có thể là cô, cô muốn một mình hứng lấy cảm xúc tiêu cực của cả thành thị này sao?

”Cô muốn trở thành kẻ địch của mọi người ư?”

Hạ Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy đầu gối trúng một mũi tên: “. . . Kẻ địch chung của toàn dân sao. . .” Không đến mức chứ? Ba đời tổ tiên của cô đều là bần nông và trung nông, nói như thế nào cũng là gốc rễ đều đỏ [1], cách nói này có phải quá đáng sợ hay không?

[1] Xuất thân ở gia đình bần nông hoặc quân nhân thường được tán thành.

”Kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh.” Đợi đến khi người bị cô đánh càng nhiều, “Theo hành động của cô, mọi người vốn đối địch sẽ vứt bỏ hiềm khích mà tụ tập lại, đồng tâm hiệp lực coi cô là kẻ địch, đây là mục đích của cô sao?”

”Hả? Tôi lợi hại đến vậy ư?” Hạ Hoàng Tuyền kinh hãi.

“.....” Thương Bích Lạc cũng cảm thấy đầu gối trúng một mũi tên, cảm giác hao hết toàn lực lại đánh trúng bông vải là sao chứ?

”Nhưng, dựa theo cách nói của anh, chỉ cần tôi đánh tiếp, thành thị sẽ tốt hơn, là ý này sao?” Hạ Hoàng Tuyền bỗng lên tinh thần, cô cúi đầu bỏ khăn tay ra, đôi mắt tối đen tỏa sáng, “Vậy thì nguy cơ của thành phố W sẽ được giải quyết, đúng không?”

Thanh niên chỉ cảm thấy đau bụng, hần hít một hơi thật sâu, hỏi: “Rốt cuộc ban đầu cô nghĩ thế nào?”

”Tôi ư?” Cô gái nghiêng đầu, suy xét rồi đáp, “Tôi đã nghĩ, không phải bọn họ thích đánh nhau sao? Tôi liền đánh ngã tất cả những kẻ gây sự, vậy thì bọn họ liền không thể đánh nữa, không phải sao?”

“.....” Thương Bích Lạc xoa trán, thiết tình không biết nên nói gì mới tốt, đây là cái gọi là trực giác dã thú sao? Nhưng mà, bằng vào bản năng trời xui đất khiến tìm ra phương pháp tốt nhất giải quyết hiện trạng, mà phương pháp này, ngoại trừ cô, không ai có thể dùng.

Nhưng ——

”Anh còn chưa trả lời tôi!”

”Tuy có thể giải quyết, nhưng rất nguy hiểm.”

”Tôi không sợ.” Hạ Hoàng Tuyền nhảy xuống thùng rác, nhảy vài bước lên phía trước, ngoái đầu nhìn rồi kiêu ngạo đáp, “Đừng xem thường người, tôi rất mạnh!” Cô không phải là kẻ ngốc, đánh không lại có thể chạy, sau đó lại lên chạy về đánh, cho dù tránh ở chỗ tối bẩn cung, bằng sức lực của cô cũng có thể bắn ra để xử lý một người. . . Nếu cô có hành động đáng khinh, vậy là do bị Ngôn Tất Hành truyền nhiễm!

Khi cô gái nói chuyện, tóc dài đen nhánh bay trong gió, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống, có thể nhìn rõ được vết máu đỏ sẫm trên gương mặt xinh xắn của cô, nụ cười khoe miệng thật thuần túy.

Có lẽ do ánh trăng, Thương Bích Lạc bỗng thấy rung động, có thứ gì đó đã im lặng biến hóa, còn chưa chờ hần cẩn thận suy xét đây rốt cuộc là gì, cô gái chẳng biết từ lúc nào lại đi tới cạnh hần, một tay xách hần lên, nghiêm túc nói: “Cho nên, chúng ta tạm thời bỏ trốn đi!”

“... Lý do?”

”Không phải anh nói rất nguy hiểm sao? Kế tiếp còn phải đánh nhiều, tin tức của A Giác và Ngôn tiểu ca rất tinh thông, trở về có khi sẽ bị bọn họ giam giữ, cho nên trước khi thành công khiến mọi người đều thù hận, chúng ta không quay về.”

”Thực ra một mình cô đi là được.” Thật sự không cần phải mang theo hần, không phải sao?

”Nói cái gì vậy.” Hạ Hoàng Tuyền trực tiếp công hần lên, không quay đầu lại nói, “Người ta không thể không có anh, thân ái!” Bằng không hệ thống sẽ âm ỉ chết được chứ?! Cô không muốn lặp lại kinh nghiệm mặt chạm đất một lần nữa, thật là đáng sợ.

Thương Bích Lạc hiển nhiên không biết suy nghĩ trong lòng cô, hần chỉ nhủ mảy, cảm thụ được cảm giác kỳ quái bỗng đánh úp lại, bởi vì khó hiểu mà buồn phiền gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tôi Là Sói Anh Là Bối [1]

[1] Con sói và con bối cùng là loài thú gian ngoan.

Nhưng cho dù sáng hôm sau tâm tình của Tô Giác và Ngôn Tất Hành khi phát hiện hai người “bỏ trốn” là thế nào, trong những ngày tiếp theo, Hạ Hoàng Tuyền tung hoành ở khắp thành thị, chẳng phân biệt được thời gian, chẳng phân biệt được địa điểm, giống như mãnh thú săn thực núp trong bụi cỏ rậm rạp, không dễ nhìn thấy bóng dáng của nó, lại nhào ra trong thời khắc mấu chốt, cho con mồi một kích trí mệnh.

Mang đến quá nhiều cho cô không phải là việc đánh nhau, mà lại ở vấn đề cư trú.

Sau khi tới thành phố, quân đội ngoại trừ không chế phương tiện quan trọng, còn tiến hành chỉnh lý lại những thứ vốn có ở đây như cửa hàng, siêu thị, hoặc vật tư trong kho hàng, hàng ngày áp dụng chế độ phân phối đồ dùng theo nhu cầu cho mọi người. Tuy Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc biết sau đó phía Bắc sẽ đưa tới vật tư, nhưng dân chúng bình thường lại không biết, vào thời điểm này tuy ngày ngày lĩnh vật tư vừa phiền toái lại từng thiếu, nhưng hành động này ít nhất có thể cam đoan công bằng tối thiểu, nhắc tới cũng buồn cười, một phương diện mọi người chán ghét quân đội, một phương diện lại tín nhiệm và ý lại bọn họ.

Về vấn đề cư trú, chỉ có thể nói rằng thành thị này vốn không nhỏ, dung nạp hơn 500 vạn người là dư dả, ngoại trừ đám người Tô Giác ở lại khu đặc thù, cả thành thị bị phân chia thành nhiều phân khu, người tới từ cùng một thành thị ở tại đồng nhất khu vực, ra sức hạ thấp khả năng phân tranh, về phần phân phối phòng ốc, áp dụng chế độ rút thăm của máy tính, tất cả đều ngẫu nhiên.

Vật tư còn lại trong phòng ốc của những người dân bỏ chạy, quân đội may mắn không động đến, nếu may mắn có thể được đến bảo khổ, nếu xui xẻo thì chỉ có một tòa nhà trống, tuy cũng có người oán giận, nhưng vẫn là một câu nói, làm như vậy cam đoan công bằng tối thiểu, nói đến cùng, xem ai may mắn mà thôi.

Bởi vì nhà nhiều người thiếu, sau khi phân phối xong chủ động đi giành nhà trống cũng được, nhưng cần xin phép quân đội, bởi vì sau khi cầu bị sập, phía nam còn có người tới không ngừng, chẳng may khi phân phối hai đám người lại chạm mặt, quân đội không hề nghi ngờ sẽ giữ gìn ích lợi cho người đến sau, đương nhiên, cho phép dân chúng lên giao dịch, nhưng xuất hiện hành vi tranh cãi hoặc chiếm đoạt thì quân đội sẽ ra mặt can thiệp.

Vất vả khúc chiết một hồi, Hạ Hoàng Tuyền rốt cuộc tìm được một nhà trọ bỏ hoang trong ngõ nhỏ sâu tối, có lẽ vì địa điểm quá mức hẻo lánh phòng ốc quá mức cũ nát, điều kiện vệ sinh lại quá kém, người vốn được phân tới nơi đây đều tốn chút sức lực để chuyển đi, dù sao trong thành phố cũng không phải không có nhà trống. Mặc dù rất không vừa lòng, nhưng nơi đây đủ ẩn nấp, dù sao cô đang ra sức nỗ lực vì mục tiêu —— khi chính cô cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình đã đánh bao nhiêu người, là có thể thành công chuyển chức thành chức nghiệp che giấu trong truyền thuyết “Kẻ thù chung của nhân dân”.

Nhưng mà!

Chưa từng ai nói với cô!

Còn có người dám nói bậy nói bạ như vậy!

Hạ Hoàng Tuyền tức giận ném Thương Bích Lạc lên giường trong nhà trọ, bản thân cũng đặt mông ngồi xuống, hung hăng chụp đao võ sĩ đến bên người: “Lang Bối Song Sát là cái gì hả? Là cái gì?!”

So với người kích động như cô, biểu hiện của Thương Bích Lạc vô cùng lạnh nhạt: “Nếu tôi nhớ không lầm, hẳn là biệt danh của cô.”

“... Sao lại là tôi chứ, là chúng ta, chúng ta được chứ?! Một mình tôi có thể được coi là song sát sao?!” Hạ Hoàng Tuyền xoay người hung tợn lườm Thương Bích Lạc, “Hon nữa, cách nói này cũng quá thái quá rồi! Cái gì mà tôi thân cao tám thước toàn thân là lông có hai mươi mấy mũi cơ ngực, đây vẫn là nhân loại sao?” Đây rõ ràng là King Kong được chứ?! Cô cũng không muốn vì người mình yêu mà trèo lên mái nhà thế giới đánh máy bay!

Thương Bích Lạc chậm rãi cởi áo khoác, vừa cởi vừa đáp lại: “Đây chỉ sợ là lời đồn của người đầu tiên bị đánh truyền ra.”

“A? Vì sao?”

“Hon bốn mươi người đàn ông trưởng thành bị một người đánh bại, nếu nói ra người kia là một cô gái mảnh mai, mất mặt là bọn họ.”

“Cho nên bọn họ liền truyền ra lời đồn như vậy sao?” Nắm đấm của Hạ Hoàng Tuyền kêu “rắc rắc”, “Bọn họ phải cầu nguyện đừng gặp phải tôi đi!”

Thanh niên lắc lắc đầu: “Chưa hẳn là thế, lời đồn trong quá trình truyền đi sẽ luôn bị khuếch đại, có lẽ mới đầu bọn họ chỉ nói đối phương là một người đàn ông cao to, nhưng người sau này bị cô đánh cũng không muốn mất mặt, vì thế chân tướng bị sai lệch vô số lần, tự nhiên sẽ biến thành như hiện tại.”

Hạ Hoàng Tuyền gãi cằm, gật gật đầu: “Trách không được anh cũng biến thành kẻ đáng khinh xấu xí đầu hói râu cá trê vẻ mặt lấm lét, thật sự là quá bình thường.”

“.....” Hói đầu gì chứ, rõ ràng là cô vừa thêm vào. Cô như vậy còn có tư cách tức giận với người khác sao?

“Hon nữa song sát cũng quá khó nghe, ít nhất phải gọi là song hiệp!”

“Không, tôi cũng không thấy dễ nghe hơn bao nhiêu.” Thương Bích Lạc nói thật.

“Câm miệng!”

Thanh niên bình tĩnh nhìn cô gái, lên tiếng: “Nhưng mà, ít nhất trong lời đồn có một điểm là chính xác.”

“Ha? Là cái gì?”

“Lang Bối.”

“.....” Khóe mắt Hạ Hoàng Tuyền giật giật, “Từ này vốn không có nghĩa gì tốt cả. Tuy rằng rất thích hợp với anh, nhưng dùng với tôi thì thấy thế nào cũng không đúng?” Cô cảm thấy mình từ trong ra ngoài đều rất tốt, lang sói gian trá làm sao có thể dùng trên người cô!

Thương Bích Lạc chỉ lẳng lặng nhìn cô một cái, trong ánh mắt không lộ ra vẻ khinh bỉ gì, bởi vì bị phát hiện sẽ bị đánh, hẳn giải thích nói: “Sói là động vật hung tàn trong hiện thực, mà bối là một loại động vật vô cùng thông minh trong truyền thuyết, diện mạo giống như sói, nhưng chân trước ngắn chân sau dài, cho nên nó không thể di chuyển, chỉ có thể nằm sấp phía sau sói, nhờ đó mà đi lại.”

“.....” Còn có cách nói như vậy sao?

“Bối không thể hành động một mình, cho nên nó bày mưu tính kế cho sói, nói cách khác, sói để bối làm quân sư của nó, mà bối dựa vào đồ ăn sói săn đến để sinh tồn, cũng bởi vậy, dân gian có cách nói lang bối vi gian (cầu kết với nhau làm việc xấu).” Thương Bích Lạc nói tới đây, giọng nói ngừng lại, ánh mắt đảo qua chân mình, hơi trầm xuống, khi ngừng đầu trong mắt đã không có bất cứ biểu cảm gì, “Không thấy rất giống với chúng ta sao?”

“Chỗ nào giống chứ?” Hạ Hoàng Tuyền bất giác hỏi ngược lại, “Thiện lương như tôi có chỗ nào giống sói hả?”

“.....”

“Hon nữa sao anh có thể là bối chứ!” Cô ôm ngực khinh bỉ nhìn thanh niên. “Anh cũng nói đầu óc nó vô cùng thông minh, sói cũng phải nghe nó, anh ngốc như vậy sao có thể là nó, hon nữa tôi mới không nghe anh, vừa nhìn đã biết không có hảo tâm!”

Nghe xong lời này, Thương Bích Lạc cho tới bây giờ vốn luôn lạnh nhạt không biết nên im lặng nên vui mừng hay nên có cảm xúc gì, đúng lúc này, cô gái bỗng tiến gần, nghiêm túc hỏi: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“.....” Không phải nói sẽ không nghe hẳn sao? Hiện tại cô đang làm gì?

Thương Bích Lạc hít một hơi thật sâu, kiềm chế xúc động mãnh liệt có thể dẫn đến bị kịch cho mình, lạnh nhạt nói: “Nếu bọn họ muốn thể diện, vậy chúng ta sẽ cho bọn họ mặt mặt.”

”Cụ thể nên làm thế nào?”

Thanh niên im lặng một lát, khoe miệng bỗng nhếch lên: “Thực ra khi đi bước này, sẽ không còn cơ hội quay đầu nữa, không cần cân nhắc sao?”

”Đừng có cười!” Hạ Hoàng Tuyền nhủ mày xoa xoa tay, “Làm tôi nổi cả da gà.” Sau đó cô nói tiếp, “Đã bắn cung thì không có mũi tên quay đầu, tôi đã quyết định, liên tuyết đối không bỏ dở giữa chừng.”

Từ giọng nói như đinh đóng cột này, Thương Bích Lạc cảm nhận được quyết tâm của cô gái, khe vuốt cằm: “Một khi đã như vậy, vậy thì . . .” Khi nói, hắn lấy một chiếc điện thoại di động từ trong túi, thực ra dùng thuận tay hơn là máy tính của hắn, đáng tiếc đã bị người nào đó vội vàng ôm đi, cho nên cũng đành dùng vật thay thế.

Hạ Hoàng Tuyền kinh hãi: “Quả là 8? Anh lấy từ chỗ nào?”

”Mấy ngày hôm trước, từ túi của người khác.”

”Này!” Hạ Hoàng Tuyền giật dử nói, “Anh nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?”

Thương Bích Lạc đang định nói gì đó, chỉ nghe đối phương lại nói: “Sao lại không lấy giúp tôi một cái?”

“”

Hạ Hoàng Tuyền nói xong mới phản ứng kịp, quay đầu ho nhẹ một tiếng: “Tội đùa!” Không không không, vấn đề không nằm ở chỗ này, cô quay đầu, về mặt đứng đắn hỏi, “Lại không có cách gọi điện, anh dùng di động làm gì?”

Bởi vì mọi người ở thành phố này chủ động bỏ chạy, cho nên các công trình ở đây tương đối hoàn chỉnh, vẫn có thể bắt sóng radio hoặc xem tivi, nhưng lại không thể gọi điện và lên mạng, lý do công bố ra ngoài là thư từ qua lại gặp trục trặc, nhưng ai cũng hiểu rõ, đây là để phòng ngừa lời đồn đãi khuếch tán đến phía bắc khiến dân chúng khủng hoảng, đơn giản mà nói, tòa thành thị này không chỉ vây hãm người, mà còn có tin tức.

”Lên mạng.”

”Có thể lên mạng rồi hả?” Hạ Hoàng Tuyền kinh ngạc hỏi, “Chuyện từ khi nào?”

”Rạng sáng hôm nay, cư dân trong thành phố có thể lên mạng, nhưng chỉ có thể trao đổi ở diễn đàn được phía chính phủ cho phép với cư dân ở phương bắc, nhưng trước khi mọi tin tức phát ra sẽ bị trình tự mà quân đội chế tạo loại bỏ.”

Phương bắc tuy vẫn có thể gọi điện hoặc lên mạng, nhưng quốc gia vẫn tiến hành quản lý, chứng thực trên mạng, tức là —— trừ diễn đàn được chính phủ cho phép, không được lên trang web, microblogging lên thảo luận tin tức có liên quan đến nguy cơ zombie. Nếu là từ trước, có một số người còn có thể dùng web nước ngoài, nhưng hiện tại ngoại quốc bởi vì không có địa thế đẹp như nước Viêm Hoàng, đã sớm rồi một nùi, sao còn có thể quản lý server.

Cho dù là phương bắc hay là cư dân trong thành phố, đều có thể sử dụng username hư cấu đăng nhập trang web chính thức, nhưng khi đăng ký toàn bộ phải áp dụng chế độ tên thực, điều này cũng là yêu cầu mọi người phải cân trọng khi lên tiếng, nếu nóng đầu đánh lừa dư luận hay nói chuyện giật gân, nội dung đăng lên không chỉ bị trình tự loại bỏ, bản thân cũng tùy thời bị tra xét, nếu không may còn bị đánh sập.

Thích mệnh hay là thích miệng tiện, tự mình chọn lựa một cái đi!

”Tin tức của anh đúng là linh thông.” Đối với việc này, Hạ Hoàng Tuyền cũng không thấy ngoài ý muốn, cô vô cùng hiếu kỳ đi đến bên cạnh Thương Bích Lạc, phát hiện tên này lại tạo chủ đề, cô hí hóp mắt, từng chữ từng chữ đọc tên nhan đề, “Khiêu chiến thực lực ở thành thị, thủ hạ bại tướng không ngừng.” Còn thực lực, còn không ngừng, tên này còn có thể không đáng tin một chút sao?

Sự thật chứng minh, hắn đúng là có thể!

Chỉ thấy Thương Bích Lạc dùng tốc độ ‘tạch tạch tạch’ đăng lên một loạt hình ảnh, Hạ Hoàng Tuyền tập trung nhìn, nhân vật chính không ngờ lại là cô, hơn nữa vô cùng dũng mãnh, có ảnh một nắm tay nắm bay người, có ảnh một cước đá bay người, có ảnh cô đứng ở giữa một đồng trống hán đã ngã xuống đất gác tay ngấm trắng, tóm lại, từng tấm hình cô đều vô cùng quang huy, đồng thời đều tràn ngập các loại vật hi sinh, thê thảm nhất là người đàn ông kia, lúc bị đánh bay, máu mũi 3000 thước, gương mặt thê thảm vận vẹo xen lẫn chút ai oán, trong ai oán xen lẫn chút đau khổ, trong đau khổ xen lẫn chút giải thoát, trong giải thoát lại. . . Tóm lại, biểu cảm thần kỳ như diễn viên!

—— Cái này cũng có thể chụp lại, người này quả thực là Quán Hi [2] tái thế!

[2] Trần Quán Hi với scandal ảnh sex.

Có lẽ còn ngại không đủ làm cho người ta thống hận, boss Thương cuối cùng lại viết một hàng chữ to —— là đàn ông thì đừng chỉ múa mép khua môi, không phục đến chiến!

”Mẹ nó. . . Anh đúng là biết kéo thù hận.” Hạ Hoàng Tuyền thì thảo nói, chủ đề vừa đăng lên, ông trời oi. . . Lập tức cô đã nhận ra có chỗ không đúng, “Đợi chút! Vì sao chỉ có ảnh của tôi, sao lại không có anh?!” Chỉ có một mình cô bị tiếng xấu có phải hơi quá đáng hay không? Rõ ràng là song sát, không đúng, là song hiệp!

Vừa dứt lời, đã thấy Thương Bích Lạc vô tội nhìn cô: “Tôi chụp ảnh.”

”Cũng đúng.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, lập tức đáp lại, “Được, đợi sau khi tôi đánh xong một lượt, sau đó đặt bọn họ thành một chồng, anh có thể ngồi lên trên, tôi chụp ảnh cho anh.” Vừa nói xong, cô đoạt lấy điện thoại trong tay thanh niên ném sang một bên, đặt hai tay hấn bắt chéo, một tay che mắt, một tay đặt lên tai, liên tục gật đầu, “Không tôi không tôi, tạo hình này cũng rất sắc bén! Liên quyết định là nó!”

“.” Cô tuyệt đối là cô ý! I*_*1

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hay Cho Một Đôi Dã Uyên Ương

Sau khi ý vào sức mạnh cầm lấy tay Thương Bích Lạc bóp thành nhiều hình dạng, Hạ Hoàng Tuyền nhìn đầu đối phương nổi lên gân xanh, vừa lòng nở nụ cười —— đồ yếu đuối, không phục thì đến đánh tôi xem —— không thể không nói, cô thật nhập diễn trong nhân vật “Kẻ thù chung của nhân dân” này, hiệu quả kéo thù hận cũng rất nhanh!

Chờ khi cô nói tay, Thương Bích Lạc còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy đối phương bỗng giờ di động lên: “Đến, chúng ta khiến chuyện này càng nóng hơn!”

“. . . Tôi cự. . .”

Hắn còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Hạ Hoàng Tuyền bỗng tròn mắt, phát ra tiếng nghiến răng ken két, cô găm nhẹ: “Thương Bích Lạc! Đây là có chuyện gì?!”

”Cái gì?” Chẳng sợ sắp bị đánh tới, biểu cảm trên mặt boss Thương vẫn thật lạnh nhạt.

”Tên đăng bài!” Hạ Hoàng Tuyền giờ di động lên, chỉ vào tên nick kẻ này dùng để đăng bài —— Nguyệt Dạ (đêm trăng) thư sư (sư tử cái), “Cái tên tam tặc vô cùng hủy tam quan [1] đến cực hạn này là thế nào?!” Bài đăng dùng ngôi thứ nhất được chứ? Cho nên cái tên này quả thật có thể trở thành danh hiệu của cô.

[1] Tam tặc: tặc tăng, thấp kém, thứ đẳng. Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Boss bị nắm thóp vô cùng bình tĩnh đáp lại: “Lần đầu tiên cô ra tay là vào một đêm trăng.”

”Không sai.” Hạ Hoàng Tuyền cười tùm tùm, gật gật đầu, rồi sau đó vươn tay ra, đấm mạnh khiến đối phương ngã xuống giường, xoay người cười lên rồi tóm cổ áo của hắn, rống giận: “Trọng điểm là hai chữ phía sau được chứ? Đừng tưởng rằng đầu óc hơi thông minh một chút là có thể chuyển đề tài?! Sư tử cái là cái gì? Là cái gì?!”

Thanh niên vì bị tóm cổ áo lắc đi lắc lại, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ, lời nói ra lại không có chút sợ hãi nào: “Cô không thấy là nghe hay hơn sói sao?”

Hạ Hoàng Tuyền bỗng ngừng lại: “Hình như là. . . Không đúng! Vấn đề ở chỗ vì sao anh nói tôi là sư tử?!”

”Hà Đông sư tử rống.” [2]

[2] So sánh người vợ hung hãn đồ kị cãi lộn với chồng.

“.!!” Tên này muốn chết ư?! Hạ Hoàng Tuyền nói cổ áo của hắn ra, đôi mắt neho lại, trên người toát ra từng đợt khí lạnh, “Anh. . .”

”Thùng thùng thùng!”

Tiếng gõ tường thỉnh linh vang lên cắt ngang hết thấy.

Cách vách có người? Hạ Hoàng Tuyền tỉnh táo lại, vừa rồi mãi làm chuyện khác, trong thời gian ngắn không chú ý nghe động tĩnh xung quanh, cô quyết định coi việc này là một bài học, nhưng vào lúc này, đối phương lại gõ tường, sau đó cô chợt nghe thấy giọng một người đàn ông nói: “Gỗ tường là vì muốn hai người nhỏ tiếng chút, không cần dừng lại đâu, có thể tiếp tục!”

Tiếp tục. . . Tiếp tục cái gì?

Hạ Hoàng Tuyền nghi hoặc chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn thanh niên bị mình đè lên, chỉ thấy đôi phương hơi ngẩn ra một lúc, sau đó đột nhiên lộ ra vẻ mặt quỷ dị, rõ ràng có hơi xấu hổ, cô nhất thời càng nghi hoặc. . . Vươn tay chọc chọc ngực hắn, nhỏ giọng hỏi: “Người đàn ông kia có ý gì?” Vừa chọc một cái, lại phát hiện thân thể của đôi phương có hơi cứng ngắc.

—— Rốt cuộc là sao vậy?

Cô đang định hỏi, đột nhiên nghe được tiếng động kỳ quái, cô nghiêng đầu, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe —— mới đầu là tiếng cười của phụ nữ, sau đó là tiếng nước “chật chạt”, sau đó là tiếng quần áo ma sát, tiếp theo có người ngã xuống, cuối cùng. . .

”A. A.”

”! ! !” Hạ Hoàng Tuyền bỗng mở mắt ra, gần như sắp phun một búng máu, cho nên nói, một nam một nữ tới nơi này để đánh đã chiến sao? Có nên rành rõi lại có sáng ý như vậy hay không?!

Cho nên nói, kẻ bị cô đè lên đã sớm đoán được hay sao? Còn tỏ vẻ cao thâm không chịu nói, Hạ Hoàng Tuyền thấy khó chịu liền gõ mạnh vào đầu thanh niên: “Đồ háo sắc! Tôi khinh bỉ anh!”

“.” Có đôi khi, Thương Bích Lạc cảm thấy mình dường quá thông minh như vậy thì tốt rồi.

Xem tình huống, kết cấu của nhà trọ hẳn là hai phòng gần nhau đầu giường đối đầu giường, cho nên Hạ Hoàng Tuyền có thể rõ ràng nghe thấy tiếng động càng không kiêng nể gì ở cách vách, cô bất mãn giờ đào lên gõ vào vách tường: “Nhỏ tiếng chút!”

Hai vị cách vách im lặng một lát, sau đó càng “A a a” phản khởi hơn.

“. . . Thật là tiện!” Hạ Hoàng Tuyền phi nhỏ đôi phương một phen, sau đó xoay người đi xuống, chuyện đến nước này cô cũng không có tâm tình đánh boss, âm u nhìn về phía hắn, “Vì cảm tạ đại ơn đại đức của tôi, nghĩ cách làm cho bọn họ yên tĩnh lại!”

Trong mắt Thương Bích Lạc lóe lên vẻ bất đắc dĩ: “Cô chắc chứ?”

”Đương nhiên!” Ngữ điệu của Hạ Hoàng Tuyền thật khẳng định, thái độ thật tuyệt tình, “Tôi cho anh mười giây, không nói đáp án với tôi anh phải đi gõ cửa nói anh muốn 3P!”

Thanh niên không đành lòng nhìn thẳng, nhắm chặt mắt lại, trên mặt không tự giác lộ ra biểu cảm như thỏa hiệp, có lẽ là vì cự ly của đôi phương quá gần mà cô tặc giạt mình, cô gái cúi đầu xuống theo bản năng, kê tai vào sát miệng đôi phương, nhỏ giọng hỏi: “Là cái gì?”

Thương Bích Lạc ngẩn ngơ, động tác của cô gái mang theo một làn gió nhẹ, sợi tóc bên thái dương khẽ phát dừng trên chóp mũi của hắn, có hơi ngứa, hắn không tự giác hít vào một hơi, cảm thấy có một mùi hương nhân nhật, gần như là đồng thời, ánh mắt dừng trên cái tai xinh xắn của cô, hình dạng viên tai rất đẹp, từ trong đến ngoài lộ ra màu hồng nhật, tận tình triển lộ sức sống tràn đầy khiến người ta hâm mộ như chủ nhân của nó.

”Này! Sao lại không nói gì?”

Một tiếng oán giận bất mãn kéo thanh niên trở về từ sự sững sờ ngẩn ngơ, hắn nhú mày, có chút bất mãn với hành vi không chịu không chế vừa rồi của mình, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải là thời điểm để rối rắm, hắn cắt đứt dòng suy nghĩ, lạnh nhật nói ra một câu: “.”

”Anh chắc chứ?” Hạ Hoàng Tuyền ngẩng đầu ngồi thẳng, hoàn toàn không chú ý sau khi làm vậy thanh niên lộ ra vẻ mặt khác thường.

Nhưng cô vẫn quyết định thử xem rồi nói.

Vì thế cô hít một hơi thật sâu, đột nhiên che lỗ tai, hét chói tai một tiếng “A!!!” Phải nói, cô vừa làm như vậy, quả là có dáng vẻ của Hà Đông sư tử rống.

Hiệu quả cũng thật nhanh chóng.

Vừa buông tay, cô chợt nghe thấy tiếng người đàn ông cách vách cao giọng mắng, sau đó dường như muốn nói chút gì, kế tiếp là một tiếng tát tai lạnh lạnh, vang to đến mức Hạ Hoàng Tuyền cũng thấy má hơi đau.

”Đồ đàn ông chỉ nhìn được chứ không dùng được, ai còn dám thử cùng anh nữa, cút ngay cho tôi!”

”Phốc!” Hạ Hoàng Tuyền che miệng lại, cười run cả vai, một lát sau, cô rốt cuộc ý thức được đây không phải lúc để làm chuyện này, vì thế dứt khoát xuống giường, cùng lúc đó, Thương Bích Lạc lại được mặc áo khoác, cô xách hân đặt sau lưng, người đàn ông cách vách từ cửa sổ nhảy ra khỏi nhà trọ, vừa nhảy vừa không nhịn được khinh bỉ boss Thương: “Anh đúng là đồ kém cỏi!”

“.” Anh cho rằng tất cả là vì ai chứ?

Thanh niên không lên tiếng phản bác, chỉ cụp mắt xuống, lẳng lặng tự hỏi.

Cùng lúc đó, chủ đề đang trên diễn đàn, nổi tiếng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đối với người phương nam mà nói, có thể lên mạng trao đổi với người ngoài thành phố W, chẳng sợ chỉ có thể lên diễn đàn, cũng đã là chuyện đáng để vui sướng, cho nên khi lệnh cấm bị bỏ lúc rạng sáng, các loại chủ đề ừ ừ, có nhiều nội dung thật nhàm chán, tỷ như ——

【 Bài nổi bật 】Ta Hồ Hán Tam đã trở lại ha ha ha! [3]

[3] Chỉ người nào đó lâu không xuất hiện đã trở lại, lời kịch kinh điển trong một bộ phim.

【 Đề tài 】Các bằng hữu phương bắc, chào mọi người, mau tới cùng bài tư thái quang huy của ông đây!

Đương nhiên, phần lớn đều có chuyện càng quan trọng hơn phải làm —— phần miền chính thức của diễn đàn không ít, nỗ lực thỏa mãn nhu cầu của mọi người trên các phương diện, ví dụ như thông báo của chính phủ, tìm người thân, tán gẫu. . . Không ít người từ khu tìm người thân tìm được nhau, lấy phương thức thư tín bắt đầu trao đổi, đương nhiên, nội dung vẫn bị theo dõi. Cho tới khu giải trí, mọi người cũng tới trao đổi giao lưu, biểu đạt sự vui sướng của mình.

Cư dân thành phố W đổ bộ rất nhiều cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của cư dân phương bắc, hoặc là nói, bọn họ căn bản bị ban (nick), bởi vì tin tức có liên quan tới bệnh độc rất dễ bị che chắn, khó có thể trao đổi, mọi người cảm thấy thất vọng rất nhanh chóng chuyển sự chú ý tới một tin tức khác về thành phố W —— thì phải là, trong thành thị xuất hiện hai kẻ ác ôn, một người thân cao tám thước toàn thân là lông có hai mấy khối cơ ngực, một người còn lại là vẻ mặt gian xảo đáng khinh, mỏ nhọn hàm khi, râu cá trê.

Bọn họ ẩn núp ở phố lớn ngõ nhỏ trong ban đêm yên tĩnh, thấy thị dân vô tội liên lạc ra ầu ẩu, đã có không ít người bị hại, vì biểu đạt sự oán giận của mình, những người này đặt biệt danh cho bọn họ, tên là —— Lang Bối song sát!

Hơn nữa kêu gọi toàn bộ nhân dân trong thành thị, thấy bọn họ liền đánh.

Đương nhiên, cũng có không ít người không quá tin tưởng vào lời đồn đãi này, bởi vì —— trong hiện thực thật sự có thể tìm được kẻ với diện mạo kỳ quái như vậy sao? Không phải là đùa chứ! Nhưng không ít cư dân phương nam đều nói có, thậm chí phát ra hình ảnh thương tích của mình, hơn nữa nhóm người tò mò kia đang ồn ào, chân tướng nhất thời khó bề phân biệt.

Nhưng vào lúc này, Thương Bích Lạc đăng bài, quả thực là ngọn đèn sáng trong đêm đen, không chỉ nói rõ chân tướng, còn cho không ít kẻ một cái tát tại.

Điểm này, nhìn bình luận trong chủ đề là biết:

NO1: Không phải nói đánh người là nữ king kong ư? Em gái đáng yêu một mắt này là sao?

NO2: Sắp nổi tiếng rồi, trước đó hãy lưu lại tên.

NO3: Nhanh chóng chuyển ghế ngồi xuống, có ai thích hạt dưa nước khoáng không?

NO4: Tuyên truyền?

NO5: Is [4], tôi cảm thấy người của thành phố W hẳn là không nhàm chán như vậy.

[4] Chỉ người nói ở phía trước, ví dụ ở đây chỉ No4.

NO4: Is + 1!

.....

NO11: Em gái uy vũ khí phách! Không phục đến chiến sao, anh đã quỳ gối dưới giày cao cổ của em, xin hãy giẫm đạp!

NO12: Is là m, xem xét xong. Nhưng mà, em gái đúng là khí phách, không thẹn cho cái tên sư tử cái!!!

.....

NO40: Ngay cả một cô gái cũng đánh không lại, đàn ông thành phố W còn là đàn ông sao?

NO41: Đồng ý Is, một đám hèn nhát! Còn có mặt mũi lên diễn đàn kêu la, quả thực ném mặt mũi của đàn ông!

.....

NO70: 40 41 chú ý thái độ, phụ nữ thì sao? Các người không phải do phụ nữ sinh ra ư?

.....

NO130: Cô 70 đang hoàng tử té về nhà nuôi con, làm nhảm cái gì thế?!

NO131: Muốn chết có phải không? Có gan thì nói tên cùng địa chỉ đi ra một mình đấu một trận! Xem chị có chém chết mi hay không!!!

.....

NO150: Đấu thì đấu, who sợ who!

NO188: Các người đều sai chủ đề rồi, hiện tại quan trọng là chân tướng, chân tướng rốt cuộc là gì?!

.....

Đến chỗ này, chủ đề cuối cùng cũng quay trở về, phía dưới một loại “Câu cập nhật”, các loại cầu chân tướng, thậm chí có người vào chủ đề mắng “Lang Bối song sát” cầu, nhưng không được đáp lại, đây là điều bình thường. Thương Bích Lạc đăng lên là sự thật, những người nói vậy kia còn có thể nói gì nữa?

Cho dù thế nào, toàn bộ người bị đánh ở thành phố W, mặt đều bị đánh sưng lên, hoặc là nói, toàn bộ đàn ông thậm chí là quân đội ở đây nằm cũng trúng đạn.

Chỉ một giờ ngán ngủ, bình luận ở chủ đề đã nhiều đến mức làm cho người ta chuyển trang đến mỗi tay, bình luận mới đăng lên còn nhanh hơn máy đếm tiền đếm tiền, khiến người ta choáng váng đầu óc, tóm lại, tính cách lạc quan và tính thích vây xem của người nước Viêm Hoàng tại nơi này được thể hiện một cách nguyên vẹn.

Nhân viên quản lý diễn đàn hiển nhiên chú ý tới chuyện này, cũng báo cáo lên cấp trên, nhưng hiển nhiên, phía trên rất vừa lòng có chủ đề làm người dân tạm thời không chú ý đến chuyện bệnh độc, vì thế chủ đề vẫn tiếp tục náo nhiệt, trong lúc đó cũng từng lệch chủ đề vô số lần, nhưng cũng vô số lần được xoay về, thường thường còn có chút diễn biến kỳ quái, làm ra không ít án oán tình cừu cảm động lòng người, ví dụ như một anh bạn nào đó dùng chủ đề “Em gái một mắt khí phách cầu gả” spam nên bị cấm phát ngôn, lại như anh bạn cầu giảm đập kia tung tin đồn mà bị xóa nick, lại như đôi nam nữ cãi nhau lúc trước phát hiện là tình lữ vì thế quyết đoán chia tay. . .

Đương nhiên, vui vẻ nhất hẳn là người phương bắc việc không liên quan đến mình, mà thành phố W, một nhóm người vui vẻ, một nhóm người đau khổ, càng nhiều người. . . Chủ động vác đao thương côn bổng nơi nơi tìm kiếm đôi cầu nam nữ làm cho bọn họ mất hết thể diện —— ở thành thị của mình làm mưa làm gió còn chưa tính, lại dám lên diễn đàn đăng hình, sùng bái Trần Quán Hi đến nghiện phải không?!

Còn có số ít người, thật sự cảm thấy đau đầu, ví dụ như Tô Giác và Ngôn Tất Hành.

Tuy rằng vài ngày nay bọn họ sớm đoán được Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc đang làm gì, cũng luôn luôn lên thông qua phía chính phủ và tự mình tìm kiếm bọn họ, lại không ngờ hai kẻ này lá gan to như vậy, quả thực là sắp nổi tiếng toàn bộ nước Viêm Hoàng!

Người trước là phát hiện chuyện này trong máy theo dõi của quân đội, vừa thấy ảnh chụp hần liền làm rơi cái cốc trong tay, thân thể lung lay sắp ngã, cả người không thoải mái, may mà Hứa An Dương bên cạnh đỡ hần một phen, hần được nhờ lên đi tìm Hạ Hoàng Tuyền, lúc này cảm thấy vô cùng đồng tình với Tô Giác —— mang theo em gái có thể gây chuyện như vậy, đúng là thật đáng thương.

Nếu nói vị này là đơn thuần lo lắng, Ngôn tiểu ca chính là đau cũng vui vẻ trong truyền thuyết: một phương diện hần cảm thấy hành vi của em gái và A Thương rất khí phách, về phương diện khác hần cảm thấy vô cùng oán giận hai kẻ không có nhân tính này vì bài trừ mình ở ngoài, dưới sự chi phối của loại cảm xúc này, hần quyết đoán ra tay ——

Chỉ thấy hần tải xuống một tấm ảnh của Hạ Hoàng Tuyền, sau đó mở phần mềm photoshop trong máy tính, ghép đầu của cô gái vào thân thể của một con tinh tinh.

”Hoàn mỹ! Quả là tác phẩm của thần!”

Vì thế, thanh niên lắc lắc đầu vì trình độ nghệ thuật của mình mà cảm thấy mỹ mãn đăng hình ảnh tên là “Bản thể của nữ kinh kong” lên diễn đàn, sau đó bụng lỳ trà lên uống một hụm, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn. . . Thật vui vẻ. . . Thật hạnh phúc. . .

Trả đũa sao, tồn nhân bất lợi kỷ [5] cái gì, tuyệt nhất rồi!

[5] Hại người khác đối với mình cũng không có chỗ tốt gì.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thì Ra Là Rung Động

Sau khi làm xong hết thấy, Ngôn Tất Hành nhìn thời gian, nhảy nhót mặc tạp dề vào phòng bếp nấu cơm, bất mãn thì bất mãn, nhưng nói một cách công bằng, tuy hần rất tin tưởng vũ lực của Hạ Hoàng Tuyền và trí thông minh của A Thương, nhưng vẫn có chút lo lắng, thật sự chỉ có một chút!

Hai tên kia đúng là hăm hại người khác trong im lặng, Tô Giác còn được, đi lại đều có quân đội hộ tống, còn hắn thì không thể ra ngoài trong khoảng thời gian này, nếu không bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị chụp bao tải đánh hội đồng, vì trình tiết quý giá của bản thân, hắn quyết định rút cổ làm người, làm chuyện gì cũng khiêm nhường.

Bận rộn khoảng nửa tiếng, Ngôn Tất Hành đồ đồ ăn trong nồi vào đĩa, cái tai đột nhiên run run, sau đó không quay đầu lại mà nói: “Cho hai người 15 phút tắm rửa, quá hạn không chờ nữa!”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền vừa dè dặt mở cửa ngừng bước lại, trở về là đề nghị của Thương Bích Lạc, trực giác nói cho cô đối phương không nói sai, hơn nữa từ sâu thẳm trong nội tâm mà nói, cô vẫn rất muốn trở lại tiểu khu, tuy rằng nơi này chẳng phải nhà thực sự của cô.

Mười lăm phút sau, Hạ Hoàng Tuyền đứng giờ tới trước bàn cơm, mà Thương Bích Lạc đã ngồi ở vị trí cũ, Ngôn Tất Hành đặt hai bát cơm trước mặt hai người, bàn tay to vung lên: “Ăn đi!”

Tên Ngôn Tất Hành này nhìn có vẻ cầu thả, tay nghề lại không tồi, có thể nói là tốt nhất trong bốn người. Mỗi khi hắn nấu cơm, tất cả mọi người đều rất hạnh phúc; mỗi khi Tô Giác nấu cơm, tất cả mọi người đều rất đau khổ, không biết là lý do gì, ngoại trừ những món ăn liên quan đến trứng gà, những thứ khác làm đều không ngon; tay nghề của Hạ Hoàng Tuyền thường thường, tuy không có điểm sáng gì nhưng ít ra ăn cũng không chết được; về phần Thương Bích Lạc... vì không với tới bếp nên hắn nhậm chức rửa chén lâu dài, may mà chủ nhà xây bồn rửa khá thấp, để BOSS mỗi ngày đều có thể hưởng thụ khoái cảm rửa bát vài lần.

Giờ này phút này, Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào đồ ăn bốc hơi nóng thơm ngào ngạt trên bàn, cảm động rơi lệ đầy mặt, tuy rằng cô không cần ăn gì, nhưng ít ra có thể thỏa mãn vị giác, hưởng hơ trải qua vài ngày mệt nhọc, sức lực của cô đúng là có chút hao tổn, ăn gì đó vừa khéo có thể bù lại, nhưng... Vấn đề là... .

“Đũa đâu?”

Ngôn Tất Hành cười lạnh một tiếng: “Bàn lĩnh của Lang Bối Song Sát lớn như vậy, ăn cơm cần gì đũa chứ?”

“... Điều này liên quan gì chứ?” Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy chột dạ, dè dặt hỏi ngược lại.

“Không có ư?”

“Có ư?”

“Không có ư?”

“Có ư?”

“Không có ư?”

“Có... Đủ rồi!” Hạ Hoàng Tuyền vừa định đập bàn, tay lại dừng trên không trung, im lặng rút về, “Được rồi, được rồi, tôi biết sai rồi.”

Ngôn Tất Hành lần đầu tiên chiếm ưu thế trong tranh chấp thầm giờ tay chữ V trong lòng, trên mặt lại vẫn duy trì biểu cảm lạnh lùng, tiếp tục cười lạnh: “Sai ở đâu hả?”

“Ra ngoài nên nhấn lại?”

“.....” Đây là trọng điểm sao? Ngôn Tất Hành không nhìn được nữa, quát: “Việc thú vị như vậy vì sao không cho anh theo? Vì sao vì sao vì sao?”

Hạ Hoàng Tuyền giờ tay ngăn lại cái đầu ngày càng tiến gần của đối phương: “Đại ca, rất nguy hiểm! Hơn nữa lời anh nói thật là... .” Giống như nam chính trong phim truyền hình, làm cô nổi cá da gà. Hơn nữa, cô đi ra ngoài đánh nhau chứ không phải du lịch, vốn ngay cả Thương Bích Lạc cũng không muốn dắt theo, nhưng... .

“Chẳng lẽ em không cảm thấy Dã Lang Tam Sát dễ nghe hơn sao?”

“... Hoàn - toàn - không - thấy!” Em gái Hoàng Tuyền thật sự cảm thấy thẩm mỹ của Ngôn tiểu ca thật sự là đã chết từ lâu, nhưng cô không thể nói lời này để đã kích người khác, tuy rằng trước khi đi cô không đoán được rằng mình sẽ ra ngoài nhiều ngày như vậy nên không để lại tin nhắn, nhưng dù sao đã khiến Tô Giác và Ngôn tiểu ca lo lắng, cho nên việc này nói đến cùng cũng là cô sai, do đó thái độ nhận tội của cô vô cùng tốt, “Lần sau tôi cam đoan dắt theo anh, được chứ?”

“Thật sự?” Ngôn Tất Hành híp mắt lại, không tin tưởng hỏi.

“Thật sự, nếu tôi nói dối, khiến cho hắn cả đời ăn cơm không có đũa!” Hạ Hoàng Tuyền chỉ về phía Thương Bích Lạc, chân thành thề.

“.....” Ngôn Tất Hành thở dài, yên lặng lấy ra một đôi đũa từ tạp dề đặt vào tay Thương Bích Lạc, “Cậu vất vả rồi.”

Thương Bích Lạc nhận đũa, lạnh nhạt đáp lại: “Quen là tốt rồi.”

Rồi sau đó, hai người bắt đầu trao đổi ánh mắt giữa hai người đàn ông, nội dung chỉ hiểu mà không diễn đạt được thành lời —— cho nên Hạ Hoàng Tuyền hoàn toàn không rõ, chỉ vươn tay lấy một đôi đũa khác từ trong túi của Ngôn tiểu ca, hạnh phúc bù lại sức lực.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, thiết định ăn gì đó để bổ sung tinh lực vẫn là rất phúc hậu, nếu giống như trò chơi nào đó, XXOO mới bổ sung được, vậy thì thật đáng sợ.

”Ăn nhanh chút, ăn nhiều chút.”

Hạ Hoàng Tuyền cắn đũa, chớp chớp mắt: “Sắp có chuyện gì sao?”

Ngôn Tất Hành gấp trứng gà vào trong bát cô: “Đội Tô tiểu ca trở về, em cho là mình còn có cơ hội ăn cơm?”

Hạ Hoàng Tuyền không nhìn được nhớ tới ba giờ dạy dỗ như địa ngục lần trước, đau khổ gờ tay lên, “Hiện tại tôi đi còn kịp sao?” Lời còn chưa dứt, cô bỗng thấy sau lưng có một trận gió lạnh đánh úp lại, cùng với tiếp bước chân “cộp cộp cộp” rất nhỏ.

Ngôn Tất Hành im lặng một lát, đột nhiên lộ ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa, vươn tay chỉ phía sau cô: “Thật đáng tiếc, không còn kịp rồi.”

“... Thực ra, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Cứ thế, Hạ Hoàng Tuyền đau khổ bị Tô tiểu ca xách đi, trong lòng biết rằng chỉ sợ mình lại bị ép buộc giáo dục một lần, mắng lại không thể mắng, đánh cũng đánh không được, che lỗ tai lại bị tăng độ dài của hình phạt —— số cô thật là khổ. TAT

Khi cô bị xách đi, Ngôn Tất hành sung sướng cười to: “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng chưa kìa, bị dọa sợ rồi!”

Thương Bích Lạc không để ý tới lời của hắn, chỉ hơi híp mắt, ánh mắt dừng trên bàn tay nhéo lỗ tai của cô gái, cảm thấy chóng mặt vô cùng, bên tai đột nhiên truyền đến một câu: “Lại tăng thêm một bậc rồi hả?”

”Cái gì?”

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của boss Thương, Ngôn Tất Hành cười đến đáng khinh, hắn nhấc lên ngón út, khoa tay múa chân: “Giả vờ gì chứ, thật là nhàm chán.”

“.....” Thương Bích Lạc nghĩ một lát, mở miệng hỏi, “Vì sao anh lại thấy vậy?”

”Ánh mắt.” Ngôn tiểu ca lấy một miếng thuốc lá ngâm trong miệng, chậm rãi hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra một vòng khói đẹp mắt rồi mới nói, “So với lúc trước, ham muốn chiếm hữu mạnh hơn, có phải cảm thấy người khác chạm vào người phụ nữ của cậu thật chóng mặt hay không? Có phải rất muốn chặt đứt tay Tô tiểu ca không? Cho nên, tôi có lý do để phỏng đoán —— cậu và em gái có tiến triển càng thêm thân mật.” Nói tới đây, hắn nhìn xung quanh, lặng lẽ cúi đầu xuống, “Không ngờ hai người trước đó là trong sạch, tôi còn cho rằng... Ha ha ha ha ha!”

Thanh niên im lặng một lát, bỗng nở nụ cười: “Thì ra là thế.”

Ngôn Tất Hành sợ hãi lùi lại, xoa xoa tay, hút xong thuốc, yên tĩnh ăn cơm. Đừng xem thường đàn ông, đàn ông cũng có trực giác, ừm, trực giác của hắn nói cho bản thân, vào thời điểm này im lặng thì tốt hơn.

Lúc này Thương Bích Lạc chỉ cảm thấy hết thảy sáng tỏ thông suốt, sự khác thường lúc trước trong nháy mắt cũng có được đáp án —— hắn rung động rồi.

Không thể phủ nhận, hắn có chút kinh ngạc với điều này, nhưng cũng không hơn.

Theo ngôn ngữ, tình yêu là tình cảm không muốn xa rời, muốn thân cận, hướng tới, vô tư một lòng giữa người với người. Nghe qua thật tốt đẹp thật rung động lòng người, nhưng từ sinh lý mà nói, tình yêu thực ra bởi vì người và sự vật liên quan thúc đẩy khiến não sinh ra một lượng lớn dopamine, vật tiết ra không nên tồn tại này khiến người ta khát vọng tiếp xúc với đối phương, liên tục qua lại với đối phương cũng theo đuổi quan hệ càng thân thiết hơn.

Nhưng, hành vi do phản ứng hóa học này chỉ có thể liên tục một hai năm, nhiều nhất là ba bốn năm.

Ngón tay thon dài khẽ gõ tay vịn xe lăn, sau khi cẩn thận phân tích hết thảy, Thương Bích Lạc cho rằng có kết quả như vậy cũng không kỳ quái, đi tới thế giới xa lạ này, người đầu tiên hắn gặp là cô; cô gái hắn có thể tiếp xúc bình thường cũng chỉ có cô; đến hiện tại ở chung với hắn nhiều nhất, vẫn là cô; người cho tới nay bảo hộ hắn an toàn dù không quá cam tâm tình nguyện, vẫn là cô.

Thí nghiệm chứng minh, trong hoàn cảnh nguy hiểm, hiện tượng nam nữ bởi vì cảm giác bất an khi ăn bữa hôm lo bữa mai mà nảy nẩy cảm tình, thậm chí phát sinh quan hệ tình dục chẳng phải ngẫu nhiên, cũng chỉ là phản ứng bản năng của con người đối với nguy cơ mà thôi.

Cho nên hắn sẽ có loại cảm xúc “rung động” này, thật sự là một chuyện bình thường, không cần khẩn trương cũng không cần kinh hoàng.

Điều duy nhất cần để ý chính là tiếp theo phải làm thế nào —— hắn không thể mặc kệ cũng không thể cho phép cảm xúc ảnh hưởng tới lý trí này tiếp tục tồn tại.

Như vậy, biện pháp tốt nhất chỉ có... .

Hạ Hoàng Tuyền cũng không biết mình bị “Thảm mền”, hoặc là nói, cho dù biết cô cũng không tin, phản ứng đầu tiên tám phần là “Tên Thương Bích Lạc này có âm mưu gì”, đương nhiên, hiện tại đang bị vây trong nước sôi lửa bỏng, cô cũng không có thời gian quan tâm việc này, vào lúc này sức chiến đấu của Tô Giác đúng là tăng mạnh, làm người ta cảm thấy không hổ là nghiên cứu khoa học, khi nói lý lẽ đúng là thuyết phục, ít nhất Hạ Hoàng Tuyền không làm gì được hắn, chỉ có thể đành hoàng tử tể nghe dạy bảo.

Dạy dỗ khoảng bốn giờ, Tô Giác nhìn chăm chú vào cô gái hai mắt đang đại ra, thờ dài, vươn tay xoa đầu cô: “Hoàng Tuyền, đừng làm chuyện nguy hiểm này nữa, anh thật sự lo cho em.”

“.....”

“Cái gì?”

“Em...” Hạ Hoàng Tuyền do dự một lát, vẫn quyết định ăn ngay nói thật, “Thật có lỗi, em không thể cam đoan.” Lời nói thật tuy đã thương người, nhưng cô thấy việc này nếu nói dối thì càng không đúng. Sau đó, cô sửa lại nói, “Em có việc em cần phải làm, nhưng em cam đoan, nếu lần sau lại làm, sẽ nói với anh.” Dứt lời, cô ngẩng đầu dè dặt nhìn Tô Giác, thời gian ở chung càng dài, trí nhớ ảnh hưởng đến cô cũng càng rõ ràng, hồi nhỏ trong “Trí nhớ”, mỗi khi cô làm việc gì sai, liền thích làm như vậy, mà Tô Giác nhất định sẽ mềm lòng thỏa hiệp.

Tô Giác im lặng một lát, bỗng nhiên thu lại bàn tay đặt trên đầu cô: “Hoàng Tuyền, em thật xảo quyệt, từ nhỏ đến lớn đều dùng chiêu này.”

“Khụ, chiêu không cần nhiều, hữu dụng là được.”

“.....” Thanh niên thờ dài, gương mặt như thiếu niên lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “Được rồi, em lại thắng.”

Không đợi Hạ Hoàng Tuyền thở phào nhẹ nhõm, hắn còn nói thêm: “Nhưng mà, nhớ kỹ lời hứa của em, nếu không anh sẽ áp dụng thủ đoạn cường chế, anh từng hứa với đi và chú sẽ chăm sóc em, cho nên dù em làm gì, ở trong lòng anh, an toàn là quan trọng nhất.”

Di chú... .

Hiện tại Hạ Hoàng Tuyền không cần xem lại trí nhớ cũng biết đó là “Cha mẹ” trong trí nhớ của cô, mặc dù đã chết để tránh phiền toái, cô biết là giả, nhưng Tô Giác không biết, cảm giác chột dạ lại dâng lên, cho nên cô thành thật gật đầu: “Được.”

“Liền quyết định như vậy.” Tô Giác rút cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi cô trở về, vươn tay cho cô một cái ôm ấm áp, “Đường như anh còn chưa nói, chúc mừng sự từ cái đại nhân của chúng ta trở về an toàn.”

“... Anh có thể dùng loại xưng hô quý dị kia sao?!”

“Đây không phải là em...”

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng mở ra.

Hạ Hoàng Tuyền quay đầu lại, chỉ thấy Ngôn Tất Hành vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, sắc mặt thật quý dị, thật quý dị, phi thường quý dị, hắn yên lặng lùi về sau hai bước, quay đầu đồng tình nhìn người nào đó, lại quay đầu dùng ánh mắt như nhìn “Nữ tráng sĩ”, nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền: “Thật có lỗi, anh đẩy nhầm cửa rồi.”

“.....” Đừng nói lý do vừa nghe đã thấy giả dối như vậy được chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Si Hán [1] Chính Là Anh

[1] Si Hán: nghĩa ở đây là người đàn ông chân thành tha thiết yêu một cô gái.

Có lẽ do sự khinh bỉ trong mắt Hạ Hoàng Tuyền quá mức rõ ràng, Ngôn Tất Hành cố tình ho nhẹ một tiếng, cố gắng tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Thực ra, anh chỉ nghĩ phải báo cho Tô tiểu ca, đến giờ nấu cơm tối rồi.”

“... Không phải vừa ăn trưa xong sao?”

Ngôn Tất Hành giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Nếu anh nhớ không lầm, đó là hơn bốn giờ trước.”

“.....” Cho nên A Giác rút cuộc có thể nói nhiều đến mức nào?!

“Tôi đã biết.” Tô Giác cười gật đầu, “Để ăn mừng Hoàng Tuyền trở về, buổi tối tôi. . .”

“Xem như tôi cầu xin anh, ngoại trừ trứng gà rán trứng gà luộc, những thứ khác liền thôi đi!” Ngôn Tất Hành chân thành nói, “Thời kỳ đặc thù, lãng phí là đáng xấu hổ.”

“.” Nụ cười của Tô Giác bỗng cứng lại, biết rõ trình độ của mình, hẳn thực sự không tức giận, chỉ là đang nghĩ hôm nay có nên lại đánh bạc tính mạng ném thử một phen hay không —— nấu com cũng phải đánh cược mệnh thật sự không thành vấn đề sao?

“Không có việc gì, tôi sẽ giúp anh.” Ngôn Tất Hành nắm chặt cơ hội đi vào phòng, nắm lấy bả vai Tô tiểu ca, vừa dỗ vừa lừa kéo hắn đi, trước khi đi còn cơ trí chớp mắt vài cái với Thương Bích Lạc, dùng khẩu hình miệng nói, “Người anh em, không cần cảm tạ!”

“Rõ là. . .” Hạ Hoàng Tuyền thở dài, đi đến cửa, vô cùng tự nhiên đẩy xe lăn của Thương Bích Lạc, đi về phía phòng ngủ, “Cho dù nói thật cũng không thể nói ra rõ ràng như vậy được.”

Thương Bích Lạc không lên tiếng, may mà Hạ Hoàng Tuyền cũng không có ý định tìm câu trả lời từ hắn, hiện tại, lực chú ý của cô hoàn toàn ở trên chủ đề kia, gần như là khẩn cấp muốn biết tiến triển.

Đẩy xe lăn tới cạnh giường, Hạ hoàng Tuyền cúi đầu hỏi: “Máy tính anh để ở đâu?”

“Bên trong.”

“Ừm.” Sau khi nghe xong, cô gái lập tức đá bay dép lê, trèo lên giường lớn, buổi trưa sau khi tắm rửa xong, Hạ Hoàng Tuyền không đi tắm, may mà sức khỏe hiện tại của cô có thể so sánh với gorilla, cho dù đi chân đất lâu cũng không thấy lạnh. Trong quá trình này, đôi chân xinh xắn của cô lộ ngay trước mặt thanh niên, mu bàn chân cong cong, mười ngón chân tròn tròn xinh xắn, gót chân bởi vì đi lại trong thời gian dài mà có vết chai mỏng, càng làm nổi bật lên màu trắng nõn nà của lòng bàn chân.

Gần như trong nháy mắt, Thương Bích Lạc khẽ nhúc nhích, trước khi hắn kịp phản ứng, ngón tay cũng đã lặng yên duỗi đến chân cô gái, sau đó đột nhiên bùng tỉnh, vội vàng rút tay lại, trong lúc đó vô tình lướt qua lòng bàn chân của cô gái.

“Phốc! Ha ha ha ha. . .” Cả người Hạ Hoàng Tuyền bỗng mềm oặt, nằm sấp xuống, cười ha ha lẫn một vòng ngay tại chỗ, lúc di chuyển, áo ngủ trên người cô hơi phất lên, lộ ra cái bụng trắng mềm, nhìn qua thấy xúc cảm rất tuyệt, một lát sau, cô cố gắng ngừng cười, giận dữ lườm thanh niên, “Anh. . .”

Bị hành vi của mình và phản ứng của cô gái làm hoảng sợ, Thương Bích Lạc nghiêng người theo bản năng, một phen tiếp được cái chân không chút khách khí mà đá tới kia, về mặt cô quái hỏi: “Cô sợ buồn?” Tuy rằng sợ buồn đối với nữ tính mà nói thật bình thường, nhưng đặt ở trên người cô thì. . . cảm thấy rất không hợp lý.

“Ai sợ buồn chứ!” Vịt chết còn mạnh miệng chính là nói cô, “Mau bỏ ra, bằng không tôi đánh chết anh, có tin không?!”

Không đúng, nếu bình thường cô đã sớm động thủ, Thương Bích Lạc thâm thúy nhếch mày, hỏi ngược lại: “Thật sự không sợ?”

“Đương, đương nhiên!”

“.” Rõ ràng cho thấy vô cùng sợ. Điều này khiến hắn thấy dở khóc dở cười, tìm kiếm nhược điểm của cô lâu như vậy, kết quả lại bại lộ ngay trước mắt?

Một số bộ phận cơ thể nào đó của đa số phụ nữ đều rất sợ buồn, ví dụ như nách eo lòng bàn chân, Hạ Hoàng Tuyền chỉ có lòng bàn chân là nhược điểm, dường như độ mẫn cảm từ các bộ phận khác đều dồn vào đây, một khi bị gãi, phản ứng của cô sẽ gấp năm sáu lần người bình thường. . . Trên ý nghĩa nào đó mà nói, hết sức thâm thương, may mà không có ai nhầm lẫn đến mức ban ngày ban mặt cời gậy gãi chân cô, cho nên ngoại trừ bạn thân, không có nhiều người biết chuyện này, kết quả trời xui đất khiến bị Thương Bích Lạc phát hiện.

Hạ Hoàng Tuyền đối với điều này tỏ vẻ —— vô • cùng • phần • nộ.

Vấn đề là, hiện tại chân của cô còn ở trong tay đối phương, chỉ cần hắn gãi một cái, cô gần như mất hết sức chiến đấu mặc người xâm lược! Chờ bỏ ra hẳn nhất định phải chết!

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, thanh niên lạnh nhạt nói: “Nói ra có thể, nhưng sau đó cô không thể trả thù.”

“.” Hạ Hoàng Tuyền im lặng một lát, cắn răng nói, “Được, tôi cam đoan không • động • thù!”

“Động cước cũng không được.”

“. . . Được!”

Thương Bích Lạc hiếm khi đạt được thắng lợi khi giao chiến nhếch môi một cái, buông lỏng tay ra, xúc cảm mềm mịn như tơ lụa trong giây lát lướt qua bàn tay, trong lòng hắn bỗng dâng lên một chút tiếc nuối, lại lập tức bị lý trí mạnh mẽ đè xuống. Thừa dịp thanh niên thất thần trong giây lát, Hạ Hoàng Tuyền quyết đoán rút chân bật người lên, cả người vững vàng đứng trên giường, chỉ có tư thế hai chân có điểm tựa mới khiến cô cảm thấy an toàn, nhưng mà, thù này không báo không phải quân tử!

Cô bóp bóp tay, cúi xuống nhấc lên cổ áo của Thương Bích Lạc: “Anh đã muốn chết như vậy, tôi sẽ giúp anh!”

“Đợi chút.”

“Còn có di ngôn gì sao?”

“Cô quên lời hứa của mình sao?”

“Đương nhiên chưa từng quên.” Hạ Hoàng Tuyền mỉm cười nói tay, chậm rãi nói: “Nhưng mà, tôi cũng không đồng ý. . .”

“Đừng dùng đầu!”

Dùng đầu công kích!

Dùng đầu liên kích!!

Dùng đầu vô hạn liên kích!!!

—— Nghe nói những kẻ ngốc không chỉ không cảm mạo, hơn nữa bởi vì não ít xương cốt tương đối nhiều, đầu vô cùng cứng rắn.

Cho nên, Thương Bích Lạc lại bị kích rồi.

Trút dục vọng xong, không đứng, là hả giận xong, Hạ Hoàng Tuyền cảm thán từ tận đáy lòng —— không tìm chết sẽ không phải chết, tại sao có người luôn không rõ chứ? Tuy rằng cô cảm thấy vô cùng sung sướng trước việc này.

Thương Bích Lạc đầu vầng mắt hoa nằm sấp ở trên giường, lại lần nữa xác định một điều, hiệu quả của việc nhiều dopamine cực kì rõ ràng, nó đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến phản ứng và sự phán đoán của hắn, có thể nói không có nó liền không có chuyện vừa rồi, đáng sợ nhất là, cho dù bị đánh một trận, sự phẫn nộ của hắn so với trước đây lại giảm bớt không ít, điều này làm hắn có cảm giác nguy cơ nòng đậm.

Cứ tiếp tục như vậy, sự tình sẽ ngày càng khó giải quyết, tình huống sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Hắn đang do dự, cô gái cảm thấy mỹ mãn đã bật máy tính lên.

Buổi chiều lúc Hạ Hoàng Tuyền bị giáo huấn, hắn luôn luôn đang chú ý tình thế, ngẫu nhiên còn thò chân vào, khiến tình huống phát triển theo hướng mà hắn muốn, nhưng mà, không thể không nói, trong bất kỳ thời buổi nào, công lực nói sang chuyện khác của người Viêm Hoàng đều rất mạnh, sau khi một người anh em nào đó đăng hình ảnh “Nữ kim cương” lên, chủ đề này lại phát triển theo hướng không thể ngờ tới, tuy rằng cũng có người tiếp tục thảo luận, nhưng đa số đều bị hình ảnh này dẫn dắt, tích cực chủ động bắt đầu nghiệp photoshop, trong khoảng thời gian ngắn, các bài đăng ảnh bán thân của Hạ Hoàng Tuyền ghép với gorilla người đàn ông cơ bắp siêu Saiyan tràn ngập chủ đề.

Thậm chí còn có người đặc biệt tạo đề tài tổng kết hình ảnh.

Tuy rằng nhóm vật hi sinh cũng đều trúng đạn, nhưng không có ai là trúng đạn lợi hại như nhân vật chính Hạ Hoàng Tuyền.

“Đây đều là thứ gì chứ?!” Là người có liên quan, Hạ Hoàng Tuyền không nhịn được mà xù lông rồi.

Thương Bích Lạc hồi tưởng lại loạt hình ảnh vô cùng kỳ quái này, không kìm nổi hơi nhếch lên khóe miệng: “Sức sáng tạo của quần chúng nhân dân là vô hạn.”

“Này!”

Hạ Hoàng Tuyền càng xem chủ đề mặt càng đen, đã nghiêng đến tận Siberia rồi được chứ? Cô giận dữ nghiêm mặt ném máy tính vào lòng Thương Bích Lạc: “Giải quyết toàn bộ!”

“Cô muốn giải quyết như thế nào?” Thương Bích Lạc giang tay, “Gần như tất cả mọi người đều đăng ảnh lên.” Nếu muốn giải quyết không phải là không thể được, nhưng không hề nghi ngờ rằng diện đất kích sẽ rất rộng.

“... Vậy thì giải quyết người khởi xướng!” Hạ Hoàng Tuyền cắn răng, tên khốn kia tốt nhất cầu nguyện đừng rơi vào tay cô, nếu không, hừ!

“Việc này không thành vấn đề.”

Hạ Hoàng Tuyền ngồi khoanh chân ở trên giường, chống má nhìn động tác của thanh niên đối diện, chỉ thấy mười ngón tay linh hoạt mà nhanh chóng gõ trên bàn phím, gần như chỉ có thể thấy tàn ảnh, thần thái giống như bất cứ lần nào mà cô nhìn thấy, chuyên chú và nghiêm cẩn vô cùng, chỉ trong chốc lát, hắn dừng lại động tác, gật đầu: “Xử lý xong rồi.”

Cô gái vừa gạt đầu một cái, bỗng nghe thấy tiếng kêu thê thảm vô cùng truyền tới từ phòng đối diện, cô bỗng nghiêm mặt, vội vàng nhảy xuống giường, đi dép lê vào, ngay lập tức cầm lấy trường đao chạy về phía cửa: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Rồi sau đó liền thấy Ngôn Tất Hành chạy ra khỏi thư phòng, đau đớn hô: “Máy tính của tôi bị hack! A Thương mau tới cứu mạng!”

“.....”

“.....”

Hai người hai mặt nhìn nhau, không khí bỗng lắng xuống trong thời gian ngắn.

Nhưng vào lúc này, Ngôn Tất Hành dường như ý thức được điều gì, lui về phía sau một bước nhỏ, lại một bước nhỏ, đột nhiên lấy lòng cười: “Cái này, em gái em có thể coi như không nghe thấy sao?”

Hạ Hoàng Tuyền ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại: “Anh thấy thế nào?”

“... Cứu mạng a ! ! !”

“Đứng lại cho tôi ! ! !”

Đạo này, kẻ tự tìm đường chết càng ngày càng nhiều rồi!

Vì thế trong nhà lại xuất hiện một con gấu trúc với biểu cảm thảm thương, người khởi xướng làm bộ như không biết gì cả, Thương Bích Lạc biết nhưng cái gì cũng không nói, khoe miệng Tô Giác giật giật, cuối cùng vẫn giữ im lặng, hoặc là nói, điểm chú ý của hắn nằm ở một chuyện khác.

“Hoàng Tuyền.”

“Cái gì?”

“Tiếp theo em định làm như thế nào?”

“Làm như thế nào sao. . .” Hạ Hoàng Tuyền dùng ngón trỏ gãi gãi gò má, suy nghĩ một lát, “Chờ đợi đi.” Trực giác nói cho cô, sự việc này rất nhanh sẽ xuất hiện kết quả.

Nhưng hiện thực cũng không cho cô nhiều thời gian chờ đợi, người bị chọc giận rốt cuộc bắt đầu chủ động xuất kích, dường như đang đáp lại lời khiêu khích của “Hạ Hoàng Tuyền”, dần dần xuất hiện một chủ đề mới, tiêu đề là —— Đáp lại kẻ đánh lén vô sỉ nào đó: Cô muốn đánh, liền đánh! ! !

Chủ topic đầu tiên dùng ngữ khí phẫn nộ miêu tả hành vi bạo ngược đánh lén đã thương người thừa dịp ban đêm của Hạ Hoàng Tuyền cùng với hành vi vô sỉ chụp ảnh khoe trên diễn đàn, ngay sau đó dùng ngữ khí độc lòng biểu hiện bản thân không khuất phục cùng tinh thần quân ầu hướng về phía trước, cuối cùng giống như vô cùng phẫn khích, dùng chữ cỡ lớn với màu đỏ đánh ra năm chữ to giống như tiêu đề —— Cô muốn đánh, liền đánh!

Ngay sau đó lại là một hàng chữ màu đen bình thường —— thời gian địa điểm tùy cô lựa chọn.

Nhiệt độ của chủ đề này tự nhiên không cần nhiều lời, biết bao dân chúng ngay cả ăn cơm đi vệ sinh đều phải rút thời gian ngồi xem máy tính, chuyện cho tới bây giờ, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy trời lại nơi này đúng là quyết định chính xác, bởi vì những người này không hề nghi ngờ đã kết thành liên minh, tiêu diệt từng bộ phận như lúc trước không có khả năng lại thực hiện, ở lại bên ngoài cũng không có tác dụng gì nhiều. Nhưng mà, mục đích vốn có của cô cũng không phải gây họa cho quê nhà, trên ý nghĩa nào đó mà nói, mục tiêu gọi là “Giải quyết nguy cơ của thành phố W” của cô đã được thực hiện, chút dân chúng thành phố W vốn là nhân tố gây bất ổn, hiện tại thật sự rất đoàn kết, ít nhất trong lúc kết minh cũng không lén bác sát nữa.

【 Chiến đấu kịch liệt! Trở thành “Vua không ngại” của thành phố W! 】

“.....” Nhiệm vụ khoa trương lại giả tạo tới cực điểm này rốt cuộc là sao? Danh hiệu vua không ngại cái gì, cô hoàn toàn không muốn, được chứ?

Nhưng mà, Hạ Hoàng Tuyền cũng hiểu rõ một điều, sự tình đã đến bước này, đã không có đường lùi, hoặc là nói, đây không phải vấn đề dựa vào thỏa hiệp mà giải quyết được, tuy cô không cần vua không ngại gì đó, nhưng một khi đã tự nhận không bằng người khác, tự thân bị ảnh hưởng cũng thôi, những người bên cạnh cô đều có khả năng sẽ bị thương tổn.

Tự tôn và trực giác của cô nói cho mình —— ngoại trừ thắng tiến không lùi, cũng không có cách nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hậu Cung Nhiều Cũng Thật Phiền

Cái gọi là “kịch chiến”, nói không dễ nghe, chính là một loạt hành vi trái pháp luật và tụ tập đánh lộn, lại đạt được sự chú ý của toàn bộ nước Viêm Hoàng, tâm linh tràn ngập khói mù do zombie, tại thứ gọi là “Chuyện phiếm” chiếm được sự giải thoát và sung sướng ngăn ngủi, đây là điều một số người thích nghe ngóng, cho nên, nó bị mọi người coi nhẹ.

Hạ Hoàng Tuyền hạ quyết tâm trước màn khiêu chiến sắp gặp phải, hướng phát triển tiếp theo lại trở nên quý dị, đơn giản mà nói, diễn đàn lại bị spam —— tràn ngập các đề tài khiêu chiến.

Lật gần ba bốn trang, tất cả đều là các đề tài cùng loại, mới bắt đầu Hạ Hoàng Tuyền còn vô cùng kinh ngạc, sao có thể xuất hiện nhiều như vậy chứ? Thực ra từ ngữ khi có thể thấy, người tạo đề tài đầu tiên, chỉ thay mặt người bị đánh, nhưng hiện trạng là ngoại trừ kẻ bị cô đánh muốn báo thù, còn có kẻ muốn giữ gìn tôn nghiêm phái mạnh, đến tìm cảm giác tồn tại, thuần túy vô giúp vui, trong đó lại có người làm bộ, người khác tạo đề tài thì mình cũng tạo đề tài, cuối cùng tất cả mọi người kích động, giống như ai thành công đánh bại “Nữ kim cương” liền có thể đứng ở đỉnh thế giới.

Hạ Hoàng Tuyền thật sâu sắc cảm thấy được chỗ vĩ đại của danh hiệu “Kẻ thù chung của nhân dân”, nếu hiện tại bình chọn top 10 người “Đá” (đánh) động cả nước, cô không hề nghi ngờ sẽ xếp đầu bảng.

Vấn đề ở chỗ!

Cô chỉ là một người với hai cái tay!

Lại có nhiều người muốn bị cô đánh như vậy!

—— Thật hết cách có đúng không!

Dùng lời nói của Ngôn Tất Hành, chính là “Không ngờ đạo này có nhiều M như vậy, đều bị hiện thực tàn khốc chơi hòng rồi!”

Người không hề hiểu cho hấn là Hạ Hoàng Tuyền với khuôn mặt lạnh lùng cao quý, tàn khốc chọc vào mắt gấu mèo của hấn, đáp lại: “Anh chính là nhân vật tiêu biểu trong đó.”

“” Phải nói Ngôn Tất Hành không hổ là kẻ da mặt dày nhất, tinh thần sa sút trong một giây, sau đó quyết đoán vuron tay ôm lấy cổ Thương Bích Lạc, “Không có việc gì, trước anh còn có tên này!”

“Cùng một chỗ!” Ngoại trừ lời này, Hạ Hoàng Tuyền không biết nói gì.

“Không được, hai tên M ở cùng nhau là không có tương lai.” Ghé sát vào, cười đáng khinh, “Bằng không hai ta thành một đôi được không? Đừng bóp tay! Anh sai lầm rồi sai lầm rồi. . . Sai lầm rồi còn không được sao?”

Kỳ thực phiền não không chỉ có riêng Hạ Hoàng Tuyền, quần chúng tạo đề tài quần ấu cũng thật phiền não, sự nhiều chao ít, đại đa số đều biết đập bay sự từ Hà Đông là một chuyện vô cùng có mặt mũi, nhưng bọn họ cũng không thể quần ấu được. Chẳng phải không muốn, đi ra ngoài đánh nhau dựa vào bằng hữu, nhân lực cũng xem là tài nguyên. Chỉ là chuyện này rất được chú ý, nếu một đồng đàn ông thực sự đánh một cô gái trước công chúng, thắng cũng là thắng không võ, mặt ngoài mặt trong tất cả đều mất hết, về sau đi đâu cũng không ngẩng được đầu lên.

Nhưng nói cũng đã nói, nếu không đánh, vậy cũng thật mất mặt.

Trong khoảng thời gian ngắn, song phương lâm vào trạng thái giằng co, mà lúc này, liền thể hiện ra tính sáng tạo của quần chúng nhân dân, một kẻ trâu bò nào đó tạo đề tài nói “Nếu đã như vậy, không bằng tổ chức cuộc đấu võ lần thứ nhất của thành phố W, ai thắng thì có thể PK với em gái một mắt, người thắng trận có thể lấy được long châu triệu hồi thần long”!

Loại ngôn luận có chút không thực tế này vừa xuất hiện, không ngờ lại nhận được vô số lời khen ngợi, đương nhiên, những người nói lời này đều không có liên quan gì.

Nào ngờ nhóm tạo đề tài lại càng khó chịu trong lòng, đây là chuyện gì chứ? Xem, một đám đàn ông tự lại đánh nhau phân thắng bại, ai thắng mới có thể đánh nhau với một cô gái, tôn nghiêm phái mạnh ở nơi nào? Hơn nữa, mọi người từng bị Hạ Hoàng Tuyền đánh đều biết, con nhóc kia quả thật không phải người, một mình nhất định không phải là đối thủ của cô, bọn họ sâu sắc hoài nghi “Nữ kim cương” chính là bản thể của cô.

Đối với tình hình phát triển kỳ quặc này, Hạ Hoàng Tuyền cũng là ghen hòng nhìn trần trối.

Kịch chiến đâu rồi? Vua không ngai đâu rồi? Chuẩn bị hết rồi, kết quả cô chờ đợi là thế này ư?!

Lúc này, một người anh em vô cùng có sáng ý nảy ra, đề nghị học tập hoàng đế áp dụng chế độ lật bài —— đơn giản mà nói, người muốn đánh nhau với em gái một mắt, đem tương tức liên quan như số hiệu của mình cùng địa điểm cư trú, thời gian rảnh rỗi . . . gửi qua tin nhắn cho “Nguyệt dạ thư sư”, sau đó để cô tự chọn, muốn ngủ với ai, không đúng, là muốn đánh ai thì đánh.

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy mình sắp bị thế giới ác ý đánh bại, cái gọi là “Vua không ngai” tức là tất cả mọi người trong thành thị biến thành tam cung lục viện chờ cô lật bài sao? Chẳng sợ thần kinh lại thô, cô đối với hướng phát triển này cũng không tiếp thụ nổi. . . Cầu giải thoát!

Đáng giận nhất chính là, thực sự có người gửi tin đến nick Thương Bích Lạc tạo, lại còn có người gửi kèm ảnh cơ bắp của mình, bày ra các loại tư thế mất hồn để cho thấy sự uy vũ khí phách, Ngôn Tất Hành sắp cười đến điên rồi, Tô Giác thì đen mặt nhớ kỹ ID của những người này.

【“Vua không ngai” 1vs N mở ra, độ hoàn thành hiện tại 0/1000. 】

“” Đợi chút, số 0 đằng sau có phải cô nhìn nhầm rồi không? Thực ra là 100 mới đúng chứ? 1000 đáng sợ thế kia là tới từ đâu vậy! ! Một ngày

đánh một hồi chẳng khác nào muốn cô đánh 1000 ngày, ròng rã ba năm, đây không phải là hãm hại người ta sao?!

Trong nháy mắt, vẻ mặt của cô trở nên rất rối rắm, vô cùng rối rắm.

Thương Bích Lạc ở bên cạnh cô sâu sắc nhận ra điểm này, hỏi: “Có chuyện?”

Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh, nói: “Tôi đang nghĩ hôm nay nên lật bài của ai.”

“.....” Mặt thanh niên không biểu cảm, im lặng nắm chặt tay vịn xe lăn.

“Phốc!” Ngôn Tất Hành ở bên cạnh vô cùng không phúc hậu bật cười, ngón tay chỉ vào người đàn ông cơ bắp nào đó đang tạo tư thế “Schwarzenegger” [1], “Hắn ta thì sao? Nhìn ghi chú bên cạnh —— 24 giờ chờ cô tới. A, địa chỉ ngay tại nhà hắn, chắc chắn, cơ bắp đẹp, tư thế tốt, thái độ cũng tốt, khiến cho hắn trở thành lần đầu tiên của em đi!”

[1] Giờ hai tay lên khoe cơ bắp.

Trên đầu Hạ Hoàng Tuyền nổi lên hai cái gân xanh, cô vươn tay捏éo lỗ tai người nào đó: “Để anh trở thành lần đầu tiên có được hay không?!”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng ..”

“Hả?!”

“Được rồi, anh lại sai lầm rồi!”

“Thật là!” Hạ Hoàng Tuyền nhìn hai mắt gấu mèo của hắn, không còn gì để nói, nói tay, “Tìm vài người đi, tôi đánh cả đám.”

Ngôn Tất Hành giờ ngón tai cái khen: “Đàn ông chân chính!”

“Hoàng Tuyền, em xác định phải làm vậy sao?” Trái ngược với sự hưng phấn của Ngôn Tất Hành, Tô Giác càng nhiều hơn là lo lắng.

Nhiệm vụ đặt tại nơi đó, đã không phải là chuyện muốn hay không, cô phải làm, không có lựa chọn nào khác. Hơn nữa, khiến càng nhiều người đặt ánh mắt và tinh lực vào chuyện này, liền không rảnh chú ý chuyện khác, những dân cư bởi vì bị cầm chân mà không có chuyện gì làm, đích xác cũng cần một chút náo nhiệt.

“Yên tâm đi, em sẽ cẩn thận hết sức.”

“... Vấn đề không phải ở chỗ này.” Tô Giác thở dài, chuyện này quân đội căn bản sẽ không nhúng tay nhằm ngăn ngừa kích động tâm lý phản kháng thật vất vả mới ổn định lại của dân chúng, nhưng hắn cũng không muốn nhìn đến cô gái quen biết từ nhỏ gặp phải nguy hiểm, suy xét một lát, hắn mới nói, “Như vậy đi, thời gian tạm thời không nói, em định chọn địa điểm gì?” Nói như vậy, cho dù phát sinh nguy hiểm, ít nhất hắn có thể kịp thời tới cứu cô. Chẳng sợ tỷ lệ ngoài ý muốn thấp đến mức nào, cũng là có phòng bị không sợ hậu hoạn.

“Được.” Hạ Hoàng Tuyền không cự tuyệt ý tốt của hắn.

Vì thế, địa điểm được chọn là bãi đỗ xe ngoài trời tại đường Phong Quan của thành phố W, nó nằm ở cạnh siêu thị lớn nhất nội thành, vốn có thể nói là nơi náo nhiệt nhất, nhưng từ khi chế độ phân phát vật tư cuộc sống xuất hiện, siêu thị trở nên không có tác dụng, nơi này cũng vắng vẻ hơn. Rộng mở, yên tĩnh, không có đồ vật linh tinh cản trở tầm mắt, dễ dàng vây xem, ở bất cứ phương diện nào, đây cũng là nơi thích hợp để ẩu đả.

Chuyện khác không cần làm nhiều, cô trực tiếp để Thương Bích Lạc đăng bài nói địa điểm, dưới tình huống bình thường mỗi ngày đều đi, buổi sáng 10 giờ bắt đầu, một ngày nhiều nhất chỉ đánh mười trận, người khiêu chiến có thể là một người cũng có thể là đoàn thể, số người trong đoàn không vượt qua mười người. Cho dù lại nhiều trận nhiều người hơn cô cũng không chắc chắn có thể thu phục hết, nhưng Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy loại cường độ này là ổn rồi.

Hơn nữa người tốt có tốt báo, cô rốt cuộc chiếm được một tin tức tốt.

【 Dưới tình thế đặc thù, có thể lựa chọn mang theo vật phẩm tùy thân hay không. 】

Vì thế, boss Thương bất hạnh bị cô để ở nhà.

Ngày đầu tiên, cô không đến trễ nhưng bãi đỗ xe đã đứng đầy người, mới vừa tựa vào gần, cô chợt nghe thấy từng đợt tiếng ồn lớn.

“Mau nhìn! Em gái một mắt đến rồi!”

“Cô ta chính là sói? Đáng vẻ không giống!”

“Không phải là sói, là sư tử, sư tử cái mới đúng!”

“Cũng không giống, sư tử cái ít lông, anh xem tóc cô ta dài như vậy, rõ ràng càng giống sư tử đực!”

“... Bối đâu rồi? Sao hôm nay cô ta không dất theo bối?”

Hạ Hoàng Tuyền ngay cả ý nghĩ muốn diệt thế cũng có, nhưng lại nghĩ lời Thương Bích Lạc nói với cô khi vừa ra ngoài cửa, đơn giản mà nói, trận đầu ra oai phủ đầu với mọi người.

Lúc đó cô có chút nghi hoặc hỏi: “Làm như thế nào hiệu quả tốt nhất?”

“Cô không nói gì là được rồi.”

“Này!” Ý tứ của hấn là lúc cô nói chuyện chính là ngu xuẩn sao?! Tên khốn này!!

“Hoặc là nói,” thanh niên mỉm cười lại đưa ra ý kiến: “Giống như lần đầu gặp mặt, cô làm thế với tôi.”

“.....” Tên này thật đúng là ôm thù, nghĩ như vậy, Hạ Hoàng Tuyền đi lên phía trước, vươn tay ngả ngón nắm cầm hấn, nhớ lại ngữ điệu nói lời lúc trước, “Muốn sao? Nếu muốn liền cầu tôi đi... Giống vậy ư?”

Trong nháy mắt, sắc mặt boss Thương trở nên vô cùng cổ quái, nếu không phải vội vã xuất môn, cô thật sự muốn túm lấy hấn ép hỏi một phen, nhưng dựa theo trực giác của cô, khẳng định không có chuyện gì tồi!

Nhớ lại xong Hạ Hoàng Tuyền phát hiện, những người này nghị luận thì nghị luận, nhưng cũng đều ào ào đi sang bên cạnh, nhường ra một con đường đủ để một người thông qua.

Khi đi qua, bởi vì luôn có gắng nhắc nhở chính mình, sắc mặt cô gái vẫn duy trì thần thái bình tĩnh lạnh lùng cao quý như bình thường, ngoại trừ người quen thì không ai có thể nhận ra sự rối rắm trong đó. Đi đến trung tâm, Hạ Hoàng Tuyền mới phát hiện, tuy bên ngoài đông nghịt người, bên trong lại có một cái sân hình tròn không nhỏ giống như sân quyết đấu.

Cùng lúc đó, nhóm mười người nhao nhao đứng dậy, bởi vì người muốn đánh Hạ Hoàng Tuyền nhiều lắm, bọn họ quyết định áp dụng chế độ rút thăm, mà lần này tham dự đều là một người, dù sao mới ngày đầu tiên, ai cũng ngượng ngùng vừa lên liền quần áo.

Hạ Hoàng Tuyền nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi: “Ai tới trước?”

“Tôi!” Một người đàn ông trẻ tuổi rút thăm ngẫu nhiên vào số một đứng dậy, trong tay hấn cầm một chiếc gậy thép, khí phách chỉ vào Hạ Hoàng Tuyền, “Hôm nay, tôi muốn rửa nỗi nhục lần trước, đến đây đi!” Dứt lời, hướng về phía cô gái ngoắc ngón tay.

Hạ Hoàng Tuyền sững sốt: “Tôi từng đánh anh sao? Chuyện hôm nào?” Chìm vào hồi ức... .

“.....”

Thấy sắc mặt của đối phương rất khó nhìn, cô mới ý thức được việc chọc đúng vết sẹo của người khác hình như không tốt lắm, vì thế xin lỗi: “Ngại quá, gần nhất đánh quá nhiều người, không nhớ được.”

“... Muốn chết!!”

Hạ Hoàng Tuyền nhìn thanh niên vung gậy thép xông tới, bỗng nhiên phát hiện mình lại vô tình làm tổn thương trái tim yếu ớt của hấn —— xem ra Thương Bích Lạc nói không sai, cô không nói gì thì tốt hơn. Nhưng vào lúc này, gậy thép của thanh niên đã từ trên hướng về phía mặt cô nện xuống, Hạ Hoàng Tuyền hơi dịch mũi chân, linh hoạt nghiêng người một cái, vừa khéo tránh thoát, rồi sau đó vươn tay, túm lấy gáy thanh niên như túm gà con, hung hăng áp chế!

Người ở đây nghe thấy một tiếng “rầm”, khi lấy lại tinh thần, chỉ thấy cô gái quỳ một gối dưới đất, tay trái như trước đặt trên trường đao chưa từng ra khỏi vỏ bên hông, mà tay phải lại đặt trên đầu người đàn ông, cô chậm rãi nới tay, hấn lại vẫn không nhúc nhích, lăm vào hôn mê hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu —— một kích knock out!!

“Kế tiếp, là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hoàng Hậu Nương Nương Cần Được An Ủi

Thương Bích Lạc lẳng lặng ngồi trên xe lăn, trên đùi đặt một chiếc máy tính, từ khi hấn phát hiện mình có thiên phú này, hàng năm vẫn duy trì trạng thái như vậy, máy móc tuy rằng cứng nhắc lạnh băng cũng không có trí tuệ, lại càng không có phản bội và lừa gạt.

Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không vượt qua phạm vi khống chế của hấn.

Một điểm cũng không giống cô.

Khóe miệng luôn cười mỉm khẽ mỉm thành một đường thẳng, thanh niên nhìn chăm chú vào thiếu nữ đang né tránh linh hoạt trong màn hình, đỉnh đầu có vệ tinh, thành thị phố lớn ngõ nhỏ lấp đầy camera, mạng lưới thông suốt bốn phương dẫn đến hàng nghìn gia đình —— khoa học kỹ thuật càng phát triển con người lại càng không có sự riêng tư, không cần ra ngoài, toàn bộ thành thị đều ánh vào trong mắt hắn.

So với thế giới của hắn, khoa học kỹ thuật ở nơi này lạc hậu hơn nhiều, nếu trước đó thỉnh thoảng có thể cảm giác được một chút khiêu chiến, hiện tại ngay cả nửa phần cũng không.

Không thú vị, nhưng mà. . .

Ánh mắt của thanh niên lại rơi vào màn hình,

Thật ngu ngốc.

Vẫn cứ nói ra lời khiêu khích như vậy.

Nhưng mà, động tác phản kích lại rất lưu loát gọn gàng, chỉ trong chớp lát liền nhất lực phá bách xảo kết thúc hết thảy, tựa hồ nhớ kỹ lời nhắc nhở của hắn, cô không hề lưu lại, lập tức xoay người rời đi.

Thân hình mảnh khảnh kia vì sao mà đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt Thương Bích Lạc chuyển tới trên người một thanh niên nào đấy, dường như hắn ta đang kêu la gì đó, sau đó cô gái xoay người, nhìn chăm chăm hắn một lát, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một cái răng khểnh nho nhỏ, cô nói: “Được, tôi chờ anh!” Không cần nghe thấy âm thanh, hắn chỉ nhìn khẩu hình miệng là có thể hiểu được.

Khi nói chuyện, đôi mắt cô sáng lấp lánh, ánh lên ánh sáng rất dễ cuốn hút người khác, cho dù cách một tầng màn hình lạnh lẽo vẫn có thể nhìn rõ ràng như trước.

Thanh niên nhắm chặt mắt, không nhìn được đưa tay đặt lên mạch đập của mình, yên lặng đếm một phút, rất không vui vẻ mà khẳng định —— tốc độ quả nhiên nhanh hơn bình thường.

Hắn nhú mày, vươn tay đánh bàn phím với tốc độ nhanh chóng, hình ảnh trong nháy mắt biến mất khỏi màn hình, nhưng cảm xúc phức tạp trong lòng vẫn không hề biến mất.

—— Chưa từng có chuyện nào khiến hắn cảm thấy phiền não thế này.

Không chỉ có hắn, sự thay đổi dường như lặng yên xảy ra ở từng người.

Giống như “Bạn ăn chưa?”, mọi người lúc chào hỏi thường có những lời nói theo thói quen, đây là cái gọi là câu cửa miệng. Gần nhất câu cửa miệng của người dân thành phố W rất kỳ quái, ban đầu là “Hôm nay cậu đi đánh em gái sao?”, rồi sau đó biến thành “Hôm nay cậu bị em gái đánh ư?”, từ chỗ này có thể nhìn ra, rất nhiều người đã từ S biến thành M một cách nhanh chóng, tiến triển như vậy thật là đáng mừng. . . Có lẽ thế!

Trong quá trình ngược và bị ngược, bãi đỗ xe dần dần biến thành sân bãi để PK, giá trị vũ lực của không ít người tiến bộ không ngừng trong quá trình bị đánh, ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ luận bàn hoặc đánh nhau thật sự, nguyên nhân đủ loại, nói tóm lại, tuy không có người lên ầu đả như trước, nhưng tổng thể mà nói ầu đả ngầm đều chuyển thành lên sân đánh. Quân đội đối với việc này từng có những quan điểm bất đồng, nhưng kết quả sau thảo luận là không can thiệp, mà thông qua phân tích, nhân vật trong yếu Hạ Hoàng Tuyền thật sự không phải người có dã tâm gì, hướng chỉ quan hệ của cô và Tô Giác còn đặt tại nơi đó —— sau khi tình thế ổn định lại, thành phố W xây dựng lại phòng thí nghiệm, thu nhận một đám nhân viên kỹ thuật có liên quan trong dân chúng, tuy rằng trung ương cũng đồng ý, nhưng không ai lại cự tuyệt có thêm một con đường. Tô Giác làm nhân vật đầu não của phòng thí nghiệm, địa vị càng là nước lên thì thuyền lên, tuy bản thân hắn không thêm dè ý, nhưng không có ai lại có ý đắc tội hắn.

Thảm thoát, thành phố W hình thành không khí thượng võ, “Không phục? Đi, đến sân PK đánh một trận!”, “Lên mặt gì chứ? Có bản lĩnh đi đánh với em gái một mất một trận!” Tỷ lệ nghe thấy lời nói như vậy từ miệng mọi người càng lúc càng lớn, dưới loại tình huống này, trật tự thành phố không bị phá hư, không thể không nói là một kỳ tích.

Nhưng thực ra ngầm lại cũng không thấy kỳ quái, ai bảo trên đỉnh kim tự tháp có một vua sư từ giống cái đang đứng thẳng vững vàng chứ? Cực hạn bạo lực làm cho người ta sợ hãi, cực hạn vũ lực lại làm cho người ta thần phục.

Hạ Hoàng Tuyền không hề hay biết mình đã bị lấy tên “Vua sư từ”. Nhiệm vụ có sự tiến triển nhanh chóng, điểm này khiến cô thật vui vẻ, nhưng đồng thời, lại có một việc làm cô rất sốt ruột.

Người có trực giác mạnh có thể dựa vào bản năng đi lên con đường có ích nhất và né tránh nguy hiểm, trên cơ bản mà nói, bọn họ sống thoải mái hơn người bình thường nhiều lắm, nhưng ngẫu nhiên loại người này cũng sẽ vì sự vật không thể lý giải xung quanh mà cảm thấy phiền toái, ví dụ như Hạ Hoàng Tuyền nhận thấy rằng Thương Bình Lạc hình như không bình thường cho lắm.

Từ ngày đầu tiên PK trở đi, cô liền mơ hồ nhận ra điểm này, lúc đó không quá để ý, kết quả theo thời gian trôi qua, tình huống này ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng nhất cử nhất động so với trước đó không có gì thay đổi, nhưng cảm thấy có chỗ nào là lạ. Có đôi khi như đang tận lực trốn tránh cô, có

đôi khi lại giống như quan sát cô, chờ cô phản ứng kịp muốn tìm vết tích, lại tìm khắp cũng không thấy.

Nếu hần là phụ nữ, cô khẳng định cho là di cã của Thương Bích Lạc tới (di cã tới: phụ nữ đến tháng), nhưng vấn đề là hần là đàn ông, chồng của di cã còn có thể đến sao? Hơn nữa tới cũng không thể tới lâu như vậy, kỳ quái, thật sự là kỳ quái rồi.

Tô Giác rất bận rộn, hơn nữa hần với Thương Bích Lạc chỉ là quen sơ, cho nên pass.

Như vậy còn lại chỉ có ——

“Đến, Ngôn tiểu ca, chúng ta nói chuyện.” Hạ Hoàng Tuyền thừa dịp bốn bề vắng lặng, vẫy vẫy tay với Ngôn Tất Hành.

Thanh niên bỗng giật mình, sau đó ôm ngực lui về sau: “Em muốn làm gì? Anh thề sống chết không theo!”

“... Đây!” Hạ Hoàng Tuyền chỉ vào hai mắt của mình nói, “Tuy rằng tôi đeo chụp mắt nhưng vẫn chưa mù được chứ?”

Ngôn Tất Hành học máu: “Em gái. . . Miệng em ngày càng độc rồi.”

Hạ Hoàng Tuyền trợn mắt với hần, tiến lên trước hai bước, nhảy người ôm lấy cổ hần, hạ giọng hỏi: “Anh có cảm thấy gần đây anh ta rất quý dị hay không?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ngôn tiểu ca nhìn về phía hần cười quái dị: “Hần nào?”

Dùng khuỷu tay huých!

“Á. . . Em bạo lực như vậy sao cậu ta có thể chịu được?” Ngôn Tất Hành kêu lên một tiếng, “Cho nên quý dị cũng là lỗi của em.”

“Hà? Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi?!” Gần nhất mỗi ngày cô vội vàng ra ngoài đánh người, mười ván cố định ngẫu nhiên còn thi đấu thêm, sức lực và tinh thần đều trút hết, căn bản không rảnh đánh hần được chứ?!

Ngôn tiểu ca có chút khinh bỉ nhìn cô một cái: “Cả ngày đi ra ngoài làm loạn, làm cho người ta một mình trông phòng, em còn nói ư?”

“Tôi. . .” Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, không hề nghi ngờ, tìm tên này thương lượng đúng là quyết định tồi tệ nhất của cô, còn không bằng cô trực tiếp đi hỏi Thương Bích Lạc!

“Em ngẫu nhiên cũng phải quan tâm người ta chứ, nắm nắm tay nhỏ bé hôn hôn môi nhỏ khụ khụ khụ khụ gì đó. . .”

“Câm miệng!”

Sau khi khiến người nào đó di chuyển như bóng da, Hạ Hoàng Tuyền suy xét một lát, trực tiếp đá văng cửa thư phòng, gần nhất Thương Bích Lạc thường ở bên trong, nếu không phải do Ngôn Tất Hành thường ra ngoài, cô gần như cho rằng bọn họ có gian tình rồi.

Tiếng vang không hề nhỏ truyền vào tai thanh niên ngồi trước bàn học, không cần đoán hần cũng biết người tới là ai, vươn tay đóng lại máy tính, giương mắt hỏi: “Có chuyện?”

Cô gái bước nhanh đến trước mặt Thương Bích Lạc, nheo lại hai mắt quan sát hần từ trên xuống dưới một phen, ánh mắt giao nhau, trên mặt thanh niên vẫn là vẻ dịu dàng như trước, ánh mắt không hề né tránh chút nào.

Hai người cứ lấy phương thức như vậy, không tiếng động chém giết.

Ba mươi giây.

Một phút đồng hồ.

2 phút.

“Không được!” Hạ Hoàng Tuyền xoa mắt, nổi giận đùng đùng lên án, “Anh quả thực không phải người, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái!”

Thương Bích Lạc không biết bao lâu chưa làm qua hành động ngây thơ này chớp chớp đôi mắt hơi xót, giọng điệu lạnh nhạt đáp lại: “Tôi đang chớp đây.”

“... .” Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền toát lên một ngọn lửa, giờ chân dẫm lên tay vịn xe lăn, “Tên nhóc, anh muốn ăn đòn sao?”

“Lộ hết rồi!”

“Hà?!” Hạ Hoàng Tuyền vội vàng rút chân lại, bỗng nhiên phát hiện hôm nay mình mặc quần, lộ sạch cái quý gì! Cô nắm chặt tay theo bản năng, sau đó động tác đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa thì bị tên này lừa, cô hít một hơi thật sâu, tạm thời đề xuất ý nghĩ muốn đánh hần, nói: “Gần nhất anh rất kỳ quái.”

Thanh niên nhủ mày, không đáp lại hỏi: “Sao cơ?”

“Hiện tại là tôi hỏi anh!” Hạ Hoàng Tuyền xoay người ngồi lên bàn, muốn dùng độ cao để khiến đối phương cảm thấy áp bách.

Nhưng thật hiển nhiên, cô thất bại, câu trả lời của thanh niên lại là: “Cô thông minh như vậy, không bằng đoán xem sao.”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền nghiêng đầu suy xét một lát, cau mày nói, “Lời này có vẻ quen tai.” Nghĩ nghĩ, cô rút cuộc nhớ ra, ban đầu khi gặp Thương Bích Lạc, bọn họ dường như cũng nói như vậy, Thương Bích Lạc hỏi vì sao cô dặt theo hần, mà cô bảo hần đoán xem.

Còn nhớ khi đó câu trả lời của boss là... Đúng rồi!

Một thời gian trước cũng từng nhớ lại một lần, bây giờ lại tiếp tục, thích diễn sao, thích hỏi tương sao, ai sợ ai chứ?!

Hạ Hoàng Tuyền cười lạnh, gần từng tiếng lặp lại lời thanh niên nói khi đó: “Chẳng lẽ anh miệng cứng lòng mềm, kỳ thực rất thích tôi?”

“.....” Thương Bích Lạc có loại cảm giác tự đào hầm cho mình chui vào, vì vậy khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ bỗng vỡ tan trong chốc lát, may mà cô gái đang dặt ý không chú ý tới điểm ấy, hần không biết nên thở nhẹ một hơi hay nên nghĩ đến điều gì khác.

Trên thực tế, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy rất tự mãn, bởi vì cô rút cuộc có thể khiến đối phương hiểu được sự bức tức lúc ấy của mình, hừ, thật sự là “Không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới”, đáng đời!

Càng nghĩ càng vui, cô lên tiếng tiếp tục khiêu khích gây thù hận: “Sao vậy? Hết lời để nói rồi hả? Hay là trí nhớ quá kém?” Cô cúi xuống tiến đến gần khuôn mặt thanh niên, thậm chí vươn tay giữ chặt ngón tay hần, để nó lên cằm mình, “Hiện tại anh hần là nắm nó sau đó hôn tôi ~”

Hạ Hoàng Tuyền bởi vì quá mức sung sướng, không kìm được nhếch lên khóe miệng.

Thương Bích Lạc nhìn chăm chú vào cánh môi hồng phấn của cô, ánh mắt bỗng tối đen, ngón tay không tự giác siết chặt con mồi trong tay.

Cô gái cảm nhận được độ mạnh yếu, không hề khẩn trương chút nào, chỉ cười tủm tỉm nhìn chăm chú vào đối phương, bởi vì ở trong mắt cô, đối phương chỉ đang kiên trì chờ đợi mất mặt mà thôi —— một kẻ chán ghét phụ nữ có thể làm gì chứ? Còn nhớ rõ sắc mặt của hần lúc đó giống như có thể nôn ra bất cứ lúc nào... .

Nhưng động tác của thanh niên lại đánh vỡ nhận thức của cô.

Chỉ thấy hần hơi nghiêng đầu, một giây sau, đôi môi nhạt màu hơi mát lạnh liền hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tôi Jump Cô Cũng Phải Jump

Bị hôn bị hôn bị hôn.!!!

Thương Bích Lạc boss Thương là đồ khốn.!!!

Hần tại sao có thể thế nào có thể làm sao dám.!!!

Trong đầu Hạ Hoàng Tuyền tràn ngập những lời này, bởi vì lượng tin tức quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn CPU não của cô bị chiếm quá nhiều dung lượng, cả người đều chết máy rồi... Khi bình tĩnh lại, thanh niên đã hơi lui về phía sau, cùng cô chớp mũi dán chớp mũi, mặt không biểu cảm nói: “Hôn rồi, cần lặp lại lời cô nói lúc trước không?”

“.....” Mẹ, mẹ nó! Tên này sao có thể vô liêm sỉ như vậy?!

Dường như đọc được suy nghĩ trong lòng cô, Thương Bích Lạc lại lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói ra một câu càng đã kích người khác hơn: “Đúng vậy, tôi yêu em chết mất, em muốn hiện tại chúng ta... .”

“Câm miệng!” Bởi vì tư thế ngồi trên bàn, Hạ Hoàng Tuyền bị đá kích dữ dội liền dùng đầu gối huých một cái, rồi sau đó một loạt nắm đấm nện xuống, vừa đánh vừa rống giận: “Câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng! ! !”

Tay bỗng bị nắm lấy.

Tay Hạ Hoàng Tuyền run lên, theo bản năng bắt đầu tránh thoát, lúc này lại nghe thấy lời nói của thanh niên, hần nói: “Không phải cô bảo tôi làm sao?”

“” Động tác của Hạ Hoàng Tuyền bỗng ngừng lại, hình như là như vậy, nhưng cô đang đùa được chứ?! Ai biết người có bệnh sợ phụ nữ này có thể thật sự hạ quyết tâm hôn phụ nữ chứ! Việc này còn khó tin hơn chuyện người thích sạch sẽ nhảy vào hố phân! Đợi đã. . . Đây là kiểu so sánh gì! Phi phi phi, cô mới không phải là hố phân!

Thanh niên ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú vào cô, giống như chim ưng nhắm vào con mồi, không buông tha bất cứ động tác biểu cảm nào của cô, lên tiếng lần nữa hỏi: “Cô đang tức giận?”

Không biết vì sao, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy trong mắt Thương Bích Lạc có điều gì đó khiến cô sợ hãi, nhưng cảm giác này chỉ lướt qua trong giây lát, nhanh chóng giống như chỉ là ảo giác.

Cô ngăn ra một lúc, khi phản ứng kịp, dùng bàn tay còn lại không bị nắm chúi môi, động tác nhanh chóng lại mạnh mẽ đến mức khiến môi như bị mài rách, hồi lâu mới dừng lại động tác: “Tôi không tức giận!” Tuy rằng vừa rồi có hơi tức giận, nhưng việc này đến cùng cũng có lỗi của cô, không tìm chết sẽ không phải chết, cô không chủ động khiêu khích hẳn cũng sẽ không vì sĩ diện chịu đựng ghê tởm mà hôn cô.

Hơn nữa từ trước cô cũng từng làm như vậy, một so một, nhiều lắm xem như hòa nhau.

“Hà?”

“Tóm lại! Chúng ta đã hòa nhau!” Cô vừa nói vừa rút về cánh tay bị nắm, xoa xoa một lát, nhảy xuống bàn, không quay đầu lại xoay người rời đi, có chút đáng về làm sai chuyện liền chạy trốn chết.

Hòa nhau?

Ánh mắt tối đen của Thương Bích Lạc che kín khói mù âm trầm, ngón tay giữ tay vịn chặt rãi siết chặt, nổi lên màu xanh trắng không có chút sức sống nào —— cô thật sự hoàn toàn không thêm đề ý, chẳng sợ hẳn tận lực dùng giọng điệu như hoàn thành nhiệm vụ nói chuyện với cô. Phản ứng theo bản năng thường thường có thể thể hiện điều ẩn náu trong nội tâm của một người, một cô gái nếu đề ý đến một người đàn ông, chẳng sợ chỉ có một chút tình cảm ái mộ, chẳng sợ bản thân cô không nhận thấy được, tuyệt đối sẽ không xuất hiện phản ứng như vừa rồi.

Cô không tức giận, thậm chí ngược ngùng một chút cũng không, nhiều lắm là cảm thấy kinh ngạc cùng với bị mạo phạm, thậm chí có thể dễ dàng nói ra câu “Hòa nhau”.

Tại sao lại hòa nhau?

Không hề nghi ngờ, tại cuộc chiến thâm lạng khó tìm thấy dấu vết này, trước hết lâm vào khốn cảnh là hẳn.

Hắn tìm phương pháp muốn thoát khỏi khốn cảnh, vốn tưởng rằng theo thời gian trôi qua sẽ từ từ thành công, cô lại nhảy ra đảo một cái hố càng lớn hơn, chôn hẳn càng sâu, rồi sau đó một mặt vô tội xoay người rời đi.

Trước sau tạm thời không bàn đến, thế nhưng chỉ có một mình hắn sa vào, điều này thật sự khiến hắn khó có thể chịu được.

Hạ Hoàng Tuyền, cô không khỏi quá mức thoải mái rồi.

Cùng lúc đó, cô gái ảo não đi ra khỏi phòng bỗng rùng mình ôm lấy cánh tay, sự ớn lạnh trong nháy mắt vừa rồi là sao chứ? Trời lạnh nên mặc thêm quần áo rồi hả? Quên đi, vẫn là ra ngoài lật bài, không, phải đi đánh một trận cho nóng người. Trong khoảng thời gian này, trải qua sự nỗ lực không ngừng của cô, 1000 nhiệm vụ đã hoàn thành hơn 800, rất nhanh có thể làm giàu thoát khỏi nghèo khó, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng vào lúc này, một tin tức làm chấn động thành phố W thậm chí cả nước xuất hiện.

“Chính phủ ngày mai sẽ ném bom trên quy mô lớn tại phía nam.”

Mục đích tất nhiên là tiêu diệt nhóm zombie dùng đường chiếm lấy phía nam nước Viêm Hoàng, tin tức được Tô Giác xác nhận, tuy rằng sớm biết sẽ có một ngày như vậy, nhưng khi vừa nghe được, trong lòng Hạ Hoàng Tuyền vẫn có chút buồn rầu. Cô còn như vậy, càng nói gì đến những người vốn sống ở phía nam chứ?

Tin tức vừa ra, nhất thời gây náo động.

Có lẽ là biết chuyện này không thể giấu giếm được, chính phủ thông qua phát thanh truyền hình và đăng trên khu thông cáo của diễn đàn trên mạng, thuyết minh rõ ràng về nguyên nhân và tác dụng của chuyện này, về phần dân chúng nán lại ở phía nam, từ một tuần trước đến giờ, không hề có người đi qua cây cầu cuối cùng để tới thành phố W, mà ảnh chụp từ vệ tinh cũng cho thấy, nhóm zombie dường như lại có hướng đi mới, số lượng lớn tiến gần tới phụ cận Đới Hà, phía trên phán đoán —— không thể chờ được cũng thật sự chờ không được.

Đối với tin tức này, phần lớn người tò mò về lý giải và ủng hộ, một số nhỏ nhìn xem, tất nhiên cũng có người phản đối, nhưng tiếng nói của bọn họ giống như mấy cánh hoa trong sóng to.

Mười hai giờ trưa hôm sau, bắt đầu ném bom.

Cho dù cách Đới Hà rộng lớn cái gì cũng thấy không rõ, vẫn có dân chúng tự phát tụ tập trên bờ sông, nhìn về phương xa.

Hạ Hoàng Tuyền không đi, không biết vì sao, từ lần đầu nghe thấy tin tức “Ném bom” trở đi, trong lòng cô liên tục ngập bất an. Từ trên mặt ngoài xem, đây đúng là hành động một lần vấp và suốt đời nhàn nhã, tuy rằng phía nam sẽ mất rất nhiều thời gian để khôi phục sức sống, nhưng ít ra không cần lấy mạng người để đi giết zombie, nhưng sự tình thật sự sẽ đơn giản như vậy sao?

Loại bất an này, ở giây phút bắt đầu ném bom, chiếm được chứng thực.

【Zombie tiến hóa trung cấp bắt đầu.】

“Choang!”

Cốc trong tay Hạ Hoàng Tuyền rơi xuống, nhường cô kinh ngạc chẳng phải chuyện tiến hóa, mà là ảnh hưởng sâu xa hơn mà nó mang tới, thì phải là —— ném bom và nhiệt độ cao đã không thể tiêu diệt zombie, so với lúc tiến hóa sơ cấp chỉ gia tăng tốc độ và khứu giác, cái gọi là “Trung cấp” chính là chất đột phá, rốt cuộc điều này sẽ mang đến lực lượng mạnh đến mức nào cho chúng nó?

Đừng lo lắng, trời không tuyệt đường người, Hạ Hoàng Tuyền hít sâu một hơi, tự an ủi như vậy, cô cúi người nhặt mảnh thủy tinh dưới đất, rồi sau đó cô thấy được một màn càng khiếp sợ.

Ngón tay bỗng bị mảnh thủy tinh cắt qua.

Cô lại không bận tâm điểm này, vội vàng đứng lên, chạy đến thư phòng, đẩy cửa ra.

Thanh niên lại bị cô dùng hành động này làm phiền hơi nhú mảy, ngẩng đầu muốn nói gì đó, lại vì sắc mặt tái nhợt của cô mà bỗng mất đi ngôn ngữ, ánh mắt dừng ở đầu ngón tay rỉ máu của cô.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng không được đến câu trả lời, ánh mắt của cô gái không chớp lấy một cái nhìn hẩn, dường như nhìn thấy thứ gì vô cùng đáng sợ.

Một giây sau, Thương Bích Lạc ép mình phải dời sự chú ý đến tin tức không ngừng hiện lên trên máy tính.

Không có.

Không có.

Vẫn là không có.

Ngoại trừ tin tức có liên quan tới ném bom, không có chỗ nào đáng chú ý cả, vậy thì, rốt cuộc điều gì khiến cô sợ hãi như vậy?

Còn đang không rõ, Hạ Hoàng Tuyền bỗng đi tới bên cạnh hẩn, bước chân của cô lao đảo, không kiên định như dĩ vãng, Thương Bích Lạc quay đầu: “Cò. . .” Lời còn chưa dứt, ngón tay nhuộm máu kia bỗng nắm lấy càm của hẩn, giống như muốn xác nhận điều gì, nghiêm cẩn mà chuyên chú nhìn hẩn, sắc mặt không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, một lát sau, cô đột nhiên vươn tay, một phen kéo xuống chụp mắt của mình, ném sang một bên, lại nhìn về phía hẩn.

Thương Bích Lạc để mặc cô muốn làm gì thì làm, trong lòng lại càng nghi hoặc.

“Làm sao có thể. . .”

Cô thì thảo nói nhỏ phá vỡ không khí yên lặng, Thương Bích Lạc đột nhiên nghĩ tới gì đó, thử hỏi: “Không phải cô lại tiên đoán được gì chứ?” Tuy rằng vợ vẫn, nhưng dường như chỉ có thể nghĩ đến phương diện này.

“.” Hạ Hoàng Tuyền buông tay.

Nên nói rõ với hẩn như thế nào?

Vừa rồi lúc nhặt thủy tinh, cô phát hiện tử khí trên người mình đậm hơn rất nhiều, bởi vì zombie tiến hóa, thành phố W trở nên nguy hiểm, cho nên màu sắc đậm hơn, đây chẳng phải là chuyện gì không thể lý giải, nhưng mà, vì sao?

Vì sao màu sắc trên người Thương Bích Lạc sẽ đậm như vậy?

Gần như gấp hai lần của cô, thậm chí cách mức độ hẩn phải chết chỉ có một đường kẻ.

Đây rốt cuộc là vì sao?

Không, lúc này nguyên nhân đã không quan trọng, quan trọng là —— cô tuyệt đối không thể để hẩn chết! Một khi hẩn chết, hi vọng về nhà của cô sẽ tan thành mây khói.

Hạ Hoàng Tuyền dần dần bình tĩnh lại, hít một hơi hắt sâu, cô lên tiếng hỏi: “Anh có thể thông qua vệ tinh nhìn đến tình huống hiện tại ở phía nam không?”

Thương Bích Lạc sững sốt một giây, rồi sau đó vuốt cằm: “Có thể.” Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng đánh bàn phím, chỉ trong chốc lát, vô số hình ảnh nhỏ bỗng xuất hiện trên màn hình, “Vị trí cụ thể?”

“Phụ cận Đới Hà.” Nơi này có thể nói là chỗ nhiều zombie nhất.

Một tiếng vang nhỏ, hình ảnh phóng to.

Đây là cảnh tượng ở thành phố Y, bởi vì mới bị ném bom, trong hình ảnh là khói trắng cuộn cuộn, bay lên trời, cho dù cách màn hình cũng có thể cảm nhận được từng đợt không khí nóng rực, thành thị phồn hoa biến thành phế tích, đất đai phì nhiêu trở nên khô cằn, nơi nơi đều là mảnh nhỏ không biết tên, có lẽ đến từ phòng ốc có lẽ đến từ xe cộ hoặc đến từ thứ gì đó khác. . .

Trong nháy mắt Hạ Hoàng Tuyền thậm chí có một loại ảo giác, đây mới là tận thế chân chính.

Trên đất khô cằn và phế tích có bụi đất kỳ quái, trong đó ngẫu nhiên còn kèm theo xương cốt trắng nõn, giống như zombie lưu lại sau khi bị thiêu đốt — rõ ràng có hiệu quả. Như vậy, cái gọi là tiến hóa lại từ đâu mà đến?

Cô đột nhiên nghĩ ra, tin tức vừa rồi được đến là “Zombie tiến hóa trung cấp bắt đầu”, mà không phải “Zombie tiến hóa trung cấp đã bắt đầu”, như vậy, bây giờ còn chưa bắt đầu ư?

“Cô đang tìm cái gì?”

Câu hỏi của thanh niên lại truyền đến.

“Không có gì.” Hạ Hoàng Tuyền nhắm mắt, nói ra quyết định của chính mình, “Từ giờ trở đi, tôi một giây cũng sẽ không rời anh.”

“” Thương Bích Lạc hô hấp rối loạn, nhưng đồng thời thanh tĩnh ý thức được, trong lời nói của cô không có hàm nghĩa dư thừa gì, “Tôi cho rằng cũng không cần.”

“Có cần hay không không phải do anh.” Hạ Hoàng Tuyền đi đến phía sau hắn, ôm đao dựa vào tường ngồi xuống, “Tôi nói mới tính!”

“”

Cứ như vậy, cô lại bắt gặp đào một cái hố to. Người nào đó đứng ở cạnh hố, nhảy hay là không nhảy, đó là một vấn đề. Nhưng mà.

Khóe miệng của Thương Bích Lạc bỗng nhếch lên, cười lạnh.

Nếu không thể không nhảy, cũng tuyệt không thể chỉ có mình hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tôi Thích Em

Sau khi đơn phương quyết định, Hạ Hoàng Tuyền liền ngồi tựa vào tường, không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm Thương Bích Lạc, dường như có thể nhìn ra đóa hoa từ trên lưng hắn.

Tổ chất tâm lý của boss đúng là tốt, bị nhìn chăm chú như vậy mà vẫn sừng sững bất động, tiếp tục xử lý công việc, sau khi hoàn thành một phần, hắn thuận tay cắt hình ảnh, đột nhiên lên tiếng: “Hoàng Tuyền.”

“Có chuyện gì?” Hạ Hoàng Tuyền đang ngậy người bỗng đáp lại một câu, rồi sau đó bổ sung: “Đừng gọi thân thiết như vậy, tôi với anh không quen, cảm ơn!”

“Hẹn hò với tôi được chứ?” (Kết giao với tôi được chứ?)

“Ừm . . . Hả?!” Tay ôm đao của Hạ Hoàng Tuyền bỗng buông lỏng, đao võ sĩ nghiêng sang một bên, cô lại không có thời gian bận tâm tới điều này, không thể tin được xoa xoa tai, xuất hiện ảo giác ư?

Từ khi sẽ ảnh hưởng đến thịnh lực?

Nếu không sao cô lại nghe được lời nói quý dị như vậy?

“Cô không nghe lầm.” Thương Bích Lạc dường như không biết lời nói của mình gây chấn động lớn đến mức nào cho Hạ Hoàng Tuyền, lạnh nhạt như cũ nói.

“Đợi. . . Đợi chút. . .” Hạ Hoàng Tuyền nhảy người lên, đảo võ sĩ do động tác của cô mà rơi xuống đất, “Anh vừa nói gì thế? Có thể lặp lại lần nữa không?” Càng nghĩ, cô vẫn cảm thấy có thể là nghe lầm, có lẽ hẳn nói là “Giao phối với tôi” —— phi! Hẳn là “Đi tưới nước với tôi” [1] gì đó ha ha ha, nghĩ như thế nào đều khó có khả năng là. . .

[1] Kết giao, giao phối, tưới nước trong tiếng trung đều có một chữ như nhau hoặc đồng âm.

“Hẹn hò với tôi được chứ?” Thương Bích Lạc vừa nói vừa quay xe lẩn, ánh mắt dừng trên gương mặt bởi vì khiếp sợ mà trợn mắt há mồm của cô gái, tâm tình không hiểu sao tốt hơn rất nhiều, “Cần tôi lặp lại một lần nữa sao?”

“! ! !” Hồi lâu, Hạ Hoàng Tuyền mới ngậm miệng lại, tìm về âm thanh của mình, “Không cần thiết. . . Vấn đề không phải ở chỗ này! Anh phát bệnh thần kinh gì chứ?!”

Thương Bích Lạc nghiêng đầu, mỉm cười: “Tôi nghĩ tôi cũng không hề có bệnh liên quan đến thần kinh.”

“. . . Vậy anh đang nói cái quái gì?!”

“Tôi đang chân thành muốn cô hẹn hò với tôi.” Hai tay với khớp xương rõ ràng của Thương Bích Lạc đan nhau, đặt trên đùi, giọng điệu nghe qua thật nghiêm túc, “Trực tiếp cầu giao xứng mới gọi là cái quái gì.”

“. . . Đây!” Chú ý tiết tháo [2] được chứ?! Hạ Hoàng Tuyền đối với một kẻ hoàn toàn vứt bỏ hạn cuối như vậy quả là không biết nói gì cho phải, chỉ có thể cố gắng chuyển đề tài, “Lý do?” Đột nhiên đề xuất việc này, hơn nữa ra về còn không có chút đùa bỡn, ít nhất cô không cho là vậy.

[2] Đạo đức, tiêu chuẩn làm người.

Nhưng sự việc rồi cuộc phát triển đến bước này như thế nào, cô hoàn toàn không thấy dấu hiệu nào được chứ?

“Ừm,” Thương Bích Lạc cúi đầu suy xét một lát, ngừng đầu nói, “Nói thế này, bởi vì những chuyện trước đây, tôi có bệnh tâm lý tương đối nghiêm trọng, không thể tiếp xúc với phụ nữ một cách bình thường, cô là người duy nhất khiến tôi không thấy phản cảm, lý do này đối với cô đủ rồi chứ?”

“. . . Chuyện khi còn bé ư?” Em gái Hoàng Tuyền lúc này đúng là sợ ngây người, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới boss Thương chủ động nói đến chuyện quá khứ của mình, trên thế giới này không ai so với người đã đọc sách là cô càng hiểu rõ cảnh ngộ có thể nói là khoa trương lại giả tạo của hắn. . . Đơn giản mà nói, diện mạo đáng người cùng tư duy của hắn cho thấy tác giả là mẹ ruột, về những việc trải qua thì. . . hẳn chắc hẳn là do mẹ kế nuôi! [3]

[3] Ý là tác giả viết văn nếu cho nhân vật những thứ tốt thì là mẹ ruột, ngược lại thì là mẹ kế.

Khi sinh ra mẹ hắn vì giữ lại hắn mà hy sinh bản thân, cho nên lúc trước Hạ Hoàng Tuyền mới phỏng đoán hắn có cảm tình với những phụ nữ đã kết hôn tràn đầy tình thương của mẹ, chuyện sau đó rất nhiều, ví dụ như đi vốn yêu thương hắn biến thành kẻ mẩu rồi hạ độc thủ, lên nhà trẻ bị bảo mẫu nữ bắt cóc, lúc tiểu học bị nữ kẻ thù của cha lấy xe đâm, lên trung học cô giáo mà hắn rất tôn trọng lại là biến thái, trước khi bị cảnh sát bắt đang định xuống tay với hắn vân vân. . . Sau đó còn có rất nhiều, lúc đọc truyện cô hoài nghi rằng tác giả dồn hết ác ý của đại vũ trụ lên người phụ nữ, sau đó ném tất cho Thương Bích Lạc —— chân hắn cũng do một loạt sự kiện này mà biến thành như bây giờ, cho nên hắn phản cảm phụ nữ quả là thật bình thường.

Nhưng mà!

Hiện tại hắn lại nói vậy?

Còn hỏi cô lý do có đủ hay không.

“Anh cảm thấy không bài xích khi đụng chạm là vì. . .” Là do hệ thống đặt ra? Nếu vừa tiếp xúc đã thấy ghê tởm, cô mang theo hắn trốn chạy như thế nào, vấn đề là không thể nói thẳng, Hạ Hoàng Tuyền do dự một lát, cắn răng nói, “Là vì anh hoàn toàn coi tôi như đàn ông!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Thương Bích Lạc bỗng trở nên kỳ lạ, hắn hí mắt lại quan sát Hạ Hoàng Tuyền một phen, khoe miệng nhếch lên, cười một cách đáng giận: “Tuy đáng người kém chút, nhưng tôi cho rằng vẫn phân rõ nam nữ.”

“.” Muốn chết!!! Hạ Hoàng Tuyền bước dài xông lên xách cổ tên khốn đáng ghét này, ra sức lắc: “Anh muốn chết hay sao?! Sớm biết tôi đã bán anh rồi!” Không hề nghi ngờ, cô lại nhớ tới chị Hồng ngực cup D, hiện tại hoàn toàn là đáng về xù lông khi bị nói trúng tim đen.

Sắc mặt của thanh niên đang bị lắc lư vì động tác này mà hơi tái nhợt, lại vẫn lạnh nhạt vươn tay, xoa bàn tay xách cổ áo mình của Hạ Hoàng Tuyền: “Tôi cho rằng chúng ta rất hợp nhau.”

“.” Chỗ bị hắn nắm lấy, da gà thành quần kết đội nổi lên, đây là lần đầu tiên Hạ Hoàng Tuyền có cảm giác này khi tiếp xúc với hắn, cô vội buông tay giống như bị lửa đốt, lui về phía sau hai bước, “Chỗ nào hợp chứ?”

“Có lẽ cô không chú ý tới,” Thương Bích Lạc chậm rãi chỉnh lại quần áo: “Cô ít khi chủ động tiếp cận những người khác, ngoại trừ tôi —— tuy rằng hành động hơi thô lỗ.”

“. . . Đó là bởi vì anh không thể phản kháng được chứ?” Đây là thói quen dọc đường đi mà thôi, không chứng tỏ được điều gì cả.

“Không ai trong tay cô có thể phản kháng, hơn nữa cô không thể phủ nhận,” Khuỷu tay Thương Bích Lạc chống xe lăn, chống má nở nụ cười, “Khi làm vậy với tôi cô rất có khoái cảm, không phải sao?”

“Đừng tùy tiện nói ra lời biến thái như vậy được chứ?!” Lời nói M đến cực điểm này là thế nào? Thật đáng sợ được chứ?! Cô bị dọa đến mức về sau cũng không dám đánh hấn nữa! Mặc dù, tuy rằng đánh hấn dường như rất có khoái cảm, nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận, “Hơn nữa tôi cũng cảm thấy chúng ta căn bản không phải người cùng một đường!”

“Ồ? Vậy thì cùng ai?” Thương Bích Lạc ung dung nhìn cô, dường như đang đợi cô nói ra một cái tên.

Hạ Hoàng Tuyền sững sốt, đứng vậy, ai chứ? Thời điểm này phải tất yếu tìm một con cừu thế tội, nghĩ đến những người đàn ông cô quen biết tại thế giới này, cô bị ai phát hiện đúng là không có nhiều lựa chọn, tính tới tính lui cũng chỉ có: “Ngôn · Tất · Hành!” Dù sao hấn cũng không ở nhà, chịu oan ức cũng sẽ không chết. . . Có lẽ vậy!

“Chuyện gì thế em gái?!” Người nào đó bỗng lặn vào.

“.....”

“.....”

Ngôn tiểu ca nhìn trái nhìn phải: “Vừa mới vào cửa liền nghe thấy tên anh, không phải em sao?”

“... Đúng.”

“Chuyện gì thế?”

“Ừm. . .” Hạ Hoàng Tuyền nhìn xuống, cảm thấy tuy rằng khó có thể mở miệng, nhưng giải quyết xong tên Thương Bích Lạc này vẫn hơn, vì thế cuối cùng nói ra một câu, “Tôi cảm thấy chúng ta tính cách thật hợp, anh thấy sao?”

“Phải. . .” Ngôn Tất Hành bật ngón cái, sau đó bỗng đối diện với ánh mắt như hồ băng ngàn năm của thanh niên nào đó, hấn bỗng rung mình, yên lặng cụp ngón cái xuống, “Có lẽ không quá hợp. . .”

“Hả?” Hạ Hoàng Tuyền hí mắt.

“.....” Ngôn tiểu ca roi lệ đầy mặt, đây quả là hai tầng lửa và băng, đùa gì chứ! Tiểu tình lữ cãi nhau sao hấn phải làm vật hi sinh, vào thời điểm này bảo mệnh là trên hết! Vì thế tên này quyết đoán ôm đầu, “Ai nha ai nha, đầu anh bỗng đau quá, không được không được. . .” Nói xong ôm đầu lần một vòng tại chỗ, lặn lặn, liền lặn ra xa.

Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền học một búng máu, loại người gì chứ!

Xoay đầu, lại chống lại ánh mắt hứng thú dạt dào đến đáng giận, giống như đang hỏi —— Cô còn có gì để nói?

Còn có. . . Đợi chút!

Cô bỗng nghĩ ra, vừa rồi bị làm cho hồ đồ, không phải có lý do cơ bản nhất sẵn có nhất hay sao? Nghĩ nhiều làm gì. Hạ Hoàng Tuyền rút cuộc hiểu ra, nghiêm mặt đứng lên nói: “Tôi cự tuyệt.”

“Lý do?”

“Hẹn hò cũng phải cần có tình cảm, anh cảm thấy giữa chúng ta có thứ này sao?” Hấn mà nói có, cô thật sự sẽ cười đến rụng răng.

Rồi sau đó, hàm răng của cô liền rụng hết.

Bởi vì, Thương Bích Lạc nói: “Có.”

“Hả?”

Thanh niên cố nhin cười, gương mặt tuấn mỹ hiện lên biểu cảm gần như là thành kính, ánh mắt đối diện, Hạ Hoàng Tuyền bỗng có cảm giác ánh mắt của đối phương thật là mềm mại, rồi sau đó cô nghe thấy hấn nói: “Tôi thích em.”

“.....” Hạ Hoàng Tuyền sững sốt, hoàn toàn không biết nên làm gì, không biết qua bao lâu mới tỉnh lại, mặt hơi nóng, tim đập hơi nhanh, nhưng cô biết đây chỉ là phản ứng bản năng sau khi bị thổ lộ, thực ra cô không muốn phát triển thành loại quan hệ này với hấn. Cứu mạng, áp lực khi cự tuyệt boss thật lớn! Nhưng dù vậy, cô vẫn nuốt nước bọt, dè dặt lên tiếng, “Không hợp. . .”

“Nói như vậy là được rồi chứ?” Cô còn chưa dứt lời, Thương Bích Lạc bỗng biểu diễn tuyệt kỹ biến sắc mặt.

Mới một giây, khuôn mặt thâm tình lúc trước bỗng biến thành mặt than và khuôn mặt tươi cười dối trá, điều này giống như mặt lấp lánh biến thành mặt cá chết trong truyện tranh! Tên khốn này đúng là hay thay đổi! Thế cho nên Hạ Hoàng Tuyền trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt, hiện tại may mà lời vừa rồi chưa nói xong, bằng không khẳng định sẽ bị cười nhạo.

Tên khốn lừa gạt tình cảm của người khác!

“Tóm lại cô cứ suy nghĩ đi.” Thương Bích Lạc tổng kết, “Ngoại trừ tôi khẳng định cũng không có người chịu được người có tính cách hồng бет như cô.”

Ánh mắt của Hạ Hoàng Tuyền gần như chết lặng, đây là tình huống gì? Cô, cô tính cách hồng бет ư?!

“Tính cách hồng бет rốt cuộc là ai chứ!” Cô liền hô lên.

Nụ cười như thánh phụ của thanh niên tràn ra sự bao dung khác thường, hần dịu dàng nói: “Không sao cả, cho dù cô càng hồng бет hơn tôi cũng có thể chịu đựng.” Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hần đảo qua đồng hồ, mặt than và khuôn mặt tươi cười lại xuất hiện, “Đã đến giờ, tôi còn có việc.” Rồi sau đó hần xoay người, thật sự bắt đầu làm việc.

“! ! !” Mẹ kiếp! Tên này không phải có bệnh thần kinh chứ?!

Hiện tại Hạ Hoàng Tuyền quả thực rối rắm tới cực điểm, đột nhiên bị yêu cầu hẹn hò, đột nhiên bị thổ lộ, tức nhất là, khi hần nói “Tôi thích em” cô lại cảm thấy hần thật nghiêm túc, nhưng sau đó biểu hiện của tên khốn này lại phủ định hết thấy kết luận của cô, còn nói cô tính cách hồng бет, rồi sau đó đột nhiên lại nói những lời mũi lòng này, lúc này cô cảm thấy hần thật chân thành, ngay sau đó lại. . . Lại lại lại lại lại! Vô số “Lại” phiền chết người!

Hần. . . Hần rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Cô gái sinh tồn dựa vào trực giác lần đầu tiên bị thần khí sinh tồn của mình làm choáng váng đầu óc.

Xuyên qua màn hình máy tính nhìn chăm chú vào vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt của Hạ Hoàng Tuyền, Thương Bích Lạc nhếch miệng, không thể hiểu được ư? Vậy thì đúng rồi, “Hần thích cô” là bí mật lớn nhất và con bài chưa lật, hiện tại làm sau có thể hoàn toàn mở ra, nhưng kết quả trước tiên lấy ra làm nguy trạng này đúng là không tồi.

“Từ giờ trở đi, tôi một giây đều sẽ không rời khỏi anh.”

—— Đây chính là cô nói, vậy thì không nên dễ dàng đổi ý.

Cho nên về sau, mỗi phút mỗi giây đều suy xét đi —— thích hay là không thích, thiệt tình hay là giả ý. . .

Người tri độn như cô, ngấm ngấm thử căn bản không dùng được, cho dù mơ hồ nhận ra điều gì, cũng sẽ lập tức đưa nó về chuyện không muốn biết rồi vứt bỏ. Hơn nữa như vậy quyền chủ động hoàn toàn rơi vào trong tay cô, với hần mà nói tỷ lệ thành công rất thấp, cũng cần phải rất nhẫn nại. Hần không thiếu sự nhẫn nại, nhưng không có đủ tin tưởng cam đoan rằng cô sẽ ngoan ngoãn rơi vào bẫy, khả năng rất lớn là hần càng lún càng sâu, cô lại người được hưởng vị xa lạ trong cạm bẫy, xoay người bỏ chạy, để lại một mình hần trong vực sâu.

Cho nên không bằng hiện tại hoàn toàn nhảy ra, từ vừa mới bắt đầu liền lấy tự thân làm mồi dẫn cô đến nệm cỏ trên cạm bẫy, chẳng sợ cô không hề có cảm giác gì với hần, chẳng sợ cô cố gắng coi hết thấy vừa rồi là vui đùa, nhưng không có cách nào ức chế một lần lại một lần quan sát vẻ mặt của hần theo bản năng, một lần lại một lần suy xét lời nói của hần, một điểm lại một điểm thu thập thông tin từ hần, bắt giác, không ý thức được. . .

Thương Bích Lạc nhếch miệng, trong lòng có chút sung sướng lại đắc ý, hần bỗng nhìn sang trái, sau đó từ bụng truyền đến một cơn đau, không hề nghi ngờ, hần lại bị đánh rồi.

Ai khiến tôi phiền lòng tôi liền khiến người đó đau lòng —— suy nghĩ của cô gái kỳ thực rất đơn giản.

Mà thanh niên đau lòng lúc này rốt cuộc lại xác định được một điều —— muốn nuôi nhốt mãnh thú, cái giá phải trả là máu và nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Rốt Cuộc Ai Mới Là Thợ Săn

Nhìn tên khốn nào đó bị mình đánh thành hình con tôm, Hạ Hoàng Tuyền bỗng tỉnh ngộ —— từ khi trên người tên này sẽ không vì vậy mà có chứ? Bởi vì hần miệng tiện cho nên bị cô đánh, đánh đánh nhiều quá liền chết. . . Làm sao có thể?!

Cô hơi chột dạ cúi đầu liếc nhìn Thương Bích Lạc, hần là không đến mức. . . có lẽ vậy? Mặc kệ nói thế nào, cô xuống tay vẫn rất đúng mực, về sau chẳng lẽ phải cố gắng giảm bớt số lần đánh hần? Nhưng điều này không phải là do cô quyết định, mỗi lần nhìn thấy hần lên mặt liền kim lòng không được, khụ, làm gì đó.

Nghĩ đến đây, cô cố ý vươn tay chọc chọc đầu người nào đó: “Này. . . Không sao chứ?”

Thanh niên chậm rãi ngồi thẳng dậy, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn cô một cái: “Miễn cưỡng còn sống.”

Hạ Hoàng Tuyền nhìn trái nhìn phải, vẫn có chút không quá yên tâm, vì thế cúi người, không hề khách khí kéo áo thanh niên lên.

Thương Bích Lạc hít vào một hơi, quả thực không biết nên nói gì mới được, trước mặt bạo lực phản kháng chỉ là giấy giụa mà thôi, hần chỉ có thể trơ mắt xem cô gái cẩn thận nhìn vết bầm tím trên bụng mình, lại xoa xoa gãi gãi, xác định có vấn đề hay không rồi mới thờ phào một hơi buông áo xuống —— cô có thể có chút tự giác hay không? Nhất là vừa rồi bọn họ còn nói những lời như vậy.

Trong lòng boss dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt, nghiêm túc mà nói, cho dù hiểu rõ tâm ý hiện tại của mình, ngẫu nhiên hần cũng muốn bóp chết cô, ví dụ như lúc này.

Hạ Hoàng Tuyền hiển nhiên đã không phải lần đầu tiên làm việc này, mặt không đỏ tím không đập đối diện với ánh mắt của thanh niên, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, cô ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ bình tĩnh vỗ bàn: “Cho nên về sau anh đừng khiêu khích tôi nữa, biết chưa?!”

Rồi sau đó cô chợt nghe thấy thanh niên lạnh nhạt đáp lại: “Khi cô muốn đánh tôi, mọi hành động đều bị cho là khiêu khích.”

“.....”

Thương Bích Lạc nhìn về mặt cô gái từ khiếp sợ đến rồi rầm rĩ đến giống như hạ quyết tâm gì đó, cô nói: “Được rồi, về sau tôi. . .”

Khóe miệng thanh niên hơi cong lên.

”Mỗi lần đánh anh đều cố gắng đổi vị trí.”

“.....” Không cong nữa.

Hạ Hoàng Tuyền cực kỳ hiểu rõ sự rối rắm lúc này của boss, bởi vì cô cũng rất rối rắm, đánh hần đã trở thành thứ cần thiết trong cuộc sống, bỏ thế nào?

Thương Bích Lạc nửa thật nửa giả thở dài: “Đây xem như là sự dục dăng cuối cùng trước khi tôi chết sao?”

Về mặt Hạ Hoàng Tuyền thay đổi, kinh ngạc nhìn về phía thanh niên: “Chết? Vì sao anh cảm thấy mình sẽ chết?” Chẳng lẽ hần lại giấu cô làm chuyện xấu? Cho nên mới dẫn đến bị kịch của hần?

Còn đang nghi hoặc, ngón tay thanh niên đột nhiên xoa lên đôi mắt màu hổ phách không đeo chụp mắt của cô: “Cô đã nói, con mắt này có thể đoán trước tương lai, đột nhiên nói một giây cũng không rời khỏi tôi, chẳng lẽ không phải vì tôi đang gặp nguy hiểm ư?”

“.....” Thật đúng là người đàn ông mẫn cảm. Hạ Hoàng Tuyền hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, khi mở ra, vứt bỏ hết thấy bất an và mê mang, cô vươn tay sờ đầu thanh niên, đi tới gần, kiên quyết mà nghiêm cẩn nói, “Sẽ không để anh chết.” Hần là hi vọng về nhà của cô, cho dù thế nào cô cũng không thể để nó tan biến.

”Thình thịch!” Trái tim cứ như vậy.

—— Cô gái này.

”Bằng bất cứ giá nào. . .”

”Thình thịch!” Đập mạnh.

—— Nói ra lời như vậy.

”Đều nhất định không để anh chết.”

”Thình thịch thình thịch!” Nhịp đập liên tục tăng lên.

—— Chính là ở đây. . .

”Trái với quy tắc.”

”Hả?” Hạ Hoàng Tuyền ngây người, lúc này không phải hần nên cảm động rơi lệ đầy mặt sao, chim nhỏ nép vào người chui vào lòng cô khóc nỉ non “Hu hu hu”: . . Phi! Ý nghĩ quỷ dị này là sao chứ?

Thương Bích Lạc vươn một ngón tay, đẩy gương mặt của cô ra: “Thân mật quá rồi.”

”Cho nên?”

”Nhìn thật đáng sợ.” Thợ săn hần là hần mới đúng, cô lại bất giác bắn ra mũi tên đầu tiên, không hề nghi ngờ, đây là phạm quy.

“... Đây!” Cô trẻ tuổi không có nếp nhăn lỗ chân lông lại không to, chỗ nào đáng sợ chứ, tên khốn! Đây là lời của người vừa thổ lộ sao? Quả nhiên hần

đang đùa giỡn cô, làm sao bây giờ. . . Lại muốn đánh người rồi.

Hạ Hoàng Tuyền kim lòng không được giờ nắm tay, phát ra tiếng “răng rắc” làm người khác run rẩy.

Buổi chiều hôm nay, Tô Giác khó được về nhà trước giờ, tuy rằng nền văn minh ở phía nam đã bị phá hủy trong cuộc ném bom cũng không kéo dài này, xây dựng lại lại tốn khá nhiều thời gian, nhưng nếu thật sự có thể tiêu diệt bệnh độc zombie, cái giá như vậy cũng không phải không thể chấp nhận được, trái ngược với vật chết, không có gì quan trọng hơn thứ còn sống sót.

Dù sao, không ai biết bệnh độc có biến dị nữa hay không —— gia tăng cự ly lây truyền trong không khí hoặc biến thành phương thức lây truyền khác. Hơn nữa, đối với phía bắc mà nói, nhu yếu phẩm hàng ngày của năm trăm vạn dân chúng phải một số lượng nhỏ, có thể gánh chịu được nhất thời, nhưng không nhất định có thể tiếp tục, huống chi nhân khẩu chẳng phải cố định không thay đổi —— tất cả mọi người cần đất đai ở phía nam.

Nhưng mà, mặc dù biết rõ chuyện này, mặc dù lý trí có thể tiếp thụ được, đối với rất nhiều người mà nói, đây vẫn là một bước khó có thể đi về mặt tình cảm, bởi vì, đây từng là quê hương của rất nhiều người, có lẽ bắt đầu từ tổ tông, nhiều đời sinh sôi nảy nở ở nơi đó, từ khi mở mắt nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên, tất cả ký ức đều cùng một nhịp thở với nó, người nhà, bạn bè, thầy cô, bạn học, cười vui, nước mắt. . . Đây chẳng phải thứ có thể dễ dàng lãng quên hoặc vứt bỏ.

Thành phố W hôm nay tràn ngập không khí bi thương.

Trong lòng mỗi người đều đang than khóc, phía nam bị san thành bình địa cùng bệnh độc, cùng với quá khứ bị vùi lấp, tuy rằng từng cảm thấy nó thật tàn khốc thật không mỹ mãn, hiện tại nhớ lại, phần lớn người đều sẽ mỉm cười trong xót xa.

Vì sao đến ranh giới sống chết mới hiểu được rõ sự vĩ đại bình thường chứ?

Vì sao đến ranh giới sống chết mới chú ý đến tình yêu bị xem nhẹ?

Vì sao đến ranh giới sống chết mới hiểu. . . Ai mới là người quan tâm nhất trân trọng mình nhất trên đời này?

Đáng tiếc, đối với rất nhiều người ở thành phố này mà nói, hối hận thật sự chỉ có thể trở thành hối hận —— chuyện cũ không thể níu kéo.

Hạ Hoàng Tuyền và Thương Bích Lạc đến từ thế giới khác, Tô Giác vốn là người phương bắc, còn Ngôn Tất Hành, quá khứ của hắn. . . không ai biết được.

Điều duy nhất có thể biết là, lúc Tô Giác trở về hắn còn thật vui vẻ, hưng phấn cầm một ít vật tư đi ra ngoài, nói muốn đổi thứ tốt hơn về ăn —— nếu nói Thương Bích Lạc dựa vào mấy móc lạnh như băng núp ở trong mây quan sát thành thị, vậy Ngôn tiểu ca không hề nghi ngờ là xâm nhập trong đám người, dùng “Quan hệ giữa người với người” tạo thành một mạng lưới, tin tức truyền lưu trong thành thị này, hắn rất nhanh là có thể biết được. Mà khi giao dịch vật phẩm, cũng đều đạt được lợi ích lớn nhất, đơn giản mà nói, hắn chính là “Bà quản gia”, tất cả mọi người đều yên tâm giao tài vụ cho hắn.

Nhưng mà, lúc hắn trở về lại có phần hồn bay phách lạc, không chỉ quên giao dịch vật phẩm, vật tư mang ra ngoài cũng không thấy, về khó xử của hắn khiến mọi người không nhớ, sau đó, khi hắn nấu cơm suất nửa thì cho nhầm gia vị, nếu không phải Hạ Hoàng Tuyền muốn học tập mà đứng bên cạnh hắn, bữa tối sẽ trở thành bi kịch rồi.

Vì thế vào buổi cơm tối hôm nay, không khí rất kỳ quái.

Người bình thường nói nhiều nhất thích làm sôi động không khí nhất nay không nói một lời, ngơ ngác xới cơm, thậm chí ngay cả đồ ăn cũng không gấp, Tô Giác và Hạ Hoàng Tuyền lo lắng nhìn hắn, lại sợ hắn xấu hổ mà không dám nhìn nhiều, Thương Bích Lạc có chút tò mò, nhưng cũng không rõ ràng như hai người khác, bởi vì hắn luôn có cách để biết được.

Ban đêm, thấy Ngôn Tất Hành tắm rửa xong đóng cửa thư phòng đi ngủ, có hai người thờ phào nhẹ nhõm.

“May mà lúc tắm rửa không tự làm mình chết đuối.” Hạ Hoàng Tuyền lau mồ hôi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tô Giác nhíu mày.

Ánh mắt Hạ Hoàng Tuyền rời về phía Thương Bích Lạc, thanh niên cũng nhìn lại cô, ánh mắt lóe lên, nhưng ngoài dự kiến của hắn, cô không nói gì cả, ngược lại nhìn về phía Tô Giác: “A Giác, sau này còn tiếp tục ném bom sao?”

“Việc này ư, hắn là đã kết thúc.” Vừa nhắc tới việc này, vẻ mặt Tô Giác có chút âm trầm, tuy hắn không phải là người ở phía nam, nhưng bốn năm đại học cũng đủ để hắn coi nơi đó là quê hương thứ hai, quê hương bị hủy, không ai sẽ cảm thấy vui vẻ, một lát sau, hắn mới thoát ra khỏi những suy nghĩ ấy, hơi ngượng ngừng cười cười, “Ngại quá, vừa rồi thất thần.”

“Không. . .” Hạ Hoàng Tuyền lắc đầu, “Anh không thoải mái thì nghỉ ngơi sớm một chút, mấy ngày nay cũng quá mệt mỏi.” Ngay cả thời gian về nhà cũng không có.

“Không có gì.” Tô Giác mỉm cười đứng lên, vươn tay xoa đầu cô gái.

Thương Bích Lạc đứng ở bên cạnh hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng vuốt lưỡi dao lạnh như băng trong tay áo. Tô Giác không hề có cảm giác, nhưng Hạ Hoàng Tuyền, dường như ý thức được điều gì đó, trợn mắt nhìn hắn.

Tuy miệng nói không hề gì, nhưng thực tế Tô Giác trên tinh thần và thân thể đều rất mệt mỏi, liền sớm nghỉ ngơi. Hắn ngủ rất say, cho nên khi Hạ Hoàng Tuyền đi đến cạnh giường đều không phát hiện, cô gái quơ quơ tay, lại quơ quơ, xác định hẳn thật sự ngủ say mới cúi người chỉnh lại chăn cho thanh niên, lén lút chạy về, nhẹ nhàng nhảy lên trên giường của Thương Bích Lạc, ngồi khoanh chân.

Thanh niên mặc áo ngủ tựa vào đầu giường đọc sách như thường ngày, sợi tóc đen có vẻ vô cùng mềm mại dưới ánh đèn, có lẽ vì hơi dài quá, sợi tóc bên tai trái bị hất vén đằng sau tai, ngón tay trắng nõn thon dài với từng đốt rõ ràng nâng quyển sách dày, khi di chuyển tràn ngập vẻ đẹp phong độ của người trí thức.

“Có việc gì?” Không thể phủ nhận, lúc này trong lòng boss Thương cũng không vui vẻ gì.

“Nói thừa, không có việc tới tới đây làm gì?” Hạ Hoàng Tuyền cũng mặc áo ngủ, lườm nguýt hẳn một cái, dựa vào gần người người người hẳn rồi sau đó hừ nhẹ, “Dựa vào người mùi thối chết được!” Không hề nghỉ ngơi, cô vẫn nhớ mỗi thù hôm nay.

“.....”

Nhưng vào lúc này, cô lén lút lấy laptop đặt ở dưới gối ra, tiến đến bên cạnh Thương Bích Lạc, nhẹ giọng nói: “Tôi lén lấy ra từ thư phòng, lợi hại chứ?”

Tiếng hít thở nhẹ của cô gái vang bên tai, thổi vào khiến hắn hơi ngửa, lại mang theo sự mê hoặc khiến người ta rợn rạo.

Nhưng... Không được, bây giờ còn chưa đến lúc.

Bàn tay Thương Bích Lạc bất giác nắm thật chặt, cụp mắt xuống, hàng mi dài dưới ánh đèn tạo nên một bóng nhạt, hắn đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cô muốn biết lý do Ngôn Tắt Hành khác thường như vậy ư?”

“Đương nhiên!” Cho dù có ngốc đến mấy cũng là đồng bọn của cô, chỉ có thể bị cô bắt nạt!

“Vậy thì, lúc ấy sao lại không nói cho Tô Giác?” Về việc hắn có thể theo dõi toàn thành phố này.

“Hả?” Hạ Hoàng Tuyền kinh ngạc nghiêng đầu, “Không phải anh không muốn cho người khác biết?” Cô cảm thấy mình khẳng định không hiểu sai ý... Chẳng lẽ thật sự hiểu sai ư?

“Thình thịch!”

“Thình thịch!”

.....

Thanh niên hít một hơi thật sâu, rồi sau đó chậm rãi thở ra, vươn tay, đẩy cô gái ra xa.

“Gần quá, thật ảm ỉ.”

“Đây!”

—— Đồ ngốc này, sao không thể yên phận thành thật làm con mồi chứ?

—— Người này, thật sự đáng đánh đòn, lại ngửa tay làm sao bây giờ?

Luôn có vài người như vậy, cách suy nghĩ không nằm trên một đường thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Người Sát Đá Cũng Có Nhu Tình

Lúc cô gái xù lông, Thương Bích Lạc đã che giấu dấu vết không cẩn thận để lộ ra, quyết định cầm lấy laptop.

Vừa thấy có chính sự, Hạ Hoàng Tuyền cũng không thể đánh hẳn được nữa, hừ nhẹ một tiếng tiến đến bên người thanh niên, ngồi kề vai với hắn để có thể thấy rõ hình ảnh trong màn hình. Bởi vì ngồi tựa vào chăn, buộc đuôi ngựa có hơi vướng víu, cô chặc một cái, nhanh chóng kéo dây buộc tóc xuống, tóc dài đen nhánh bỗng buông xuống, tư thế sóng vai mà ngồi khiến một phần tóc rơi trên đầu vai Thương Bích Lạc, sợi tóc tản ra hương thơm nhàn nhạt khiến ngón tay đang đánh bàn phím của hắn mất tự nhiên dừng lại một chút, sau đó như không có việc gì, tiếp tục hạ xuống.

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy nhàm chán liền lấy tờ giấy trên tay, thỉnh thoảng nhìn màn hình một cái, chờ một lát, cô tò mò hỏi: “Cần thật lâu sao?”

”Không cần.”

”Nhưng mà, camera của thành phố không phải có rất nhiều ư? Tìm hết hẳn rất tốn thời gian.”

”Trước tiên có thể cố định thời gian và địa điểm.” Thương Bích Lạc giải thích với sự nhẫn nại chưa từng có, “Ví dụ như Ngôn Tất Hành lúc 4 giờ đến 4h40 chiều đi ra ngoài, bắt đầu từ tòa nhà này, trong 40 phút thì những khu vực hắn tới cũng chỉ có hạn, dựa vào điểm này, có thể xác định phạm vi, rồi sau đó làm so sánh xương sọ.”

”So sánh xương sọ?” Hiển nhiên, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy từ ngữ này thật lạ,

Thanh niên lại đánh bàn phím, mặt trên bỗng xuất hiện một bức ảnh chụp của Ngôn Tất Hành, rồi sau đó một tấm lưới do vô số tia ánh sáng tạo thành từ mặt hắn lướt xuống, một bức tranh xương sọ 3D nhanh chóng hiện ở bên phải: “Xương sọ của mỗi người đều có hình dạng bất đồng, tiếp theo tiến hành sàng lọc trong phạm vi và địa điểm dự tính, vậy là có thể tự động tập trung được hành tung trước đó của anh ta.”

Giống như lời của hắn, hình ảnh chuyển thành bản đồ thành phố W, lấy tòa nhà này là điểm khởi đầu, sau đó một loạt điểm đỏ chậm rãi xuất hiện, chúng nó kéo dài liên miên, tạo thành lộ tuyến trước đó của Ngôn Tất Hành, cho đến một chỗ nào đó, điểm đỏ ngừng lại.

”Chính là nơi này sao?”

Hạ Hoàng Tuyền vội vàng tiến gần vào: “Chao ôi, có gì sao?” Lập tức bắt mắt nhú mày, “Anh trốn gì chứ?” Cúi đầu ngử ngử cánh tay, “Tôi có tầm được chứ? Thơm hơn anh nhiều!” Cô không hỏi một chút nào hết, tên khốn này dám ghét bỏ cô, đáng chết!

“” Thương Bích Lạc không nói gì, nghiêng đầu nhìn về cô gái bên cạnh, gương mặt trắng mịn như đồ sứ bởi vì tức giận mà đỏ bừng, cực kỳ giống quả táo hồng nhạt vào mùa thu vàng, tản ra hương thơm nhẹ nhẹ, bất giác dụ dỗ người đi ngang qua tiến lên cắn một miếng, đáng tiếc, phù thủy đã tẩm thuốc độc vào đó, quả táo có độc, một lần không cẩn thận sẽ gặp bi kịch.

”Anh ngăn người gì chứ?”

”Không có gì.” Thanh niên quay đầu, ánh mắt rời về phía máy tính, “Anh ta dừng ở vị trí này, hiện tại tôi điều tra video ở gần đó.”

”Quả nhiên là Ngôn tiểu ca. . .” Hạ Hoàng Tuyền tập trung tinh thần nhìn hình ảnh, thanh niên một tay nhấc vật tư, một tay kia nhét vào trong túi áo, chậm rì rì đi bộ trên đường, toàn thân từ trong ra ngoài tản ra vẻ lười nhác, trong miệng vẫn ngâm điệu thuốc, không cần dùng tay, mỗi khi đi vài bước, điệu thuốc liền rung rung, một ít tàn thuốc theo đó mà rơi xuống, bay xa theo gió thu.

Ở ven đường, không ngừng có người chào hỏi với hắn, hắn thường gật đầu với đối phương, ngẫu nhiên vươn tay ra khỏi túi áo, lười biếng vẫy vẫy, đáng vẻ như chó Sa Bì này của hắn khiến Hạ Hoàng Tuyền bỗng thấy ngứa tay, nhưng những người này dường như đã quen lâu lắm rồi, hoàn toàn không có phản ứng như cô.

Đi đến một góc rẽ nào đó, việc ngoài ý muốn đã xảy ra, tuy rằng chỉ thấy hình ảnh không nghe thấy âm thanh, nhưng có thể nhìn được rõ ràng, có người nào đó gọi hắn.

Thanh niên không quay đầu ngay, nhưng Hạ Hoàng Tuyền nhảy bén nhận ra, người của hắn hơi run, tàn thuốc cũng rơi xuống mà không đều đặn như trước, ngay cả đóm lửa cũng rơi xuống, trong nháy mắt liền đốt ra một lỗ thủng ở trên áo gió xám bạc của hắn.

Ngôn Tất Hành vội vàng lấy tay vỗ, nhú mày lại như đang mắng vài câu gì đó, sau đó mới xoay người lại, lúc này hắn đã kìm nén được cảm xúc của mình, vọt tới cười tít mắt tiếp đón.

Nhạc kịch đến đây!

Hạ Hoàng Tuyền tròn mắt, không chớp nhìn chăm chăm màn hình, rồi sau đó kinh hãi —— em gái! Thật sự là em gái!

Một cô gái có mái tóc dài rẽ ngôi đi đến trước mặt Ngôn Tất Hành, rồi sau đó hai người bắt đầu trao đổi năm sáu phút, cuối cùng, Ngôn Tất Hành trực tiếp đặt đồ trong tay vào tay cô, còn nói gì đó.

Cô gái xoay người rồi đi, mà Ngôn Tất Hành lảng lảng đứng tại chỗ, nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, đứng im không nhúc nhích khoảng 10 phút, ngửa mặt lên trời thờ dài, quay lại hướng mà lúc trước hắn đi tới.

”Mẹ kiếp. . .” Hạ Hoàng Tuyền ngạc nhiên, “Không ngờ hắn thật sự có thể lừa gái, thật là không thể tin được.” Rồi sau đó bỗng thấy không đúng, “Vậy sao lúc hắn trở về lại là bộ mặt kia, rất kỳ quái. . .”

”Muốn biết?”

Ngoài dự kiến của thanh niên, cô gái suy xét một lát, cuối cùng lắc đầu: “Vẫn là quên đi.”

”Không hiểu kỳ?”

”Nói thừa, đương nhiên tò mò!” Hạ Hoàng Tuyền nghiêng răng, tò mò đến mức gãi tim gãi phổi được chứ! Nhưng lúc ban đầu cô chỉ lo lắng hắn ở bên

ngoài bị người ta bắt nạt, ví dụ như chụp bao tải đánh đắm gì đó, hiện tại có vẻ là khúc mắc tình cảm, “Loại chuyện này hần không nói, tức là không muốn người khác biết, lại tìm tòi thì có vẻ không tốt lắm.” Người nào cũng có sự riêng tư và bí mật nhỏ không muốn ai biết, cô có, Ngôn tiểu ca hiện nhiên cũng có thể có.

”Vậy thì, tin tức này cô hẳn là thấy hứng thú.”

”Hả?” Hạ Hoàng Tuyền ngược mắt nhìn lại, trên mặt bỗng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Ba ngày sau quân đội sẽ phái người đi tra xét hiện trường phía nam?”

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, vận may của thành phố W không tồi, trước khi ném bom zombie cũng chưa thể qua cầu, cho nên cây cầu cuối cùng còn tồn tại. Căn nhắc đến việc về sau còn có người đến phương nam ở, tên lửa lần này sử dụng đều không có phóng xạ, cũng không có hại gì với cơ thể người, nhưng nghĩ đến vẫn còn nhân tố nguy hiểm, cấp trên định ra ba ngày cách ly —— khi đó đi mới tương đối an toàn.

Nhưng mà, những người khác có lẽ không biết, Hạ Hoàng Tuyền sao lại không biết trong đó có bao nhiêu nguy hiểm chứ?

Zombie đang tiến hòa!

Người được phái ra có khả năng sẽ chết.

【Tham gia tra xét hiện trường vào ba ngày sau. 】

Nghe tin tức này, Hạ Hoàng Tuyền không biết nên kinh ngạc hay nên thả lỏng một hơi, nhưng, nếu cô không ở đây, Thương Bích Lạc nên làm sao bây giờ?

【Vật phẩm tùy thân phải mang theo. 】

“ ” Sao phải dẫn hần đến nơi nguy hiểm như vậy chứ?! Đây không phải là tìm đường chết sao?!

Như vậy, đây là nguyên nhân khiến tử khí trên người hần nồng đậm như vậy ư?! Quả thực là.

Nhưng là, Hạ Hoàng Tuyền đồng thời biết rõ, cái gọi là “Hệ thống” cũng không muốn thật sự gây ra tai nạn chết người, nếu muốn, bọn họ tuyệt đối không sống được đến bây giờ, vậy thì, mục đích rốt cuộc là gì?

Không được, hoàn toàn nghĩ • không • ra!

Hạ Hoàng Tuyền bưng mặt, vẻ rối rắm không hề ngoài ý muốn khiến thanh niên chú ý, hần nhú mày hỏi: “Sao vậy?”

”Không. . . ” Hạ Hoàng Tuyền cắn răng, “Tôi bỗng cảm thấy thế giới này thật phức tạp.”

Trái tim boss Thương bỗng rung động, theo bản năng vươn tay đặt lên đầu cô, xoa xoa: “Không phải thế giới thật phức tạp, mà là đầu óc cô thật đơn giản.”

“ ” Muốn chết! Cô vươn nắm tay đâm vào bụng hần một cái.

Thanh niên ngay lập tức ôm bụng ho nhẹ: “Không phải cô nói sẽ đổi vị trí sao?”

“ . . . Quên rồi.”

“ ”

”Dong, dong dài! Lần sau tôi sẽ nhớ!” Nói xong, cô gái đứng lên, trực tiếp từ bên này nhảy về giường mình, ngả đầu liền ngủ.

Người anh em nào đó lại biến thành con tôm ngẩng đầu nhìn đèn, lại một lần nữa từ sâu trong nội tâm phỉ nhổ ánh mắt mình, nhưng có thể có cách nào chứ? Ánh mắt của hần đảo qua drap giường trắng nõn còn có độ ẩm bên cạnh, nơi đó có một chiếc nơ màu xanh biển, là do cô gái bất cẩn lưu lại.

Sáng sớm hôm sau.

Hôm nay tinh thần của Ngôn Tất Hành so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, vì bù lại sự luống cuống ngày hôm qua, hôm nay bữa sáng vẫn là hần làm, trình độ so với bình thường không kém chút nào, lúc ăn vẫn là không khí cười đùa sinh động như trước, dường như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra, Thương Bích Lạc không có nhiều hứng thú với chuyện này, hai người còn lại vô cùng phối hợp, nói tóm lại, không khí của bữa ăn này vô cùng hài hòa.

Cơm nước xong, vua sư tử trong truyền thuyết trước sau như một ra ngoài “sùng hạnh” hậu cung, nhưng ngoài dự kiến của cô là, hôm nay Thương Bích Lạc yêu cầu đi theo. Tuy rằng lo lắng đến vấn đề an toàn của hần, Hạ Hoàng Tuyền suy xét có nên cho hần đi cùng hay không, hoặc là dứt khoát đăng bài xin phép, dù sao việc đi phía nam ba ngày sau mới là nguyên nhân chỉ là suy đoán của cô, không đại biểu cho cái gì, cho nên trước khi nguy hiểm chân chính xảy ra, cô phải luôn ở bên cạnh hần.

Nhưng boss chủ động muốn đi, lại khiến cho người ta thấy hơi kỳ quái.

Hạ Hoàng Tuyền hít mắt: “Anh có âm mưu gì?”

(chỗ này hình như thiếu mất một câu)

”Điều này cũng đúng, “ Cô gái được nịnh hót vô cùng vui vẻ gật đầu, “Nhưng đang tốt lành sao anh lại đột nhiên muốn đi?”

Thương Bích Lạc nhếch miệng, cười vô cùng chân thành dịu dàng: “Bởi vì tôi muốn ở cạnh cô, lý do này được chứ?”

“ . . . Mẹ kiếp!” Hạ Hoàng Tuyền xoa xoa tay, “Lại làm tôi nổi da gà, có tin tôi đánh chết anh hay không?”

Thanh niên buông tay.

Cô gái quay đầu, nhú mồm, lại tới rồi, cảm giác không biết là thật hay giả này thật quý dị —— người này, rốt cuộc muốn gì?

Nhưng nghĩ đến trong thời gian này “thú nuôi” luôn bị cô để ở nhà cô đơn một mình, Hạ Hoàng Tuyền bỗng mềm lòng, cúi người ôm cả hán lẫn xe lăn xuống lầu, sau khi đặt xuống hành lang liền giúp hán đẩy ra ngoài.

”Hạ tiểu thư, chào buổi sáng.”

”Ừm, chào buổi sáng!”

Không thể không nói, hiện tại độ nổi tiếng của Hạ Hoàng Tuyền ở thành phố W rất cao, thế nên vệ binh trực ở khu vực này đều biết cô, bọn họ xem như thân quen, lúc gặp ngoài đường thường chào hỏi cô, cũng thường xuyên nói chuyện với nhau hai câu, nhưng người ở bên ngoài nếu không quen biết cô, mỗi khi nhìn thấy cô đều nhường bộ lui binh, sợ bị như vậy lại như vậy —— nếu có thể, cô thật sự không muốn nổi tiếng vì việc đánh người này.

Vững vàng đẩy xe lăn, Hạ Hoàng Tuyền một mạch quan sát cảnh tượng ve đường.

Quả nhiên, từ khi trên người mọi người đều đậm hơn, xem ra sau khi zombie tiến hóa trung cấp, đích xác có ảnh hưởng đến thành phố W, cô nhú mồm, thật vất vả khiến mọi người ổn định, lại phải trải qua một lần thử thách sống chết ư?

Thật sự quá mức tàn nhẫn.

Hạ Hoàng Tuyền quan sát người khác, không biết người khác cũng đang quan sát cô, nếu không phải công cụ truyền tin như di động không thể dùng, gần như tất cả mọi người đều muốn gửi tin nhắn —— Nguy rồi, nữ bạo long thiết giáp không biết cường đoạt một soái ca từ nơi nào, điều phố thị chúng!

Đương nhiên, cũng không ít người có ý kiến khác.

Ví dụ như —— cái gì gọi là con người sắt đá cũng có nhu tình, cái này gọi là! Cho dù là đại tình tình lung sắt, cũng có một mặt nhu tình vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sắc Sói Và Cừ Non

Hạ Hoàng Tuyền rất nhanh liền nhận thấy ánh mắt của mọi người không bình thường, người có cảm giác nhạy bén như cô không nhận thấy bọn họ có ác ý gì, nhưng ánh mắt khiến cô sờn tóc gáy này là sao chứ?

Mới đầu cô thử nhìn lại, quả nhiên, gần như không ai dám đối diện với cô nữa, nhưng khi cô vừa ngoảnh đi, đối phương lập tức nhìn lại. Sau vài lần, cô bắt đầu từ bỏ, cũng không thể vì việc này mà đánh người được. Cô không phải là cường hào ác bá!

Cảm thấy vô cùng khó hiểu, cô cúi xuống nhỏ giọng hỏi Thương Bích Lạc: “Anh có cảm thấy ánh mắt của những người đó rất kỳ quái hay không?”

Thanh niên nhìn quanh bốn phía, hơi ngẩng đầu lên, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Có ư?”

Hơi thở của hán khiến lỗ tai Hạ Hoàng Tuyền hơi ngứa, không được tự nhiên khẽ lắc đầu, sau đó quả quyết nói: “. . . Tuyệt đối có!” Nhất là lúc cô nói chuyện với boss Thương, cảm thấy càng đáng sợ hơn!

Nhưng vào lúc này, trong đám người xem không biết là ai nhạy bén nhận ra Thương Bích Lạc: “Đó là Bối, Bối đấy!”

Bối, ở thành phố W là một cái tên trong truyền thuyết.

Trước khi “Vua sư tử” quật khởi, cô và một người hợp thành một tổ hợp thần bí, nó vừa không gọi là Akatsuki cũng không gọi là Vizards [1] mà là “Lang Bối song sát”, một sói hai bối, đúng vậy, tổ hợp này do hai người tạo thành!

[1] Tên của 2 tổ chức trong Naruto và Bleach.

Nhưng là, khác với tiểu thư “Sói” mà mọi người đều biết, “Bối” (giới tính không rõ) núp ở chỗ sâu tăm tối, nghe nói là một người vô cùng đen tối đáng khinh, cho nên suốt một thời gian dài không lộ mặt —— trên thực tế, người bị đánh hiềm không thấy được Thương Bích Lạc cũng là chuyện bình thường, bởi vì lần nào Hạ Hoàng Tuyền cũng dẫn hắn đến gần đó, thu xếp ổn thỏa mới đi đánh người, đánh xong lại cõng hắn đi.

Từng có vô số người nhìn đến bóng lưng của bọn họ, biết thân thể của bạn “Bối” quá yếu hoặc là chân không đi được, chỉ có thể hoạt động trên lưng “Sói”, vì thế coi đây là hình mẫu mà sáng tạo biệt danh kỳ lạ kia, nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà!

Mỹ thanh niên như ánh trăng này là ai?

Mỹ thanh niên ánh trăng cười vô cùng dịu dàng này là ai?

Mỹ thanh niên ánh trăng cười vô cùng dịu dàng nhìn có vẻ vô cùng thiện lương này là ai?

Hắn —— thật sự là tiên sinh “Bối” trong truyền thuyết ư? Nhìn thế nào cũng thấy giống con cừu non trắng nõn ngoan ngoãn được chứ?!

Là bí mật, là âm mưu, hay là một tia sáng giấu trong hắc ám sâu thẳm?!

Từng dòng tiêu đề “Tri âm thể” [2] bỗng xuất hiện trong đầu mọi người, nhưng không thể không nói, đa số đều là nhan không, cùng là hai tên khôn, tên đẹp trai hơn được chiếm ưu thế, Thương Bích Lạc khoác bộ da của tiểu bạch hoa, nụ cười như thánh phụ đúng là không dễ làm người ta ghi hận, nhất là khi đứng bên cạnh “Nơi tập trung thù hận di động” là Hạ Hoàng Tuyền —— “Thanh niên lương thiện bị buộc làm kỹ, tại sao anh phải bán mình cho loại sắc sói kia?!”

[1] Tri âm thể: cách đặt tiêu đề mà từ ngữ có vẻ khoa trương, cảm xúc ai oán.

Trong mắt nữ giới tràn đầy thương tiếc.

Nam giới. . . Có lẽ bọn họ nên khinh bỉ hắn, nhưng sau khi tự thể nghiệm sự bạo lực của cô gái nào đó, trong lòng bọn họ chỉ còn lại sự thương hại vô bờ và một số người thì vui sướng khi người gặp họa, đương nhiên, cũng có vài người anh em cảm thấy khủng hoảng —— ai nha má ơi! Anh đây còn đẹp trai hơn tên kia, sẽ không bị cưỡng ép chứ?! Sau đó bị đánh gãy chân giữ ở bên người. . . Ngược luyến tình thâm. . . Bắt nhốt. . . Cosplay, khụ, điểm này còn không chắc!

Nếu Hạ Hoàng Tuyền biết suy nghĩ của những người này, nhất định sẽ không khách khí phi nhò bọn họ, nhưng thật đáng tiếc, bọn họ không biết.

Mà Thương Bích Lạc, hắn cười tủm tỉm tỏ vẻ thích nghe ngóng —— hắn cùng cô không thể chia cắt, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Đến khi hai người tới sân PK, tin tức mới nhất đã được đăng lên diễn đàn: Số đặc biệt! Số đặc biệt! Tiểu thư sói và cừu non bị cô nuôi nhốt —— sói yêu cừu yêu điên cuồng —— có ảnh có chân tướng! Đi qua không thể bỏ lỡ!

Đương nhiên, người ở đây hiện tại còn chưa có cơ hội lên mạng, vì thế nơi này lại bùng nổ một hồi thảo luận không khác gì mấy như lúc dọc đường. Mọi người đã quen với việc lưu lại vị trí tốt nhất cho Hạ Hoàng Tuyền vào lúc này, cô trực tiếp đặt Thương Bích Lạc ở bên ngoài sân, nhỏ giọng nói “Tự chăm sóc cho mình”, đi đến giữa sân, bẻ cổ vung tay: “Hôm nay hơi vội, ai muốn khiêu chiến?”

Cũng không có người khách khí với cô, hơn hai mươi người cùng đứng dậy, có một người có đoàn thể, Hạ Hoàng Tuyền gật đầu: “Các anh cùng lên đi.” Trước khi làm rõ tình huống, cô không muốn rời khỏi Thương Bích Lạc quá lâu, cho nên chỉ có thể nhanh chóng giải quyết. Hơn nữa. . . Ánh mắt những người đó nhìn cô thật sự rất kỳ quái, cô sắp không kìm nén được rồi.

Giọng nói không lớn, lại đủ để những người đang vụng trộm nhìn cô nghe rõ, bốn phía im lặng một lát, sau đó bỗng phát ra tiếng xôn xao.

Người qua đường Giáp sợ hãi: “Hôm nay sư tử cái uống lộn thuốc sao? Sao bỗng hung mãnh như thế?”

Người qua đường Ất yên lặng nhìn về phương xa: “Mùa xuân đến rồi. . .”

Người qua đường Bính không hiểu: “Hiện tại là mùa thu mà.”

Người qua đường Ất vô cùng khinh bỉ: “Ngốc! Ý tôi là mùa xuân của sư tử cái đã đến, các anh chưa từng nghe qua sao? Động vật ở kỳ động dục vì hấp dẫn khác phái, đều sẽ có hành động để thể hiện bản thân, ví dụ như so lông chim của ai đẹp hơn, so ai khiêu vũ giỏi hơn, ai đánh nhau giỏi hơn. . .”

Người qua đường Giáp và Bính cùng lúc gật đầu: “Thì ra là thế, người anh em đứng là có kiến thức sâu rộng!”

Người qua đường Ất chấp tay khiêm nhường: “Không dám không dám.”

Hạ Hoàng Tuyền nắm chặt tay, cuối cùng không thể nhịn được rút đao chỉ về phía ba tên khôn không coi ai ra gì mà to giọng thảo luận kia: “Ba anh, đi lại cho tôi!” Dù sao đánh xong hai mươi người rồi, thêm ba người nữa cũng không ngại.

“” X3

“Không đi không được sao?”

“Cần quyền tự do ngôn luận. . .”

“Vây xem có lý, thảo luận vô tội.”

“” Trên đầu Hạ Hoàng Tuyền nổi lên một đồng gân xanh, cô hít một hơi thật sâu, lên tiếng: “Tôi nói một lần cuối cùng, đi · lại · cho · tôi!” Cô nhất định sẽ chăm · sóc · bọn · họ · thật · tốt.

Lời còn chưa dứt, những người đứng xem còn lại bỗng nhấc ba người lên, “Rầm” một tiếng ném vào giữa sân.

“ . . . Các người. . .”

Ba người đang định phần nộ trách móc, chỉ thấy người xem khác đều buông tay: “Vây xem có lý, mắt mặt vô tội.”

“” X3

“Nếu vậy. . .” Hạ Hoàng Tuyền một tay cầm trường đao vào trong vỏ, ngoại trừ vài lần đầu không quá thuần thục, bây giờ khi PK cùng người trong thành thị, cô ít phải rút đao ra, dù sao đao kiếm không có mắt. Cô nấp máy môi, trong con mắt phải tối đen và mắt trái màu hổ phách mà người khác nhìn không thấy, hiện lên chiến ý sắc bén, “Bắt đầu đi!”

Vừa dứt lời, tay phải của cô nắm lấy đao, chạy vào trong đám người, lựa chọn chủ động tiến công

Thừa dịp những người khác chưa phản ứng kịp, cô dùng khuỷu tay huych vào người đàn ông cách mình gần nhất khiến hắn xoay người ôm bụng, sau đó nắm chắc lực độ lấy vỏ đao bổ vào trên cổ hắn, khiến hắn mất đi sức chiến đấu —— động tác này cô thường thấy khi xem TV và đọc sách, mới đầu còn cho là rất dễ, nhưng sau khi chân chính tự thể nghiệm mới phát hiện độ khó tương đối cao, gây là vị trí yếu ớt, nếu lực độ quá lớn sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng, nếu lực độ quá nhẹ sẽ không có hiệu quả, thành công lúc này dựa trên việc luyện tập rất nhiều lần.

Một cước đạp lên người người đàn ông vừa ngã xuống, Hạ Hoàng Tuyền bật người, hai tay cầm đao bổ xuống, lúc này mục tiêu của cô là hai tráng hán bên cạnh, hai tiếng động vang lên, bọn họ lần lượt ngã xuống đất, động tác của cô vẫn không ngừng, dựa vào quán tính khi lao tới xoay tròn một cái, trường đao ở trong tay cô vung ra một đường cong xinh đẹp, khiến ba người đàn ông còn lại ở bên cạnh bị đẩy ra khỏi sàn đấu —— theo quy tắc, bị đẩy ra khỏi ngoài biên sẽ mất tư cách tiếp tục.

Động tác này nhìn như phức tạp, kỳ thực chỉ xảy ra trong chớp lát, cũng chẳng đến lúc này, những người còn lại mới có phản ứng, đồng thời lấy ra vũ khí của mình, nghênh chiến cô gái không lùi mà tiến tới.

Thương Bích Lạc lẳng lặng nhìn chăm chú vào động tác của cô gái trong sân, biểu cảm vô cùng thoải mái, lần đầu tiên khi ra đánh người cùng cô, liền thấy cô một lần đánh bại mấy chục người đàn ông, trường hợp hiện tại vốn không phải vấn đề gì lớn, chỉ là, có hơi chóng mặt —— ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô, dường như cô là vật sáng duy nhất trong ban đêm tăm tối, tuy rằng biết đây là chuyện bình thường hay xảy ra, trong lòng thanh niên vẫn gợn lên cảm xúc tối tăm, giống như đá quý bị đặt vào bảo tàng để triển lãm công khai, ánh mắt tham lam, ao ước, thưởng thức, cho dù là loại nào, đều khiến người ta chán ghét.

Ngón tay thanh niên chậm rãi vuốt ve tay vịn, dù trong lòng có dao động đến mức nào, trên gương mặt vẫn là nụ cười ôn hòa mềm mại như trước.

“Thật đúng là vũ lực mạnh đến đáng sợ.” Bên cạnh hắn đột nhiên truyền đến tiếng nói, nghe giọng có thể biết đây là một cô gái trẻ tuổi, Thương Bích Lạc không quay đầu nhìn, đối phương tạm dừng một lát, nói tiếp, “Vị tiên sinh này cảm thấy thế nào? Hoặc nên gọi ngài là. . . Bối tiên sinh?”

Khóe miệng Thương Bích Lạc nhếch lên, đáp: “Tôi họ Thương.”

“Xin chào, Thương tiên sinh.” Cô gái thay đổi xưng hô, sau đó lễ phép hỏi: “Xin hỏi ngài hiện tại có rảnh không?”

“Tòa soạn báo Tân Sinh?” Thương Bích Lạc đối với việc này cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ bình tĩnh nói, “Có chuyện gì? Muốn lấy chúng tôi làm đầu đề kỳ thứ nhất ư?”

“Sao ngài lại biết được?” Nữ phóng viên đến phỏng vấn vô cùng kinh ngạc, cái gọi là thành viên “Tòa soạn báo Tân Sinh” gần như đều là nhân viên tin tức ở phía Nam, nhưng khi đến thành phố W, cùng với việc quản chế tin tức, bọn họ đều trở thành người rảnh rỗi mỗi ngày chỉ có thể lĩnh lương thực cứu tế, một ít người không muốn sống như vậy tụ tập lại một chỗ, nhiều lần xin phép quân đội. Cũng may sau khi thành phố yên ổn, nhân tâm ổn định, internet khôi phục, dưới sự nỗ lực không ngừng của bọn họ, quân đội rút cuộc đồng ý khôi phục phát hành báo chí vào hôm nay, cũng dùng một tòa soạn báo chiếm lĩnh được cho bọn họ làm nơi làm việc, bên trong đã có sẵn thiết bị.

Sau khi được đến tin tức, mọi người cùng thảo luận đặt ra tên “Tân Sinh”, sau đó cô liền vội vàng vàng chạy đến lấy tài liệu, hiện tại hai sự kiện gây chú ý nhất trong thành phố không thể nghi ngờ là —— ném bom ở phía Nam và sự tử cái.

Không ngờ lại ở đây gặp được tiên sinh “Bối” trong truyền thuyết, thật đúng là việc vui ngoài ý muốn.

Nhưng ngay sau đó, điều khiến cho cô càng ngoài ý muốn đã xảy ra, người thanh niên tự xưng họ Thương này, rốt cuộc sau lại biết được tên tòa báo mà bọn họ vừa đặt ra trong một giờ trước? Người của quân đội? Không, sẽ không, bọn họ vốn định làm xong bản mẫu báo trí vào ngày mai mới trình lên

cho đối phương thăm tra.

Thương Bích Lạc không nói gì trước vấn đề của cô, hẳn không có nghĩa vụ giải tỏa nghi vấn cho đối phương, trên thực tế, sự tồn tại của cô và việc tiếp cận quá gần khiến hẳn rất không thoải mái.

Phóng viên giỏi về sát ngôn quan sắc bỏ qua vấn đề này, ngược lại hỏi: “Như vậy, xin hỏi Thương tiên sinh có thể cùng Hạ tiểu thư nhận phỏng vấn của chúng tôi không? Sẽ không lãng phí nhiều thời gian của hai người.” So với Thương Bích Lạc, cái tên Hạ Hoàng Tuyền đã sớm truyền ra, mọi người ào ào tán thưởng, không hổ là người gian ác, ngay cả cái tên cũng khí phách như vậy, trực tiếp khiến cho người ta xuống hoàng tuyền!

Nhưng vào lúc này, Hạ Hoàng Tuyền ở trong sân đấu dùng một cú đá nhanh chóng sắc bén đã bại người cuối cùng, sau khi thở ra một hơi, cô liền phát phát tay với đám người nóng lòng muốn thử còn lại: “Hôm nay chỉ 10 trận, không đánh nhiều hơn.” Sau đó xoay người đi về phía Thương Bích Lạc, kinh ngạc thấy tên này chỉ trong thời gian ngắn đã cưa được một em gái, thật là không công bằng! Mỗi ngày cô đều mệt sống mệt chết cũng không có em gái nào bắt chuyện với cô, vì sao lần đầu tiên hẳn đến đã có em gái bắt chuyện! Tên khốn! ! !

Trong lòng vô cùng khó chịu, Hạ Hoàng Tuyền híp mắt, bước nhanh về bên cạnh Thương Bích Lạc, đang định nói gì đó, đã thấy hẳn vẫy vẫy tay với cô, cô nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hẳn, đã thấy thanh niên lại vẫy tay, vì vậy cô khom lưng cúi xuống.

Thương Bích Lạc cười cười, không biết từ chỗ nào lấy ra một chiếc khăn trắng nõn, xoa xoa gương mặt cô, dịu dàng nói: “Nhìn em này, chơi lâu mặt đầy mồ hôi rồi.”

“! ! !” Mẹ nó ! !

Hạ Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy da gà nổi từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, toàn thân giống như bị sét đánh một lần, quá · đáng · sợ!

—— Người này bị quỷ ám sao? !

Cô đang định đẩy hẳn ra, đột nhiên nghe thấy hẳn nhỏ giọng nói bên tai cô: “Cô nhìn ánh mắt những người đó nhìn chúng ta, có phải tốt hơn nhiều rồi không?”

“” Hạ Hoàng Tuyền sửng sốt, lập tức nhìn quanh, phát hiện không ít người đang cười thiện ý với cô.

Thật đúng là. . . Tốt hơn nhiều.

Có thể không tốt sao?

Từ “Cường thường dân nam” biến thành “Người tình ta nguyện”.

Từ “Thanh niên lương thiện bị buộc thành kỹ, vì sao anh bán mình cho sắc sái? !” biến thành “Bạn trai dịu dàng gặp vận rủi tê liệt trên giường, bạn gái nhiều năm chiều cổ mà luyện ra sức mạnh!”

Cho nên nói có thể không tốt sao? !

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Người Trôi Nổi Trên Đám Mây

Hạ Hoàng Tuyền sẽ tin lời bịp bợm của Thương Bích Lạc ư?

Đáp án sẽ: mới là lạ!

Tuy rằng ánh mắt của quần chúng đúng là tốt hơn, nhưng cô vẫn hơi có cảm giác rằng mình bị lừa dối, nhưng, cho dù trong lòng rất muốn đánh hẳn, Hạ Hoàng Tuyền vẫn dùng lý trí mạnh mẽ để loại sự thôi thúc dữ dội này —— trở về rồi đánh! Muốn đánh bao nhiêu thì đánh! Muốn đánh mạnh thế nào cũng được!

Nghĩ vậy, cô đứng lên, đi đến phía sau Thương Bích Lạc, hai tay nắm tay vịn xe lăn, định đẩy tên này về nhà.

“Xin chờ một lát, Hạ tiểu thư.”

Người cản lại cô không phải ai khác mà là em gái mà tên khốn Thương Bích Lạc mới quyến rũ, Hạ Hoàng Tuyền ngăn người, có chuyện gì xảy ra? Quần chúng xung quanh chấn động, ai nha má ơi, chẳng lẽ tiểu tam sắp chống lại tiểu nhị!

“Cô là?” Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào cô gái khoảng 25 26 tuổi trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp với vẻ giò giang, tóc ngắn chạm vai, đuôi tóc hơi

xoăn, mặc dù mặc đồ thường ngày, nhưng toát lên dáng vẻ của những cô gái làm ở văn phòng, cô chắc chắn mình chưa từng gặp đối phương ở nơi nào.

“Là thế này, tôi là Lã Lộ, phóng viên của tòa soạn báo Tân Sinh, muốn phỏng vấn cô và Thương tiên sinh một chút, xin hỏi hiện tại hai người có rảnh không?”

“Phòng vấn?”

“Đúng vậy.” Lã Lộ hơi ngần ra, thấy Hạ Hoàng Tuyền không hiểu rõ tình huống như Thương Bích Lạc, vì vậy liền giải thích một chút.

Hạ Hoàng Tuyền biết rõ, quần chúng lại thất vọng —— vốn cho rằng còn có thể đánh nhau!

“Thì ra là thế,“ Hạ Hoàng Tuyền gãi gãi gò má, cúi đầu hỏi Thương Bích Lạc, “Anh đồng ý nhận phỏng vấn không?” Cho dù là thú cưng cũng có nhân quyền!

Thanh niên cười cong mắt, một bộ người đàn ông dịu dàng tốt bụng: “Tất cả đều nghe theo em.”

“” Đáng ghét! Hạ Hoàng Tuyền lại bị làm nổi da gà, cảnh cáo lừm Thương Bích Lạc, có chút do dự nhìn về phía Lã Lộ, cô chưa bao giờ được phỏng vấn cả, cảm thấy không yên lòng.

Có lẽ nhận ra sự lo lắng của cô, Lã Lộ vội vàng nói: “Xin yên tâm, không phải là hỏi chính thức, chỉ là tâm sự linh tinh mà thôi.”

Thấy đối phương nói đến mức này, lại thấy Thương Bích Lạc cũng không phản đối gì, hơn nữa Hạ Hoàng Tuyền cũng không phản cảm gì trước chuyện này, vì thế cô gật đầu: “Có thể.” Rồi sau đó nói, “Đến chỗ nào nói?”

Lã Lộ thử chỉ vào khu đất trống ở bên cạnh: “Chỗ đó có thể chứ?”

“Được.”

Một cuộc phỏng vấn nhất định sẽ gây chú ý trên diện rộng sau khi có báo chí và video clip liên quan được đưa ra liền dùng cách thức bình thản như vậy để bắt đầu, tâm tính của ba người không đồng nhất, Thương Bích Lạc hoàn toàn là tâm tính xem nào nhiệt, Hạ Hoàng Tuyền là tâm thủ không hiểu nhiều nên có chút không yên, chỉ riêng Lã Lộ cảm thấy không thể tin được. Nói thật, trước khi đến cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng vào viện, nhưng không ngờ “Vua sư tử” dễ nói chuyện như vậy, thậm chí trong chớp mắt, cô cảm thấy đối phương không khác gì những cô gái bình thường, nhưng một giây sau, khi ánh mắt của Lã Lộ rơi xuống chụp mắt màu đen mà mọi người luôn suy đoán và đao võ sĩ không thể nghi ngờ là hàng thật trên eo Hạ Hoàng Tuyền, vị phóng viên này bỗng nhận ra —— cô gái có vẻ như bình thường ở trước mắt, có được sức mạnh cường đại hơn bất cứ kẻ nào, điểm này không chỉ đúng ở thành phố W, càng có thể là ở trên toàn nước Viêm Hoàng.

Sau khi thăm dò hỏi vài vấn đề thông thường, Lã Lộ rút cuộc đi vào vấn đề chính: “Hạ tiểu thư, theo tôi được biết, trước đó cô và Thương tiên sinh đã cùng tập kích cư dân trong thành phố, hơn nữa chiếm được danh hiệu 'Lang Bối song sát', xin hỏi lý do cô làm vậy là gì?”

Hạ Hoàng Tuyền phun máu trong lòng: “. . . Có thể đừng nói đến danh hiệu kia không?”

“Đương nhiên có thể.” Lã Lộ gật đầu.

“Lý do sao. . .” Hạ Hoàng Tuyền suy xét trong một thời gian ngắn, sau đó nói, “Bởi vì cảm thấy không bình thường.”

“Có thể nói cụ thể một chút không?”

Hạ Hoàng Tuyền nghĩ rất lâu, thậm chí sắp xếp ngôn ngữ, sau đó cố gắng hết khả năng giải thích thêm: “Cô xem, không phải rất kỳ quái ư?” Cô xoay người, nhìn về phía đám người khi thì cười vui khi thì mắng mỏ giữa sân, “Mọi người trong thành thị này đều như nhau, bất hạnh như nhau, cũng may mắn như nhau.”

“Khác với người ở phía Bắc, chúng ta gặp phải bệnh độc, cho nên bất hạnh; chúng ta còn sống để tới thành phố W, cuộc sống bình tĩnh như cũ, cho nên may mắn.”

“Lã tiểu thư nếu là phóng viên, hẳn là biết, năm trăm ngàn cư dân ở phía Nam trong kiếp nạn này chỉ còn sót lại năm trăm vạn, trong mười người, chỉ có một người chết đi.” Cô dùng một chút, nói tiếp, “Mỗi một cá nhân ở đây, đều mất đi một ít thân nhân, một ít bằng hữu, liều mạng giãy giụa leo ra khỏi núi thì hải, gánh vác trí nhớ về người chết, còn sống tại thế giới được gọi là 'tận thế' này, trên ý nghĩa nào đó mà nói, mọi người ở thành phố W là người chiến thắng trong cuộc chiến tàn khốc này, nhưng tôi nghĩ rất ít người sẽ cảm thấy như vậy. Càng nhiều người sẽ cho là, tất cả đều là kẻ thất bại, tất cả đều là người mất mát, chỉ có so ai xui xẻo hơn ai, không ai so ai may mắn hơn ai.”

“Nhưng. . .”

“Nhưng?” Lã Lộ hỏi tiếp, không hề nghi ngờ, cô vô cùng tò mò về lời nói tiếp theo.

“Nhưng là, lại bị cầm chân tại thành phố W.” Hạ Hoàng Tuyền cười cười, “Tôi biết, rất nhiều người vô cùng bất mãn, cảm thấy bản thân giống gia súc bị nuôi nhốt, không có nhân quyền, tự do và công bằng, ngoại trừ chờ chết, không có chuyện khác để làm.”

“Hạ tiểu thư không cho là thế?”

”Tôi cho là thế nào cũng không quan trọng, mỗi người đều có ý nghĩ của mình, ai cũng không có tư cách áp đặt ý nghĩ này cho người khác, nhưng. . .” Cô gái thu lại vẻ tươi cười trên mặt, “Chán ghét người phương Bắc cũng được, phản đối quyết định của chính phủ cũng được, dù thế nào cũng không sao cả, đây là tự do của mọi người. Nhưng mà, lấy sự phẫn nộ này trút lên người có cùng cảnh ngộ với mình, nghĩ như thế nào cũng thất rất không bình thường phải không?”

”Điều này. . . Dường như đúng là như vậy.” Lã Lộ gật đầu, cô biết rõ đoạn thời gian này thành phố W hỗn loạn, đầu đường cuối ngõ lúc nào cũng có người đánh lộn, cho dù vô tình đi ngang qua cũng có thể bị chặn lại đánh, rất nhiều người lâm vào một trạng thái điên cuồng như tinh thần thác loạn, nhưng sau khi “Vua sư tử” làm chuyện như vậy, loại tình huống này bỗng chuyển biến tốt đẹp, cho nên cô càng tò mò, “Đó chính là lý do cô làm như vậy ư? Có thể nói kỹ càng không?”

”Nói kỹ càng ư. . .” Hạ Hoàng Tuyền thờ dài, sâu sắc cảm thấy phỏng vấn đúng là một việc phiền hà, té bảo nào sắp bị ép khô rồi, được chứ? ! Cô hít sâu một hơi, tiếp tục nói, “Tôi. . .”

Cuộc phỏng vấn này kéo dài rất nhiều giờ, trong lúc đó Thương Bích Lạc chỉ ngẫu nhiên lên tiếng, lại sáng suốt ngăn cô nói ra những lời đáng sợ như “Muốn đánh cho bọn họ không thể đánh nhau nữa mới thôi”, nói ngắn gọn, ra sức giữ gìn hình tượng của cô. Đối với việc này, Hạ Hoàng Tuyền vô cùng vừa lòng, thế nên khi đẩy hân về tâm tình vô cùng tốt, cúi đầu hát một giai điệu không biết nghe được ở đâu.

Thanh niên nghe tiếng ca với âm điệu kỳ quái phát ra từ trong miệng cô, trong lòng có chút buồn cười: “Rất vui sao?”

”Đương nhiên!”

”Bởi vì có thể lên báo?”

”Đúng vậy!” Hạ Hoàng Tuyền rất thẳng thắn, “Đây là lần đầu tiên tôi lên báo, không, là lần đầu tiên tiếp xúc với tin tức truyền thông thế này, anh không biết đâu, tôi vô cùng xui xẻo, tiểu học cấp hai đại học đều có phóng viên đài truyền hình đến trường học của tôi, nhưng trong màn ảnh lúc nào cũng không có tôi, rõ ràng mỗi lần tôi đều đứng ở gần đó!”

“.” Xác suất này đúng là. . . Có chút thảm thiết, nhưng mà, Thương Bích Lạc nhếch miệng, đột nhiên lên tiếng, “Cô biết hậu quả khi nói ra những lời hôm nay không?”

”Hậu quả?” Cô gái nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi “Có thể có hậu quả gì?”

”Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lực ảnh hưởng của cô ở thành phố W sẽ cực cao.”

”Ha ha ha, tôi cảm thấy lực ảnh hưởng của mình luôn rất cao.” Nhìn ánh mắt của người ven đường là biết. . .

”Trước đó là vũ lực, bây giờ sẽ lan đến mặt tinh thần.” Càng là thế giới nguy hiểm, càng cần cường giả, vô luận là trên vũ lực hay trên tinh thần, hành vi mà cô gái làm ra thỏa mãn hai nhu cầu này của mọi người, chính phủ cần một nhân vật có lực ảnh hưởng chính diện, giống như những hình mẫu điển hình mà trước đó bọn họ nâng đỡ, trên ngôn hành hay quan hệ với quân đội, không thể nghi ngờ cô đều thỏa mãn những điểm này. Vì thế tiếp theo, tư tưởng và hành vi của cô sẽ tại ngôn ngữ báo chí được tô điểm cho đẹp, tiến thêm một bước thăng hoa, dần dần được người trong thành thị này thậm chí là cả nước nâng lên thần đàn.

Tuy rằng quá nhiều ánh mắt tụ tập trên người cô khiến thanh niên hơi không thoải mái, nhưng chuyện đến nước này, cô được chú ý đã là điều không thể tránh khỏi, so với việc để cô ngày ngày ở chung với đám người mà không có khoảng cách, không bằng để cô trôi nổi trên đám mây, không thể nghi ngờ ‘Khoảng cách giữa cô gái và người khác kéo xa một bước’ khiến hân vô cùng sung sướng, hân không để ý lại chăm cúi thêm lửa một hồi.

”Nghe có vẻ thật phức tạp. . .” Hạ Hoàng Tuyền hí mắt, bước lên phía trước thanh niên, cúi người lườm hân, “Này! Anh không đang có ý đồ xấu gì chứ?”

”Làm sao có thể?” Thanh niên lộ ra một khuôn mặt vô tội.

“. . . Quên đi.” Hạ Hoàng Tuyền nhún vai, tuy rằng cảm thấy hân hơi không có ý tốt, nhưng dù sao cũng không thấy nguy hiểm gì, cô thờ dài nhìn trời, cho nên nói, suy nghĩ gì đó cô rất không am hiểu, “Nói tóm lại, nếu không là chuyện gì xấu, tôi không có ý kiến.”

”A. . .” Thanh niên thấp giọng cười, “Hoàn toàn không thêm đề ý ư?”

”Đúng vậy.” Hạ Hoàng Tuyền quay đầu nhìn phong cảnh ven đường, lơ đãng đáp lại, “Cái nhìn của người khác rất khó chi phối, cho dù tôi vì vậy mà đề ý, cũng sẽ không thể thay đổi được gì. Có đôi khi làm càng nhiều kết quả càng tệ.”

”Vậy cô đề ý nhất cái gì?”

”Ừm, sống thật tốt cùng với anh.” Cô gái nói là lời thật lòng, cô còn sống mới có thể thuận lợi về nhà, hân còn sống cô mới có hi vọng về nhà, hai người thiếu một cũng không được.

Thương Bích Lạc hơi giật mình, bắt giắc, bàn tay đặt bên cạnh của hân bỗng siết chặt, lại là như vậy, ánh mắt của cô thật trong sạch, đối với cô chỉ là một câu nói bình thường, lại luôn có thể. . .

Cùng lúc đó, Hạ Hoàng Tuyền bỗng thấy lưng chợt lạnh, vội vàng quay đầu nhìn thanh niên ở đối diện, cau mày nói: “Anh làm sao thế? Biểu cảm rất kỳ quái. . .” Chẳng lẽ đột nhiên đau bụng? Không đúng, mũi tên không hề đưa ra gợi ý “Đáng yêu” cho cô!

Một bàn tay ấm áp bỗng xoa lên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tư Vị Tình Yêu, Nụ Hôn Và Nước Mắt

Một bàn tay ấm áp bỗng xoa lên mặt cô.

Hạ Hoàng Tuyền khó hiểu nhìn về phía thanh niên: “Anh làm gì vậy?”

Thương Bích Lạc bỗng cười khẽ, lên tiếng nói: “Cô muốn sống sót cùng tôi?”

“Đúng vậy, sao thế?” Cô gái chớp chớp mắt, bỗng cười tỉnh quái hỏi lại, “Có phải bị cảm động rơi lệ đầy mặt rồi hay không? Muốn khóc thì khóc đi, tôi sẽ không cười nhạo anh!” Lúc này nếu có nhạc nền, lời hát không thể nghi ngờ là « Đàn ông cứ khóc đi khóc không phải là tội ».

“ ”

—— Lúc nào cũng chỉ dùng một câu nói khiến hần không nói lên lời, đối với cô mà nói, chi phối cảm xúc của hần thật sự quá dễ dàng.

Thanh niên cụp mắt xuống, dựa vào động tác này che giấu sự dao động trong mắt, lại cố tình dùng giọng điệu bình thản đáp lại: “Được rồi, tôi thật sự cảm động, lệ rơi đầy mặt rồi.”

“ ” Hạ Hoàng Tuyền hất tay hần ra, bung trán nói, “Coi như tôi cầu xin anh, có thể nói một cách có thành ý hơn được không? !”

Lời này đã không thể đánh tan xác ngoài phòng ngự siêu mạnh của boss Thương, hần chỉ lạnh nhạt hỏi lại: “Thành ý?”

“Đúng vậy, thành ý!”

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Tôi. . .” Hạ Hoàng Tuyền sững sốt, tên này quăng lại vấn đề cho cô? Nhưng mà, nói đến cùng, cô thật sự có việc muốn thương lượng cùng Thương Bích Lạc.

Bởi vì hệ thống, cô chắc chắn phải tham gia tra xét phía Nam, đồng thời còn phải dẫn theo Thương Bích Lạc. Tuy luôn coi hần là vật phẩm tùy thân, nhưng cô cũng không thể không hỏi đã ép buộc hần đi theo.

Có lẽ người khác không biết, nhưng Thương Bích Lạc được cô nhắc nhở theo dõi tình hình phía Nam nhất định biết tính nguy hiểm của việc này.

Hần sẽ đồng ý chứ?

Buông tha cho cuộc sống an ổn ở thành phố W để đi đến nơi có khả năng chết mất bất cứ lúc nào.

Lòng Hạ Hoàng Tuyền bỗng trầm xuống.

Biểu cảm giãy giụa trên mặt cô thật sự quá mức rõ ràng, chỉ nhìn cũng có thể đoán được, huống chi là thanh niên vẫn đang xoa mặt cô. Khuôn mặt mà rất lâu phía trước cảm thấy thật ngu xuẩn, giờ nhìn lại khi đầu óc bị dopamine chiếm lĩnh, lại thấy phong phú và thú vị ngoài ý muốn.

Đại khái đoán được tình hình thực tế, boss âm thầm sung sướng, thật tốt, cô vì hần mà lộ ra vẻ phiền não u buồn. Hần có thể dễ dàng tha thứ việc cô dễ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của mình, nhưng càng hi vọng có sự công bằng —— khóc cũng tốt, cười cũng thế, chỉ vì hần mà tồn tại.

Giống như bây giờ, cũng rất tốt.

Lòng mang thỏa mãn lại thường thức một lát, hần mới nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ừm. . .” Hạ Hoàng Tuyền do dự một lát, mới nói, “Tôi muốn tham gia hoạt động tra xét ở phía Nam.” Rồi sau đó nhìn về phía thanh niên, phát hiện hần chỉ im lặng gật đầu, không nêu ý kiến gì trước việc này.

Tên khốn, ít nhất có phản ứng gì đi chứ, điều này khiến cô nên tiếp tục thế nào chứ! Hạ Hoàng Tuyền càng thêm rối rắm, lại im lặng một lát, nói tiếp: “Anh. . . Đồng ý đi với tôi chứ?”

Lời vừa dứt, cô nhẹ nhàng thở ra, lại lần nữa thấy căng thẳng, nếu hấn không đồng ý thì sao? Đánh ngất xiu mang đi? Hay là chia làm vài khúc nhét vào trong bao. . . Phi! Chuyện này không thể thành được!

Nghĩ đến đây, cô không khỏi lên tiếng: “Anh yên tâm, tôi nhất. . .”

”Được.”

“ . . . Chắc chắn. . . ư?”

Sự vui mừng tới quá đột nhiên, thế nên trong thời gian ngắn Hạ Hoàng Tuyền khó có thể tiếp nhận, may mà tổ chức tâm lý của cô hiện tại càng ngày càng tốt, nhưng khi phản ứng được, cô lại dè dặt hỏi: “Anh thật sự đồng ý?”

Boss Thương trả lời vô cùng nghiêm túc: “Quân tử nhất ngôn tử mã nan truy.”

”Anh là quân tử?”

“”

“ . . . Tôi sai lầm rồi!” Hạ Hoàng Tuyền nhìn trời, sao có thể buột miệng nói ra lời trong lòng chứ? Không nên, thật sự không nên!

”Được rồi, nếu cô đã cho là vậy. . .” Thanh niên giống như bị tổn thương, khề thờ dài, sau đó vươn tay về phía Hạ Hoàng Tuyền, “Lấy ra đi.”

”Cái gì, cái gì?” Hạ Hoàng Tuyền nhìn chăm chú vào lòng bàn tay gầy trong gang tấc, ngần người.

”Thù lao.”

Tên này dám thừa nước đục thả câu ư? ! Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy muốn đánh người, nhưng phải xem tình huống nên không thể không thỏa hiệp: “Nói đi! Anh muốn cái gì? !”

”Cô thấy thế nào?”

”Tôi thấy. . .” Hạ Hoàng Tuyền tự hỏi một lát, hai mắt sáng ngời, rồi sau đó bỗng đen mặt, còn có thể càng rõ ràng hơn sao? Điều hấn muốn đương nhiên là ——

Đánh cô rồi!

Luôn luôn bị cô đánh khăng định cực kỳ khó chịu!

Sau đó vô cùng muốn đánh lại để trả thù!

Hừ, hết thấy đều bị cô nhìn ra rồi!

Đàn ông lòng dạ hẹp hòi là đáng ghét nhất!

Nhìn, hiện tại phải nhìn, chờ thêm lần này rồi tính sổ sau. Thầm hạ quyết tâm, Hạ Hoàng Tuyền cắn răng một cái, nhắm mắt lại, giang hai tay hô to một tiếng: “Đến đây đi!” Đê bão táp. . . Không, nắm đấm tiến đến càng mãnh liệt hơn? —— Thương Bích Lạc, cảm thấy tự hào đi, từ khi đến thế giới này, mi là kẻ thứ nhất thành công đánh chị đây.

“” Boss Thương đương nhiên không muốn đánh cô, trên thực tế, hấn chỉ muốn nói chút điều kiện với cô, thử điểm mấu chốt của cô, nhưng thật hiển nhiên, cô lại thành công lý giải mọi chuyện theo hướng quý dị.

Hấn nửa bất đắc dĩ nửa buồn cười, nhìn chăm chú vào Hạ Hoàng Tuyền đang như lâm đại địch, hai hàng lông mày của cô nhíu chặt, dường như đang chờ đợi chuyện đáng sợ gì xảy ra. Thương Bích Lạc mang tư tưởng xấu chậm rãi duỗi tay về phía cô, quả nhiên, càng tiến gần, lông mày của cô càng nhíu chặt, lại còn cổ cứng không nhúc nhích.

Ngón tay thuận lợi đặt lên chóp mũi của cô, không hề dùng sức, chỉ nhẹ nhàng mà chọc chọc, cô gái bỗng thả lỏng, mày giãn ra một chút, cùng lúc đó, theo bản năng hé miệng thở một hơi, khi làm động tác này, hàm răng trắng và đầu lưỡi hồng nhạt lộ ra.

Trong lòng Hạ Hoàng Tuyền giờ phút này thật không ngờ, vốn cho là Thương Bích Lạc sẽ hung hăng đánh mình, kết quả hấn chỉ chọc chọc mà thôi?

—— Người này đột nhiên mềm lòng? Thật không khoa học!

Lại hoàn toàn không nghĩ tới, động tác này của cô thành công khiến mắt thanh niên tối đen trong phút chốc, cuộn sống mãnh liệt lại gọn lên, khát vọng, dục vọng, giãy giụa, do dự, quyết tâm —— trong phút chốc đan xen.

Bàn tay chạm vào chóp mũi không biết trượt đến sau cổ từ lúc nào.

Cô gái cảm thấy kinh ngạc khó hiểu trước sự thay đổi này, rằng môi khẽ mở, dường như muốn hỏi gì đó, động tác này, lại chặt đứt sợi xích sắt cuối cùng trên người đã thú.

Nó rít gào chạy ra!

Hạ Hoàng Tuyền chỉ cảm thấy có thứ gì đó nhanh chóng đến gần, cổ bị kéo về phía trước với lực độ không thể bỏ qua, ngay khi cô cho rằng Thương Bích Lạc kìm nén không được dùng nắm đấm tiếp đãi mình, hô hấp cực nóng đập vào mặt, môi đột nhiên nóng lên, dường như bị cái gì ngậm chặt, sau khi bị nó hơi mút vào, cảm xúc ấm nóng mà mềm mại lướt qua cánh môi, rồi sau đó xâm nhập vào trong miệng cô.

Cho dù lại hồn nhiên, Hạ Hoàng Tuyền cũng biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nhưng cũng bởi vì biết, mới cảm thấy không thể tin, thậm chí có thể nói là khiếp sợ.

Khác với lần trước, đây là một nụ hôn thực sự.

Sao hán có thể chứ? !

Cô gái bỗng vô cùng tức giận, ôm loại tức giận mãnh liệt này, cô đột nhiên mở mắt ra.

Dường như ý thức được điều gì, tại giây phút này, thanh niên bứt ra lùi về phía sau, rời khỏi môi của cô.

Ánh mắt đối diện.

Một bên dịu dàng xen lẫn tình dục, một bên giấu giếm sát ý trong sự phẫn nộ.

Cứ im lặng mà giằng co như vậy.

“Anh có biết mình đang làm gì không?” Khác với bình thường, nếu trước đây sự tức giận của cô gái có thể dùng lửa để hình dung, như vậy lời nói lúc này của cô lạnh lùng đến mức có thể tỏa ra hơi lạnh.

Ngay vừa rồi, cô ý thức được, hành vi này có lẽ là thật lòng, nhưng vậy thì sao chứ? Không quan tâm đến ý muốn của cô, lấy cái gọi là “Thù lao” để làm ra việc như vậy, không thể nghi ngờ là sai lầm—— giữa bọn họ không phải là loại quan hệ để có thể làm ra chuyện này, cô là người chứ không phải vật phẩm để có thể tùy tiện lấy ra làm phần thưởng.

Không hề nghi ngờ, hán căn bản không hiểu cái gì là tôn trọng.

Thanh niên nhếch miệng: “Tôi chưa từng tỉnh táo như lúc này.” Hán chỉ làm chuyện mà mình luôn muốn làm, cảm giác so với tưởng tượng của hán tốt đẹp hơn nhiều.

Thích một người, bởi vậy muốn tới gần, trong lúc tới gần bị hành động lơ đãng của đối phương hấp dẫn, rồi sau đó kim lòng không đậu làm ra những hành động này. Nhìn như phòng tuyến của hán vì cô mà một lần lại một lần sụp đổ, thực ra, chính là thân thể linh hoạt nhanh hơn lý trí. Chỉ là chuyện “Thích cô” mà thôi. Không thể không nói, điều này cũng thật làm người phiền lòng, rõ ràng không muốn cô biết quá sớm, nhưng không thể không đối mặt với việc bại lộ toàn bộ vào lúc này.

Nhưng, đối với cảm xúc không rõ lại kỳ lạ khi đối mặt với cô cũng không thấy chán ghét. . .

Khóe miệng càng nhếch lên của thanh niên khiến hiểu lầm giữa hai người càng sâu hơn.

Hạ Hoàng Tuyền đứng thẳng, vươn tay lau mạnh môi của mình, móng tay vô tình cắt qua môi, mang theo một chuỗi máu đỏ tươi.

Thương Bích Lạc khẽ nhú mày: “Cô. . .”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy cô gái nói: “Trả lời tôi, làm như vậy khiến anh cảm thấy thật vui về ư?” Giảo lên tôn nghiêm của cô, lướt qua điểm mấu chốt của cô, thậm chí có thể ôm thái độ cười nhạo nhìn phản ứng của cô, thật sự có thể khiến hán vui về?

Ngay từ khi bắt đầu, phẫn nộ khiến Hạ Hoàng Tuyền tạm thời quên trực giác vẫn lấy làm tự hào, hiện tại cô chỉ muốn nhận được đáp án, cho dù là khẳng định, hay là. . . phủ định.

Mà thanh niên bị chất vấn như vậy, đồng dạng đưa cho đáp án chân thật nhất từ trong nội tâm: “Đúng vậy.” Hôn cô thực sự khiến hán vô cùng vui vẻ, hơn bất cứ những việc mà hán từng làm.

Nếu đây là cái gọi là sa đọa, như vậy hán cảm thấy mình bắt đầu có thể lý giải Lucifer.

Nhưng đáp lại hán, cũng là nắm đấm không hề khách khí khiến lục phủ ngũ tạng của hán đau đớn, bởi vì độ mạnh của nó hơn tất cả những lần trước cộng lại.

Với hán mà nói, đây là sự cực tuyệt rõ ràng nhất, đương nhiên, điều này nằm trong dự liệu của hán, nhưng thật hiển nhiên, cô còn quyết tuyệt hơn hán nghĩ.

Rõ ràng bị đánh, bất ngờ là, hắn không cảm thấy bụng đau một chút nào, bởi vì trong thân thể có thứ gì đó càng đau đớn hơn, hắn muốn nắm lấy tay cô theo bản năng, lại bị cô không hề khách khí vùng ra.

Một giây sau, cô gái mới nói.

”Thương Bích Lạc, anh thật khiến tôi buồn nôn.”

Không biết từ lúc nào, rõ ràng cảm thấy hắn đã không đáng ghét như trước, khi đánh hắn lực độ cũng dần dần nhẹ hơn, có khi thậm chí còn nghĩ, có phải hiểu lầm hắn quá sâu không quá công bằng? Dù sao từ khi hắn đến thế giới này, còn chưa từng làm chuyện xấu gì.

Có lẽ nên thay đổi một chút cái nhìn về hắn?

Cho dù không thể làm bạn, hợp tác trường kỳ vẫn là có thể?

Nhưng hóa ra, hết thảy chỉ là ảo giác của cô. Hắn, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Chỉ là do cô quá ngây thơ, không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tôi Không Chơi Với Anh

Ngày hôm sau, khi Hạ Hoàng Tuyền tỉnh lại, báo của《Tòa soạn báo Tân Sinh》đã rải khắp các góc của thành thị, là tờ báo được in và phát hành trong kỳ thứ nhất thậm chí là tờ báo đầu tiên của thành phố W, nó không hề nghi ngờ được chú ý rộng khắp, hơn nữa bởi vì được tặng miễn phí, gần như mỗi người đều có một quyển, mà được đặt ở trang đầu dễ thấy nhất, chính là cuộc phỏng vấn kia.

Giống như dự đoán của Thương Bích Lạc, độ nổi tiếng của Hạ Hoàng Tuyền lại tăng lên, nếu chuyện trước đây gây ấn tượng xấu cho mọi người, vậy thì lần này có vẻ tích cực hơn nhiều. Cho dù chính cô cũng không để ý điều này, tuy rằng được người thích so với bị ghét tốt hơn nhiều, nhưng cô cũng mơ hồ nhận ra sự “Yêu thích” không đơn thuần này bao hàm kỳ vọng và trách nhiệm.

【Cô ấy nên làm gì đó.】

Gần như tất cả mọi người đều cho là vậy, nhưng kỳ thực, Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy rất mệt mỏi, ví dụ như, cô không thể không để mình dừng mất ngủ nữa.

Mất ngủ mơ to khi màn đêm bao phủ, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân cảm thấy xoay người liền thua, vì thế cô gái luôn kiên trì không nhúc nhích, thẳng đến rạng sáng mới ngủ say, khi rời giường đã là 10 giờ sáng, đầu tóc rối bù, khi cô vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng, một tiếng kêu kinh ngạc bỗng vang lên.

”Em gái, quầng thâm mắt em sao lại đậm như thế?”

“... Đây không phải là quầng thâm mắt, đây là đánh mắt khoi!” Hạ Hoàng Tuyền lập tức phản bác, “Tối hôm qua tôi ngủ rất ngon!”

“... Anh không nói tối hôm qua em ngủ không ngon, anh sai rồi anh sai rồi... Thật là.” Ngôn Tất Hành thở dài, vẫy vẫy tay với Hạ Hoàng Tuyền, “Lại đây, phần bữa sáng cho em này.”

”Ừm.”

Hạ Hoàng Tuyền xoa bụng, ngoan ngoãn đi đến cạnh bàn ăn, một lát sau, thanh niên bưng tới cháo nóng và bánh bao, vừa nhìn cô gái ăn vừa lẳng lặng bóc trứng gà, rồi sau đó không biết tìm một khối băng gác từ chỗ nào, quần lên, đưa cho cô: “Tự lăn! Không... Không phải là bảo em cút, mà là bảo em lăn mất.” (cùng một từ 滚 có thể hiểu là “cút” hoặc “lăn”)

”Cám ơn.” Hạ Hoàng Tuyền rút lại nắm đấm, nhận lấy trứng gà, lăn hai lần, sau đó áy náy nói, “Ngại quá, tôi...”

”Biết rồi, cãi nhau với A Thương à?”

“.....”

”Yên tâm đi, anh sẽ không hỏi.” Ngôn Tất Hành vươn ngón tay chọc vỏ trứng gà trên bàn, nói khẽ, “Nhưng mà, giống như em nói, tất cả mọi người vất vả gian khổ mới sống sót, cãi nhau gì đó đúng là bình thường, biến thành không từ biệt nhưng lại sinh lý thì thật không có lời.” (từ biệt: vĩnh viễn rời xa, chết; sinh lý: khó có thể gặp lại)

Hạ Hoàng Tuyền im lặng một hồi, cuối cùng vẫn kim lại không giải thích, chỉ gật gật đầu, cái gì cũng chưa nói.

Ngôn Tắt Hành âm thầm chặc lưỡi, tình huống lúc này quá nghiêm trọng rồi A Thương, không phải anh em không giúp nhau, mà là. . . Anh rốt cuộc làm cái gì vậy? !

Nhưng cho dù Ngôn tiêu ca nghĩ thế nào, Hạ Hoàng Tuyền lúc này đã tỉnh táo lại, thực ra, vào ban đêm ngủ không được cô đã suy xét rất lâu. Đơn giản mà nói, cho tới bây giờ Thương Bích Lạc vẫn chưa từng cam đoan điều gì, nói đến cùng là cô nghĩ nhiều mà thôi. Nhưng nói đi thì nói lại, giống như nhặt về một con mèo rừng, dù biết có thể bị cào bị cắn, cho dù không thích nó quá hung quá xấu quá nhiều rận, nhưng không thể không nuôi nó, cho nó ăn ngon, chăm sóc nó rồi sinh ra tình cảm, chưa hẳn là tình cảm sâu sắc như tình thân tình yêu hay tình bạn, đại khái chính là thói quen tự nhiên sinh ra, kết quả vẫn bị nó cắn rồi.

Tức giận thật sự rất bình thường, nhưng không đáng để cứ tức giận mãi, chỉ là tình cảm của cô đối với hắn đã có sự sai lệch, không cần thận làm mờ đi giới hạn giữa hai người, giống như đứa bé xui xẻo bất cẩn vượt qua vĩ tuyến 38 nên bị compa đâm vào tay, một lần nữa lùi về ranh giới là được rồi.

Trước đây cô từng nghe được một câu nói, ý nghĩa đại khái là —— sau khi cẩn thận quan sát sẽ nhận ra, hận và yêu vô cùng giống nhau. Hạ Hoàng Tuyền vốn không quá hiểu, nhưng cho tới bây giờ mới phát hiện, chán ghét một người kỳ thực rất giống thích một người, đều sẽ nhìn về phía người kia, đều sẽ bị hành động của đối phương ảnh hưởng, đều phải hao phí nhiều thời gian và tình cảm. Tuy cô không thích Thương Bích Lạc, nhưng không thể không thừa nhận, trên thế giới này, người gần nhất với cô có lẽ chính là hắn không biết chừng, nguyên nhân nhiều mặt, có lẽ bởi vì hắn cũng đến từ thế giới khác giống như cô, có lẽ bởi vì thời gian cô và hắn ở cùng nhau là dài nhất, có lẽ bởi vì cô cảm thấy mình hiểu rõ hắn nên mất đi cảnh giác. . . Nhưng cô không muốn tiếp tục kéo dài nữa, hướng chỉ, hiện tại cũng không có thời gian dư thừa để nghĩ chuyện này.

Buổi chiều, chẳng biết Tô Giác lại ra ngoài đã trở về từ lúc nào, khi thấy Hạ Hoàng Tuyền, liền kinh ngạc hỏi: “Hoàng Tuyền, môi của em làm sao thế?”

“Hả?” Hạ Hoàng Tuyền sờ sờ môi, sau đó mới phản ứng kịp, “À, cái này ư, hôm qua chạm vào mặt không cẩn thận làm xước.”

Bởi vì là vết thương do móng tay gây ra, cho nên Tô Giác tin, lại lo lắng hỏi: “Trước khi cào vào em có chạm vào cái gì không? Cần kiểm tra một chút không?”

“ . . Không cần, em cũng không phải là trẻ con!” Chẳng lẽ cô còn có thể chạm vào zombie rồi lại cào mình ư?

“Nhưng mà. . .”

“Khụ!”

Một tiếng ho khan ngắt lời của hai người, Hạ Hoàng Tuyền lúc này mới chú ý tới, phía sau Tô Giác có người quen, cô vội vã lên tiếng chào hỏi: “Doanh trưởng Hứa.” Sau đó kinh ngạc nói, “Các anh có chuyện muốn nói sao? Em đi pha. . .”

“Không, tôi đến tìm cô.”

“ . . Tôi?” Hạ Hoàng Tuyền chỉ vào mũi của mình, kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Hứa An Dương gật đầu.

Hạ Hoàng Tuyền bắt gặp nhìn về phía Tô Giác, hắn gật đầu với cô: “Đúng là như vậy.”

“Tiểu Hạ, có thể nói chuyện riêng không?”

“ . . Được.” Hạ Hoàng Tuyền mơ hồ nhận ra gì đó, đúng vậy, có lẽ cơ hội “Đi đến phía Nam” nằm trong cuộc đối thoại lần này.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Hứa An Dương chính là tổng chỉ huy của lần tra xét phía Nam lần này, hắn không định để lực lượng trong nhân dân tham gia, việc thay đổi là do tin được đăng ngày hôm nay, trên báo viết:

—— “Nếu chúng thực zombie thật sự bị tiêu diệt, Hạ tiểu thư sẽ về cố hương chứ?”

—— “Đương nhiên, cho dù gian nan đến mấy, đều phải trở về, tất cả của tôi đều ở nơi đó.”

—— “Cho dù thân nhân bằng hữu đều không còn, nhà cũng biến thành phế tích?”

—— “ . . Bọn họ luôn ở trong lòng tôi, chưa từng biến mất. Đối với tôi mà nói, nhà không chỉ là phòng ở.”

—— “Vậy tại sao chấp nhất muốn trở về? Cô không cảm thấy lời của mình rất mâu thuẫn ư?”

—— “Không, cũng không mâu thuẫn. Tôi từng nghe một câu nói ‘Nơi tâm an là nhà’, cho dù bọn họ đã không còn, tôi vẫn muốn sống ở nơi bọn họ từng tồn tại, nơi đó có quỹ tích cuộc sống của bọn họ, nơi đó có trí nhớ mà tôi trân trọng nhất. Ở nơi cách bọn họ gần nhất mới có thể khiến tôi tâm an, khoảng cách quá xa, tôi sợ có một ngày mình sẽ quên dáng vẻ của bọn họ.”

Không hề nghi ngờ, nhà trong lời của Hạ Hoàng Tuyền và trong suy nghĩ của mọi người không giống nhau, nhưng, cho dù là ở hai thế giới, cảm xúc “Nhớ nhà” lại thật giống nhau, rất nhiều người đều nhớ nhà.

——“Nếu Hạ tiểu thư có thể về nhà, chuyện đầu tiên làm là gì?”

——“Chuyện thứ nhất? Có lẽ là phải đến thư viện, xé nát quyển sách nào đó.”

Câu nói kỳ quái như vậy, Lã Lộ từng tốn rất nhiều giấy mực để phân tích ngôn ngữ hành vi của Hạ Hoàng Tuyền cũng không mở xẻ, mà ở cuối cùng, đưa ra một vấn đề —— “Nếu bạn có thể về nhà, chuyện đầu tiên muốn làm, là gì?”

Rất nhanh, trên diễn đàn cũng có chủ đề tương tự.

Câu trả lời phía dưới có đủ kiểu, ví dụ như “Tắm rửa một hồi”, lại như “Muốn ăn một bát mì sợi”, lại như “Tìm tro cốt của người nhà sau đó mai táng”. . . Không ai so sánh chuyện mình làm cao quý hơn người khác, nơi này chỉ có một đám người đang nhớ nhà, cho dù ngôi nhà đầy những hồi ức dịu dàng đã biến thành mảnh đất khô cằn, cho dù những người mình từng ôm ấp yêu thương đã biến thành bụi đất, vẫn cứ muốn trở về mảnh đất chứa đầy ký ức tốt đẹp ấy ——

Trở về!

Trở về! !

Trở về! ! !

Vì thế hoạt động tra xét phía Nam, tỉ lệ ủng hộ đạt tới gần 100%, dưới tình huống như vậy, quân đội ý thức được, Hạ Hoàng Tuyền là người phát ngôn mong muốn của toàn dân, gia nhập đội ngũ chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ xấu, huống chi, cô cũng không phải là kẻ liên lụy.

Đối với việc này, 99% người ủng hộ, người phản đối duy nhất, là Tô Giác.

Hắn cho rằng chuyện này hẳn là do cô quyết định, cho nên, mới có một màn như hôm nay, trước khi nói chuyện riêng, Tô Giác đề lại hai vai của cô, nói: “Nếu không muốn đi thì từ chối, chỉ cần anh còn ở đây, không một ai có thể bức bách em.”

Tuy rằng thật cảm kích trước sự che chở của hắn, tuy rằng biết chuyến đi này nguy hiểm trùng trùng, nhưng Hạ Hoàng Tuyền vẫn phải đi, không có đường lui, cùng lúc đó, điều kiện cô đưa ra là —— dẫn theo đồng bạn.

Hứa An Dương không phản đối gì, vài người mà thôi, chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Sự việc được định đoạt như vậy.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, thời gian xuất phát đã sắp đến.

Sáng sớm vừa dậy, Hạ Hoàng Tuyền thấy trên bàn có rất nhiều đồ ăn nóng, Thương Bích Lạc im lặng ngồi ăn, Ngôn Tất Hành không biết đã đi đâu, Tô Giác cũng không ở đây —— vừa nghĩ đến A Giác, cô không khỏi nhớ đến cuộc nói chuyện bí mật của bọn họ vào tối hôm qua.

Hi vọng mọi việc không phát triển đến mức kia. . . Nếu không. . .

Cô hít vào một hơi, ngồi vào vị trí cũ —— vừa khéo đối diện với Thương Bích Lạc, cô vừa cầm bánh bao vừa hỏi: “Đồ mang theo người đều chuẩn bị xong rồi chứ?”

Tuy đây là câu đầu tiên cô nói với hắn trong suốt mấy ngày nay, nhưng âm điệu và giọng điệu của cô thật bình tĩnh, dường như thật sự quên chuyện xảy ra mấy ngày trước. Điều này chẳng phải việc gì khó với hắn, nhưng, bản thân cô vốn không phải người hay suy nghĩ sâu xa, càng không thể biến thành người khác chỉ trong vài ngày, như vậy, lời giải thích duy nhất chỉ là. . .

”Xong rồi.”

”Vậy là tốt rồi.”

“.....”

Dường như chú ý tới ánh mắt của hắn, cô gái ngẩng đầu nhìn lướt qua hắn, hơi nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

”Không. . .” Trong đôi mắt kia cái gì cũng không có, không tràn ngập sự chán ghét như ban đầu, cũng không lúc thì tức giận rồi rầm lúc thì xấu hổ như trên đường đi, lại càng không ngẫu nhiên lộ ra vẻ lo lắng và thân thiết như gần đây.

Nơi đó cái gì cũng không có.

Trong mắt cô, hắn và ngọn cây cọng cỏ ở thế giới này không có gì khác nhau, cũng không là cái gì cả.

Đây là sự tiến triển tệ nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

Đoạn convert giải thích của tác giả:

”Muội tử phát hiện bản thân ngoạn bất quá bị người sau, dứt khoát quyết định -- ta không cùng người chơi.

Về sau người chính là cái tùy thân vật trang sức tùy thân vật trang sức tùy thân vật trang sức, ta đối với người an toàn phụ trách nhưng ta sẽ không lại đối với người đầu nhập gì cảm tình, thích cũng tốt chán ghét cũng thế đều không có! -- này đối boss mà nói thật là tệ nhất phát triển.

Này chương thoáng phân tích hạ muội tử tâm lý, kỳ thực nàng thật sự đã không chán ghét boss rồi. Nhưng là bản năng lý vẫn là biết người này bản chất ác liệt, hơn nữa, cũng hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày hắn sẽ thích thượng nàng -- quả thực thật ngạc nhiên, nàng từ đầu sẽ không triều này phương diện suy nghĩ. Mà boss này kiêu ngạo hóa. Thân đều hôn, lời nói”Ta thích ngươi” sẽ chết sao? ! Không nói? Đây là hậu quả ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Vì thế hôm nay boss chải quét bình là như vậy --【 ngươi bội tình bạc nghĩa ngươi bội tình bạc nghĩa ngươi bội tình bạc nghĩa đừng cho là ta sẽ tha bỏ quên không buông tay không buông tay không buông tay ngươi giống trước kia như vậy liếc nhìn ta sẽ chết sao sẽ chết sao sẽ chết sao uy (thống khổ mặt). (lặp lại trăm vạn thứ)】《=←. ← này nói cho chúng ta biết yêu đương muốn không có một muốn mặt nhị không muốn sống, boss làm được điểm thứ hai lại tạm thời không có làm đến thấp một chút, cho nên bị kịch rồi,.....”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ra Ngoài Sao Không Đưa Tôi Theo

Người hay để ý thường nghĩ quá nhiều, mà người đơn giản khi hạ quyết định luôn đứng trọng tâm hơn những người khác.

Đối với Hạ Hoàng Tuyền mà nói, cô nhận ra mình có quan tâm tới Thương Bích Lạc, nhưng bị “đùa giỡn” thâm, liền dứt khoát không chơi với hắn.

Đối với Thương Bích Lạc mà nói, hắn thổ lộ bị “cự tuyệt”, sau đó đôi phương còn chán ghét đến mức muốn phân rõ giới hạn, thậm chí đưa hắn trở về hàng ngũ “chỉ quen biết mà thôi”.

—— hiểu lầm chồng chất hiểu lầm.

Nếu Hạ Hoàng Tuyền nén giận hỏi lý do hoặc Thương Bích Lạc mặt dày nói thật, hết thấy đều có thể giải quyết, nhưng vấn đề ở chỗ bọn họ đều cố tình không làm như vậy.

Cho nên không thể không nói, đó là một bi kịch.

Sau khi cơm nước xong, Hạ Hoàng Tuyền đặt đồ mang theo của hai người ở cùng một chỗ, bởi vì lần này đi cùng quân đội nên không cần mang theo gì nhiều, thế nên đồ đạc nhẹ hơn trước nhiều, sau khi đưa đồ cho Thương Bích Lạc theo lệ cũ, cô thuận thực công hắn trên lưng, cố gắng bỏ qua sự cứng ngắc khi đôi phương tiếp xúc với mình.

Khi tới địa điểm tập trung ở đầu cầu, cô kinh ngạc phát hiện một người vốn không nên xuất hiện ở nơi đó.

”Ồ ~” Ngôn Tất Hành tựa vào xe quân đội màu lục, vừa nhả khói vừa giờ tay còn lại chào hai người một tiếng, “Thật khéo nha.”

”Khéo. . . Cái quý ấy!” Hạ Hoàng Tuyền mặt không biểu cảm đi tới, “Sao anh lại ở đây?”

Thanh niên cột nhả hỏi ngược lại: “Lời này hẳn là người tới trước hỏi mới đúng?”

“ ”

”Đùa thôi.” Ngôn Tất Hành vươn tay vỗ vai Hạ Hoàng Tuyền, “Thật đáng ghét, đi ra ngoài du lịch mà không rủ anh.”

“ ” Hạ Hoàng Tuyền nuốt xuống câu “Có thể sẽ nguy hiểm“, cảm thấy vào lúc này nếu nói vậy, ngược lại là một loại vũ nhục, cô nở nụ cười, cũng vươn tay vỗ vai Ngôn Tất Hành, “Gặp nguy hiểm thì đừng khóc bảo tôi cứu anh.”

”Làm sao có thể? Mục tiêu của anh là anh hùng cứu mỹ nhân!” Ngôn Tất Hành vừa cười vừa xoa đầu vai oán giận, “Ai ~ Em gái, rốt cuộc em ăn gì lớn lên vậy? Khỏe như thế. . . ”

“ . . . Bánh bao thịt người!”

”Thật sao? Bao nhiêu tiền một cân?”

”Này!”

”Đứng rồi, Tô tiểu ca bảo anh nói với em, cậu ta ấy không đến tiễn em.” Ngôn Tất Hành vứt tàn thuốc, giẫm tắt, “Cậu ta nói chờ khi em trở về sẽ đến

đón, còn có. . . bảo em đừng quên lời cậu ta dặn.”

Hạ Hoàng Tuyền bồng nhũ mây, những lời đó ư?

Đang nhớ lại, người nào đó bỗng lăm lăm lét bu đến, chọc chọc vai cô: “Nói đi nói lại, hai người tối hôm đó rốt cuộc lên lút nói gì?”

”Không có gì.”

”Biểu cảm của em cũng không giống không có gì, chẳng lẽ?” Ngôn Tất Hành lộ ra vẻ mặt vô cùng đáng khinh, “Hai người. . .” Vươn hai ngón tay cái, để sát vào, để sát vào, lại để sát vào.

”Nghĩ lung tung gì thế?!” Đá! Cô coi Tô Giác như chú mình, loạn luân đáng xấu hổ!

Ngôn Tất Hành vỗ dấu chân trên mông, lặng lẽ chớp chớp mắt với Thương Bích Lạc —— không có việc gì, tuy rằng dường như sắp chia tay, nhưng người yêu của cậu còn chưa bị cướp mất! Vừa dùng ánh mắt truyền lại thông tin, vừa lộ ra vẻ tự mãn, chắc chắn chắc, bạn tốt như hẳn biết tìm ở đâu chứ!

Rất nhanh, ba người đi lên xe, không thể không nói đãi ngộ của bọn họ không tồi, khi các binh lính khác đều ngồi xe tải vận chuyển lính, bọn họ ngồi trên xe việt dã quân dụng của Hứa An Dương, trên xe có năm người, ghế lái là lái xe, bên cạnh là Hứa An Dương, phía sau là ba người.

Ngôn Tất Hành vốn cho rằng mình sẽ bị nhét ở giữa hai người đang “cãi nhau”, kết quả lại ngoài dự kiến của hẳn, Hạ Hoàng Tuyền ngồi bên trái, Thương Bích Lạc ở giữa, hẳn ở bên phải.

Vừa ngồi lên xe, Ngôn Tất Hành liền ôm lấy bả vai Thương Bích Lạc, khẽ tai nói nhỏ: “Thấy người ta quan tâm cậu chưa.”

“.” Chỉ là quan tâm mạng của hẳn mà thôi, hẳn đã sớm biết cô có loại chấp niệm nào đó đối với tính mạng của hẳn, rõ ràng là người xử lý theo cảm tính, lại cố gắng đặt chuyện này trên cảm xúc, hẳn không biết nên cảm thấy may mắn hay là đáng buồn.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Vị trí của Hạ Hoàng Tuyền là nguy hiểm nhất trong ba chỗ này, nguyên nhân chính là cô ngồi sau người điều khiển. Nói như vậy, người điều khiển trong quân đội còn đảm nhận chức vụ bảo hộ thủ trưởng, khi gặp nguy hiểm, khả năng lớn nhất là hẳn che chắn, cho nên ghế trước sau bên trái là nguy hiểm lớn nhất. Lại nghĩ đến việc zombie có thể đột nhập từ hai bên cửa sổ, cô quyết đoán để Thương Bích Lạc ngồi giữa, tuy không tuyệt đối an toàn, nhưng có ít còn hơn không.

Rất nhanh, đã đến giờ xuất phát, ô tô cũng khởi hành.

Dựa theo tốc độ xe không tính là nhanh trước mắt, chạy qua cầu nổi có lẽ chỉ mất mười phút, rồi sau đó chính là phía Nam.

Ngay từ khi lên xe, bóng mờ diêm xấu bỗng dấy lên, càng tới gần phía Nam, càng cảm thấy rõ rệt. Nếu chỉ là dự cảm thì thôi, để cô càng bất an chính là màu của tử khí càng đậm, tuy hiện tại chỉ có thể nhìn được của năm người trên xe, nhưng cô biết, càng tiến sâu, tất cả mọi người đều như vậy.

Tuy khẩn trương, nhưng sự khẩn trương này chỉ có người quen biết cô mới có thể nhìn ra, trong mắt những người khác, gương mặt của cô gái trở nên càng lạnh lùng và kiêu ngạo, nhưng dù là người điều khiển hay là Hứa An Dương đều chưa nói gì, trên ý nghĩa nào đó mà nói, cô đúng là có tư cách để kiêu ngạo.

Thương Bích Lạc và Ngôn Tất Hành rõ ràng cảm nhận được sự bất an của cô, nhất là boss ngồi im bên cạnh cô, tầm mắt của hẳn rơi xuống nắm tay nắm thật chặt của Hạ Hoàng Tuyền, nhũ nhũ mây, muốn nói gì đó, nhưng vừa định nói lại bỗng sửa miệng: “Tôi khát.”

”Hả?” Hạ Hoàng Tuyền quay đầu nhìn hẳn. “Cái gì?” Sau đó hỏi thần, “Khát rồi hả?” Không đúng, không thấy mũi tên. . . Người này, có ý bói móc sao?!

Tuy nghĩ vậy, cô thật đúng là không có lý do không cho, vì thế xoay người lấy ra một bình nước trong ba lô, nhét vào trong tay hẳn: “Nước!”

Vừa đưa đồ xong, cô bỗng thấy lòng bàn tay tê dần, cúi đầu nhìn, thì ra lòng bàn tay phải bị móng tay cắt ra một vết nhỏ, cô cẩn thận thổi thổi, vết thương nhỏ đối với người có tổ chất thân thể vô cùng tốt như cô mà nói, rất nhanh có thể khôi phục. Mà cô bị rời đi lực chú ý nên cũng không phát hiện đến biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm của người bên cạnh.

Bởi vì trước tiên lo lắng đến vấn đề người dân có thể trở lại, bom đặc chế được dùng sẽ tản ra nhiệt độ cực cao trong nháy mắt để tiêu diệt zombie và bệnh độc trong không khí, nhưng nó không có tính phóng xạ quá mạnh, mà thời gian ba ngày, đủ để tro bụi bay lên cao lúc nổ mạnh có thể lắng xuống, nhưng dù vậy, khi ô tô chạy đến một nửa, mấy người trên xe vẫn tự giác đeo mặt nạ đặc biệt.

Không khí, đất đai, nguồn nước. . . Muốn tiếp tục sinh sống, những điều kiện này ắt không thể thiếu, cũng là hạng mục trọng điểm trong lần thăm dò này, cho nên trong hơn ngàn binh lính có một ít nhân viên kỹ thuật phụ trách xem xét những thứ này, mà những người khác cũng tiến hành một chút huấn luyện đơn giản trong ba ngày qua, thời khắc mấu chốt có thể đảm đương.

Rất nhanh, đoàn xe chạy đến đầu cầu đối diện.

”Chất lượng không khí phù hợp tiêu chuẩn.”

”Phụ cận chưa phát hiện dấu hiệu của sinh mệnh.”

.....

Tin tức lần lượt được nhân viên truyền đến.

Trước khi ném bom ở phía Nam, zombie có lẽ đuổi theo người đào vong, hàng loạt tiến về phía Đới Hà, có thể nói, nếu không có lần ném bom này, bọn chúng tất nhiên sẽ qua cầu nổi tấn công thành phố W. Địa điểm khảo sát trọng điểm đầu tiên là thành phố N, đây là thành phố cách đầu cầu gần nhất, cũng là thành thị mà zombie tụ tập khá dày đặc.

Xe lại chạy một lát, tới một địa điểm tương đối rộng rãi, ngừng lại.

Hoặc là nói, thành thị đã bị hủy này chỗ nào cũng đều khá rộng rãi, khác nhau chính là chỗ này tàn tích ít chỗ này tàn tích nhiều mà thôi.

Cho dù từng nhìn thấy tình cảnh như vậy qua vệ tinh, Hạ Hoàng Tuyền vẫn thấy kinh hãi.

Nhà cao tầng từng nối tiếp san sát, toàn bộ mất đi bóng dáng, chỉ còn tàn tích của tòa nhà chứng minh chúng nó từng tồn tại, cao ốc sụp xuống, cảnh hoang tàn khắp nơi. Thủy tinh tòa sáng lờ lờ, bê tông rắn chắc, thép cứng rắn vô cùng, những vật dụng xây dựng có thể nói là chắc chắn, thủy tinh nóng chảy ít nhất cần 1000 độ, nhưng mà, thuốc nổ bình thường có thể tan ra nhiệt độ 3000 độ dưới khí áp bình thường, huống chi là bom đặc biệt. Cứ như vậy, hết thấy đều nóng chảy thành một núi tàn tích với hình dạng khiến người ta có thể đoán được dáng vẻ cũ của nó.

Màu sắc của toàn thành thị vô cùng đơn điệu.

Đất tối đen, núi tàn tích xám. . . Cùng với bụi đất trắng bệnh trên chúng, khi thì bị gió thu hù quanh thổi bay, ở trong gió bay lên lại hạ xuống, chỉ một lát, liền dính vào tóc và vai của những người đi ra khỏi xe.

Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy vô cùng may mắn khi đồ bảo vệ mình mặc có mũ, nếu không đầu sẽ đầy bụi, cô mở cửa xe rồi đi xuống, tuy chất lượng không khí biểu hiện không có vấn đề gì, nhưng cô vẫn không tháo mặt nạ, nguồn gốc của tro bụi. . . khiến cô không quá muốn hít vào trong cơ thể.

Dò xét ngay tại chỗ đã bắt đầu, sau khi kết thúc bọn họ sẽ đi tới địa điểm tiếp theo, mãi cho đến khi đạt tới phạm vi xa nhất của lần này, xem ở mặt ngoài, nhiệm vụ này vô cùng thoải mái, nhưng. . .

”Thình thịch!”

”Thình thịch!”

”Thình thịch!”

—— Đây. . . là cái gì?

—— Tiếng tim đập?”

—— Ai?

—— Từ nơi nào truyền đến?

—— Vì sao chỉ mình cô nghe được?

”Thình thịch!”

”Thình thịch!”

”Thình thịch!”

Âm thanh càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, dường như tràn ngập trong đất trời.

Nhưng, chỉ mình cô có thể nghe được, những người khác không có phản ứng gì, như trước làm việc của mình, mỉm cười, bận rộn, nói chuyện với nhau.

”Em gái, em sao thế?”

Ngôn Tất Hành dưới sự nhắc nhở của người luôn chú ý đến cô là Thương Bích Lạc, nhảy xuống xe, chạy đến bên cạnh Hạ Hoàng Tuyền, kinh ngạc hỏi.

Hắn không nghe thấy câu trả lời, chỉ thấy cô gái nhanh chóng cài mũ bảo vệ, thậm chí vút mặt nạ phòng độc, nghiêng tai lắng nghe, dường như làm vậy có thể nghe rõ hơn.

Thanh niên lần đầu tiên thấy cô gái mất bình tĩnh như vậy, nghĩ nên làm gì đó, hắn vươn tay nắm đầu vai cô gái, một giây sau, hắn thấy trong đôi mắt tròn

to của cô chứa đầy vẻ kinh hoàng.

【Zombie đã tiến hóa trung cấp.】

Rốt cuộc. . . Đã bắt đầu ư?

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không Phục Thì Đến Cẩn Tôi Đi

Gợn sóng không tiếng động quanh quẩn trong đất trời.

Gợn sóng này truyền đến từ những núi tàn tích, giống như một hòn đá ném vào mặt hồ, gợn sóng lăn tăn, truyền trong không trung theo quy luật, khớp với nhịp đập của tim. Gợn sóng giao hòa giữa không trung, tạo thành hình mạng nhện ô vuông. Hạ Hoàng Tuyền bỗng cảm thấy tất cả mọi người là con mồi bị vây khốn, mà kẻ săn thú, đang núp ở góc tối mà bọn họ không nhìn thấy, dùng con mắt màu đỏ tươi mà rét lạnh nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Đi!”

“Cái gì?”

“Đi mau!” Hạ Hoàng Tuyền kéo tay Ngôn Tất Hành, vừa kéo hắn về phía xe vừa cao giọng hô to, “Tất cả mọi người lên xe, lập tức lái xe về! ! !”

Quân nhân coi phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, Hạ Hoàng Tuyền hiển nhiên không có tư cách ra lệnh, dù vậy, bọn họ vẫn thấy sững sờ, sau đó nhìn về phía trưởng quan phụ trách hành động lần này.

Hứa An Dương cũng vừa xuống xe không lâu bỗng sững sờ, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Tiểu Hạ, đây không phải là chuyện có thể đùa.”

“Tôi không đùa!” Hạ Hoàng Tuyền trực tiếp đẩy Ngôn Tất Hành vào ghế sau, “Nơi này rất nguy hiểm, tin tưởng tôi!”

“.....”

Người đàn ông trung niên nắm quyền ra lệnh nhìn thẳng vào cô gái, dường như đang chất vấn điều gì, lại dường như đang xác định điều gì, ngay khi Hạ Hoàng Tuyền nghĩ nên nói cái gì, hắn quyết đoán gạt đầu một cái: “Mọi người lên xe, trước tiên lui về đầu cầu!”

“Vâng!”

Cùng với mệnh lệnh này, mọi người vốn đã xuống xe nhanh chóng dọn dẹp thiết bị và đồ vật vừa thu nhặt được, gọn gàng lại nhanh chóng nhảy lên xe, Hạ Hoàng Tuyền cũng mở cửa xe, chuẩn bị ngồi lên.

Nhưng vào lúc này, dị biến đã xảy ra!

“Thùng! ! !”

“Thùng thùng! ! !”

“Thùng thùng thùng! ! !”

Nếu âm thanh lúc trước giống tiếng tim đập, vậy thì lúc này giống như đang nổi trống, quái vật không biết tên gõ lên nhịp trống chiến tranh trong thời khắc mà nhân loại không hề hay biết, dùng nó để tấn ra tuyệt vọng và sợ hãi.

“Đây là cái gì?” Hứa An Dương kinh ngạc hỏi.

Bọn họ. . . Có thể nghe được ư?

Không kịp trả lời điều gì, Hạ Hoàng Tuyền lại lớn tiếng kêu lên: “Đừng ngừng lại, mau lái xe trở về!”

Lúc này đây, không một ai chậm trễ nữa.

Mà Hạ Hoàng Tuyền cũng quyết đoán không lên xe, trực tiếp xoay người nhảy lên, một gối quỳ trên mui xe, lấy loại tư thế với trọng tâm thấp này để duy trì cân bằng, hơn nữa liên tục quan sát cảnh tượng bốn phía.

Nảy lên. . .

Là ảo giác hay là thật?

”A Thương, tôi hoa mắt sao? Hình như tôi nhìn thấy đồng tàn tích kia nảy lên một cái.”

Ngôn Tất Hành ngồi trong xe bỗng nói.

”Không, không phải ảo giác.”

Lời nói bình tĩnh của Thương Bích Lạc chỉ ra đây là sự thật.

”Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Hứa An Dương vốn bình tĩnh thận trọng khó nén khỏi kinh ngạc, theo một tiếng vang nhỏ, hần cảm lấy gì đó, cao giọng nói, “Tất cả nhân viên chú ý, từ lúc này tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, bằng tốc độ nhanh nhất rút lui!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “Bùm!” một tiếng, không hề phòng bị chút nào, mọi người cảm thấy lỗ tai tê rần, ong ong, tạm thời mất đi thính giác.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây là điều mọi người đều thấy khó hiểu!

Mà Hạ Hoàng Tuyền đã quen tốc độ của xe mà đứng thẳng lên, nhìn rõ hoàn toàn cảnh vừa rồi —— núi tàn tích nổ tung.

Không phải vì ngoại lực, mà là thành linh xảy ra, giống như không chịu được áp lực bên trong mà nổ tung!

Đây không là kết thúc, mà là bắt đầu!

”Bùm bùm bùm bùm bùm! ! !”

Âm thanh vang lên liên tiếp trong thành phố N, khắp nơi đều như vậy, từng chút, từng tiếng, từng đợt, bầu trời như đang rung chuyển, mặt đất như đang chấn động, giống như cự thú từ thời viễn cổ tỉnh lại sau khi ngủ say, đứng lên làm rớt xuống bùn đất dày đặc chất chứa ngàn vạn năm trên lưng, lại giậm chân một cái thật mạnh, lấy loại trạng thái chấn động đất trời này cho mọi người thấy rõ nó tồn tại.

Mọi người vội vàng rời khỏi đây giống như một đám trẻ vừa đốt một chuỗi pháo, hoàn toàn không rõ tiếng vang này từ đâu mà đến, chỉ biết ngây ngốc chờ đợi tại vị trí nguy hiểm nhất, hoảng hốt lo sợ đợi người lớn đến cứu.

”Lại tăng tốc! Mau lên!”

”Không còn kịp rồi. . .” Thương Bích Lạc thì thầm nói nhỏ, hần nghĩ, hần rốt cuộc biết sự lo lắng và ưu sầu của cô từ đâu mà đến, tuy biết trên người cô tràn đầy bí mật, nhưng quả thực đã đến mức không thể tưởng tượng nổi. Năng lực gọi là “Tiên đoán” này nếu là thật, như vậy, lời tiên đoán của cô về “Tuơng lai của hai người” rốt cuộc tin được bao nhiêu?

”Không còn kịp rồi. . .”, “Một người khác nói như vậy, không hề nghi ngờ là Hạ Hoàng Tuyền.

Cùng với tiếng nổ của núi tàn tích, vô số “đá phiến” dưới sự nấu chảy của nhiệt độ mà hợp thành một thể cũng ầm ầm bay lên, trên thực tế Hạ Hoàng Tuyền không hề biết thứ được tạo thành từ nhiều vật chất phức tạp này có thể coi là đá phiến hay không, nhưng hiển nhiên hiện tại không phải là thời điểm để nghĩ đến việc này.

”Nguy hiểm!”

Hướng đi của đá phiến không có mục tiêu cũng không có quy luật!

Tất cả mọi người đều là mục tiêu!

Đến rồi!

Con người của cô gái bỗng co lại, cô không hề do dự rút ra trường đao bên hông, nhảy người lên, ra sức chém thẳng xuống, ngay khi chạm vào nhau, cô hơi thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì đá phiến tuy cứng rắn, với sức của cô vẫn miễn cưỡng chống chọi được, nhưng nó lại dày hơn cô nghĩ!

Từ khí bùng nổ!

Từ khí lấy từ zombie trong trường đao giống như kiếm khí trong truyền thuyết, nhanh chóng tuôn ra khỏi thân đao! Trong mắt Hạ Hoàng Tuyền, nó giống như ngọn lửa tối đen, lạng lẹ thiêu đốt trên đao vô số sắc bén. Thuận thực khổng lồ chế độ lớn nhỏ của ngọn lửa, từng khối đá phiến lớn đánh úp lại rốt cuộc bị Hạ Hoàng Tuyền chém rơi khỏi xe.

Vừa rơi xuống đất, nó bỗng phát ra một tiếng nổ, làm bụi đất trắng xám tóe lên.

”Hoàng Tuyền!” Thương Bích Lạc nhanh chóng vươn người ra khỏi xe, vươn tay về phía Hạ Hoàng Tuyền sắp rơi xuống đất, “Giữ chặt tay tôi!”

Tuy rằng tốc độ của cô không thể bằng được ô tô, nhưng trong thời gian bùng nổ ngắn ngủi vẫn có thể đuổi theo, nhưng chỉ trong nháy mắt, Hạ Hoàng Tuyền liền nắm lấy bàn tay ấm áp của thanh niên, bị hần kéo vào trong xe, vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng nổ, nhưng đây

không phải là tiếng nổ quen thuộc của núi tàn tích.

Ngoài cô ra không ai có thể chém rơi đá phiến, như vậy. . . Âm thanh này là. . .

Cô cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe tải vận chuyển lính bị đá phiến đập trúng, trên toa xe bỗng lồm xồm xuống một hố to mà mắt thường có thể thấy được, xe cũng vì quán tính mà nghiêng sang một bên. Tài xế vào lúc này thể hiện ra sự chuyên nghiệp của mình, chỉ thấy hắn nhanh chóng xoay tay lái, mượn động tác chuyển hướng này mà hóa giải nguy cơ lật xe không thể di chuyển được nữa.

Thương vong lại không tránh được.

Hạ Hoàng Tuyền dường như ngửi thấy được mùi máu tươi trong không khí.

Chẳng phải chưa từng nhìn thấy người chết.

Trên đường đến thành phố W, cũng từng có binh lính đối kháng với zombie mà chết.

Nhưng mà, đây chỉ là đá phiến bị nổ, zombie trung cấp còn chưa xuất hiện, nếu gặp phải kẻ địch như vậy, nhân loại có thể thắng ư?

”Hiện tại không phải là lúc miên man suy nghĩ!”

Ngoại trừ thanh niên, lúc này không ai chú ý đến vẻ mặt biến hóa của cô gái, lời nói có thể xem là nghiêm khắc này của hắn khiến Hạ Hoàng Tuyền hồi thần, tại thời khắc nguy cấp này, những chuyện còn lại đều trở thành việc nhỏ, cô cười cười: “Đúng, bây giờ không phải là lúc miên man suy nghĩ.”

【Nguy cơ xuất hiện, mắt Hoàng Tuyền hoàn thành tiến hóa trung cấp. 】

”! ! !” Đến rồi!

Quả nhiên trời không tuyệt đường người.

Lần trước khi zombie tiến hóa, mắt Hoàng Tuyền của cô đã hoàn thành tiến hóa sơ cấp, lần này cũng là như vậy ư?

Chuỗi dài tin tức lại tiến vào trong đầu cô, cô tập trung tinh thần thu nhận tin tức mấu chốt ở trong này, chỉ vài giây ngắn ngủi, đầu óc đã vận chuyển với hiệu suất kinh người, cô cả đời này chỉ sợ chưa từng nỗ lực đến như vậy, nguy hiểm kích phát tiềm năng, có lẽ chính là một chuyện như thế.

Lần này cũng đạt được hai kỹ năng như lúc trước, tuy chỉ là kỹ năng phụ trợ, nhưng hoàn toàn là thứ cô cần bây giờ.

Không lại do dự nữa, Hạ Hoàng Tuyền quyết đoán nhảy xuống xe, Thương Bích Lạc chỉ cảm thấy hoa mắt, trong giây lát, hắn cảm thấy có một đôi cánh màu đen sau lưng cô gái, nhưng sau đó biến mất, giống như chỉ là ảo giác.

Hết thấy nhìn như trải qua một thời gian dài, thực ra cách việc đá phiến nổ mạnh mới chỉ là một hai phút ngắn ngủi mà thôi, thứ cô gái được đến cũng không khoa trương như cánh thiên sứ hay cách ác ma, mà là —— từ khí gia tốc và từ khí bay vọt.

Tên như ý nghĩa, khi sử dụng từ khí gia tốc, từ khí vốn chỉ có tác dụng ở thân đao sẽ nhanh chóng chuyển đến chân cô, đề cao tốc độ; mà từ khí bay vọt là dòng khí tụ đến sau lưng cô, tạo ra một loại khí đẩy hình đôi cánh, nó không thể làm cô bay lượn trong không trung như loài chim, nhưng có thể giúp cô thực hiện động tác bay vọt trong cự ly ngắn.

Hai kỹ năng này giống như từ khí hấp thu và từ khí bùng nổ, chỉ khi cầm đao mới có thể sử dụng. Hạ Hoàng Tuyền thấy vô cùng may mắn, lúc trước trong đao chứa đựng đủ từ khí, nếu không dù có kỹ năng, cũng bởi vì không có “mana” mà không thể dùng được.

Từ khí gia tốc!

Nếu có người cũng có “Mắt Hoàng Tuyền” như cô, sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy hai dòng khí đen từ trường đao mà cô cảm nhận nhanh chóng bay đến hai chân cô, đến chỗ mắt cá chân mới ngừng lại, giống như ánh lửa trại lóe ra trong đêm, hơi hơi lay động, lại làm người sử dụng nó có được tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Giống như một cơn gió mạnh!

Có thể nhìn thấy bóng dáng lưu lại, lại khó thấy rõ thân hình.

Bởi vì có bài học, các tài xế đều cẩn thận tránh né đá phiến nổ ra mà đến, nhưng dù vậy, toa xe lớn khiến bọn họ không thể hoàn toàn tránh né được.

Tài xế mới 20 tuổi nhìn chăm chú vào đá phiến bay vọt tới, hắn vốn không cần phải lo lắng quá mức, lấy tốc độ chạy hiện tại, bị nện trúng chắc hẳn là khoang xe sau, ngón tay của chiến sĩ bỗng run lên, trong nháy mắt, bỗng vội vàng đạp phanh.

Làm như vậy, bị nện trúng chính là ghế lái!

Mặc dù hạ quyết định, hắn cũng không phải là một anh hùng có thể thần nhiên đón nhận cái chết, hắn giống như một kẻ nhát gan, hai tay nắm chặt tay lái, gắt gao nhắm mắt lại, đợi tiếng chuông vận mệnh vang lên.

”Oành! ! !”

Cái gì?

Sự đau đớn trong dự kiến không ập tới khiến hắn mở hai mắt, kinh ngạc nhìn thấy một người vừa tiếp đất, cạnh chân cô là hai khối đá phiến, mặt cắt trơn nhẵn mà đều đặn.

“.....”

”Còn thất thần làm gì? Lái xe!”

”À, vâng!”

Hạ Hoàng Tuyền không rảnh chú ý tới loại nhạc đệm nho nhỏ này, đôi cánh tối đen hư ảo như mây như sương nhanh chóng xuất hiện sau lưng cô, được tôn lên cùng ngọn lửa ở chân, cô hít một hơi thật sâu.

Từ khí bay vọt!

Chỉ trong chớp mắt, liền hạ xuống mũi xe tải gần nhất.

Nhảy lên!

Chém roi! !

Ánh đao lóng lánh, đá phiến bị cắt trong không trung, cô gái mặc đồ đen như một ánh sáng tối, nhanh chóng xuyên qua giữa đoàn xe.

Đối mặt với trường đao, không có vật nào không bị chặt đứt!

Cô không phải là một con người vĩ đại, càng không phải là anh hùng, nguyên nhân cô làm như vậy cũng không phải tình cảm sâu đậm vĩ đại gì.

Nếu phải hỏi vì sao Hạ Hoàng Tuyền lại làm như vậy, cô có lẽ sẽ nói ——

”Là người mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhìn thấy thứ nào cũng muốn chém, không được sao? !”

Khi nào mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế?

Vừa rồi!

Không phục thì đến cắn cô, zombie khôn khiếp! ! !

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Đây Tuyệt Đối Không Phải Một Gia Đình Hải Hòa

“Oành!!!”

Cùng với một tiếng nổ cuối cùng, màn đá phiến nổ tung cuối cùng cũng dừng lại, nhưng Hạ Hoàng Tuyền lại không hề thấy nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm cảnh giác.

”Đây, đây là cái gì?”

Có người kinh sợ hô to.

Nhìn về phía phát ra tiếng, hoặc là nói, căn bản không cần phải tìm kiếm, xung quanh, phàm là chỗ có núi tàn tích tồn tại, đều có cùng một thứ nào đó.

Kén.

Vật thể giống như kén, đỏ như máu.

Ai cũng không tưởng tượng nổi trong núi tàn tích ảm đạm kia lại có thứ như vậy, nó không phải vật chết, mà nó còn sống —— với nhịp đập mạnh mẽ, từng chút một, từng tiếng một, lấy hình thức khủng bố như vậy cho thấy mình tồn tại.

Không hề nghỉ ngơi, tiếng tim đập lúc trước, gọn sóng và đá phiến nổ tung, đều là vì chúng nó.

Nhưng vào lúc này, tình huống tệ nhất đã xảy ra —— đoàn xe dừng lại.

Ngôn Tất Hành kinh ngạc hỏi: “Ra chuyện gì?”

“Đường phía trước bị đá phiến chặn lại!” Hứa An Dương nhận được thông báo.

“Thật đúng là tình huống tệ nhất.” Thương Bích Lạc nhíu mày, giờ tay lên gỗ gõ mũi xe, “Cô thấy thế nào?”

Hạ Hoàng Tuyền đã quay về mũi xe im lặng không nói gì, ngay khi đoàn xe dừng lại, cô nhận được một chỉ thị mới.

【 Bảo vệ đại bộ phận của đoàn xe rút lui an toàn. 】

Đại bộ phận... Vậy có nghĩa là một bộ phận nhỏ sẽ chết?

Hạ Hoàng Tuyền bỗng nghĩ vậy, nhưng cũng biết giờ không phải lúc để chậm trễ, từ khí trong đao võ sĩ đã không còn nhiều, chỉ còn lại một phần tư, nếu không mau rời đi, thứ mọi người phải đối mặt chính là...

“Xem, kén xuất hiện vết rạn rồi!”

“Tôi cũng thấy!”

“Đường như ngày càng lớn rồi...”

“Trong đó rốt cuộc là thứ gì?!”

Cô gái đi về phía đoàn xe dẫn đầu không có thời gian quan sát loại kén máu sắp nở ra này, chỉ trong giây lát, cô đã đứng trên bãi đất trống ở phía đầu, nói với người đang định xuống xe để vác đá phiến: “Lên xe, nơi này giao cho tôi!”

“Vâng!” Không có một lời thừa thãi, bọn họ phục tùng mệnh lệnh dù không phải do trưởng quan tuyên bố.

Cùng lúc đó, Hạ Hoàng Tuyền lại dùng từ khí bay vọt, nhảy dựng lên, đứng trên đồng đá chắn đường, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Thật may mắn, ngoại trừ đồng đá này, đường ở phía trước khá bằng phẳng, hơn nữa, bọn họ vừa tiến vào phía nam, không mất quá nhiều thời gian là có thể lui về.

Chính là, cơ hội chỉ có một lần.

Nghĩ vậy, cô gái nhanh chóng nhảy xuống dưới, vững vàng đứng ngay giữa đường, hít một hơi thật sâu, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, để nó quay lại tần suất ổn định nhất.

Trong nháy mắt, bốn phía trở nên yên tĩnh.

Không còn nghe thấy tiếng hô của mọi người và nhịp đập của kén máu.

Trong mắt cô, chỉ có đồng đá phía trước, mục tiêu chỉ có một —— bỏ ra!

Rút đao!

Lưỡi đao lóe ra hàn quang nhanh chóng lướt qua, giống như tia chớp sáng ngời đến từ mùa hạ, ngay sau đó —— hẳn là sấm sét!

Chém!

Từ khi còn thừa lại vào lúc cô làm động tác này phát ra từ thân đao, từ một đốm lửa biến thành ngọn lửa bùng cháy, lửa càng lúc càng mạnh, sau đó nhanh chóng biến thành hình quạt. Tối đen, sâu thẳm, từ khí trầm trầm, cắn nuốt!

Nó giống như cự thú tới từ viễn cổ, bỏ chạy khỏi phong ấn hàng trăm triệu năm, điên cuồng mà thoát ra, rít gào trút hết phần nộ đã tích góp từng tí một!

Ở trước mắt nó, không có vật không thể cắn nuốt!

Từ lúc Hạ Hoàng Tuyền rút đao cho đến khi kết thúc hết thấy chỉ mới có 10 giây ngắn ngủi, nhưng, tất cả những người đứng xem đều kinh ngạc phát hiện, núi đá cao cao chắn đường bọn họ ở phía trước đã tiêu tán chỉ trong chớp mắt, không chỉ có vậy, phía trên nó còn lưu lại vài vết đao lớn.

Đây là điều con người có thể làm được ư?

Kinh ngạc, hay là sợ hãi?

Từ khí bùng nổ không giữ lại một chút nào, thế không thể đỡ!

Nhưng... Hạ Hoàng Tuyền theo bản năng quỳ một chân xuống đất, chống đầu xuống, thở mạnh, giống như lần đầu tiên sử dụng nó, một lần dùng hết từ khí sẽ mang đến ảnh hưởng lớn đối với thân thể, huống chi, lần này lượng từ khí chỉ nhiều chứ không ít hơn lần đó.

Cô khàn khàn quát: “Lái xe! Đi mau!”

Tiếng ô tô chạy truyền đến.

Kén máu hoàn toàn vỡ ra.

Ba loại âm thanh cùng phát ra một lúc.

”Trời ạ! Đó là... Zombie?”

Một đám zombie “Có hình người” với màu sắc xanh đen, ngoại hình khác nhau chui ra khỏi kén máu, bọn nó có làn da màu xanh đen, khác với zombie mọi người thấy lúc trước, trên thân thể của bọn nó không còn có dấu vết dần dần hư thối rõ ràng do thời gian trôi qua, ngược lại vô cùng bằng phẳng, ngoại trừ màu sắc thì làn da không khác gì nhân loại, hoặc là nói, thoát nhìn có vẻ càng rắn chắc hơn.

Giống như được hồi sinh, lại như hoàn toàn biến thành một sinh vật khác.

Chúng nó không có tóc, ngoại trừ làn da, gương mặt gần như giống nhân loại hoàn toàn —— nếu chúng không hé miệng. Quái thú ăn thịt người, tất nhiên có hàm răng vô cùng sắc bén.

Thứ được gọi là zombie trung cấp này, có con có hình thể to lớn, có con hình thể nhỏ gầy, lớn lớn nhỏ nhỏ đứng chung một chỗ, giống như người lớn dắt theo trẻ con, thậm chí sẽ làm người ta cảm thấy “Đây là người một nhà”, nhưng lúc này, không một ai bởi vì cảnh tượng nhìn như hài hòa này mà cười rộ lên.

Zombie tiến hóa rồi!

Tin tức này hiện lên trong đầu mọi người!

”Roar!!!” (không nghĩ ra từ gì trong tiếng việt)

Cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng gào to, giống như lang vương đứng trên đỉnh núi đen gầm dưới ánh trăng mùa hạ, mặc sức phát tiết bạo lực và dục vọng.

”Roar!”

”Roar!”

”Roar.....!!!!!!!”

Vô số zombie cao giọng rống lên, giống như đám sói đáp lại tiếng gọi của lang vương, cùng nhau phát ra tiếng kêu như giác ngộ.

Tất cả mọi người vì tiếng gầm lan tràn trong trời đất này mà chấn động! Thậm chí có mấy chiếc xe chậm lại tốc độ.

Như vậy không được! Hạ Hoàng Tuyền chống trường đao đứng dậy, la lớn: “Đi mau! Rồi đi trước khi chúng nó công kích!!!”

Vừa dứt lời, cô bỗng cảm thấy cả người lạnh băng, giống như có ai đó đang nhìn chăm chăm, quay đầu lại theo bản năng, cách bầu không khí chết chóc của thành phố N, Hạ Hoàng Tuyền nhìn về phía xa xôi hư vô bên kia.

Cái gì cũng không thấy.

Lại thật sự đối diện với một ánh mắt.

Bao hàm khiêu khích, sát khí, chiến ý.

—— Giống như mệnh định đối thủ!

Tiếng rống không biết lúc nào thì ngừng lại.

Ánh mắt của tất cả zombie tập trung vào đoàn xe, hiện tại chúng đã có được thị giác thính giác và khứu giác, đám quái vật ăn thịt người đáng sợ ngửi được mùi hương trong không khí, con trước con sau há to mồm, hàm răng sắc bén như cá sấu, chất lỏng trong suốt chảy xuống —— ngủ say vừa tỉnh, còn có điều gì vui sướng hơn là được ăn no nê một bữa?

Không có!

Không có!!

Không có!!!

Máu thịt!

Máu thịt tươi mới!

Chúng nó cần máu thịt tươi mới nhất!!!

”Roar!!!”

Không biết là con zombie nào vọt lên đầu, giống như khi hai bên đối chọi bắn ra viên đạn đầu tiên, tuyên cáo —— chiến dịch bùng nổ!

Thật nhanh!

Zombie hình thể nhỏ nhất có tốc độ nhanh nhất!

”A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên khi mọi người còn đang bất ngờ.

Một con zombie loại nhỏ với tốc độ cao không biết chạy đến gần một chiếc xe từ lúc nào, trực tiếp vươn tay thò vào cửa sổ xe chưa khép kín, lôi người lái xe từ trong đó ra.

Chiếc xe mất đi phương hướng vọt tới núi tàn tích bên cạnh.

”A!!!”

”Mau nổ súng!”

”Không được... Tốc độ quá nhanh, bắn không trúng!”

”Đáng chết!”

Nhắm nuốt, phản kháng, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Trong đao, đã không còn từ khí, điều này có nghĩa Hạ Hoàng Tuyền không thể nhanh chóng di chuyển như trước, may mà đầu cầu cách đó không xa. Cô gái không có thời gian để thương cảm hay phẫn nộ, theo bản năng vung đao nghênh chiến với một zombie có tốc độ cao.

Tốc độ của nó nhanh, nhưng cô còn có thể nhanh hơn!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, zombie chết dưới đao của Hạ Hoàng Tuyền —— từ khi đạt được khi giết chết zombie trung cấp nhiều hơn zombie sơ cấp.

Nhưng vào lúc này, tiếng kêu của Thương Bích Lạc bỗng truyền đến: “Hoàng Tuyền, giết zombie có tốc độ cao trước!”

”Biết rồi!”

Không hề nghi ngờ, vào lúc này, cô tin tưởng hẳn.

Sự tín nhiệm vô điều kiện này khiến thanh niên ấm lòng, đồng thời, hắn nhìn chăm chú vào nhóm zombie muôn hình muôn vẻ bên ngoài, nhanh chóng phân tích —— theo tình huống hiện tại, zombie đích xác đã biến hóa, phương hướng tiến hóa lại bất đồng.

Zombie nhỏ nhất, tốc độ nhanh nhất, sức sống có vẻ không quá mạnh, hẳn là thuộc loại tốc độ.

Zombie có diện mạo khác nhau hẳn là có đặc điểm khác nhau, cho dù như thế nào, đều là tình huống tệ nhất.

Nghĩ vậy, Thương Bích Lạc nhanh chóng rút súng ra, động tác nhanh chóng, xuyên qua cửa sổ bắn vào zombie đang đánh về phía cô gái.

—— Loại tốc độ có lực phòng ngự yếu nhất, một kích có thể bắn nổ đầu.

—— Xác ngoài vô cùng cứng rắn, đây là loại phòng ngự sao? Toàn thân, bao gồm đầu đều không thể dùng đạn bắn xuyên.

—— Nhược điểm... Chẳng lẽ là nơi đó?

—— Xác nhận xong.

”Này...” Ngôn Tất Hành dùng ống tuýp đẩy một con zombie bỏ nhào tới từ khe hở cửa sổ mà Thương Bích Lạc mở ra, “Rốt cuộc cậu để súng và đạn ở đâu? Không gian khác ư? Đừng nói là bình thường cậu đều mang theo thứ này?”

Cùng lúc đó, chiếc xe khác cũng tìm được tiết tấu của mình, áp dụng phương thức bắn súng thay phiên, chống lại zombie tập kích.

Cho dù zombie đã tiến hóa, cũng không thể chống lại súng đạn, càng là sau khi Thương Bích Lạc nói đặc điểm và nhược điểm của zombie thông qua bộ đàm cho mọi người. Tình hình dường như chuyển biến tốt đẹp trong nháy mắt, áp lực của Hạ Hoàng Tuyền nhất thời giảm xuống, vừa đánh vừa lui, mắt thấy sắp tới đầu cầu, cô có chút yên tâm.

Dường như lại để cô càng yên tâm hơn, từng chiếc xe liên tiếp chạy lên cầu, Ngôn Tất Hành thậm chí vươn tay qua cửa sổ gọi Hạ Hoàng Tuyền: “Em gái, ở đây!”

Chẳng biết lúc nào, xe mà Hứa An Dương ngồi dừng ở cuối, trên xe chỉ có năm người, mà những chiếc xe khác có rất nhiều người, dùng chữ số để tính toán vô cùng dễ dàng, nhưng hạ quyết định như vậy lại không đơn giản. Hạ Hoàng Tuyền đột nhiên cảm thấy, bởi vì có người như vậy tồn tại, cho nên lúc trước dù vất vả cũng là đáng giá, cô nhếch miệng, tiêu diệt xong con zombie có tốc độ cao ở gần đó, nhanh chóng chạy về phía xe, từ khi sau khi giết zombie cũng đủ để cô sử dụng từ khí gia tốc.

Vào lúc này, dị biến bỗng xảy ra.

”Roar!”

Tiếng hô khiến ngàn vạn zombie đáp lại vang lên từ phía xa.

Dự cảm xấu bỗng bao phủ lên người Hạ Hoàng Tuyền.

Cô bắt giác liền xông lên.

Nhưng là, quá muộn rồi!

Thương..... Bích..... Lạc.....

Không.....

Không cần.....

Sẽ không.....

”Khôngggg!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Anh Không Sao Là Tốt Rồi

Vì..... Sao.....

Cô gái bỗng trợn to mắt, cảnh vật xung quanh dường như biến thành một màn kịch cảm quay chậm gấp trăm lần, không khí cũng trở nên nặng nề, cho dù chỉ nhúc nhích một ngón tay cũng đều tổn sức.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, trong tiếng thét vang vọng trời đất kia, nhóm zombie vốn không hề có trí tuệ và lý trí, giống như con rối bị khống chế, đồng loạt làm ra những hành động nhân tính hóa.

Zombie loại phòng ngự tiến lên, lấy người ngăn cản viên đạn, phía sau chúng nó là trăm nghìn con zombie loại sức mạnh bỗng cong người nhanh chóng va mạnh vào cầu.

Vết rạn mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lan trên cầu, gần như có thể nghe được tiếng động mạnh mà nó phát ra.

Một nửa đoạn cầu phía sau sụp xuống!

Vô số chiếc xe rơi xuống, rơi vào dòng sông chảy xiết trong tiếng kêu thê lương của mọi người, làm bắn lên bọt nước rồi biến mất trong giây lát.

Cho dù là xe, hay là sinh mệnh, đều giống như chưa từng tồn tại.

Ngồi trên chiếc xe việt dã chạy cuối cùng, nhóm người Hứa An Dương khá may mắn, bởi vì bọn họ không rơi vào trong sông; bọn họ cũng rất xui xẻo, do địa thế thay đổi, thân xe lật về một bên, lăn vài vòng liên tục mới ngừng lại.

Một bàn tay đầy máu tươi vuren ra ngoài cửa sổ, lại yếu ớt buông xuống.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Sau đó tích thành một bãi máu đỏ tươi, phản chiếu cánh tay tái nhợt mà yếu ớt ấy.

Không..

Không thể...

”Không thể!!!!!!!!!!”

Bầu trời bỗng nhuộm màu máu!

Mặt đất đang rung chuyển!

Loài chim không biết tên kêu thảm thiết trong sắc trời bị nhuộm hồng!

Không còn biết đến cái gì nữa!

Cái gì cũng không muốn biết!

Giết!

Giết chúng nó!

Giết sạch toàn bộ!!!

”Chết! Toàn bộ đều phải chết!!!”

Tất cả hi vọng vỡ tan trong nháy mắt, trong đầu cô gái dường như có thứ gì đứt đoạn, điên cuồng mà vùng vằng đao trong tay, giống như máy móc giết hại không còn lý trí, chém giết tất cả những sinh vật còn đứng thẳng ở trước mắt.

Cho nên cô không thấy được thanh niên đang cố gắng thoát ra ở khoang xe sau.

Lật xe nằm ngoài dự đoán của Thương Bích Lạc, nhưng khi chiếc xe rớt cuộc ngừng lăn, hắn phát hiện mình may mắn không chết, giật giật ngón tay, hắn bỗng nghe thấy tiếng kêu thê lương của cô gái.

Tiếng kêu giống như tuyệt vọng vì mất đi hết thảy.

Là... Bởi vì hắn?

Cho dù biết chân tướng có thể không như hắn nghĩ, trái tim vẫn đập mạnh.

Nghỉ ngơi một lát, hắn rút tay lại, kiểm tra vết thương trên người —— tay trái gãy, cổ tay cũng bị rách da, máu tươi giàn giụa, đầu gối trái phải không sao cả, cẳng chân trái và mắt cá chân phải gãy xương nhưng không nghiêm trọng, phiền toái nhất là xương sườn gãy ba cái, may mà không đâm vào nội tạng, nhưng tạm thời không thể trèo ra khỏi xe, nếu không vết thương sẽ nặng thêm.

Sau khi tự mình kiểm tra xong, hắn bắt đầu quan sát những người còn lại trong xe, Ngôn Tất Hành hôn mê, may mắn đến mức khiến người may mắn còn sống như hắn cũng phải ghen tị, toàn thân ngoại trừ mấy chỗ bầm tím và trầy da thì không bị sao cả.

Hứa An Dương và tài xế lại không may mắn như vậy.

Đầu tài xế đầy máu tươi, gương mặt đã hơi biến dạng, không còn thờ nữa.

Mà Hứa An Dương, bởi vì chỗ ngồi ở trước hắn, không quan sát được tình hình cụ thể, nghe kỹ còn có tiếng hít thở mỏng manh, tình huống rất tệ.

Thương Bích Lạc dùng tay phải còn lành lặn xé vạt áo sơ mi trắng, cẩn thận che lại miệng vết thương đổ máu, trong tình huống xung quanh đều là zombie, vết thương kiểu này thật dễ dàng lây nhiễm virus, không thể không cẩn thận.

Vừa làm xong, tay hắn bỗng cứng lại, đột nhiên nghe thấy tiếng động bất thường, nhìn qua cửa xe vỡ nát, phát hiện một đôi chân trần màu xanh đen đứng cách đó không xa.

Zombie.....

Nhìn dáng người, đó là zombie có lực lượng mạnh nhất.

Lần theo mùi máu tươi mà đến sao?

Nếu là nó, vậy có thể lợi dụng.

Thanh niên kéo cánh tay rơi ra ngoài xe của tài xế về, sau đó gõ vào xe, phát ra tiếng vang có quy luật, quả nhiên, zombie từng bước đi về phía hắn.

Khi đi đến bên cạnh, nó bỗng dừng lại.

Do dự một lát, zombie cúi đầu thét lên, rồi sau đó vươn tay, giữ chặt cửa xe vặn vẹo biến dạng, nhẹ nhàng kéo ra, cửa xe liền rơi xuống!

Cùng lúc đó, một khẩu súng xuất hiện trong tay Thương Bích Lạc, zombie loại sức mạnh tuy rất khỏe, nhưng tốc độ lại chậm, lực phòng ngự cũng chỉ mạnh hơn loại tốc độ một chút, hoàn toàn không thể so sánh cùng loại phòng ngự, cho nên...

Ngón tay chạm vào cò súng.

Thanh niên đang chờ đợi cơ hội công kích tốt nhất.

Ngay lúc này!

Một đôi chân mảnh khảnh xuất hiện đằng sau zombie. Thương Bích Lạc bỗng ngẩn ra, một giây sau, cùng với một tiếng kêu thảm thiết, zombie đứng ngoài cửa xe bỗng ngã xuống, biến thành hai nửa, nghiêng về hai bên, phát ra một tiếng nổ “Bùm”, bụi đất bay mù mịt, máu màu đỏ tươi bắn ra, nhiều điểm lấm tấm bắn lên người cô gái, cũng có vài giọt dính vào gò má trắng nõn như gôm sứ của cô.

Hạ Hoàng Tuyền giống như bước ra từ địa ngục, trên người tràn đầy máu tươi, cô lại vô tri vô giác, bỏ trường đao xuống, cúi người về hướng bị zombie cạy ra, ra sức kéo rách vỏ ngoài cứng rắn của chiếc xe.

Cho đến khi một bàn tay ấm áp thuộc về người sống nắm lấy tay cô.

“Đủ! Còn tiếp tục cô sẽ bị thương!”

“..... Thương Bích Lạc?” Giọng nói của cô gái hoảng hốt mà không chắc chắn, giống như đến từ một thế giới khác.

“Là tôi.”

“... Anh không chết?”

“Đúng, tôi không chết.”

“.....” Cô gái bỗng rút tay lại, sau đó nhặt đao trên đất, một lần nữa chém vào xe, chỉ một lát, chiếc xe vốn chắc chắn bị cô cắt ra.

—— Giống như đứa trẻ dùng búa gõ vào quả hạch để lấy nhân.

Thương Bích Lạc bị suy nghĩ của mình làm bật cười, chẳng lẽ hắn là nhân sao? Đây không phải là một kiểu so sánh tốt đẹp gì.

Một giây sau, hắn thấy được trời xanh mây trắng vốn cho rằng sẽ không gặp lại nữa.

Cùng với... Cô gái đẩy người là máu và cả đồng thi thể zombie đằng sau lưng cô.

Giống như sứ giả gieo rắc sự chết chóc đến từ thế giới khác, lại không làm người ta thấy sợ hãi, không, thay vì nói là không sợ hãi, mà phải nói rằng cô gái khiến thanh niên bỗng dâng lên cảm giác sung sướng một cách vặn vẹo, giống như kéo con chim đang tự do bay lượn vào lồng giam màu vàng, dường như lĩnh ngộ được điều gì đó, muốn không chế gì đó, cướp lấy gì đó...

Ý nghĩa này giống như một đóm lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhen nhóm trong lòng Thương Bích Lạc, nhưng sau một giây, lại bị nước mắt của cô gái dập tắt.

Cô... khóc?

“Hu..... Hu.....” Cô gái bị hắn nhìn chăm chú vào dường như đang cố không khóc, nhưng cuối cùng lại bại bởi cảm xúc đang dâng trào, ngồi quỳ xuống đất khóc to, “Hu hu!!!”

Cô vừa khóc vừa ra sức dùng cánh tay lau nước mắt, chỉ chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lau đầy máu.

Càng lau lại càng bẩn hơn.

Hắn chưa từng thấy cô khóc.

Nhưng hiện tại cô đang khóc.

Vẫn là vì hắn mà khóc.

Hắn là vui mừng, hắn là sung sướng, chẳng lẽ không hắn là vậy sao? Không, hắn là vậy, nhưng... Thanh niên bất đắc dĩ nhận ra, so với sung sướng, một loại cảm xúc khác chiếm thượng phong.

Hắn thở dài, vươn tay vỗ vỗ đầu gối cô: “Đừng khóc nữa.”

Cô gái ngừng khóc một lát, sau đó lại khóc càng to hơn: “Hu hu..... Híc..... Hu hu.....” Đường như muốn trút hết nỗi sợ hãi và kích động vừa nãy.

“.....” Thương Bích Lạc bỗng thấy đau đầu, lúc không giống phụ nữ thì hắn cảm thấy quần bách, đột nhiên giống phụ nữ lại càng khiến hắn thấy quần bách, đây là tình huống gì?

Sự thật chứng minh, yêu đương và chỉ số thông minh cao bao nhiêu, lý luận chặt chẽ bao nhiêu hoàn toàn không có liên quan, lần đầu đi vào thực tế luôn sẽ xuất hiện đủ vấn đề.

Thanh niên lại suy nghĩ một lát, sau đó thử gọi một tiếng: “A.....”

Quả nhiên, cô bỗng ngừng khóc: “Đúng, đúng rồi, anh có bị thương hay không?”

“Tất nhiên.” Có hiệu quả! Thương Bích Lạc tiếp tục hỏi để rồi đi sự chú ý của cô, “Xảy ra chuyện nguy hiểm như thế, bị thương không phải rất bình thường sao?”

“.....” Trên người không có vết máu, chẳng lẽ thương đến nội tạng? Hạ Hoàng Tuyền vươn tay, rồi sau đó mới chú ý rằng tay mình đầy máu, máu này hiển nhiên là của zombie, cô vội rút tay về, ra sức lau trên người, lại càng lau càng bẩn..... Mũi cô chua chua, mắt còn đang rom rớm, lại tiếp tục rơi nước mắt.

Thương Bích Lạc lại thở dài, che chỗ xương sườn bị gãy, chống tay lên vỏ xe, ngồi dậy. Hắn thấy cô gái lúng túng muốn diu hắn lại sợ làm hắn lây bệnh, không kìm được thấp giọng cười khẽ, sau đó vươn tay phải, nắm lấy cổ tay cô.

“Không được! Anh.....”

“Tay này không bị thương.”

“Ừm... Vậy sao...” Hạ Hoàng Tuyền thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy đối phương nắm chặt hơn, lo lắng làm vết thương của đối phương nặng hơn, cô hoàn toàn không dám phản kháng.

Cứ như vậy, trong tình huống không dám phản kháng gì, cô gái bị thanh niên kéo vào trong lòng.

“Không được đánh tôi, tôi bị gãy xương sườn.”

“.....”

“Tay cũng gãy.”

“.....”

“Chân cũng gãy.”

“.....”

Hạ Hoàng Tuyền hóa đá, thậm chí hô hấp cũng không dám... Chỗ gãy cũng quá nhiều, sẽ không phải vừa chạm liền tan khung chứ?!

Thanh niên cảm giác được cô gái trong lòng bỗng cứng người lại, đột nhiên cảm thấy toàn bộ đau đớn trên người không cánh mà bay, ngón tay trái khẽ nhúc nhích, rồi sau đó, tay phải vốn nắm lấy cổ tay cô xoa nhẹ lưng cô: “Được rồi, hiện tại cô có thể khóc.”

“... Ai, ai sẽ khóc chứ! Tôi...”

“Tôi bị thương.”

“.....”

Bị thương thì là ông lớn sao?! Tên, tên khốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không Phải Đùa Giỡn Mà Là Thích

Thương Bích Lạc nghe thấy tiếng nghiêng rặng của cô gái không dám nhúc nhích trong lòng, tâm tình tốt vô cùng, hần thở phào, sau đó nghe thấy giọng nói lo lắng của cô gái: “Đúng rồi, những người còn lại thì sao?”

Khi tìm về lý trí, Hạ Hoàng Tuyền rốt cuộc làm rõ lúc này hẳn nên chú ý đến điều gì.

Tuy rằng có chút bất mãn khi cô quan tâm những người khác hơn, nhưng boss Thương cũng hiểu rõ hành vi ngăn cản chỉ làm tăng thêm sự phản cảm của cô mà thôi, vì thế buông lỏng tay ra: “Ngôn Tất Hành không sao cả, tài xế đã chết, Hứa An Dương hẳn là còn sống, nhưng tình huống khá tệ.”

Khi hẳn nói, Hạ Hoàng Tuyền cũng bắt đầu chứng thực, tình huống không khác biệt gì nhiều so với lời của Thương Bích Lạc. Tuy Ngôn Tất Hành và Hứa An Dương đều hôn mê bất tỉnh, nhưng lại hoàn toàn bất đồng, người trước quả thực may mắn đến mức làm cho người ta ghen tị, còn người sau... Hạ Hoàng Tuyền nhíu mày, nhìn chăm chú vào từ khí lan tràn trên người Hứa An Dương, biết tình hình vô cùng tồi tệ, cần phải cấp cứu ngay, nhưng cầu bị sụp một đoạn, hiện tại bọn họ không có cách nào quay nào.

Đến cùng phải làm thế nào?

Đang do dự, một bàn tay bỗng nắm lấy tay cô.

“Tiểu Hạ...” Hứa An Dương vốn hôn mê không biết bỗng tỉnh lại từ lúc nào, hơi thở mỏng manh, không còn sức sống như trước nữa.

“.....” Hạ Hoàng Tuyền bỗng nhớ tới điều gì đó, vội vàng rút tay về, “Trên tay tôi có máu zombie... Hiện tại tôi phải đi tìm...”

Hứa An Dương cười cười: “Tôi hiểu rõ tình huống của mình, không cần phiền toái nữa.”

“Nhưng mà...”

“Thật xin lỗi, Tiểu Hạ, kéo cô vào việc này.” Hứa An Dương nhỏ giọng, áy náy nói.

“Không...” Thực ra, cho dù hẳn không tới tìm cô, cô cũng sẽ trăm phương nghìn kế để vào đội ngũ.

Cô gái vội xua tay, lại nghe thấy người đàn ông trung niên hiện giờ chỉ còn một hơi nói: “Nhưng may mà tôi đưa cô tới đây, nếu không, người chết lại càng nhiều hơn.”

“.....”

“Sắp chết rồi, tôi không muốn nói dối nữa.” Hứa An Dương ho nhẹ, bọt máu phun ra, “Tôi đưa các chiến sĩ đến, cuối cùng lại không thể đưa bọn họ về an toàn, cho dù xuống đất, tôi vẫn thấy hổ thẹn, nhưng...” Hẳn nhìn về phía Hạ Hoàng Tuyền, đôi mắt đau buồn bỗng sáng ngời, “Tiểu Hạ, tuy rằng chúng ta quen biết không lâu, nhưng tôi biết, cô là người tốt. Nói thật, trước khi đi tôi còn có dự cảm không lành, cho nên đã nhờ bạn chăm sóc Tiểu Chân. Tôi biết cha mẹ nó có lỗi với cô, nhưng đứa nhỏ vô tội, nếu... Nếu tương lai nó gặp chuyện gì khó khăn, hi vọng cô có thể giúp đỡ.”

“.....” Tiểu Chân? Hạ Hoàng Tuyền nhớ lại vợ chồng Vương Thụy từng khiến mình chấn động cùng với đứa nhỏ mà bọn họ lưu lại, cô gật đầu, “Được.”

“Vây là tốt rồi.” Biểu cảm của Hứa An Dương giống như thở phào nhẹ nhõm, “Nếu vậy, tôi có thể yên tâm rồi.”

Từ khi, càng đậm hơn.

Hạ Hoàng Tuyền biết, sinh mệnh của người đàn ông này chỉ sợ đã không còn cách nào cứu vãn.

“Sau khi tôi chết, có thể phiền cô ném tôi và Tiểu Tiểu vào trong sông được không?”

Tiểu Tiểu là tên chiến sĩ đã chết.

“Ném vào trong nước?” Việc này có nghĩa ngay cả hài cốt cũng không còn, Hạ Hoàng Tuyền ngăn ra, “Anh...”

“Cầu sụp, mấy người không biết lúc nào mới về được.” Hứa An Dương cười khò, “Tôi làm người cả đời, không muốn sau khi chết lại biến thành đồ ăn vật cho zombie. Về phần Tiểu Tiểu... Xét đến cùng là tôi có lỗi với cậu ấy, sau khi chết nếu có cơ hội, tôi đích thân xin lỗi cậu ấy...”

“.....”

Nhậm Cường chết trong lửa, tôi chết trong nước, hai anh em chúng tôi xem như vượt lửa quá sông, không biết xuống đất rồi có còn gặp lại hay không...” Người đàn ông trung niên nói xong, trên mặt hiện lên nụ cười, hơi thở ngày càng mỏng manh, cuối cùng trở nên im ắng.

Hạ Hoàng Tuyền nhắm mắt lại, trong lòng buồn bã không thôi. Chính xác mà nói, cô không quá thân quen với người đàn ông này, nhưng, chuyện mà hẳn phó thác trước khi chết lại liên quan đến người khác.

Kết cục của hẳn vốn không nên là như vậy, trên thế giới này vì sao phải có zombie?

Thực hiện lời hứa không tốn quá nhiều công sức, rất nhanh, trên mảnh đất tĩnh lặng chỉ còn lại ba người sống. Lúc này, Thương Bích Lạc bỗng vươn tay, xoa đầu cô gái.

“..... Đừng coi tôi là chó con!” Hạ Hoàng Tuyền hất tay hất ra, bất mãn nói.

Thương Bích Lạc gạt đầu: “Ừm, cô không phải chó con.” Là một con mèo hoang hay xù lông, vươn tay xoa tiếp.

“Tên khốn này...”

“Tôi bị thương.”

“Này!” Hạ Hoàng Tuyền cắn răng, tên khốn, đúng là đáng ghét! Cô bực tức nói, “Lại đùa cẩn thận tôi lấy máu zombie bôi đầy mặt anh!”

“Máu...” Thương Bích Lạc bỗng nhớ tới điều gì, sắc mặt thay đổi, nắm lấy tay phải của cô, cẩn thận nhìn, “Tay cô trực tiếp chạm vào máu zombie?”

“Hả?” Cô gái ngẩn người, hiển nhiên không quá rõ ràng, sau đó bỗng hiểu ra, “Anh đang nói đến miệng vết thương trên tay sao?” Tay cô lau vào quần áo, tuy không có tác dụng lớn nhưng ít nhất có thể nhìn rõ lòng bàn tay, “Vết thương nhỏ này mười phút là khỏi rồi.”

Thương Bích Lạc thở phào nhẹ nhõm, lại nói tiếp: “Cô thật sự là nhân loại ư?”

Hạ Hoàng Tuyền thiếu chút nữa không nhìn được, nhìn, cô nhìn!

“..... Anh - chờ - cho - tôi -!!!”

“Được, tôi chờ.” Thanh niên nở nụ cười, cho dù là phản ứng như vậy cũng được, tốt hơn lúc trước nhiều.

“Anh... Quên đi...” Hạ Hoàng Tuyền thở dài, không thể nghi ngờ, so da mặt dày với tên này cô thua là cái chắc, nhưng tình huống trước mắt, hiển nhiên không thể cứ ngồi yên như vậy, cô đứng lên, vỗ bụi trên đầu gối, lập tức cảm thấy hành vi này thật dư thừa, bởi vì trên người quá bẩn, hơn nữa, cô ngẩng đầu nhìn sắc trời dần trở nên âm u, đây là điềm báo sắp mưa, nhưng thành phố N đã sớm trở thành mảnh đất khô cằn này thì tìm đâu ra chỗ thay quần áo và trú mưa chứ?

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, Thương Bích Lạc nói: “Chiếc xe lật ngã ở phía trước là xe chuyển vật tư.”

“Hả?” Nhớ hần nhắc nhở, Hạ Hoàng Tuyền cũng nhớ ra, hình như đúng là như vậy, “Hiện tại tôi phải đi.” Nói xong, trong lòng bỗng nặng trĩu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người trên chiếc xe kia hẳn đã...

“Không cần cô đi.” Thương Bích Lạc nhếch miệng, lộ ra nụ cười làm Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy ngứa ngáy chân tay, “Nằm lâu thế rồi, anh nên ngồi dậy đi chứ?”

“.....”

“Khụ khụ... Không phải sợ quấy rầy hai người sao?” Người nào đó mở to mắt, vừa gãi đầu vừa bò lên, cọt nhà nói.

“Anh giả vờ bất tỉnh?”

“Em gái đừng nói khó nghe như thế, anh chỉ tỉnh sớm một chút, ừm, một chút mà thôi...” Ngôn Tất Hành vươn tay ra làm một động tác kỳ lạ, khi thấy ánh mắt đầy sát khí của người nào đó thì run lấy bầy, “Anh sai rồi, anh sai rồi! Hiện tại anh phải đi tìm đồ, đi đây!”

Nhìn chăm chú vào dáng vẻ chạy trốn như con thỏ của người nào đó, Hạ Hoàng Tuyền xoa trán, vì sao tên này chỉ cần vừa xuất hiện, liền hoàn toàn không thấy căng thẳng nữa? Trên ý nghĩa nào đó mà nói... Hẳn thật sự là nhân tài!

“Khó được không có người ngoài, chúng ta nói chuyện được chứ?” Không hề khách khí coi Ngôn tiểu ca là người ngoài, Thương Bích Lạc nói với cô.

“Có gì để nói chứ?” Lúc này Hạ Hoàng Tuyền mới nhớ tới, trước đó mình quyết tâm không quan tâm đến người này nữa, kết quả... Lại còn khóc trước mặt hần... Đáng ghét! Cô càng nghĩ càng thấy bực mình, híp mắt lại, uy hiếp, “Tên nhóc, tôi cảnh cáo anh, chuyện lúc trước quên hết cho tôi, nghe rõ chưa?!”

“Chuyện gì?” Thương Bích Lạc hỏi ngược lại, “Cô ôm tôi khóc, hay là... Chuyện tôi hôn cô?”

“Ai ôm anh... Anh còn mặt mũi nói chuyện kia ra?” Không nhắc tới thì không sao, vừa nhắc tới cô liền nổi giận, tên này cảm thấy cô không thể đánh hần nên không kiêng nể gì ư?”

Quả nhiên đang tức giận sao? Thương Bích Lạc nhú mày, hần cảm thấy vô cùng không hiểu cô đang nghĩ gì, hoặc là nói, không rõ vì sao lúc trước cô sẽ có phản ứng quá khích như vậy, ngay cả hần cũng có thể nhận ra —— cô không ghét hần, thậm chí vô cùng quan tâm đến tính mạng của hần, hơn nữa theo tính cách của cô, ngay cả cự tuyệt cũng sẽ không dùng cách thức như vậy.

Đang suy nghĩ, hần bỗng thấy vẻ mặt cô trở nên lạnh lùng, lại khôi phục dáng vẻ mặt không biểu cảm lúc trước: “Anh đã muốn nói, được, vậy thì nói! Nói

thực, tuy tôi đối với anh không thể nói là tốt, nhưng tuyệt đối không muốn đùa giỡn anh, thậm chí... Nói tóm lại, vì sao anh phải làm thế? Không biết là rất đáng xấu hổ ư?!”

“... Đùa giỡn?” Lời nói quả quyết của cô làm Thương Bích Lạc sững sốt, hẳn nghĩ đến rất nhiều lý do, nhưng không có một lý do nào liên quan đến việc này, hẳn nhũn mảy, nghĩ một lát, bỗng hiểu ra, cô không phải vì... Đây quả thực là... Thanh niên không biết nên có nhận xét gì về việc này, rốt cuộc hai người bọn họ nhầm lẫn ở đâu mới cho ra kết luận hoàn toàn trái ngược cho cùng một sự việc chứ?

Nếu hôm nay hẳn không hỏi, hiểu lầm này hẳn sẽ tiếp tục kéo dài.

Vốn không định lật át chủ bài nhanh như vậy, nhưng nếu nói dối, chắc chắn sẽ bị trực giác dã thú kia của cô vạch trần, chỉ nói thật mới có thể thuận lợi vượt qua hệ thống bảo vệ bẩm sinh của cô.

Việc phát triển đến mức này, hẳn thật sự không biết nên khóc hay cười, nhưng hẳn hiểu rõ, đối với kẻ ngốc như vậy, chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất, bởi vì, cô sẽ tự động tránh né tất cả những quả cầu bay đến theo đường cong, đồng thời đá chúng nó tới nơi cách mục tiêu xa vạn dặm.

”Anh cho rằng không phải là đùa giỡn?” Thấy boss Thương khốn khiếp không hề áy náy, ngược lại lộ ra vẻ đăm chiêu, Hạ Hoàng Tuyền càng giận dữ hơn.

”Đương nhiên không phải.”

”Anh!”

”Là thích.”

“... Hả?” Hạ Hoàng Tuyền ngây người, việc gì đang xảy ra? Cô gái rồi rầm đang định đặt câu hỏi, sau một giây, lại nghe được lời cô cho rằng sẽ không bao giờ được thốt ra từ miệng thanh niên ——

”Tôi nghĩ, tôi là...”

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đây Là Tình Yêu Đích Thực Ừ?

“Tôi nghĩ, tôi 【 beep --】.”

Không cần nghi ngờ, hệ thống phòng ngự trong đầu Hạ Hoàng Tuyền đã không hề khách khí chặn lại câu nói đằng sau của Thương Bích Lạc với hiệu suất công việc siêu mạnh của mình, cho nên cô không nghe thấy gì cả, đúng, cô không nghe thấy gì hết!

Nhưng mà, dù có chặn lại câu sau, lại không thể không nhìn ánh mắt và biểu cảm của hẳn, không phải là lần đầu tiên nghe hẳn nói. . . Khụ! Nhưng mà, khác với lúc trước, lúc này, trực giác mà cô vốn tin tưởng cho cô đáp án khẳng định 100%.

Tên này không đùa?

Quả thực là. . . Không thể dùng từ không tưởng tượng nổi để hình dung, hoàn toàn là tìm kiếm cái lạ, được chứ?! Giống như trong shojo manga, trang trước mọi người còn đang vui vẻ đi ra ngoài cắm trại, trang sau bỗng bị thiên thạch từ trên trời giáng xuống diệt sạch, tràn ngập cảm giác hư ảo không thực tế —— cô bất giác lại xuyên không đến một thế giới khác sao? Hay là vừa rồi đánh nhiều quái vật, mệt đến mức bị ảo giác?

Tóm, tóm lại, thật đáng sợ! !

Hạ Hoàng Tuyền một tay xoa trán, một tay kia hướng về phía đối phương làm động tác “stop”: “Đợi, đợi đã, tôi hơi choáng đầu.” Hình như là nghe nhầm rồi, cho nên, cô đi bộ một chút là được? Để gió thổi một lát là khỏe rồi, đúng, khẳng định sẽ thoải mái hơn.

Nghĩ vậy, cô gái một lòng một dạ muốn tản bộ ở nơi đây zombie này, “đổi thử” của cô lại đoán trước được nói ra một câu: “Trốn tránh hiện thực mới là hành vi vô cùng đáng xấu hổ.”

“... .” Đây là nhân quả báo ứng sao? Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy vô cùng đau khổ, vừa rồi cô còn mắng đối phương đáng xấu hổ, hiện tại lời này bị ném lại người mình. Thua người không thua trận, cô gái bị dồn vào đường cùng dứt khoát vươn tay nắm lấy đầu Thương Bích Lạc, lắc qua lắc lại hai lần, “Đầu óc anh không có vấn đề chứ?” Nghĩ nghĩ, từ trước đến giờ ngoại trừ đánh hẳn cô không hề có sự trao đổi gì khác, vậy mà cũng. . . Hẳn là M sao?!

“... .”

”Chẳng lẽ bị tôi đánh ngu rồi?” Hạ Hoàng Tuyền nhũn mảy, gõ nhẹ vào đầu thanh niên, rồi sau đó giật mình, đây không phải là đùa hử, cho dù gõ cũng

không đoán được đã chín hay chưa.

Trên mặt Thương Bích Lạc cũng dần hiện lên vẻ tươi cười: “Đánh lạc hướng cũng vô dụng.”

“.....”

Trong mắt cô gái, nụ cười của thanh niên vừa xảo quyết lại vừa đáng giận, lần đầu tiên cô cảm thấy mình rơi vào hạ phong khi tranh chấp với đối phương, giống như một con cừu bị sói dồn vào đường cùng, cảm giác vô cùng không thoải mái, cực kỳ không thoải mái, đặc biệt không thoải mái!

Không hổ là boss ư? Vừa rồi hẳn muốn, khụ khụ, gì kia đúng không? Tại sao bây giờ không khác gì bức người tốt làm chuyện xấu? Tiến triển này hoàn toàn không phù hợp.

Cô gái không hề ý thức được tình huống hiện tại có đến 0.8 nguyên nhân từ mình nhú nhú mày, dường như đang tự hỏi nên giải quyết thế nào, suy xét một lát, cô chưa hề từ bỏ ý định hỏi lại: “Anh nghiêm túc à?”

Thương Bích Lạc vươn tay đặt trên vai cô, gương mặt anh tuấn tiến lại gần: “Cô đã biết đáp án rồi, không phải sao?” Gần đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương, Hạ Hoàng Tuyền muốn lui về sau, lại phát hiện bàn tay xảo trá của đối phương đã đặt lên gáy cô, hoàn toàn che lại đường lui của cô.

“Tôi bị thương.” Thanh niên cười tủm tỉm nói, “Hơi mạnh một chút đều có thể làm tôi bị thương lần hai.”

“.....” Con mẹ nó! Tên này có thể càng vô liêm sỉ hơn được không?! Nên giết chết hắn thì hơn!

Hạ Hoàng Tuyền sắp phạm phải “Tội giết người” đang chuẩn bị ra tay, Thương Bích Lạc bỗng dừng lại động tác, yên lặng lui về phía sau, trở lại tư thế bình thường.

”?”

Nhìn chăm chú vào cô gái mặt đầy sát khí lại mờ mịt, thanh niên bỗng bật cười: “Không được, quá bản, hoàn toàn không xuống tay được.”

“..... Thương • Bích • Lạc! ! !” Tuy định phản kháng, nhưng cảm giác bị ghét bỏ này là sao chứ? Thật muốn phun đầy máu zombie vào người hắn!

”Sao vậy? Thất vọng ư?”

”“Thất • vọng • gì • chứ! ! !” Cô gái sắp tức điên lên đập mạnh xuống đất, chỉ nghe thấy một tiếng “Bùm”, mặt đất xuất hiện một cái hố thật sâu.

“.....” Khóe miệng Thương Bích Lạc giật giật.

.....” Hạ Hoàng Tuyền siết chặt nắm tay.

”Ai nha em gái, em đang định nấu cơm đã ngoại à?” Ngôn Tất Hành không biết đã đi lại từ lúc nào, tán thưởng nói, “May quá, giảm bớt công đào hầm!”

“.....” Lúc này, người run run khóe miệng đổi thành Hạ Hoàng Tuyền, “Không, không có gì.”

”Đúng rồi, em gái, xe bị loại zombie cường tráng kia đập hỏng không dùng được nữa, anh tìm lều, em dựng lều giúp?”

”Được.” Cô gái không hề do dự gật đầu, có việc làm cũng tốt, nếu ở lại cô chỉ sợ mình thật sự sẽ phạm tội giết người.

Sau khi uy hiếp làm động tác cắt cổ nhìn Thương Bích Lạc, Hạ Hoàng Tuyền xoay người rời đi, bóng lưng vô cùng tiêu sái, lại mơ hồ lộ ra chút bối rối.

”Chắc chắc chắc. . .” Ngôn Tất Hành chắc nhẹ, buông lều vừa mang đến xuống, “Anh bắt nạt cô ấy như vậy không sao chứ? Tuy ngẫu nhiên cũng coi là tình thú, nhưng đùa quá chớn cẩn thận bị đánh.” Hắn nhìn boss Thương từ trên xuống dưới, vô cùng quyết đoán kết luận, “Anh tuyệt đối không chịu nổi một nắm đấm thực sự của cô ấy.”

Thương Bích Lạc cười, thả lỏng tay: “Tôi nghĩ, tình huống theo lời anh sẽ không xảy ra.”

Ngôn Tất Hành nhìn Thương Bích Lạc: “Tự tin quá mức cẩn thận gặp bị kịch, em gái cũng không phải là một cô nàng hành động theo lẽ thường.”

“.....”

”Nhưng mà, nhìn em gái tức giận cũng thật vui.” Ngôn tiểu ca sờ cằm, “Đặc biệt là lúc muốn đánh người lại cố nhịn, phải gọi là. . . Đây! Anh nhìn tôi như vậy làm gì?”

Boss Thương cười mà không cười nhìn chăm chú vào thanh niên bên cạnh, cho đến khi đối phương sắp nói “Anh đây thề sống chết cũng không nghe theo đám ư”, mới nói: “Anh nghĩ nhiều quá.”

“... Được rồi được rồi, tôi đã biết, chỉ anh mới có thể bắt nạt em ấy được chưa?” Ngôn Tất Hành lau mồ hôi lạnh trên đầu, trong lòng thầm châm chọc —— ham muốn chiếm hữu mạnh như vậy thật sự không thành vấn đề ư?! Bị người đáng sợ như vậy để mắt, em gái cũng thật đáng thương. Sau đó hắn

lại chưa từ bỏ ý định, đi tới gần, “Anh thật sự không sợ em ấy thù dai?”

“Cô ấy sẽ quên nhanh thôi.” Thương Bích Lạc trả lời thật khẳng định, “Bởi vì cô ấy ngốc.” Khi nói vậy, thanh niên không hề chú ý tới vẻ tươi cười trong mắt mình.

Bị ánh mắt này làm sợ hãi đến mức run rẩy cả người, Ngôn Tất Hành xoa xoa tay, âm thầm than thở hai câu “Mình không gay mình không gay những kẻ khoe khoang tình cảm nhanh chia tay nhanh chia tay” rồi không nói gì nữa, đi làm chuyện của mình.

Mà lúc này Hạ Hoàng Tuyền hoàn toàn không ý thức được mình bị soi để mắt đến còn bị đồng tình, cho đến bây giờ, chỗ tốt của việc có lực lượng dồi dào hoàn toàn thể hiện rõ rệt, cô nhanh chóng dựng xong lầu, vì tránh sau đó gặp mưa to, cửa vào căn gió, lót dưới đáy, bốn phía chặn lại bằng đá, ở ngay dưới đường biên của đỉnh lầu đào một rãnh sâu để thoát nước.

Vừa làm cô vừa nghĩ đến lời mà Thương Bích Lạc nói, kỳ thật trong lòng cô không bình tĩnh như những gì mà cô biểu hiện.

Không phải chưa từng có ai tỏ tình với cô.

Lần đầu tiên bị tỏ tình là lúc lớp năm tiểu học, đối phương là lớp trưởng kiêm bạn cùng bàn, sau khi tan học hai người cùng trực nhật, cô đang bịt mũi dùng chổi quét bụi, đối phương bỗng nói “Hạ Hoàng Tuyền tớ thích cậu!”, cô nhớ rằng lúc đó mình trượt tay, cái chổi bay ra ngoài, mặt và đầu hai người đầy bụi, trông rất ngu ngốc. Suy nghĩ một lát, cô từ chối, lý do là “Tớ không thích những bé trai hay chảy nước mũi”, bạn cùng bàn với trái tim thủy tinh bị tổn thương rơi lệ mà đi, ngày hôm sau tìm cô giáo đòi đổi chỗ ngồi. . .

Đến tận cấp hai cô mới ý thức được rằng, câu nói năm đó của mình làm tổn thương tâm hồn thiếu niên đến mức nào, nhưng muốn xin lỗi cũng đã chậm, đối phương đã biến mất trong dòng lũ cuộc đời cô rồi.

Lần thứ hai bị tỏ tình là cấp ba, lần này không phải bạn cùng bàn, là bạn nam cùng học thêm vào chủ nhật, hai người không học cùng trường, nhưng nhà cực kỳ gần, trùng hợp là chương trình học thêm lại hoàn toàn giống nhau, thứ bảy chủ nhật thường xuyên đi cùng xe bus, gặp mặt nhiều lần trở nên thân thiết. Bạn nam không chảy nước mũi còn khá đẹp trai, tiếu là vừa tỏ tình xong, hai người đã gặp cướp, đối phương bị hành động hăng hái phản kháng anh hùng cứu mỹ giới thùng rác sắt lên đập người ta làm kinh hãi, sau đó. . . Không có sau đó. . .

Lần thứ ba chính là hôm nay.

Trên ý nghĩ nào đó, cô khá có kinh nghiệm với chuyện “Được tỏ tình” này, chỉ là, đối tượng lần này có phải quá đáng sợ hay không?

Đó là Thương Bích Lạc! Thương Bích Lạc!

Người đọc sách rồi thì biết, tên này có chứng ghét phụ nữ! Không, đối với đàn ông cũng thế luôn! Nói như vậy, cô hoàn toàn không tưởng tượng nổi có ngày đối phương sẽ thích ai đó, bởi vì trong cảm nhận của cô, hẳn là người không biết yêu, có khuynh hướng phản xã hội phản nhân loại, thuộc loại “Cứ đùa giỡn rồi ngày nào đó sẽ ngán, sau đó mọi người cùng chết”.

Nhưng người như vậy, lại. . .

Hơn nữa là nghiêm túc.

Hoặc là nói, chính vì vậy mới thật đáng sợ.

Nếu hẳn có ý đồ khác, cô hoàn toàn có thể không hề khách khí cho một trận, nhưng tình huống hiện tại, ngược lại làm cô thấy có hơi khó giải quyết.

Sự tình vì sao đến nông nỗi này?

Cô gái còn đang rối rắm, cho đến khi Ngôn Tất Hành gọi mới bừng tỉnh, chỉ thấy Ngôn Tất Hành chỉ vào “Phòng thay đồ tạm thời” làm từ những mảnh vụn lầu và ống tuyết, khoe khoang nói: “Được không?”

“Ừm, không tồi.” Hạ Hoàng Tuyền gật đầu, nhìn người mình, “Đúng là cần phải thay quần áo mới được.” May mà hành lý mang theo có quần áo.

“Đội lát nước đun chút nước mưa rồi dùng để lau người, dù sao vẫn còn đủ nhiên liệu.” Ngôn Tất Hành lấy ra một đồng vật tư có thể sử dụng như làm ảo thuật, sau đó lấy kính chiếu hậu dỡ từ trên xe cho cô, “Này.”

“Cảm ơn.” Hạ Hoàng Tuyền nhận gương, vô tình nhìn vào, bỗng chốc sợ ngây người —— đây, đây là ai chứ?!

Kẻ đầy mặt toàn máu tươi này là cô?! Thoạt nhìn còn đáng sợ hơn zombie được chứ?!

Cô nghĩ mình rất cuộc hiểu vì sao Thương Bích Lạc nói không ra tay được rồi. . . Không chỉ là vấn đề máu zombie, còn là vấn đề bề ngoài nữa!

Dưới loại tình huống này cũng tỏ tình được, tình yêu đích thực! Chắc chắn là tình yêu đích thực!

—— Lần đầu tiên Hạ Hoàng Tuyền cảm thấy, tình yêu hóa ra là một điều vĩ đại đến thế, tuy rằng cô hoàn toàn không muốn thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Công boss đến hạn cuối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

